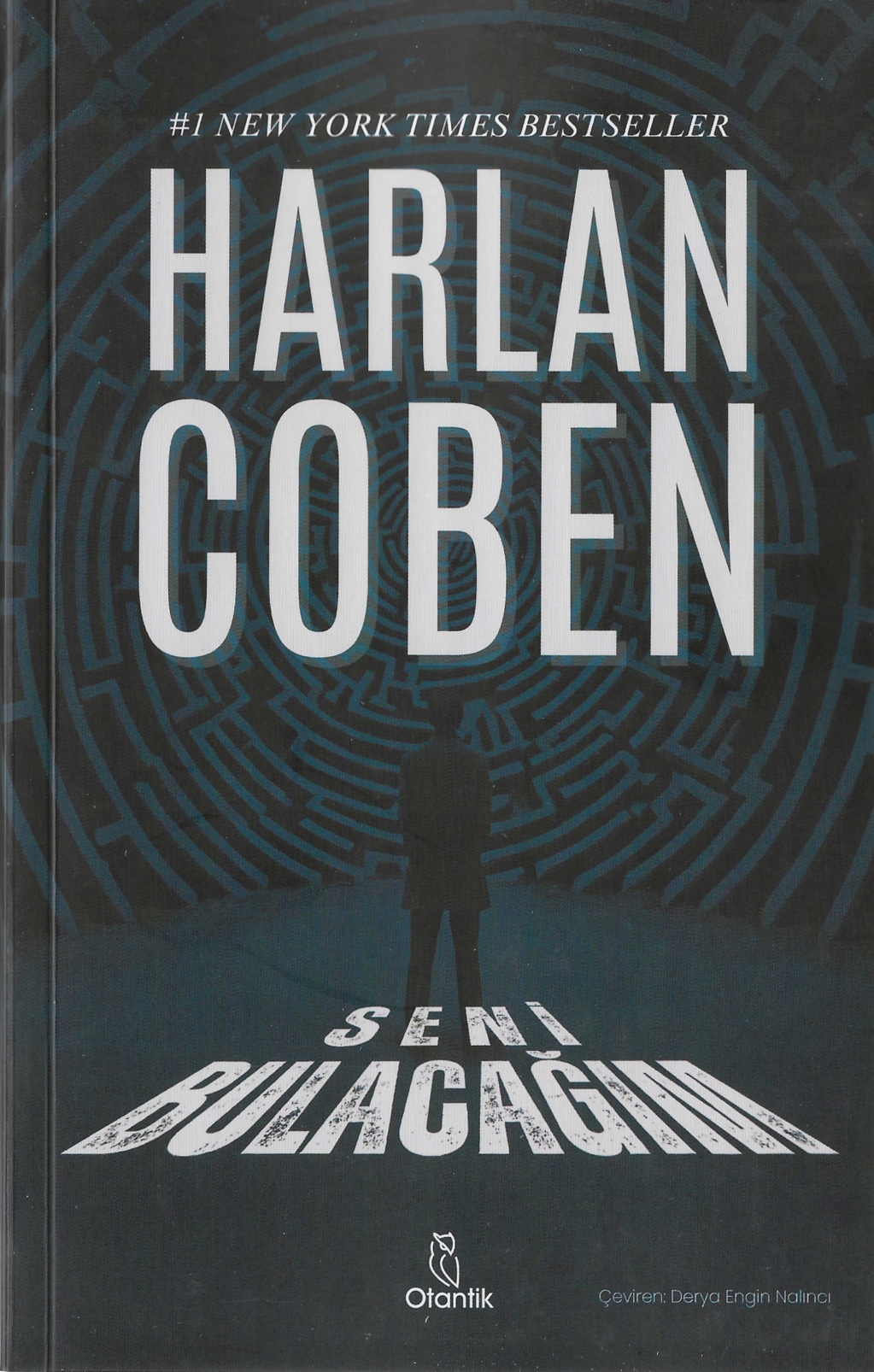
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

SENİ BULACAĞIM

Otantik

Çeviren: Derya Engin Nalıncı

HARLAN COBEN

SENİ BULACAĞIM

Otantik

Otantik

1.Baskı
İstanbul
Mart 2024

Otantik Kitap #100
Polisiye #1

I Will Find You
Seni Bulacağım

Harlan Coben

Genel Yayın Yönetmeni: Agâh Ensar Can
Yayın Koordinatörü: Çağla Fulya
Çevirmen: Derya Engin Nalıncı
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Son Okuma: Dilhan Hız
Kapak Tasarım: Çağla Fulya
İç Tasarım: Gülnur Ermiş

ISBN: 978-625-6770-32-4
Baskı ve Cilt: Coşkun Teknoloji ve Yayıncılık Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0212) 807 08 52
Matbaa Sertifika No : 44589

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, **The Aaron M. Priest Literary Agency**'den Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

2024 Otantik Kitap
Eserin Türkçe yayın hakları anlaşmalı olarak Otantik Kitap'a aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yayıncı Sertifika No: 62779
Otantik Kitap: İkitelli Organize Sanayi Mahallesi, Hürriyet Bulvarı, Deparko Sanayi Sitesi, 1/38, Kat: 7, 34490.
Başakşehir - İSTANBUL
0212 706 40 30
info@otantikkitap.com

HARLAN COBEN

SENİ BULACAĞIM

Çeviri: Derya Engin Nalinci

HARLAN COBEN

New York Times'ın en çok satan yazarlar listesinde 1 numarada yer almış, dünyanın önde gelen hikâye anlatıcılarından biridir. Yazdığı gerilim romanları kırk altı dilde basılmaktadır ve dünya çapında basılan seksen milyon kitapla, bir düzineden fazla ülkede en çok satanlar arasında bir numara olmuştur. Myron Bolitar serisi Edgar, Shamus ve Anthony Ödüllerini kazanmıştır. *The Stranger, The Innocent, Gone for Good, The Woods, Stay Close* ve *Hold Tight* dahil olmak üzere birçok kitabı *Netflix* dizilerine dönüştürüldü. Ayrıca *Shelter*'ın dizi uyarlaması da yakında *Amazon Prime*'da yer alacak. Yazar hâlâ New Jersey'de yaşamaktadır.

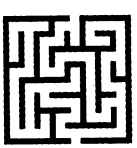
Yeğenlerim
Thomas, Katharine, McCallum, Reilly, Dovey,
Alek, Genevieve, Maja
Allana, Ana, Mary, Mei
Sam, Caleb, Finn,
Annie, Ruby,
Delia
Henry ve Molly'e

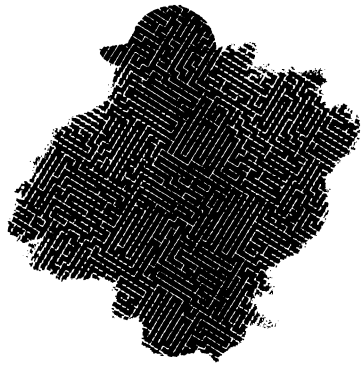
Sevgiyle,
Harlan Amcanız

1. KISIM

1. BÖLÜM

Kendi çocuğumu öldürmek suçundan mahkûm edildiğim müebbet hapis cezamın beşinci yılındayım.

Şunu söyleyeyim: Ben böyle bir şey yapmadım.

Oğlum Matthew bu vahşi cinayet olduğunda üç yaşındaydı. Oğlum hayatımdaki en güzel şeydi ve artık yok, ben ise o günden beri müebbet hapisteyim. Mecazi anlamda söylemiyorum. Yani daha doğrusu, *sadece* mecazi anlamda söylemiyorum. Tutuklanıp mahkemeye çıkarılmamış ve hüküm giymemiş olsam bile bu benim için müebbetti.

Ama benim durumumda, *bu* durumda, müebbet hem mecazi hem de gerçek.

Nasıl masum olabilir ki, diye düşünüyorsunuzdur.

Masumum...

Ama varlığım her zerresiyle masumiyetimi ispatlamak için mücadele etti mi?

Hayır, pek etmedim. Sanırım bu da mecazi anlamlı bir cümle oldu. Suçlu bulunup bulunmamayı çok umursamadım. Kulağa şaşkınlık verici geldiğini biliyorum ama değil. Oğlum ölmüş. Haber değeri olan bu... Haber de, manşet de, içindeki bütün yazı da buydu.

Oğlum ölmüştü ve artık yoktu. Jüri sözcüsü kadının beni suçlu ya da suçsuz bulduklarını açıklaması da bu gerçeği değiştirmeyecekti. Suçlu olsam da olmasam da oğluma yetememiştim. Neresinden bakarsanız bakın, durum böyle. Jüri beni suçsuz bulup serbest bırakınca Matthew daha az ölü olmayacaktı. Bir babanın görevi oğlunu korumaktır. Bir numaralı önceliği budur. O yüzden, elime silah alıp yavrumun o güzel varlığını, onu beş yıl önce bulduğum o parçalanmış haline getirmemiş olabilirim ama buna engel de olamadım. Babalık görevimi yerine getiremedim. Onu koruyamadım.

Cinayetten suçlu olsam da olmasam da bu benim suçum ve bu cezayı çekeceğim.

O yüzden jüri sözcüsü kararı açıkladığında pek tepki vermedim. Mahkeme salonundakiler, tabii ki; sosyopat, psikopat, dengesiz veya kafayı yemiş olduğum sonucuna vardılar. Medyaya göre hiçbir şey *hissedemiyordum*. Empati geni yoksunuydum, en ufak suçluluk hissetmiyordum, gözlerim ölü gibi bakıyordu, beni katil sıfatına sokacak daha ne tanım varsa hepsiydim. Bunların hiçbiri doğru değildi. Ben sadece olanı biteni anlayamıyordum. O gece oğlum Matthew'u Marvel temalı pijamalarıyla bulduğumda asıl yıkıcı darbeyi alan ben olmuştum. O darbeyle dizlerimin üzerine çöktüm ve bir daha da ayağa kalkamadım. Ne o zaman. Ne şimdi. Ne de sonra...

Mecazi müebbet hapis cezam başlamıştı.

Bunun, haksızlığa uğramış bir adamın masumiyetini kanıtlamasına dair bir hikâye olacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz çünkü bu pek hikâye sayılmaz. Öyle ya da böyle, bir şey değişmeyecekti. Bu cehennem çukurundan salıverilmekle kurtulmuş olmayacaktım. Oğlum hâlâ ölüydü.

Bu durumda kurtulmak diye bir şey söz konusu değildi.

Ya da en azından Kıvırcık adını verdiğimiz, nev'i şahsına münhasır gardiyan gelip de "Ziyaretçi," diyene dek ben öyle olduğuna inanıyordum.

Kılımı kıpırdatmadım çünkü benimle konuştuğunu düşünmü-

yordum. Neredeyse beş yıldır buradaydım ve o süre boyunca hiç ziyaretçim olmamıştı. İlk yıl babam ziyaretime gelmeyi denemişti. Sophie halam, birkaç yakın arkadaşım ve akrabam masum olduğuma ya da en azından *gerçekten* suçlu olmadığıma inanıyorlardı. Onları burada göremezdim. Matthew'un annesi, o zamanlar karım (şaşırmayacağınız üzere artık eski karım) olan Cheryl gönülsüz de olsa beni görmek istemişti ama onun da gelmesine ben izin vermedim. Açıkça belirttim: Ziyaretçi kabul etmiyordum. Kendime acımıyordum, içimde acımaya dair herhangi bir his yoktu. Ziyaret etmenin ne ziyaret edene ne de *ziyaret edilene* faydası vardı. O zaman da anlamlı gelmiyordu, şimdi de gelmiyor.

Önce bir yıl geçti. Sonra iki... Ardından herkes ziyarete gelmek için çabalamaktan vazgeçti. Belki de Adam'dan başka hiç kimse Maine'e gelmek için bu kadar yaygara koparmamıştı, ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Şimdi, uzun zaman sonra ilk kez, biri beni görmek için Briggs Hapishanesi'ne geliyordu.

Kıvırcık "Burroughs," diye seslendi. "Hadi gidelim. Ziyaretçin var."

Yüzümü buruşturdum. "Kim?"

"Senin sekreterinmiş gibi bir halim mi var?"

"İyiydi."

"Ne?"

"Sekreter esprisi. Çok komikti."

"Bana ukalalık mı taslıyorsun sen?"

Ona "Ziyaretçi istemiyorum," dedim. "Lütfen onu gönder."

Kıvırcık iç çekti. "Burroughs."

"Ne oldu?"

"Kaldır kıçını. Formları doldurmamışsın."

"Ne formu?"

"Eğer ziyaretçi istemiyorsan," dedi Kıvırcık, "doldurman gereken formlar var."

"İnsanlar konuk listemde olacak sanıyordum."

Kıvırcık "Konuk listesi," diye tekrar etti başını iki yana sallayarak. "Burası otele falan benziyor mu sence?"

"Otellerde konuk listesi mi var sanki?" diye karşı çıktım. "Kaldı ki ziyaretçi istemediğime dair bir şey doldurmuştum."

"Buraya ilk geldiğinde..."

"Doğru."

Kıvırcık yine içini çekti. "Onu her yıl yenilemen gerek."

"Ne?"

"Bu yıl ziyaretçi istemediğine dair bir form doldurdun mu?"

"Hayır."

Kıvırcık ellerini iki yana açtı. "Bak işte. Kalk şimdi."

"Ziyaretçiye evine gitmesini söylesen olmaz mı?"

"Hayır Burroughs, bunu yapamam, sebebini de sana söyleyeyim. Bu benim için senin kıçını Ziyaretçi Bölümü'ne götürmekten çok daha fazla iş. Bak, bunu yaparsam neden orada olmadığını açıklamak zorunda kalacağım, belki ziyaretçin bana sorular soracak, sonra da formu ben doldurmak zorunda kalacağım ve bundan nefret ediyorum. Bir oraya bir buraya gitmek zorunda kalacağım, bu zahmete girmeyi hiç istemiyorum. Buna gerek yok. O yüzden şöyle yapacağız: Şimdi benimle geleceksin, istersen orada oturup tek kelime etmezsin ve doğru formları doldurursun. Sonra ikimiz de aynı şeyi bir daha yaşamak zorunda kalmayız. Anladın mı?"

Burada, gereğinden fazla direnmenin faydadan çok zarar getirdiğini bilecek kadar uzun kalmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse geleni merak da ediyordum. "Anladım," dedim.

"Güzel. Gidelim."

Yapılacakları tabii ki biliyordum. Kıvırcık'ın bana kelepçe, sonra

da ellerim bel hizasında sabit kalabilsin diye zincirli kemer takmasına izin verdim. Bacak kelepçesini takmadı çünkü çıkarıp takmak çok zahmetliydi. Briggs Hapishanesi'nin KG (bilmeyenler için Koruyucu Gözaltı) biriminden ziyaretçi alanına epey yol vardı. KG'de on sekiz kişiydik: yedi çocuk tacizcisi, dört tecavüzcü, iki yamyam seri katil, iki 'normal' seri katil, iki polis katili ve tabii ki bir tane de evlat katili manyak (saygılarımla). Ne grup ama!

Kıvırcık, bana alışılmadık şekilde ters bir bakış attı. Gardiyanların çoğu biz mahkûmlara şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla bakan, bıkkın polis özentileri ve/veya kas yığınlarından ibaretti. Ona ne olduğunu sormak istedim ama ne zaman susmam gerektiğini iyi biliyordum. İnsan burada bunu öğreniyor. Yürürken bacaklarımın biraz titrediğini hissettim. Tuhaf bir şekilde gergindim. Gerçek şu ki buraya kök salmıştım. Tahmin edebileceğinizden de kötü ama yine de bu kötü şeylere alışmaya başlamıştım. Bu ziyaretçi, bunca zaman sonra her kimse, dünyamı sarsacak haberler vermek için buradaydı.

Bunu istemiyordum.

O geceki kan geldi birden aklıma. Kan hakkında fazlaca düşünüyordum. Rüyama da giriyordu. Ne sıklıkta olduğunu bilmiyorum. Başlangıçta her geceydi. Şimdilerde haftada bir olduğunu söyleyebilirim ama çetelesini tutmuyorum. Hapishanede zaman normal seyrinde akmaz. Durur, yeniden akar, sıçrayıp zikzaklar çizer. O gece karım Cheryl ile paylaştığım yatakta gözlerimi kırpıştırarak uyandığımı hatırlıyorum. Saate bakmadım ama bilmek isteyen varsa, sabahın dördüydü. Ev sessiz, sakindi ama yine de ters bir şeyler olduğu hissine kapılmıştım ya da belki şimdi yanılıp öyle olduğuna inanıyorumdur. Bellek çoğu zaman en yaratıcı hikâye anlatıcımızdır. Yani belki de hiçbir "hisse" kapılmamıştım. Bilmiyorum. Öyle hemen yerimden fırlayıp yataktan kalkmadım. Doğrulup kalkmam zaman aldı. Birkaç dakika yatakta kaldım. Beynim uyku ve uyanıklık arasındaki o tuhaf noktada sıkıştı, sonra yavaş yavaş ayıldım.

Bir noktada nihayet doğrulabildim. Kalkıp Matthew'un odasına doğru ilerlemeye başladım.

İşte o an kanı fark ettim.

Düşündüğümden daha kırmızıydı; canlıydı, parlak *Crayola* boya kalemi kırmızısındandı, göz alıcıydı ve beyaz çarşafın üzerinde bir palyaço ruju gibi alaycıydı.

Birden paniğe kapıldım. Matthew'a seslendim. Sendeleyerek odasına koştum ve kapı çerçevesine sertçe çarptım. Tekrar ona seslendim. Cevap gelmedi. Odaya girdim ve içeride... Tanınmaz bir şey buldum.

Anlatılana göre çığlık atmaya başlamışım.

Polis beni böyle bulmuştu. Çığlık atarken, çığlıklar her yanımı saran cam kırıklarına dönüşmüştü. Sanırım bir noktada çığlık atmayı bıraktım. Bunu da hatırlamıyorum. Belki ses tellerim koptu, bilemiyorum ama o çığlıkların yankısı peşimi hiç bırakmadı. O cam kırıkları hâlâ parçalanıyor, ufalanıyor ve bana batıyordu.

Kıvırcık "Acele et Burroughs," dedi. "Kadın seni bekliyor."

Kadın.

"Kadın," demişti. Bir an onun Cheryl olduğunu düşündüm ve kalp atışlarım hızlandı ama hayır. O gelmezdi ve ben de gelmesini istemiyordum. Sekiz yıl evli kaldık. *Bu zamanın çoğunda da mutluyduk* diye düşündüm. Sonu pek iyi olmamıştı. Yeni gerginlikler çatlaklar yaratmış ve o çatlaklar da kırıklara dönüşmüştü. Cheryl ile bunu atlatabilir miydik? Bilmiyorum. Bazen Matthew olsaydı daha çok çabalardık, o bizi bir arada tutardı diye düşünüyordum ama bu hayali bir beklentiden ibaretti.

Mahkûmiyet kararımın üzerinden çok geçmeden boşanmamıza olanak tanıyan kâğıtları imzaladım. Bir daha da hiç konuşmadık. Bu ondan çok benim kararımdı. Ona dair tek bildiğim buydu. Cheryl'ın şimdi nerede olduğuna, hâlâ yaralı ve yasta olup olmadığına ya da

kendine yeni bir hayat kurmayı başarıp başaramadığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım bilmemek en iyisiydi.

Neden o gece Matthew'a daha fazla dikkat etmedim ki?

Kötü bir baba olduğumu söylemiyorum. Öyle olduğumu sanmıyorum ama o gece hiç havamda değildim. Üç yaşındaki çocuklar zorlu olabiliyor. Bir de sıkıcı. Bunu hepimiz biliyoruz. Ebeveynler çocuklarıyla geçirdikleri her an mutluluktan ibaretmiş gibi davranmaya çalışırlar. Öyle değil. Yani en azından o gece ben öyle düşünüyordum. Matthew'a o gece yatmadan önce hikâye okumadım çünkü daha fazla çekememiştim. Korkunç, değil mi? Çocuğumu yatağına gönderdim çünkü aklım kendi anlamsız sorunlarım ve güvensizliklerimdeydi. Aptalım ben. Çok aptalım! Hepimiz, hayatımızdaki her şey yolunda giderken bunun bir lüks olduğunu bilmeyen aptallarız.

Genel cerrahi ihtisasını yeni bitirmiş olan Cheryl, Boston General'daki organ nakli bölümünde gece nöbetindeydi. Ben Matthew'la yalnızdım. İçmeye başladım. Çok içen biri değildim ve alkollü içecekleri pek de kaldıramıyordum ama son birkaç aydır evliliğimizle ilgili sorunlardan dolayı, içkide rahatlama olmasa da beni uyuşturan bir şey bulmuştum. O yüzden içmeye başladım ve sanırım içtiklerim beni hızlı ve kötü etkilemişti. Kısacası çok fazla içtim ve çocuğuma göz kulak olmak, oğlumu korumak, kapıların kilitli olup olmadığını (değildi) kontrol etmek ya da içeri birinin girip girmediğini duymak yerine sızdım. Çocuğumun korku ya da acı içinde attığı çığlıkları duymak yerine, duruşmadaki savcının alaycı bir biçimde "içip sızmış" dediği haldeydim.

O kokuya kadar hiçbir şeyi hatırlamıyorum.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Belki de o (yani 'ben') yaptı. Sonuçta aleyhimdeki deliller oldukça kuvvetliydi. Anlıyorum. Adil olan bu. Bunu zaman zaman ben de düşünmüyor değilim. Bu olasılığı düşünmemek için kör olmanız ya da hayal dünyasında yaşıyor olmanız gerek; o yüzden size bununla ilgili kısa bir hikâye anlatacağım: Bir keresinde uyurken Cheryl'ı sertçe tekmelemiştim. Dev bir

rakunun, minik köpeğimiz Laszlo'ya saldırdığına dair bir kâbus görüyordum ve o panikle, tüm gücümle rakuna tekme attığımı düşünerek Cheryl'ın incik kemiğine vurdum. Geriye dönüp baktığımda, ben yaptığım şeyi savunurken *(Rakunun Laszlo'yu yemesine izin mi verseydim?)* Cheryl'ın ifadesizce beni izlemesi tuhaf şekilde komik geliyordu ama mükemmel, Laszlo'yu ve tüm köpekleri seven cerrah karım hâlâ öfkeliydi.

"Belki de," dedi Cheryl, "bilinçaltında bana zarar vermek istedin."

Bunu gülümseyerek söylemişti, o yüzden bunu kastettiğini hiç düşünmedim ama belki de kastetmişti. Hemen unuttuk ve harika bir gün geçirdik ancak şimdilerde bunu fazlaca düşünür oldum. O gece de uyuyor ve rüya görüyordum. Tekme atmak cinayet değildir ama kim bilir, değil mi? Cinayet aleti beyzbol sopasıydı. Kırk yıldır ağaçlık alanın arkasındaki evde yaşayan Bayan Winslow beni onu gömerken görmüştü. Her yerinde parmak izlerim bulunan sopayı, olay yerinin bu kadar yakınına gömecek kadar aptal olma fikri beni de düşündürmüş olsa da, asıl beklenmedik şey bu olmuştu. Bunun gibi pek çok şeyi merak ediyordum. Mesela daha önce de birkaç kez bir ya da iki içki içtikten sızdığım olmuştu (Kimin olmaz ki?) ama hiç böyle olmamıştı. Belki de biri bana ilaç vermişti ama ben asıl şüpheliyken test yaptırmak için artık çok geçti. Yerel polisin büyük bir kısmı babama hürmetlerinden bana ilk başta çok destek oldu. Onun hapse attırdığı insanları araştırdılar ama bu bana bile doğru gelmemişti. Babamın elbette düşmanları olmuştu ama çok uzun zaman önceydi. Neden biri intikam almak için üç yaşında bir çocuğu öldürsün ki? Hiç aklıma yatmadı. Herhangi bir cinsel saldırı veya başka bir sa'ik belirtisi de yoktu. Yani aslında her şeyi bir araya getirince tek bir gerçek şüpheli vardı.

Ben.

Belki de rakunu tekmelediğim rüya gibi bir şey olmuştu yine. İmkânsız değil. Avukatım Tom Florio savunmasını bu şekilde yapmak istedi. Ailemden bazı kişiler de bu yolu seçmem gerektiğine

inanıyordu. Cezai ehliyetimin olmaması ya da buna benzer bir savunma seçmeliydim. Uyurgezerlik geçmişim vardı ve şayet tanımı zorlarsanız, akıl sağlığı sorunlarına varacak kadar ilerletilebilirdi. Bana bunu kullanabileceğimi hatırlattılar.

Ama hayır, itiraf edemezdim. Tüm bu gerekçelere rağmen bunu yapmadım. Bunu yapmadığımı biliyordum. Ben oğlumu öldürmedim. Öldürmediğimi biliyordum. Bunu *biliyorum*. Evet, her suçlunun böyle dediğini de *biliyorum*.

Kıvırcık ve ben son köşeyi döndük. Briggs Hapishanesi eski dönem Amerikan asfaltıyla kaplıydı. Her şey soluk bir griye dönüşmüştü, fırtınadan sonra rengi solmuş bir yol gibiydi. Üç yatak odalı, iki buçuk banyolu gün ışığı sarısı renginde, yeşil panjurlu, toprak tonlarında ve çam ağacından antikalarla dekore edilmiş, bir çıkmaz sokaktaki üç dönümlük arsa üzerine kurulu müstakil evden çıkıp buraya gelmiştim. Önemli değil. Etrafımızı çevreleyen şeylerin pek bir önemi yok. Zamanla dış mekanların geçici, yanıltıcı ve dolayısıyla da anlamsız olduğunu öğreniyorsunuz.

Bir gıcırtı duyuldu ve Kıvırcık kapıyı açtı. Birçok hapishane ziyaretçi bölümlerini yenilemişti. Düşük riskli mahkûmlar ziyaretçi veya ziyaretçileriyle aralarında hiçbir bariyer olmadan, bir masada karşılıklı oturabiliyordu. Ben oturamıyordum. Briggs'te hâlâ kurşungeçirmez cam vardı. Yere vidalanmış metal bir tabureye oturdum. Telefonu tutabilmem için bel zincirini gevşetiyorlardı. Yüksek güvenlikli hapishanede ziyaretçi görüşmeleri bu şekilde yapılıyordu: telefonla ve camın ardından.

Gelen ziyaretçi eski karım Cheryl değildi ama ona benziyordu.

Kardeşi Rachel'dı.

Rachel camın diğer tarafında oturuyordu ama beni gördüğü an gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görebilmiştim. Tepkisine az kalsın gülecektim. Onun bir zamanlar çok sevdiği kayınbiraderi, sıra dışı mizah anlayışı ve umursamaz bir gülümsemesi olan o adam elbette ki son beş yılda epey değişmişti. İlk neyi fark ettiğini merak ettim.

Muhtemelen zayıflamış olmamdır. Belki de parçalanmış ve adamakıllı iyileşmemiş yüz kemiklerimdir. Kül rengi tenim, bir zamanlar atletik olan omuzlarımın çökmüş, saçlarımın dökülmüş ve beyazlamış olması da olabilirdi.

Oturdum ve camın ardından ona baktım. Telefonu elime alıp ona da aynını yapmasını işaret ettim. Rachel telefonu kulağına götürür götürmez konuşmaya başladım.

"Neden buradasın?"

Rachel güçlükle gülümsedi. Onunla hep yakın olmuştuk. Rachel'la vakit geçirmeyi seviyordum. O da benimle vakit geçirmeyi seviyordu. "Görüyorum ki pek sohbet havanda değilsin."

"Buraya hoş sohbet için mi geldin Rachel?"

Yüzünde gülümsemeye dair ne varsa silindi. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Bekledim. Rachel yıpranmış görünüyordu ama hâlâ güzeldi. Saçları hâlâ Cheryl'ınki gibi küllü sarı, gözleri de aynı koyu yeşildi. Taburemde kıpırdandım ve yan gözle ona baktım. Gözlerine doğrudan bakmak acı veriyordu.

Rachel gözyaşlarını bastırıp başını salladı. "Bu çılgınlık."

Bakışlarını indirdi ve bir an için Cheryl'ın beni üçüncü sınıfta Amherst Koleji'nden New Jersey'deki evine getirdiğinde tanıştığım on sekiz yaşındaki kızı gördüm. Cheryl ve Rachel'ın annesiyle babası beni pek tasvip etmemişti. Devriye polisi bir baba ve toplu konutların olduğu muhitte yetişmiş olmam sebebiyle onlar için fazla mavi yakalıydım. Öte yandan Rachel beni hemen benimsemişti ve ben de onu kendi küçük kız kardeşim gibi sevmeye başlamıştım. Onu önemsiyordum. Korumak istiyordum. Bir yıl sonra, lisans eğitimini alacağı Lemhall Üniversitesi'ne onu arabayla ben götürdüm ve taşınmasına yardım ettim. Daha sonra da gazetecilik okuyacağı Columbia Üniversitesi'ne yine ben götürdüm.

"Uzun zaman oldu," dedi Rachel.

Başımı salladım. Gitmesini istiyordum. Ona bakmak canımı yakıyordu. Bekledim, konuşmadı. Sonunda ben bir şey dedim çünkü Rachel'ın bir cankurtaran halatına ihtiyacı var gibiydi ve kendime engel olamadım.

"Sam nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi Rachel. "Şimdi Merton İlaç'ta çalışıyor. Satışta. Yönetici oldu, çok seyahat ediyor." Sonra omuz silkti ve ekledi. "Boşandık."

"Ah," dedim. "Üzüldüm."

Pek oralı olmadı. Aslında bunu duyduğuma üzülmemiştim. Hiçbir zaman Sam'in onun için yeterince iyi biri olduğunu düşünmemiştim ama zaten erkek arkadaşlarının çoğu için böyle hissetmiştim.

"Hâlâ *Globe*'da mı yazıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi konuyu kapatmak ister gibi bir ses tonuyla.

Birkaç saniye daha sessizce oturduk. Sonra tekrar denedim.

"Konu Cheryl mı?"

"Hayır. Tam olarak değil."

Yutkundum. "O nasıl?"

Rachel ellerini ovuşturmaya başladı. Benden başka her yere baktı. "Yeniden evlendi."

Sözcükler karnıma bir yumruk gibi çarptı ama hepsini korkusuzca kabul ettim. Bu yüzden, dedim kendi kendime. Bu yüzden ziyaretçi istemiyordum.

"Seni hiç suçlamadı, biliyorsun. Hiçbirimiz suçlamadık."

"Rachel?"

"Efendim?"

"Ne işin var burada?"

Sessizliğe geri döndük. Arkasında hiç tanımadığım bir gardiyanın bize baktığını gördüm. Orada üç mahkûm daha vardı. Hiçbirini tanımıyordum. Briggs büyük bir yerdi ve kimseye ilişmemeye ça-

lışıyordum. Artık neredeyse kalkıp gidecektim ki Rachel sonunda konuştu.

"Sam'in bir arkadaşı var."

Bekledim.

"Tam olarak arkadaşı değil aslında. İş arkadaşı. Pazarlama bölümünde. Aynı zamanda yönetimde de var. Merton İlaç'ta. Adı Tom Longley. Evli ve iki oğlu var. İyi bir aile. Eskiden birlikte zaman geçirirdik. Şirket mangal partileri gibi şeyler işte. Karısının adı Irene. Onu severim. Çok komik kadındır."

Rachel durdu ve başını iki yana salladı.

"Doğru dürüst anlatamıyorum."

"Hayır, hayır," dedim. "Şu ana kadar harika bir hikâye oldu."

Rachel gülümsedi, alaycılığım karşısında gerçekten gülümsedi. "Eski David gibi oldun."

Tekrar sessizliğe büründük. Rachel yeniden konuşmaya başladığında bu kez sözcükleri ağzından daha yavaş, düşünerek çıkardı.

"Longleyler iki ay önce bir şirket gezisine çıktı. Springfiled'daki eğlence parkına. Adı *Six Flags* mi ne, öyle bir şeydi. İki oğullarını da götürdüler. Irene ile arkadaşlığımız devam ediyordu, o yüzden sonraki gün beni öğe yemeğine davet etti. Geziyi anlattı. Daha çok dedikodu gibiydi çünkü Sam yeni kız arkadaşıyla gelmiş. Sanki umurumdaymış gibi ama değil."

Alaycı cevabımı yutuyorum ve ona bakıyorum. Göz göze kalıyoruz.

"Sonra Irene bana birkaç fotoğraf gösterdi."

Rachel orada durup kaldı. Konunun nereye varacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama kafamın içinde bir önsezi müziği duyar gibiydim. Rachel sarı bir zarf çıkardı. Sanırım yirmiye otuz ebadındaydı. Önündeki pervazın üzerine bıraktı. Sonra tek hamlede elini zarfa soktu ve içinden bir şey çıkarıp cama dayadı.

Bahsettiği üzere bir fotoğraftı bu.

Bu fotoğrafla ne yapacağımı bilemedim. Gerçekten de bir eğlence parkında çekilmiş gibi görünüyordu. Çok Komik Irene olduğunu düşündüğüm bir kadın fotoğraf makinesine utangaçça gülümsüyordu. Muhtemelen Longleyler olan iki çocuk da her iki yanında fotoğraf makinesine bakmadan duruyordu. Sağda *Bugs Bunny*, solda da *Batman* kostümlü birileri vardı. Irene biraz kızgın görünüyordu ama yine komik şekilde. Sahneyi hayal edebiliyordum. İlaç Pazarlamacı İyi Tom neşeyle Çok Komik Irene'ye poz verdiriyor, Çok Komik Irene de pek havasında değil ama yine de deniyor, oğlanlar ise oralı değil, herkes bilir bu durumu. Arka planda dev bir kırmızı hız treni vardı. Longley ailesinin yüzüne güneş vurmuştu; bu da neden gözlerini kıstıklarını ve hafifçe arkalarını döndüklerini açıklıyordu.

Rachel bana bakıyordu.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Fotoğrafı cama bastırmaya devam etti.

"Yakından bak David."

Bir iki saniye daha ona baktıktan sonra bakışlarımı yeniden fotoğrafa kaydırdım. Bu kez hemen gördüm. Çelik bir pençe göğsüme uzanıp kalbimi sıkıştırdı. Nefes alamadım.

Bir çocuk vardı.

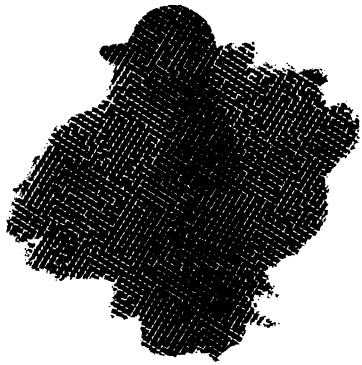
Arka planda, fotoğrafın sağ kenarında, neredeyse çerçevenin dışındaydı. Yüzü sanki bozuk paranın üzerindeymiş gibi mükemmel şekilde profilden görünüyordu. Sekiz yaşlarındaydı. Birisi, belki de yetişkin bir erkek çocuğun elini tutuyordu. Çocuk adamın sırtı olduğunu tahmin ettiğim bir yere bakıyordu ama adam fotoğrafın dışındaydı.

Gözlerime yaşların hücum ettiğini hissettim ve ürkek parmaklarla fotoğrafa uzandım. Camın ardından çocuğun görüntüsünü okşadım. Elbette ki imkânsızdı. Çaresiz bir adam ne görmek isterse onu görürdü ve kabul edelim, çölde kalıp da susamış, sıcaktan dili damağı kurumuş, açlıktan ölmek üzere olan biri bile serap görürken bu

kadar çaresiz olmamıştır. Matthew öldürüldüğünde henüz üç yaşına girmemişti. Hiç kimse, onu çok seven bir ebeveyn bile onun beş yıl sonra neye benzeyeceğini tahmin edemezdi. Mümkün değildi. Sadece bir benzerlik vardı, hepsi bu. Çocuk Matthew'a benziyordu. Benziyordu. Benzerlikti bu. Başka bir şey değil. Benzerlik.

İçimden bir hıçkırık yükseldi. Yumruğumu ağzıma götürdüm ve ısırdım. Konuşabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Konuşabildiğimde de ağzımdan sadece şunlar döküldü:

"Bu Matthew."

2. BÖLÜM

Rachel fotoğrafı cama bastırarak tutmaya devam etti. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," dedi.

Cevap vermedim.

Rachel "Matthew'a benziyor," dedi, sesi zorlama bir monotonluktaydı. "Ona benzediğini kabul ediyorum. Çok benziyor ama Matthew daha küçücük bir çocuktu o zaman..." Durdu, kendini topladı ve yeniden başladı. "Yanağındaki doğum lekesine bakalım, o bile Matthew'unkinden küçük."

"Öyle olmalı," dedim.

Oğlumun yüzünün sağ tarafını kaplayan devasa doğum lekesi için kullanılan tıbbi terim 'kalıtsal hemanjiom'du. Fotoğraftaki çocukta da vardı. Daha küçüktü, rengi daha soluktu ama hemen hemen aynı yerdeydi.

"Doktorlar böyle olur demişti," diye devam ettim. "Zamanla tamamen kayboluyormuş."

Rachel başını iki yana salladı. "David, ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Cevap vermedim.

"Bu sadece tuhaf bir tesadüf. Görmek istediğimiz, *ihtiyacımız*

olan şeyle kurduğumuz güçlü bir benzerlik. Adli tıp ve DNA'yı da unutma..."

"Dur," dedim.

"Ne oldu?"

"Bunu sadece bu çocuğun Matthew'a benzediğini düşündüğün için getirmedin."

Rachel gözlerini sımsıkı kapattı. "Boston Polis Teşkilatı'nda çalışan, teknoloji konusunda uzman bir tanıdığıma gittim. Ona Matthew'ın eski fotoğrafını verdim."

"Hangi fotoğrafını?"

"Üzerinde Amherst *sweatshirt*'ü olanı."

Başımı salladım. Onuncu yıl buluşmasında Cheryl'le onun için almıştık bunu. Fotoğrafı da Noel kartımız için kullanmıştık.

"Her neyse, bu adamın yaşlandırma yazılımı var. En güncel olandan. Polisler kayıp kişiler için kullanıyor bunu. Ondan fotoğraftaki çocuğu beş yıl yaşlandırmasını istedim ve..."

Cümlesini ben tamamladım. "Eşleşti."

"Neredeyse. Bu kesin bir şey değil, biliyorsun değil mi? Arkadaşım da aynı şeyi söyledi ve ondan bunu neden istediğimi bilmiyor. Bil diye söylüyorum. Bundan kimseye bahsetmedim."

Bu beni şaşırttı. "Bu fotoğrafı Cheryl'a göstermedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Rachel taburesinde huzursuzca kıpırdandı. "Bu çılgınlık David."

"Hangisi?"

"Tüm bunlar. O Matthew olamaz. İkimizin de isteği yargılarımızı gölgeliyor."

"Rachel," dedim.

Gözlerime baktı.

"Bunu ablana neden göstermedin?" diye ısrar ettim.

Rachel parmaklarındaki yüzükleri çevirdi. Gözlerini benimkilerden uzaklaştırdı, ürkek kuşlar gibi odada dolaştırdıktan sonra geri döndürdü. "Anlaman lazım," dedi. "Cheryl hayatına devam etmek için çabalıyor. Tüm bunları ardında bırakmaya çalışıyor."

Kalbimin göğüs kafesimde *güm güm* attığını hissedebiliyordum.

"Eğer bunu ona söylersem, hayatını yine köklerinden tutup sarsmış olacağım. Böyle bir boş umut onu mahveder."

"Bana söylüyorsun ama?"

"Çünkü senin hiçbir şeyin yok David. Senin hayatını kökünden sarssam ne olur ki? Zaten hayatın falan yok. Sen yaşamayı uzun zaman önce bıraktın."

Sözleri sert olabilirdi ama ses tonunda öfke ya da tehdit yoktu. Sonuna kadar haklıydı. Yaptığı adil bir gözlemdi. Burada kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Bu fotoğraf konusunda yanılıyorsak (ki objektif olmaya çalışınca bu ihtimalin çok yüksek olduğunun farkındaydım), bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yine burada olacak, bu süreci yavaşlatmaya hiç hevesim olmadan çürüyüp gidecektim.

Rachel, "Yeniden evlendi," dedi.

"Söylemiştin."

"Ve hamile."

Önce çeneye bir sol yumruk, ardından da sert bir sağ kroşe yedim. Geriye doğru sendeleyip sekize kadar saydım.

"Sana söylemeyecektim," dedi Rachel.

"Sorun yok... Bir de eğer bu konuda bir şey yapacaksak..."

"Anlıyorum," dedim.

"Güzel çünkü ben ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Rachel. "Bu, aklı başında birini ikna edebilecek bir kanıt değil. Tabii sen bunu

denememi istemedikçe. Yani bunu bir avukata ya da polise götürebilirim."

"Sana gülüp seni oradan kovarlar."

"Doğru. Belki basına gidebiliriz."

"Hayır."

"Ya da... Ya da Cheryl'a. Şayet doğru olduğunu düşünüyorsan. Belki mezarın açılması talebinde bulunabiliriz. Yeni bir otopsi ya da DNA testi öyle olup olmadığını kanıtlar. Belki dava yeniden görülür..."

"Hayır."

"Neden ki?"

"Henüz değil," dedim. "Kimseye bir şey söyleyemeyiz."

Rachel'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Anlamıyorum."

"Sen gazetecisin."

"Yani?"

"Yani biliyorsun," dedim. Hafifçe eğildim. "Bu ortaya çıkarsa büyük bir haber olur. Basın yine peşimize düşer."

"Bizim mi? Yoksa senin mi?"

İlk kez sesinde bir tedirginlik hissettim. Bekledim. Yanılıyordu. Bunu çok geçmeden anlayacaktı. Matthew ilk bulunduğunda medyadaki haberler nazik ve anlayışlıydı. Katilin hâlâ bir yerlerde olduğu korkusuyla bu insanlık trajedisini her yanıyla ele aldılar, sevgili kamuoyu dikkatli olmalıydı. Sosyal medya o kadar hassas değildi. İlk paylaşımı yapanlardan biri *"Bir aile üyesi,"* diye bahsetmişti. Çok sayıda beğeni alan bir başkası *"Her bahse varım, katil evde oturan ezik baba,"* yazmıştı. *"Muhtemelen karısının başarısına sinir olmuştur,"* diye devam ediyordu.

Kimse tutuklanmayıp da hikâyenin etkisi sönmeye başladığında medya hayal kırıklığına uğradı ve sabırsızlanmaya başladı. Uzmanlar bu cinayet sırasında nasıl uyuyabildiğimi merak etmeye başladı.

Ardından ufak tefek çatlaklar başladı: Dört yıl önce satın aldığım ve cinayet aleti olan beyzbol sopası evin yakınında gömüldüğü yerden çıkarıldı. Komşumuz Bayan Winslow cinayet gecesi beni onu gömerken gördüğünü iddia etti. Adli tıp sopanın üzerinde sadece benim parmak izlerim olduğunu doğruladı.

Medya bu yeni bakış açısını sevdi çünkü sönmekte olan hikâyeyi yeniden körükledi ve dolayısıyla tüm dikkatleri üzerine çekti. Herkes başıma üşüştü. Geçmişte beni tedavi eden bir psikiyatr gece terörü ve uyurgezerlik geçmişimi basına sızdırdı. Cheryl ve ben evliliğimizde ciddi sorunlar yaşıyorduk. Bir ilişkisi olmuş olabilir. Durumu zihninizde canlandırın. Manşetler tutuklanmamı ve yargılanmamı istiyordu. Babam polis olduğu için ayrıcalıklı muamele gördüğümü iddia ettiler. Acaba başka nelerin üstü örtülmüştü? Eğer beyaz bir adam olmasaydım çoktan parmaklıklar ardında olurdum. Bu ırkçılıktı, bu ayrıcalıktı, kesinlikle çifte standart vardı.

Bunların çoğu muhtemelen doğruydu.

"Kötü basının umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum ona.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ama anlamıyorum. Artık basının bize ne zararı olabilir ki?"

"Yayınlayacaklar."

"Evet, anlıyorum. N'olmuş?"

Gözleri benimkilere kenetlendi. "Herkesin bundan haberi olacak," dedim. Fotoğraftaki Matthew'ın elini tutan yetişkin elini göstererek, "Bu adamın da..." dedim.

Sessizlik oldu.

Bir şeyler söylemesini bekledim. O söyleyemeyince de "Anlamıyor musun? Eğer onun peşinde olduğumuzu öğrenirse nasıl tepki vereceğini kim bilebilir? Belki kaçar. Onu bulamayalım diye gizlenir. Belki bu riski alamayacağını anlar. Belki de kurtulduğunu dü-

şünüyordu ve rahattı ama bunun üzerine kanıtlardan sonsuza dek kurtulacak."

Rachel, "Ama polis," dedi. "Sessizce araştırabilir."

"Mümkün değil. İlla sızar. Zaten ciddiye de almazlar. Sadece bu fotoğrafla olmaz. Biliyorsun."

Rachel başını iki yana salladı. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Sen saygı duyulan bir araştırmacı gazetecisin," dedim.

"Artık değil."

"Neden? Ne oldu?"

Yine başını iki yana salladı. "Uzun hikâye."

"Daha fazlasını öğrenmemiz gerek," dedim.

"Öğrenmemiz mi?"

Başımla onayladım. "Buradan çıkmam lazım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Bana endişeyle bakıyordu. Anlıyordum. Aynı endişeyi kendi sesimden de alabiliyordum. Eski bir his geri dönmüştü. Matthew öldürüldüğünde cenin gibi kıvrılıp ölmeyi beklemiştim. Oğlum ölmüştü. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama şimdi...

Bir zil sesi duyuldu. Gardiyanlar içeri girdi. Kıvırcık elini omzuma koydu.

"Süre doldu."

Rachel fotoğrafı hızla alıp sarı zarfın içine geri koydu. Bunu yapınca bir özlem duydum, fotoğrafa bakmaya devam etmek için bir istek duyuyordum, tüm bunların bir hayalet olduğu korkusunu hissediyorum ve şimdi onu birkaç saniye bile göremediğim için zaman sonsuz gibi geldi. Oğlumun görüntüsünü beynime kazımaya çalıştım ama yüzü bir rüyanın son görüntüsü gibi silinmeye başladı.

Rachel ayağa kalktı. "Yolun aşağısındaki motelde kalıyorum."

Başımı salladım.

"Yarın dönüyorum."

Yine başımı salladım.

"Ne olursa olsun, fotoğraftaki bence de o."

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama sözcükler ağzımdan dökülemedi. Önemi yoktu. Döndü ve gitti. Kıvırcık omzumu sıktı.

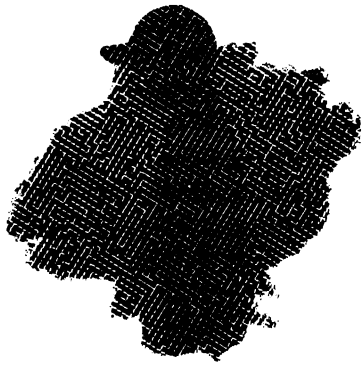
"Neydi bu böyle?" diye sordu bana.

"Hapishane müdürüne onu görmek istediğimi söyle," dedim.

Kıvırcık küçük nane şekerlerine benzeyen dişleriyle sırıttı. "Müdür mahkûmlarla görüşmez."

Durdum. Onun gözlerine baktım ve yıllar sonra ilk kez gülümsedim. Gerçekten gülümsedim. Bunun üzerine Kıvırcık bir adım geri çekildi.

"Benimle görüşecek," dedim. "Söyle ona."

3.BÖLÜM

"Ne istiyorsun David?"

Hapishane müdürü Philip Mackenzie ziyaretimden pek memnun kalmamış gibi duruyordu. Ofisi kurumsallık gereği seyrek döşenmişti. Bir köşede direk üzerinde bir Amerikan bayrağı ve yanında da mevcut valinin fotoğrafı vardı. Masası gri, metal ve işlevseldi; bana ilkokulda öğretmenlerimin kullandığı masaları anımsatmıştı. Sağ tarafında TJ Maxx'in hediyelik eşya reyonunda bulunabilecek, pirinçten dolma kalem-kurşun kalem-saat seti duruyordu. Arkasındaki, birbirine benzeyen iki uzun, gri metal dosya dolabı gözetleme kulelerini andırıyordu.

"Ee..."

Söyleyeceklerimin provasını yapmıştım ama senaryoya bağlı kalmadım. Sesimi düzgün, tek tonda ve profesyonel tutmaya gayret ettim. Sözlerimin kulağa çılgınca geldiğini biliyordum; bu yüzden ses tonumun tam aksini yapmasına ihtiyacım vardı. Neyse ki müdür arkasına yaslanmış şekilde dinledi ve bir süreliğine şaşırmamış gibi göründü. Konuşmam bitince geriye doğru esnedi ve gözlerini benden kaçırdı. Birkaç derin nefes aldı. Philip Mackenzie yetmişinin üzerindeydi ama yine de burayı çevreleyen, çelikle güçlendirilmiş beton duvarlardan birini yerle bir edecek kadar güçlü görünüyordu.

Göğsü genişti, kel kafası iki bowling topunu andıran omuzlarının arasına sıkışmış ve boynuna hiç yer kalmamıştı. Elleri kocaman ve eğri büğrüydü. Masanın üzerinde iki koçbaşı misali duruyorlardı.

Sonunda gür, beyaz kaşlarla çevrili yorgun, mavi gözlerini bana çevirdi.

"Ciddi olamazsın," dedi.

Dik oturdum. "O Matthew."

Sözlerimi dev elini savurarak kesti. "Kes şunu. Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Öylece ona baktım.

"Sen kendine bir çıkış yolu arıyorsun. Her mahkûm gibi."

"Bunun serbest kalmak için başvurduğum bir hile olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim sesim çatlamasın diye uğraşarak. "Bu cehennem çukurundan çıkıp çıkmamamın umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Philip Mackenzie içini çekti ve başını iki yana salladı.

"Philip," dedim, "Oğlum orada bir yerde."

"Oğlun öldü."

"Hayır."

"Onu sen öldürdün."

"Hayır. Sana fotoğrafı gösterebilirim."

"Baldızının getirdiği fotoğrafı mı?"

"Evet."

"Tamam, peki. Fotoğrafın arka planında üç yaşındayken ölmüş olan oğlun Matthew mu var?"

Hiçbir şey demedim.

"Diyelim ki sana inandım. Yine de olmaz. Yani, sen buna ikna olmuş olsan da bu imkânsız ama diyelim ki bir şekilde bu Matthew'un görüntüsü. Rachel bunu yaşlandırma teknolojisiyle kontrol etti dedin, değil mi?"

"Doğru."

"Peki onun yaşlandırılmış halini *Photoshop* ile oraya yerleştirmediği ne malum?"

"Ne?"

"Fotoğraflar üzerinde oynama yapmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diyerek kaşlarımı çattım. "Niye böyle bir şey yapsın ki?"

Philip Mackenzie durdu. "Bir dakika. Tabii ya."

"Ne oldu?"

"Rachel'a ne olduğunu bilmiyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Gazetecilik kariyerinden bahsediyorum. Bitti."

Hiçbir şey demedim.

"Bundan haberin yoktu, değil mi?"

"Önemli değil," dedim ama elbette ki önemliydi. Öne eğildim ve hayatım boyunca Philip amca olarak bildiğim adama gözlerimi diktim. "Beş yıldır buradayım," dedim ölçülü ses tonumla. "Yardım istemek için sana kaç kez geldim?"

"Sıfır," dedi. "Ama bu ben sana yardım etmek istemediğimden değil. *Benim* hapishaneme gelmenin tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Yoksa tecrit kanadında biraz fazla mı kaldın? O dayaktan sonra bile seni diğer mahkûmların arasına almak istediler."

Hapse girişimin üçüncü haftasıydı. Herkesin olduğu bölümdeydim; burada, tecrit kanadında değil. Pislikleri cüsselerinden de fazla olan dört adam beni duşta köşeye sıkıştırdı. Duş. Bilinen en eski numara. Tecavüz etmediler. Cinsel herhangi bir saldırı olmadı. Onlar sadece birini dövüp içlerindeki ilkel sarhoşluğu tatmak istiyorlardı ve bunun için bir bebek katilinden daha iyi kim olabilirdi? Burnumu kırdılar. Elmacık kemiğimi un ufak ettiler. Kırılan çenem menteşesi düşmüş bir kapı misali düştü. Dört kırık kaburga. Beyin sarsıntısı. İç kanama. Sağ gözüm de o günden beri bulanık görüyordu.

İki ay revirde kaldım.

Desteden ası çektim. "Bana borçlusun Philip."

"Düzeltelim: Babana borçluyum."

"Aynı şey."

"Babadan oğula mı geçiyormuş bu?"

"Babam ne derdi?"

Philip Mackenzie'nin yüzünü aniden acı ve bitkinlik dolu bir ifade kapladı.

"Matthew'u ben öldürmedim," dedim.

"Masum olduğunu söyleyen bir mahkûm," neredeyse eğlenir halde başını iki yana sallarken. "Bu bir ilk olmalı."

Philip Mackenzie sandalyesinden kalktı ve pencereye yöneldi. Çitin ardındaki ormana baktı. "Baban Matthew'u ilk duyduğunda... Daha da kötüsü, senin tutuklandığını öğrendiğinde..." Sesi alçaldı. "Söyle bana David. Neden geçici akıl hastalığı savunmasını yapmadın?"

"Derdimin yasal bir boşluk bulmak olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu yasal bir boşluk değildi," dedi Philip ve artık ses tonundaki anlayışı hissedebiliyordum. Bana döndü. "Baygındın. İçinde bir şeyler koptu. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Hepimiz sana inandık."

Başım zonklamaya başladı. Yediğim dayağın başka bir sonucu da buydu ya da belki onun sözlerinin. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Lütfen beni dinle. O Matthew değildi ve orada her ne olduysa onu ben yapmadım."

"Tuzağa düşürüldün, öyle mi?"

"Bilmiyorum."

"O zaman kimin cesedini buldun sen?"

"Bilmiyorum."

"Cinayet silahının üzerindeki parmak izlerini nasıl açıklayacaksın?"

"O benim sopamdı. Garajda duruyordu."

"Peki ya seni onu gömerken gören yaşlı kadın?"

"Bilmiyorum. Sadece fotoğrafta gördüğüm şeyi biliyorum."

İhtiyar adam yine içini çekti. "Anlattıklarının kulağa deli saçması gibi geldiğinin farkında mısın?"

Ben de ayağa kalktım. Philip birden kendini geri çekince benden korkmuş olmasına şaşırdım. "Beni buradan çıkarmak zorundasın," diye fısıldadım. "En azından birkaç günlüğüne."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bana cenaze izni filan ver."

"Senin suç sınıfında böyle bir izin yok. Bunu biliyorsun."

"O zaman beni buradan çıkarmanın bir yolunu bul!"

Bunun üzerine güldü. "Ah elbette, hiç sorun değil. Varsayalım ki bunu yaptım, tüm imkânlarıyla peşine düşerler. Acımasızca. Sen bebek katilisin David. Seni bir saniye bile düşünmeden vururlar."

"Bu senin sorunun değil."

"Öyle değil işte."

"Farz et ki bu senin başına geldi," dedim.

"Ne?"

"Kendini benim yerime koy. Farz et ki öldürülen çocuk Adam. Onu bulmak için ne yapardın?"

Philip Mackenzie başını iki yana salladı ve sandalyesine geri oturdu. İki elini yüzüne götürdü ve kuvvetlice ovuşturdu. Ardından dahili telefonun tuşuna basıp bir gardiyan istedi.

"Hoşça kal David."

"Lütfen Philip."

"Üzgünüm. Gerçekten."

Philip Mackenzie infaz koruma memurunun içeri girip David'e eşlik ettiğini görmemek için bakışlarını başka yöne çevirdi. Vaftiz oğluna veda etmedi. O gittikten sonra ofisinde bir başına oturdu. Etrafını saran hava ağırlaşmıştı. David'in kendisini görme isteğinin (David'in burada mahkûm olduğu beş yıl boyunca yaptığı ilk istek) olumlu bir işaret olacağını sanmıştı. Belki David sonunda bir akıl sağlığı uzmanından yardım almak istiyordu. Belki de o berbat gecede yaptığı şeyi derinlemesine incelemek istiyordu ya da en azından yaptığı şeyden sonra burada kendine üretken bir hayat kurmak istiyordu.

Philip masasının çekmecesini açtı ve iki adamın (daha doğrusu iki aptal çocuğun) 1973'te Khe San'da askeri kıyafetlerle çektirmiş oldukları bir fotoğrafı çıkardı. Philip Mackenzie ve David'in babası Lenny Burroughs... İkisi de orduya katılmadan önce Revere Lisesi'ne gitmişti. Philip Centennial Bulvarı'ndaki, üç ailenin yaşadığı bir sıra evin en üst katında büyümüştü. Lenny ise bir blok ötede, Dehon Caddesi'nde oturuyordu. Sıkı dostlar. Silah arkadaşları. Revere Plajı'nın devriye polisleri. Philip David'in vaftiz babası olmuştu. Lenny de Philip'in oğlu Adam'ın. Adam ve David aynı okula gitti. Revere Lisesi'nde yakın arkadaş oldular. Aynı döngü yeniden başlamıştı.

Philip eski dostunun fotoğrafına baktı. Lenny artık ölüm döşeğindeydi. Onun için yapılabilecek bir şey kalmamıştı. Artık her şey an meselesiydi. Eski fotoğraftaki Lenny, kalpleri eriten Lenny Burroughs gülümsemesiyle bakıyordu ama gözleri Philip'e dikilmiş gibiydi.

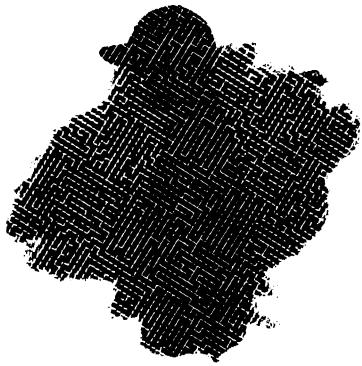
Yüksek sesle, "Yapabileceğim bir şey yok Lenny," dedi.

Fotoğraftaki Lenny yalnızca gülümsedi ve ona baktı.

Philip birkaç kez derin nefes aldı. Saat geç oluyordu. Ofisi birazdan kapanacaktı. Uzanıp tekrar masa telefonunun tuşuna bastı.

Sekreteri "Buyurun Müdür Bey?"

"Bana sabah Boston'a giden ilk uçaktan bilet al."

4. BÖLÜM

Hapishaneler asla sessiz olmaz.

Benim bulunduğum 'deneysel' kanat, çember şeklinde dizilmiş on sekiz ayrı hücreden oluşan bir yerdi. Girişte hâlâ eski tip, şeffaf parmaklıklar vardı. En tuhaf şeylerden biri de paslanmaz çelik tuvalet ve lavabonun (evet, bitişik halde) parmaklıkların hemen yanında olmasıydı. Hücrelerimizin, genel kısımdan farklı olarak, her birinin arka köşesinde küçük bir özel duşu vardı. Duşun süresi çok uzamasın diye gardiyanlarda vana vardı. Dökme betondan yapılmış bir yatak üzerinde neredeyse şeffaf denebilecek incelikte bir şilte duruyordu. Dört köşesinde de sabit durması için tutacaklar vardı. Şu ana dek buna ihtiyacım olmamıştı. Ayrıca dökme betondan çalışma masası ve tabure bulunuyordu. Yalnızca dini ve eğitici programlar yayınlayan bir televizyonum ve radyom vardı. Yukarı bakan, daracık bir penceremden dalga geçercesine sadece gökyüzünü görebiliyordum.

Bahsettiğim beton yatağa uzanıp tavana baktım. Bu tavanı çok iyi biliyordum. Gözlerimi kapattım ve gerçekleri zihnimde bir bir sıralamaya çalıştım. O günü, *o* korkunç günü yeniden yaşadım ve gözden kaçırmış olabileceğim bir şey aradım. Matthew'u önce ördek göletinin yanındaki parka, sonra da Meşe Sokağı'ndaki süper-

markete götürmüştüm. Şüpheli birini fark etmiş miydim? Tabii ki etmemiştim ama şimdi geriye dönüp yeni detaylar bulmak için hafızamı tarıyordum. Hiçbir şey çıkmıyordu. Şu an yaşadığınız günü hep net şekilde hatırlayacağınızı sanıyorsunuz ama gün geçtikçe her şey bulanıklaşıyordu.

Son derece yenilikçi bir bebek arabası kullanan genç bir annenin yanındaki banka oturmuştum. Genç annenin Matthew yaşında bir kızı vardı. Bana çocuğun adını söylemiş miydi? Muhtemelen söylemişti ama hatırlamıyorum. Üzerinde yoga kıyafetleri vardı. Ne konuşmuştuk? Hatırlamıyorum! Tam olarak ne arıyorum? Ben de bilmiyordum... Sanırım o elin sahibini arıyordum; Rachel'ın fotoğrafında Matthew'u tutan eli. Oyun parkında bizi mi izliyordu? Bizi takip mi etmişti?

Hiçbir fikrim yoktu.

Kaldığım yerden devam ettim. Eve geldim. Matthew'u yatırdım. Bir içki aldım. Televizyondaki kanalları kurcaladım. Ne zaman uykuya dalmıştım? Onu da bilmiyorum. Tek hatırladığım kan kokusuyla uyandığım. Koridorda ilerlediğimi hatırlıyorum...

Hapishanenin ışıkları gürültüyle yandı. Kan ter içinde yatakta doğruldum. Sabah olmuştu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

O *Marvel* temalı pijamaların içinde gördüğüm şey, o korkunç, biçimsiz, kanlar içindeki şey... Matthew *değildi.* Kilit nokta buydu. O benim oğlum *değildi.*

Değil mi?

Şüphe beynime sızmaya başlamıştı. Neden olmasın? Fakat şimdilik şüphenin içeri girmesine izin vermeyecektim. Şüphenin hiçbir şeye faydası yoktu. Eğer yanılıyorsam bunu önünde sonunda öğrenecek ve şu an bulunduğum yere geri dönecektim. Ne risk olacaktı ne de kazanç. O nedenle şimdilik: Şüpheye yer yoktu. Sadece bunun nasıl olmuş olabileceğine dair sorular olabilirdi. Belki de vahşet kurbanını (evet, güzel, onu Matthew olarak değil de kurban olarak

düşünmeliydim) tanınmaz hale getirmek istemişlerdi. Kurban elbette ki erkekti. Matthew boyundaydı, cüsse ve ten rengi aynıydı ama DNA testi veya başka bir şey yapmamışlardı. Neden yapacaklardı ki? Kimse kurbanın kimliğinden şüphe etmemişti, değil mi?

Değil mi?

Diğer mahkûmlar sabah rutinlerine başlamıştı. Dört metreye iki metrelik hücrelerimizde oda arkadaşımız yoktu ama hemen hemen tüm mahkûmları görebiliyorduk. Bunun sosyal etkileşimin olmadığı ve tecridin çok fazla olduğu eski döneme göre 'daha sağlıklı' olması bekleniyordu. Keşke hiç zahmet etmeselerdi çünkü ne kadar az iletişim, o kadar iyi. Seri tecavüzcü Earl Clemmons bize her sabah anlattıklarını anlatarak başladı güne. Tezahürat yapan kalabalıklar varmış gibi yapıp kendini maç anlatır gibi bir havaya soktu. Her maç için bir sesi taklit ederken, diğer bir ses ile de renkli yorumlar yapıyordu. Kurbanlarının başparmaklarını budama makasıyla kesen seri katil Ricky Krause güne şarkı söyleyerek başlamayı seviyordu. Şarkı sözlerini çarpıtıyor, klasik şarkıları alıp onlara sapkın yorumunu katıyordu. Bu sabah *"Mutfakta biri var..."* diye bağırmaya başladı ve çevresindekiler şikâyet edince daha çok bağırdı.

Kahvaltı için sıraya girdik. Geçmişte bu kanatta kalanlara yemekleri getiriliyordu; böyle söyleyince sanki *DoorDash*'miş* gibi geliyor kulağa. Artık öyle değildi. Mahkûmlardan biri, bir insanı hücresinde tek başına yemek yemeye zorlamanın anayasaya aykırı olduğunu söyleyerek protesto etmiş ve dava açmıştı. Mahkûmlar davaları severdi ama bu olayda hapishane yönetimi davadan memnun olan taraftı. Mahkûmlara hücrelerinde hizmet etmek masraflı ve emek yoğun bir işti.

Küçük kafeteryada, her birinde metal tabureler bulunan ve hepsi yere vidalanmış dört masa vardı. Herkes oturana kadar dolaşarak beklemeyi seviyordum. Böylelikle kendime hararetli mahkûmlardan uzak bir yer seçebiliyordum. Sohbetleri pek ilgimi çekmiyordu. Ge-

*Amerika'da bir yemek tedarik şirketi. (ç.n.)

çen gün birkaç mahkûm aralarından hangisinin tecavüz ettiği kadının en yaşlısı olduğuna dair bir üstünlük tartışmasına girdi. Earl, neksen yedi yaşındaki bir kadının evine yangın merdiveninden girdikten sonra ona tecavüz ettiği iddiasıyla rakiplerine 'üstünlük' sağladı. Diğer mahkûmlar Earl'ün iddiasının doğruluğunu sorguladılar. Onları etkilemek için abarttığını düşünüyorlardı ama ertesi gün Earl elinde gazete kupürleriyle geldi.

Bu sabah şansım yaver gitmişti. Bir masa tamamen boştu. Biraz toz yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek (hapishane yemeklerinin ne kadar berbat olduğundan bahsetmeyeceğim) aldıktan sonra en uzak köşedeki tabureye oturup yemeye başladım. Uzun zamandır ilk kez iştahım vardı. Aklımın o geceyi, hatta o fotoğrafı bırakıp saçma ve uçuk kaçık bir şeye takıldığını fark ettim.

Briggs'ten nasıl kaçılacağına.

Rutinleri, gardiyanları, düzeni, programı, personeli, her ne varsa bilecek kadar uzun zamandır buradaydım. Sonuç: Kaçmanın bir yolu yoktu. Hem de hiç. Daha farklı bir şey düşünmeliydim.

Masaya çarpan tepsiyle irkildim. Bir el tokalaşmak üzere yüzüme doğru yaklaştı. Başımı kaldırıp adamın yüzüne baktım. İnsanların gözleri ruhlarının penceresidir derler. Eğer bu doğruysa bu adamın gözlerinde HİÇ BOŞ YER YOKTU.

"David Burroughs, değil mi?"

Adının Ross Sumner olduğunu biliyordum. Buraya önceki hafta transfer edilmişti ve iddiaya göre asla kabul görmeyecek bir itirazın sonucunu bekliyordu. Hücresinden çıkmasına izin vermelerine şaşırmıştım. Sumner'ın davası manşetlere, ücretli yayın yapan platformların belgesellerine ve suç *podcast*'lerine konu olmuştu. Psikolojik sorunları olan kader kurbanıydı (hâlâ böyle mi deniyordu, bilmiyorum). Ralph Lauren marka kıyafetler içindeki yakışıklı Ross, en az on yedi kişiyi (erkekler, kadınlar ve her yaştan çocuk) öldürmüş ve bağırsaklarını yemişti. Evet. Sadece bağırsaklarını. Aile mülkünün bodrum katındaki derin dondurucuda ceset parçaları

bulunmuştu. Bütün kanıtlar ortadaydı. Sumner'ın temyiz başvurusu jürinin onun akıl sağlığının yerinde olduğu yönündeki kanaatine dayanıyordu.

Ross Sumner'ın eli hâlâ havadaydı ve benim karşılık vermemi bekliyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Bu adamla tokalaşmaktansa canlı bir sıçanı Fransız usulü öpmeyi tercih ederdim ama hapishanede insan ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu. İstemeyerek de olsa olabildiğince hızlı şekilde elini sıktım. Eli şaşırtıcı derecede küçük ve zarifti. Elimi geri çektiğimde istemsizce o elin nelere dokunduğunu düşündüm. İddiaya göre kurbanlarını hâlâ hayattalarken kesip *o* elle karınlarını yarıyor ve bağırsaklarını çıkarıyordu.

Daha fazla iştahınızı kaçırmayayım.

Ross Sumner sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi. Otuz yaşlarındaydı, simsiyah saçları ve narin yüz hatları vardı. Tam karşımdaki tabureye oturdu. Ne şanslıyım.

"Ben Ross Sumner," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Umarım seninle oturmamın bir sakıncası yoktur."

Bir şey demedim.

Ross, "Sadece buradaki diğer adamları," diye başlayarak başını iki yana salladı, "çok kaba buluyorum. Görgüsüz de diyebiliriz. Buradaki tek üniversite mezunlarının sen ve ben olduğumuzu biliyor muydun?"

"Öyle miymiş?"

Başımı salladım. Gözümü tabağımdan ayırmadım.

"Sen Amherst'e gitmiştin, değil mi?"

H harfini söylemeden, Amherst ismini doğru telaffuz etti.

"Güzel okul," diye devam etti. "Kendilerine Lord Jeff'ler* deme leri hoşuma gidiyor. Amherst Lord Jeff'leri. Ne muhteşem bir isim ama duyarlı halk bundan hoşlanmadı, değil mi? Onlar illa on seki

* Okulun ismini aldığı Lord Jeffrey Amherst'e gönderme yapıyor. (ç.n.)

zinci yüzyılda ölmüş bir adamdan nefret etmek zorundalar. Sence de çok saçma değil mi?"

Yumurtamla oynadım.

"Demek istediğim, artık kendilerine Amherst Mamutları diyorlar. Mamut. Yapmayın. Bu çok zavallı bir takma isim. Sence de öyle değil mi? Ama bak bu hoşuna gidecektir. Ben Williams College'a gittim. Williams İnekleri diyorduk biz de. Bu durumda rakip oluyoruz. Komik, değil mi?"

Sumner bana çocuksu bir gülümsemeyle baktı.

"Evet," dedim. "Gülünç."

Ardından, "Dün bir ziyaretçin olduğunu duydum," dedi.

Gerildim. Ross Sumner bunu fark etmişti.

"O kadar da şaşırma David."

Yüzünde hâlâ o çocuksu gülümseme vardı. Belli ki insanları bu gülüş kandırıyordu. Tamamen fiziksel olarak bakarsak, hoş, çekici, insana kapılar açan ve karşıdakinin çekingenliğini azaltan türden bir gülümsemeydi. Muhtemelen kurbanlarının son gördüğü de buydu.

"Burası küçük bir hapishane. Herkes her şeyi duyuyor."

Doğruydu. Söylentiye göre Sumner'ın ailesi o rahat etsin diye para harcamaktan korkmuyordu. Bu söylentilere inanıyordum.

"Olan bitenden haberdar olmaya çalışıyorum."

"Hı-hı," dedim gözlerimi yumurtamdan ayırmadan.

"Nasıl geçti?"

"Ne nasıl geçti?"

"Görüşmen. Şeydi... Baldızındı, değil mi?"

Hiçbir şey demedim.

"Önemliydi herhalde? Sonuçta onca zaman sonra ilk ziyaretçindi. Ben gelmeden önce de dalgın görünüyordun."

Başımı kaldırdım. "Bak Ross, yemek yemeye çalışıyorum, tamam mı?"

Ross teslim oluyormuş gibi yapıp ellerini havaya kaldırdı. "Ah,

kusura bakma David. Hayatına burnumu sokmak istememiştim. Sadece arkadaş olmak istedim. Her türlü entelektüel sohbete hasretim. Sen de aynı şekilde hissediyorsun diye düşündüm. İkimiz de Sarmaşık Ligi* okullarından mezunu olduğumuz için aramızda bir bağ olur sandım. Dostluk da olabilir ama sanıyorum seni yanlış bir zamanda rahatsız ettim. Affet lütfen."

"Sorun değil," diye mırıldandım. Bir lokma daha aldım. Sumner'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sonra, "Oğlunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Kafatasımdan başlayan ürperti hızla omurgamdan aşağı indi. "Ne?"

"Nasıl bir duyguydu David?" Gözleri alev alev yanıyordu. "Tamamen entelektüel anlamda soruyorum. Eğitimli insanlar olarak bunu tartışabiliriz. Kendimi insanı anlamak isteyen bir öğrenci olarak görüyorum. O yüzden bilmek istiyorum. Analitik değerlendirme de olur, duygusal da. Sana kalmış. O beyzbol sopasını havaya kaldırıp kendi çocuğunun kafatasına vurduğunda aklından neler geçti? Rahatladın mı? Yani onu yapman gerekiyormuş gibi mi hissediyordun? Yoksa kafandaki sesleri mi susturmaya çalışıyordun? Ya da coşku halinde miydin?"

"S*ktir git, Ross!"

Sumner kaşlarını çattı. "S*ktirip gideyim mi? Gerçekten mi? Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu? Cidden David, hayal kırıklığına uğradım. Buraya ciddi bir felsefi tartışma için gelmiştim. Başkalarının bilmediği şeyler biliyoruz. Bir insanın böylesine barbarca bir şey yapmasına neyin sebep olabileceğini anlamak istiyorum. Kendi oğlunu nasıl öldürebileceğini. Kendi canından bir parçayı. Böyle söyleyince sana ikiyüzlüymüşüm gibi gelebilir..."

"Deli," diye düzelttim.

"Ama biliyorsun, ben yabancıları öldürüyorum. Sence de yaban-

* ABD'nin New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligi. (ç.n.)

cılar hayatın dekorları değil mi? Sahne kostümü gibi bir şey. Dünyalarımızın, yani kendi yarattığımız iç dünyanın derin bir arka planı. Sonuçta hepimiz önemliyiz, öyle değil mi? Bunu düşün. Evcil hayvanımız ölünce bir *tsunami*nin yüz binlerce insanı öldürmesinden daha çok ağlarız. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Ağzımı açmak için bir neden göremedim. Bu onu cesaretlendirmekten başka bir şeye yaramazdı.

Ross Sumner bana doğru eğildi. "Ben yabancıları öldürdüm. Dekorları. Kostümleri. Ama kendi kanından, kendi canından olan bir çocuğu öldürmek..."

Şaşırmış gibi başını iki yana salladı. Öfkelenmiştim ama sessiz kaldım. Amacı neydi ki? Bu psikopatın gözüne girmek gibi bir derdim yoktu. Başka bir yere geçmek istedim ama diğer mahkûmlar da ondan daha az rahatsız edici değildi.

Ross Sumner zarif bir şekilde peçetesini açıp kucağına yerleştirdi. Yumurtadan küçük bir lokma alıp yüzünü buruşturdu. "Bu yemek tek kelimeyle berbat," dedi. "Tadı tuzu yok."

Kendimi tutamadım. "İnsan bağırsağıyla kıyaslayınca mı?"

Sumner yüzüme baktı. Ben de ona baktım. Burada korkunu gösteremezsin. Asla! Bir saniyeliğine bile. Bu espriyi yapma sebebim de buydu. Her ne kadar sessizlik içinde debelenmek isteseniz de burada hiçbir pisliği kabul edemezsiniz, yoksa katlanarak büyür.

Ross Sumner başını geriye atıp kahkaha atmadan önce bir iki saniye daha göz temasını sürdürdü. Herkes bize döndü.

Nefesini toparlayınca, "İşte *bu*," dedi, "çok komikti! Tam olarak bundan bahsediyordum David. O yüzden buraya oturdum. Böyle bir sohbet için. Böyle bir zihinsel uyarım için. Teşekkür ederim David."

Cevap vermedim.

Ayağa kalkarken hâlâ gülüyordu ve, "Biraz kızarmış ekmek alacağım. Kalkmışken sana da getireyim mi?" diye sordu.

"Bana yetti."

Kısa süreliğine gözlerimi kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum.

Kafama yük treni çarpmışçasına bir ağrı girdi. İlk dayaktan sonra başlamıştı bunlar. Beyin sarsıntısı ve kafatasımdaki çatlaklardan yadigârdı. Hapishane doktoru bunların 'küme tipi' baş ağrıları olduğunu söylemişti. Şakaklarıma masaj yapmaya devam edip de aptalca gardımı düşürünce boynuma bir kol dolandı. Ben daha tepki veremeden kol geriye doğru çekilip soluk borumu ezdi. Gırtlağım sanki ensemden çıkacaktı. Gözlerim yuvalarından fırladı, elim çaresizce bu kolu çekmeye çalışıyordu.

Ross Sumner daha sıkı tuttu. Geri doğru daha sert çekti. Bacaklarım havaya kalkıp masaya vurmaya başladı. Tabaklar yerlerinden fırladı. Geriye doğru düşmeye başladım. Sumner demir gibi sert tutuşunu ancak başımın arkası yere çarpınca bıraktı.

Yıldızları gördüm.

Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı kaldırdığımda Ross Sumner'ın havaya sıçradığını gördüm. O çocuksu gülümsemenin yerini manyakça bir gülüş almıştı. Yuvarlanmaya çalıştım. Onu engellemek için ellerimi havaya kaldırmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım. Ross tüm ağırlığıyla üzerime indi ve iki diziyle kaburgalarımı parçaladı.

Daha çok yıldız gördüm.

Bağırmak, kaçmak istedim ama Sumner üzerime çöktü. Beni yumruklamasını beklerken bir yandan da onu durdurmak için ne yapabileceğimi düşündüm ama bana yumruk atmadı. Bunun yerine başını göğsüme doğru eğdi. Hapishane tulumumun üzerinden dişlerini etime geçirdi.

Acıyla inledim. Ross, dişlerini göğsümün hemen altındaki kısma daha da geçirdi. Acı dayanılmazdı. Diğer mahkûmlar hızla etrafımızı sarıyor ve gardiyanları uzak tutmak için bir hapishane taktiği olarak kollarını birbirlerine kenetliyorlardı ama zaten içten içe hiçbir gardiyanın müdahale etmeyeceğini biliyordum. En azından henüz. İkimizden biri bilincini kaybetmeden bunu yapmayacaklardı. Bu onlar için daha güvenliydi. Gardiyanlar yaralanma riskini almak istemezdi.

Bir başımaydım.

Hâlâ sırtüstüydüm, ısırdığı yerden kan akıyordu ve son canımla direniyordum. Ellerimi, avuçlarım birbirine bakacak şekilde kaldırdım ve tüm gücümle Ross Sumner'ın kulaklarına yumruk attım. Darbeler aynı hizada inmedi ama Sumner'ın çenesini gevşetmeye yetti. Tek beklediğim buydu. Sertçe yuvarlanarak onu üzerimden atmaya çalıştım. Benimle birlikte hareket etti ama sonra ayaklarını yine yere koydu. Bu kez de sırtıma oturdu. Kolunu boynuma doladı.

Sıktı.

Nefes alamadım.

Öne arkaya kıpırdandım. Hâlâ tutuyordu. Eğilip kıvranmaya çalıştım. Kolu gevşemiyordu. Kafamın içindeki basınç artıyordu. Ciğerlerim âdeta nefes almak için yalvarıyordu. Yıldızlar geri döndü ama artık tek görebildiğim şey geceydi. Tek bir nefes için çırpındım ama olmadı.

Nefes alamadım.

Gözlerim kapanmaya başladı. Belli belirsiz diğer mahkûmların tezahüratlarını duyuyordum. Ross Sumner başını bana yaklaştırdı.

"Bu kulak çok leziz görünüyor."

Kulağımı ısırmak üzereydi. Umurumda değildi. Tekrar direnmeye çalıştım ama yapamadım. Tek düşündüğüm şey nefes alabilmekti. Tek bir nefes. Hepsi bu. Dudakları kulaklarımın yanına geldi. Oltanın ucunda, ölmek üzere olan bir balık gibi çırpınıyordum.

Gardiyanlar hangi cehennemdeydi?

Çoktan müdahale etmiş olmalılardı. Mahkûmların ölmesini istemezlerdi. Bu kimse için iyi olmazdı ama sonra birden Ross Sumner'ın ailesinin zenginliğini, istediği her şeyi satın alabileceğini hatırladım ve kimsenin beni kurtaramayacağını anladım.

Eğer bilincimi kaybedersem ki kaybetmek üzereydim, ölürdüm.

Bayılmama saniyeler kala kapalı olan gözlerimdeki kılcal damarlar patladı, çenem düştü ve kendimi bıraktım. Hiç kolay değildi. Her türlü içgüdüye aykırı bir şeydi ama dayandım. Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Ateşe ateşle karşılık vermek.

Ağzımı açtım ve Ross Sumner'ın kolunu ısırdım.

Sertçe.

Onun acı dolu çığlığı uzun zamandır duyduğum en güzel sesti.

Bağırırken boynumu tutan kolu gevşedi ve açıldı. Açgözlü dudaklarımın arasından nefes almaya çalıştım ama dişlerimi ayırmadım. Tekrar bağırdı. Bu kez dişlerimi daha da sıktım. Kolunu salladı. Çenem *bulldog* gibi kenetlenmişti. Kolunun kıllarını yüzümde hissediyordum. Daha da sert ısırdım.

Kanı ağzımın içine damlıyordu. Umurumda değildi.

Ross ayağa kalkmayı başardı. Ben de dizlerimin üzerindeydim. Bir yumruk savurdu. Sanırım kafamın üzerine geldi ama hissetmedim. Kolunu kurtarmak için yeterli gücü toplamaya çalışırken ben artık hazırdım. Kalabalık artık benden taraftı. Kasıklarına dirseğimle vurdum. Ross Sumner iki büklüm yere yığıldı. Ağırlığından kolu dişlerimin arasından kurtuldu ama etin bir kısmı bende kaldı.

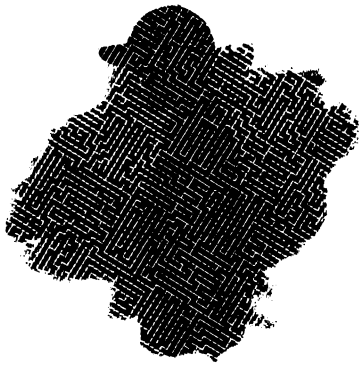
Tükürdüm.

Üzerine atladım, göğsüne oturdum ve yumruklar savurmaya başladım.

Burnunu dümdüz ettim. Parmaklarımdaki kıkırdakların dağıldığını hissedebiliyordum. Onu yakasından kavrayıp yukarı çektim. Sonra bir yumruğumu kaldırdım, hiç acele etmedim ve sertçe yüzüne indirdim. Bir daha yaptım bunu. Sonra bir kez daha. Sumner'ın kafası artık incecik bir teli andıran boynunun üzerinde sallanıp duruyordu. Artık neredeyse başım dönüyordu. Gözlerim fal taşı gibiydi. Ona vurmak için tekrar gerildim ama bu kez biri kollarımdan yakaladı. Diğeri de tutup çekti.

Gardiyanlar beni alıp yere yatırmıştı. Direnmedim. Gözüm yerdeki kanlı insan müsveddesindeydi.

Ve kısa bir an için bile olsa gerçekten gülümsedim.

5.BÖLÜM

Hapishane müdürü Philip Mackenzie'nin uçağı olaysız şekilde Boston Logan Havalimanı'na indi. Logan'a bir adım mesafedeki Revere'de büyümüştü. O zamanlarda Logan Havalimanı'nın ana pistinden kalkan en gürültülü jetler evlerinin üzerinden uçuyordu. Küçük bir çocuk için bu ses sağır edici, dünyayı sarsacak kadar şiddetliydi. Yatak odasını paylaştığı iki ağabeyi bir şekilde uyuyordu ama Philip uçaklar geçerken ranzasının korkuluğuna tutunuyordu çünkü sarsıntıdan düşeceğini sanıyordu. Bazı geceler uçaklar o kadar alçaktan uçuyormuş gibi görünüyordu ki neredeyse evin yıpranmış çatısını sökeceklermiş gibi geliyordu.

O zamanlar Revere Plajı, Boston'un hemen dışında yer alan bir mavi yakalılar mahallesiydi. Çoğu için hâlâ öyleydi. Philip'in babası badanacıydı, annesi ise aynı odayı paylaşan üç oğlan ve diğer bir odayı paylaşan üç kızdan oluşan altı çocukla evdeydi. O dönemde evli kadınlar çalışmaz, bekâr kadınlar ise öğretmen, hemşire ya da sekreter olabilirdi.

Taksi Philip'i Dehon Caddesi'ndeki, bildik bir dört ailelik evin önünde indirdi. Konut çürümekte olan tuğlalardan ibaretti. Ön kapının soluk yeşil boyası dökülmüştü. Philip'in arkadaşlarıyla, özellikle de Lenny Burroughs'la sayısız saatler geçirdiği büyük ve-

randa betondan yontulmuştu. Otuz yıl boyunca Burroughs ailesi dört daireyi de işgal etmişti. Lenny'nin ailesi birinci katta, sağdaki dairedeydi. Genç yaşta dul kalan kuzeni Selma, kızı Deborah ile yukarıdaki dairede kalıyordu. Sadie teyze ve Hymie amca birinci katta, soldaki dairedeydi. Teyzeler, amcalar, kuzenler ve kim bilir daha kimlerden oluşan diğer akrabalar Hymie ve Sadie'nin üst katında kalan dördüncü dairede sırayla oturuyorlardı. O zamanlar bu mahalle böyleydi. Göçmen aileler (Philip İrlandalı, Lenny de Yahudi'ydi) otuz yıl boyunca Atlantik'in dört bir yanından buraya akın etmişlerdi. Buraya gelen, yakınlarını da getiriyordu. Hep. Yeni gelenlerin iş bulmasına yardımcı oluyorlardı. Bazı akrabalar haftalarca, aylarca bir kanepede ya da yerde uyuyordu. Mahremiyet yoktu ve sorun da değildi. Bu evler sürekli hareket halinde, nefes alan varlıklardı âdeta. Arkadaşlar ve aile üyeleri damarlardan akan kan misali sürekli olarak koridorlardan ve merdivenlerden geçiyordu. Hiç kimse kapısını kilitlemezdi ama aşırı güvenli olduğundan değildi bu (çünkü değildi), aile üyeleri hiçbir zaman kapı çalmaz ya da girmek için izin istemezdi. Mahremiyet onlara uzak bir kavramdı. Herkes herkesin işiyle ilgileniyordu. Birbirinizin zaferini kutlar, yenilgilerine ağlardınız. Birdiniz.

Aileydiniz.

O dünya sözde ilerlemeyle yok olup gitti. Burroghsların ve Mackenzielerin çoğu oradan taşınmıştı. Çekirdek olmayan aileyle yaşama fikri kendilerine kâbus gibi ve anlaşılmaz gelen bu aileler artık hayatlarını Brookline veya Newton gibi daha zengin banliyölerde çalılar, çitler, gösterişli mermer banyolar ve yüzme havuzlarıyla donatılmış konak gibi evlerde devam ettiriyordu. Diğer aile üyeleri Florida ve Arizona gibi daha sıcak eyaletlerdeki güvenlikli sitelere taşınmış, bronz tenleri ve altın zincirleriyle dolaşıyordu. Eski evlerin çoğunu daha yeni göçmen aileler (Kamboçyalılar, Vietnamlılar filan) ele geçirmişti. Onlar da çok çalışmışlar, diğer aile üyelerini de yanlarına getirip aynı döngüyü yeniden başlatmışlardı.

Philip taksi şoförüne parasını ödedi ve çatlak kaldırıma adımını

attı. İki blok ötedeki tuzlu Atlantik Okyanusu'nun kokusunu alabiliyordu. Revere Plajı hiçbir zaman göz alıcı bir yer olmamıştı. Onun gençliğinde bile yıpranmış olan mini golf sahası, paslı hız treni, eskimiş Skee-Ball ve çeşitli yol kenarı atari makineleri son demlerini yaşıyorlardı ancak bu onu, Lenny'i ve arkadaşlarını rahatsız etmiyordu. Sal'in Pizzacısı'nın arkasında takılırlar ve *Old Milwaukee** içerlerdi çünkü en ucuzu oydu, başka alternatifleri yoktu. Birlikte takıldıkları çocukların hepsi (Carl, Ricky, Heshy, Mitch) doktor ve avukat olup oradan gitmişler, Lenny ve Philip yerel polis olup kasabada kalmışlardı. Philip Ruth'la birlikte beş çocuklarını büyüttükleri evi görmek için Shirley Bulvarı'na doğru hızlı bir yürüyüş yapmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Anılar çok güzeldi ama kafasını bulandıracak havada değildi.

Anılar hep can yakar, değil mi? Özellikle de en iyileri.

Beton basamaklar aşırı yüksekti. Çocukken, ergenken ve genç bir adamken Philip onları ikişer ikişer çıkardı. Şimdi dizlerindeki ağrıyla yüzünü buruşturmuştu. Dört dairenin yalnızca birinde Burroughs ailesinden birileri vardı. En eski arkadaşı ve Revere Polis Departmanı'ndaki eski ortağı Lenny yetmiş yıl önce ailesinin ev dediği, sağdaki birinci kat dairesindeydi. Artık burada kız kardeşi Sophie'yle yaşıyordu. Bazı nedenlerden dolayı Sophie oradan hiç ayrılmamıştı, sanki birisinin eski yuvaya göz kulak olmak için geride kalması gerekiyormuş gibi.

Lenny'nin oğlunun Briggs'te müebbet hapis cezasıyla yattığını düşündü. Bütün bu yaşananlara yürek parçalayıcı demek bile yetmezdi. David iyi değildi. Bu aşikârdı. Philip, David'in vaftiz babasıydı ancak David'i Briggs'e sokabilmenin bir yolunu bulmak için bunu gizlemek zorunda kaldılar. David'in kardeşi yoktu (Lenny'nin karısı Maddy'nin bir tür 'rahatsızlığı' vardı ve o zamanlarda böyle şeyler hiç konuşulmazdı) ama Philip'in en büyük oğlu Adam, David'in en iyi arkadaşı ve hatta Philip'in Lenny'le olan ilişkisi gibi âdeta onun

* Bir bira markası. (ç.n.)

ağabeyiydi. Adam da Philip gibi burada, bu dört aileli evde saatlerini geçirmişti. Burroughsların evi o zamanlar hem tuhaf hem de harika bir yerdi. Philip gençken, hatta oğlu da küçükken burası sıcaklık, renk ve doku yayan bir evdi. Burroughslar hayatı yüksek sesle yaşayan insanlardı, âdeta ses ayarı hep yüksek tutulan bir radyo gibi. Her duygu yoğun şekilde yaşanırdı. Tartışıyorsanız ki bu çok sık olurdu, tutkuyla tartışırdınız.

Sonra David'in annesi Maddy öldü ve her şey değişti.

Artık bina sessiz, neşesiz, solgun bir hayalet gibi duruyordu. Philip bir an durakladı. Orada verandada durmuş, kapıya bakıyordu. Tam kapıyı çalacaktı ki soluk yeşil renkteki kapı açıldı. Philip donup kaldı. Az önce kafası karışmıştı, şimdi ise kendini tamamen kaybolmuş gibi hissediyordu. Eski mahallede olunca bir nostalji nöbeti geçirmişti ama Sophie'nin geçen yıllara rağmen hâlâ güzel olan yüzünü yeniden görmek onu şaşırtmıştı. O da yetmişine yaklaşıyordu ama Philip'in tek görebildiği, mezuniyet balosuna giderken tam da bu noktada kapıyı açan nefes nefese genç kızdı. Philip ve Sophie o zaman çıkıyorlardı. Philip âşık olduklarını düşünmüştü ama çok gençlerdi. Sonra bir şey oldu, ne olduğunu kimse hatırlamıyor bile. Ordu, polis akademisi. Neyse... Üzerinden elli yıl geçmiş. Sophie Lowell'dan Frank adında bir askerle evlenmişti. Frank, Ramstein'da bir tatbikat sırasında ölmüş ve Sophie daha yirmi beşine gelmeden dul kalmıştı. Maddy'nin ölümünden sonra da Lenny'nin yanına taşınmış, ona bakmış ve bir daha hiç evlenmemişti. Philip kırk yılı aşkın süredir Ruth'la birlikteydi ama hâlâ bazı geceler Sophie'yi itiraf ettiğinden çok daha fazla düşünüyordu. Kapanan kapı. Hiç yürünmemiş yol. Kocaman bir acaba. O güzel şeyi elinden kaçırmıştı.

Bu bir suç muydu?

Şimdi Sophie'ye bakarken zihni hâlâ onu terk etmediği bir alternatif evrende geziniyordu.

Sophie ellerini beline koydu. "Dişimde bir şey mi var Philip?"

Başını iki yana salladı.

"O zaman neden öyle bakıyorsun?"

"Bir nedeni yok," dedi. Sonra, "İyi görünüyorsun Sophie," diye ekledi.

Sophie gözlerini devirdi. "İçeri gel Tatlı Dilli. Çekiciliğinden başım dönüyor."

Philip içeri girdi. Bir şey değişmişse bile çok az değişmişti. Etrafını saran hayaletleri hissedebiliyordu.

Sophie koridorda ilerlerken, "Dinleniyor," dedi. Philip onu takip etti. "Birazdan uyanması lazım. Kahve ister misin?"

"Elbette."

Mutfağa vardılar. Yenilenmişti. Sophie artık herkesin evinde bulunan o kapsüllü kahve makinelerinden birini çalıştırdı. Nasıl içtiğini bile sormadan büyük bir kupayı ona uzattı çünkü biliyordu.

"Neden buradasın Philip?"

Kupa dudaklarındayken zorla gülümsedi. "Ne yani, bir adam eski dostunu ve onun güzel kız kardeşini ziyaret edemez mi?"

"Çekiciliğinden başım dönüyor demiştim, değil mi?"

"Evet."

"Şaka yapıyordum."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Kupayı bıraktı. "Onunla konuşmam lazım Sophie."

"David'le mi ilgili?"

"Evet."

"Çok hasta, biliyorsun. Yani Lenny'den bahsediyorum."

"Biliyorum."

"Neredeyse tamamen felçli. Artık konuşamıyor. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değilim."

"Çok üzgünüm Sophie."

"Bu onu üzecek mi?"

Philip düşündü. "Bilmiyorum."

"Buna gerek var mı, emin değilim."

"Belki de yoktur."

"Ama siz ikiniz böylesiniz," dedi Sophie.

"Evet."

Sophie başını pencereye doğru çevirdi. "Lenny kayırılmayı sevmez. O yüzden bildiğin gibi yap. Yolu biliyorsun."

Kupayı bıraktı ve ayağa kalktı. Philip bir şeyler daha söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Mutfaktan çıkarken ona bakmadı. Sağa döndü ve arkadaki yatak odasına yöneldi. Ayaklı duvar saati hâlâ koridorda duruyordu. Maddy onu yıllar önce Everett'taki bir mezattan almıştı. Lenny ve Philip de onu Philip'in kamyonetinin kasasına koyup getirmişti. Ağırlığı neredeyse yüz kiloydu. Söküp taşımaları zaman almıştı. Sarkacı, ana yayı, kabloyu, zincirleri, ağırlıkları, çan çubuklarını ve Tanrı bilir başka ne parçaları kalın battaniyelere ve baloncuklu naylonlara sarmaları gerekmişti. Eğimli cam kapının üzerine saatin arkasını yerleştirebilmek için kâğıt bant kullanmışlardı ama yine de köşesi hafifçe atmıştı. Yine de Maddy onu çok sevmişti ve Lenny onun için her şeyi yapardı. Artıları ve eksileri topladığınızda Philip'in onunla olan arkadaşlığında kazançlı taraf olduğuna hiç şüphe yoktu ama zaten ikisi de bunun hesabını yapmazdı.

Philip yatak odasına varınca durdu. Derin bir nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. İçeri girdiğinde de bu gülümsemeyi korumak için epey uğraştı, gözlerinin üzüntüsünü ve şokunu ele vermeyeceğini umuyordu. Bir an eşikte durdu ve en yakın arkadaşına baktı. Lenny'nin bir zamanlar ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. Horoz sıklet dövüşçüleri gibi kaslı bir vücudu vardı. Bu kadar moda olmadan önce bile sağlığına dikkat eden, iyi beslenen biriydi. Her sabah yüzlerce şınav çekerdi. Gerçekten. Hiç durmadan. Kollarının ön kısmı sanki çelik halatlardan yapılmıştı, damarları kalın birer ip gibiydi. Artık o kollar yeni çıkmış kamışlara benziyordu. Lenny'nin

kısık gözlerinde, Nam'de çok fazla olay görmüş adamların bin metre derinliğindeki bakışı vardı. Dudakları renksizdi. Cildi parşömen kâğıdına benziyordu.

"Lenny," dedi Philip.

Tepki vermedi. Philip kendini yatağa bir adım daha yaklaşmaya zorladı. "Lenny, bizim Celtics'e ne oluyor böyle? Ha? Niye böyleler?"

Hâlâ tepki yoktu.

"Ya Patler? Yani nicedir çok iyilerdi, şikâyet etmiyorum ama hadi yani." Philip gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. "Hey, Sarıasmalar* maçından sonra Yaz'le tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Harika bir şeydi. Ne iyi adamdı ama sen zaten daha önceden söylemiştin. Serbest menajerlik konusu var bir de. Tam da tahmin ettiğimiz gibi takımları bitirecek bu."

Tepki yoktu.

Arkadan, kapı aralığından Sophie'nin sesini duydu. "Yanına otur ve elini tut. Bazen sıkar."

Sonra onları yalnız bıraktı. Philip Lenny'nin yanındaki koltuğa oturdu. Elini tutmadı. Onlar böyle değillerdi. Dokunmak, hissetmek filan. Belki David ve Adam için öyle olabilirdi ama Lenny'le öyle değildi. Philip Lenny'e onu sevdiğini hiç söylememişti. Lenny de ona. Buna gerek yoktu. David'in söylediklerine rağmen, Lenny ona hiçbir zaman kendisine borçlu olduğunu söylememişti. Onların ilişkisi böyleydi.

"Seninle konuşmam lazım Lenny."

Philip hemen konuya girdi. Lenny'e David'in ofisine yaptığı ziyaretten bahsetti. Tüm hikâyeyi anlattı. Hatırlayabildiği her şeyi. Lenny tabii ki yanıt vermedi. Gözleri aynı bakışı koruyordu. İfadesi biraz daha sertleşmiş gibiydi ama Philip bunu kendi hayal gücüne bağladı. Onunla konuşmak karyolayla konuşmak gibiydi. Bir süre

---

* Baltimore Orioles beyzbol takımının sembolü olan kuş. İngilizcede *oriole* olarak geçer. (ç.n.)

sonra, Philip hikâyenin sonuna yaklaşırken, gerçekten de elini arkadaşının elinin üzerine kaydırdı. Eli de ellikten çıkmıştı. Uzaktaki cansız, zayıf bir nesneye, ölü bir yavru kuşa ya da ona benzer bir şeye benziyordu.

Philip devam ederek, "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "O yüzden sana geldim. İkimiz de masumiyetini kanıtlamak ve yaptıklarını haklı çıkarmak için her yolu deneyen failler gördük. Lanet olsun, kariyerimizi bu psikopat saçmalıklarını dinleyerek geçirdik ama bu sefer değil. Ona gerçekten de inanıyorum. Senin oğlun böyle bir şey yapmaz. David buna inanıyor. Yanılıyor tabii ki. Keşke doğru olsaydı, Tanrım keşke doğru olsaydı ama Matthew öldü. David bunu bir cinnet anında yaptı. Benim düşündüğüm bu. Seninle bunu zaten konuşmuştuk. Hatırlamıyor ve kahretsin ki suç da suçlu da bulamıyorum. İkimiz de deli olduğu savunmasını yapmaya pek hevesli değildik ama ikimiz de David'in iyi bir çocuk olduğunu biliyoruz. Hep öyleydi."

Lenny'e baktı. Hâlâ bir şey yoktu. Yalnızca göğsünün inip kalkması Philip'e bir cesetle konuşmadığını söylüyordu.

"Olay şu..." Philip biraz daha eğildi ve nedense sesini alçalttı. "David benden kaçmasına yardım etmemi istiyor. Yani, bu deli saçması. Biliyorsun. Ben de biliyorum. Benim öyle bir gücüm yok. Bunu yapsam bile nereye gidecek ki? Hemen peşine düşecekler. Muhtemelen de sonunda vurulacak. Bunu istemeyiz. Keşke yardım almayı, yeniden yargılanmayı filan istemiş olsaydı. Bu tek şansıydı, ne dediğimi anlıyor musun?"

Radyatörün borusundan bir ses geldi. Philip başını iki yana salladı ve gülümsedi. Şu lanet boru! Kaç yıldır ses çıkarıyordu, kırk, elli? Lenny ile radyatörlerin havasını almaya çalıştıklarını hatırladı ama o çarpma sesinin nereden geldiğini bir türlü bulamamışlardı. Sıkışmış hava filan olmalıydı. Aşağı inip tamir ederlerdi ve birkaç hafta ses çıkmaz, sonra *pat, pat* diye geri gelirdi.

"Yaşlandık Lenny. Bu saçmalık için çok yaşlandık. Bir yıl sonra

emekli oluyorum. Çifte emeklilik. Eğer bir hata yaparsam hepsini kaybederim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bunu riske atamam. Ruth bunu hak etmiyor. Gözünü Güney Carolina'daki güvenlikli bir siteye dikmiş. Hava yıl boyunca güzel orada. David'e hep göz kulak olacağım, biliyorsun. Ne olursa olsun. Söz verdiğim gibi. O senin oğlun. Bunu anlıyorum. O yüzden bilmeni istiyorum. Ona göz kulak olacağım..."

Konuşmayı kesti. Göğsü inip kalkmaya başladı. Şu an, bugün, bu an muhtemelen Lenny'i son görüşüydü. Birdenbire bu düştü aklına. Geldiğini göremediği bir yumruk gibiydi. Gözlerinden yaşların akmaya başladığını hissetti ama kendini tuttu. Sertçe gözlerini kırpıştırıp arkasını döndü. Ayağa kalktı ve elini arkadaşının omzuna koydu. Tuttuğu yerde et yoktu, kas yoktu. Sanki çıplak kemiğe dokunmuş gibiydi.

"Gitsem iyi olacak Lenny. Kendine iyi bak, olur mu? Yakında görüşürüz."

Kapıya doğru yürüdü, Sophie onu kapıda karşıladı.

"İyi misin Philip?" diye sordu.

Sesine güvenemeyerek sadece başını salladı.

Sophie onunla göz göze geldi. Bu onun katlanabileceğinden çok fazlaydı. Ardından ağabeyine baktı. Philip'e dönmesini işaret etti. Philip yavaşça onun bakışlarını takip etti. Lenny hareket etmemişti. Yüzü hâlâ iskelet gibiydi. Gözleri boş bakıyordu, cansızdı; ağzı ise hâlâ korkunç, sessiz bir çığlık atarmış gibi görünüyordu ama Sophie'nin ona asıl göstermeye çalıştığı şeyi gördü.

Lenny'nin kül rengi teninde parlayan bir damla gözyaşı.

Philip ona döndü. "Gitmem gerek."

Koridor boyunca, duvar saatinin ve piyanonun yanından geçerek ilerledi. Kapıyı açtı. Verandaya çıktı. Temiz hava iyi gelmişti. Gözlerine güneş vurdu. Elini gözlerine siper edip Sophie'ye gülümsedi.

"Seni görmek güzeldi Sophie."

Gülümsemesi gergindi.

"Ne oldu?" dedi.

"Lenny bana hep senin tanıdığı en güçlü adam olduğunu söylerdi."

"*Olduğumu,*" diye tekrar etti. "Geçmiş zaman."

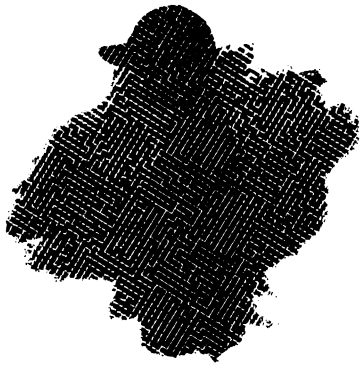
"Peki ya şimdi?"

"Şimdi ihtiyarın tekiyim."

Sophie başını iki yana salladı. "İhtiyar değilsin Philip," dedi. "Sadece korkuyorsun."

"İkisinin arasında pek fark olduğunu sanmıyorum."

Arkasını döndü. Aşağı inerken geriye bakmadı. Beton basamaklardan inerken üzerindeki gözleri hissedebiliyordu; ağır ve onca yıl sonra bile onu affetmeyen bakışları.

6.BÖLÜM

Uyuyamayacak kadar heyecanlıydım.

Küçük hücremde volta atıyordum. İki adım git, dön, iki adım daha, dön... Ross Sumner'la olan kavgamdan kalan adrenalin hâlâ damarlarımda pompalanıyordu. Dün gece uykum gelmedi. Bir daha da ne zaman geleceğini bilmiyordum.

"Ziyaretçi."

Yine Kıvırcık'tı. Şaşırdım. "Hâlâ ziyaretçi iznim var mı?"

"Biri sana aksini söyleyene kadar."

Her yerim ağrıyordu ama güzel bir acıydı. Gardiyanlar müdahale ettikten sonra ikimizi de revire götürmüşlerdi. Ben oraya kadar yürüyerek gidebilmiştim. Ross'u ise sedyeyle taşımaları gerekmişti. Kaderin cilvesi işte. Hemşire beni hücreme göndermeden önce ısırık izlerine ve sıyrıklara biraz peroksit sürdü. Ne yazık ki Ross Sumner o kadar şanslı değildi. Bildiğim kadarıyla hâlâ revirdeydi. Bu konuda kendimi epey iyi hissetmeliydim. Kişisel hazlarımın bu sert hapishanenin bende beslediği ilkel bir yerden geldiğinin farkındaydım ve bu çok kötü bir şeydi.

Ross'un acısından büyük keyif alıyordum.

Kıvırcık, beni aynı yoldan büyük bir sessizlik içinde ziyaret alanına götürdü. Bugün biraz sekerek yürüyordum.

"Aynı ziyaretçi mi?" diye sordum karşılık bekleyerek.

Cevap alamadım.

Aynı tabureye oturdum. Rachel bu kez yüzündeki dehşet ifadesini saklama zahmetine girmedi.

"Tanrım, ne oldu sana böyle?"

Gülümsedim ve kuracağımı hiç düşünmediğim bir cümle çıktı ağzımdan:

"Sen bir de diğer adamı gör."

Rachel birkaç dakika boyunca yüzümü inceledi. Dün daha temkinliydi. Artık tüm o halleri gitmişti. Çenesiyle beni işaret etti. "Tüm bu yaralar nasıl oldu?"

"Sence?"

"Gözün..."

"Pek göremiyorum ama sorun yok. Daha önemli dertlerimiz var."

Bakmaya devam etti.

"Haydi Rachel. Odaklanmana ihtiyacım var. Yüzümü unut, tamam mı?"

Birkaç saniye daha gözleri yaralarımda gezindi. Kıpırdamadan buna izin verdim. Sonra o bariz soruyu sordu:

"Peki ne yapacağız?"

"Buradan çıkmam lazım," dedim.

"Bir planın var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Delirmemek için zihinsel egzersizler yapıyorum, buradan çıkmanın hayallerini kuruyorum. Bilirsin işte, kaçma planları. Şu ana dek harekete geçmeme gerek olacak hiçbir şey olmamıştı. Şimdi sırf bunun için istiyorum."

"Ve?"

"Doğuştan gelen yeteneğimi ve araştırma becerilerimi kullanarak şunu buldum," diyerek omuz silktim. "Hiçbir şey. Bu imkânsız."

Rachel başını salladı. "1983'ten beri kimse Briggs'ten kaçamamış ve o zaman kaçan kişi de üç günde yakalanmış."

"Dersine çalışmışsın."

"Eski alışkanlıklar. Ne yapacaksın o zaman?"

"Bunu bir kenara bırakalım. Benim için birkaç şeyi araştırmanı istiyorum." Rachel muhabir defterini çıkarınca, bu telli, ona yirmi boyutlarındaki tanıdık defter beni gülümsetti. *Globe*'daki işine başlamadan önce bile yıllarca bunlardan kullanmıştı ve her an üzerinde *BASIN* yazan bir kart uzatan, fötr şapkalı birinin taklidini yapıyor gibi görünüyordu.

Rachel "Devam et," dedi.

"Öncelikle," dedim, "gerçek cinayet kurbanının kim olduğunu bulmalıyız."

"Çünkü onun Matthew olmadığını biliyoruz."

"*Bilmek* iyimser bir kelime olabilir ama evet."

"Tamam, Ulusal Kayıp ve İstismara Uğrayan Çocuklar Merkezi'yle başlayacağım."

"Ama orayla yetinme. Aklına gelen her türlü web sitesine, sosyal medya sayfalarına, eski gazetelere, her şeye bak. Cinayet zamanının iki ay öncesi ve sonrasında, kayıp bildirimi yapılmış iki ve dört yaşları arasındaki tüm beyaz, erkek çocuklarının bir listesini yaparak başlayalım. Aramayı üç yüz kilometrelik çapta tutmaya çalış. Sonra genişletirsin. Biraz daha küçüklere, biraz daha büyüklere bakarsın, öyle ilerletirsin, biliyorsun işte."

Rachel bunu not etti. "Hâlâ FBI'da başını yakmadığım birkaç kaynağım olabilir," dedi. "Belki birisi yardım eder."

"Başını yakmadığın kaynaklar mı?"

Sorumu savuşturdu. "Başka ne var?"

"Hilde Winslow," dedim.

İkimiz de bir an sustuk.

Sonra Rachel, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi. Konuşmakta zorlandım.

"David?"

İyi olduğumu işaret ettim. Kendimi topladım. Sesime yeniden güvenebildiğimde de, "Onun ifadesini hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Elbette."

Yaşlı Hilde Winslow ifadesinde, yüzde yirmi gören gözleriyle beni, evlerimiz arasındaki ormanlık alana bir şey gömerken gördüğünü söylemişti. Polis orayı kazmış ve üzerinde parmak izlerim olan cinayet aletini bulmuştu.

Rachel'ın gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni beklediğini hissediyordum.

Biraz mesafe koymaya ve kendimden değil de başka birinden bahsetmeye çalışıyormuşum gibi yaparak, "Bunu asla açıklayamadım," diyebildim. "Başta bana benzeyen birini görmüş olabileceğini düşündüm. Karıştırmıştı. Karanlıktı. Sabahın dördüydü. Onun arka penceresinden de epey uzaktaydım."

"Çapraz sorguda Florio da böyle demişti."

Tom Florio avukatımdı.

"Doğru," dedim. "Ama pek bir yere varamadı."

"Bayan Winslow güçlü bir tanıktı," diye itiraf etti Rachel.

Başımı salladım ve duygularımın yeniden yükselip beni ele geçirmeye başladığını hissettim. "Kafasında kırk tane tilki dolanan, tatlı, küçük bir ihtiyar kadın gibi duruyordu. Yalan söylemek için sebebi yoktu. İşte o zaman en yakınımdakiler ciddi şüphe duymaya başladılar." Başımı kaldırdım. "Sen bile Rachel."

"Ve hatta sen David."

Bakışlarımı en ufak bir çekince yaşamadan karşıladı. Gözlerini kaçıran ben oldum.

"Onu bulmamız lazım."

"Neden? Ya yanılıyorsa..."

"Yanılmıyor," dedim.

"Anlamadım."

"Hilde Winslow yalan söyledi. Tek açıklaması bu. Mahkemede yalan söyledi ve bunun sebebini öğrenmemiz gerek."

Rachel hiçbir şey demedi. Bahse girerim ki daha ergenlik çağında olan genç bir kız Rachel'ın arkasından geçip yanındaki sandalyeye oturdu. Vücudu, jilet izleri dolu, dövmelerle kaplı, tanımadığım, iri yarı bir mahkûm içeri girip onun karşısına oturdu. Daha selamlaşmadan, anlayamadığım bir dilde ona küfürler savurmaya başladı, elini kolunu çılgınca savurdu. Kız başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Tamam," dedi Rachel. "Başka ne var?"

"Hazırlıklı ol."

"Yani?"

"Halletmen gereken işler varsa şimdi hallet. ATM'den her gün çekebileceğin kadarını çek. Bankadan da aynı şekilde. Mümkün olduğunca fazla nakit paran olsun ama günlük on bini geçme ki devlet şüphelenmesin. Hemen bugün başla. Mümkün olduğunca nakdimiz olmalı, her ihtimale karşı."

"Her ihtimal derken?"

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım." Öne eğildim. Gözlerimin kan çanağı gibi olduğunun farkındaydım ve yüzündeki ifadeyi görünce başımı öbür tarafa çevirdim. Korkutucu bile sayılabilirdim. "Bak," diye fısıldadım. "Şimdi sana her şeyi anlatmam gerek, yani kaçabilirsem, biliyorum, biliyorum... Ama beni dinle. Eğer kaçabilirsem bana yardım edeceksin ve bu, federal bir mahkûma yardım ve yataklık etmek olduğu için suç. Daha iyi bir adam olsaydım bunun senin değil de benim mücadelem olduğunu söylerdim ama gerçek şu ki bunu yapamam. Sen olmadan şansım sıfır."

Biraz daha dik oturarak, "O benim yeğenim," diye cevap verdi.

Yeğenim. "Yeğenim," dedi. Şimdiki zaman kullanarak. "Yeğenim-

di," demedi. O da inanıyordu. Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun, ikimiz de gerçekten Matthew'un hâlâ hayatta olduğuna inanıyorduk.

"Peki başka ne var David?"

Cevap vermedim. Sustum. Gözlerim başka yöne kaydı, başparmağım ve işaret parmağımla alt dudağımı çekiştirdim.

"David."

"Matthew dışarıda bir yerde," dedim. "Bunca zaman oradaydı."

Sözlerim durgun, yapay hapishane havasında asılı kaldı.

"Son beş yıl benim için cehennem azabıydı ama ben onun babasıyım. Buna dayanabilirim." Bakışlarım ona kilitlendi. "Acaba onlar oğluma nasıl davrandı?"

"Bilmiyorum," dedi Rachel. "Ama onu bulmalıyız."

Ted Weston çalışırken Kıvırcık takma adını kullanmayı seviyordu.

Evde kimse ona böyle seslenmiyordu. Yalnızca burada. Briggs'te. Bu onu her gün baş etmek zorunda olduğu pisliklerden uzak tutuyordu. Buradaki adamların onun gerçek adını kullanmasından, hatta bilmesinden hoşlanmıyordu. Ted işini bitirince ceza infaz memurlarının soyunma odasında duş alırdı. Her zaman. Eve asla üniformasıyla gitmezdi. Çok sıcak suyla yıkanır ve buranın, bu korkunç adamların, onların korkunç nefeslerinin kıyafetlerine ve saçına sinen kokusundan, DNA'larından ve terlerinden, nefes alan, kendini büyük bir organizmaya bağlayıp onu yiyip bitiren parazitlermiş gibi gelen kötülüklerinden arınırdı. Ted duşta tüm bunları kendinden uzaklaştırır, kaynar su, endüstriyel sabun ve sert kıllı bir fırçayla ovalanır ve ardından Edna ile kızları Jade ve Izzy'nin yanına gitmeden önce özenle sivil yani gerçek kıyafetlerini giyerdi. Buna rağmen

buradan gelen hiçbir şeyin evini ve ailesini kirletmediğinden emin olmak için eve girer girmez yine duş alır ve kıyafetlerini değiştirirdi.

Jade sekiz yaşındaydı ve üçüncü sınıfa gidiyordu. Izzy altı yaşında ve otizmli ya da otizm spektrum bozukluğu olan veya Tanrı'nın şimdiye dek yarattığı en tatlı kız çocuğunu tanımlamak için kullanılacak ne terim varsa oydu. Ted ikisini de tüm kalbiyle seviyordu. Hatta o kadar çok seviyordu ki bazen mutfak masasında başını kaldırıp sadece onları izliyor, sevgisi damarlarında patlayacak gibi bir hızla pompalanıyordu.

Şimdi ise hapishane revirinde Ross Sumner adındaki kötü bir mahkûmun yatağının yanı başında dururken kızlarını düşündüğü, canavarın yanındayken böylesi bir saflığın aklına gelmesine izin verdiği için kendine kızıyordu.

"Elli bin," dedi Sumner.

Ross Sumner revirdeydi. Güzel. David Burroughs onu fena dövmüştü. Burroughs'un içinde böyle bir aslan yattığını kim bilebilirdi? İkisi de Ted'in "sert" diyeceği türden adamlar olmak bir kenara dursun, berbat kişilerdi. Ona rağmen Sumner'ın bebek yüzü dağılmıştı. Burnu kırılmıştı. Gözleri şişip kapanmıştı. Acı çekiyor gibi görünüyordu ve Ted bundan hoşnuttu.

"Beni duydun mu Theodore?"

Sumner elbette ki gerçek adını biliyordu. Ted bundan hiç hoşlanmadı. "Seni duydum."

"O zaman?"

"Cevabım hayır."

"Elli bin. Bunu bir düşün."

"Hayır."

Sumner biraz doğrulmaya çalıştı. "O adam kendi çocuğunu öldürdü."

Ted Weston başını iki yana salladı. "Katil olan sensin, ben değilim."

"Katil mi? Yapma Ted, her şeyi yanlış anlıyorsun. Sen katil olamazsın. Sen kahramansın. Bir intikam meleği. Cebinde elli bin dolarla."

"Neden onun ölmesini bu kadar çok istiyorsun?"

"Yüzüme bak. Burroughs'un yüzüme yaptığına bak."

Ted Weston baktı ama anlamıyordu. Bunun altında başka bir şey olmalıydı.

"Yüz bin," dedi Sumner.

Ted yutkundu. Yüz bin. Izzy'i ve gittiği tüm uzmanların ücretlerini düşündü. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Zaten bize Burroughs'un fotoğraf getiren ziyaretçisiyle ilgili bilgi verdin."

"Bu... Bu sadece küçük bir iyilikti."

Sumner morluklarının arasından gülümsedi.

"O zaman bunu da başka bir iyilik olarak düşün. Belki biraz daha büyük bir iyilik ama bir planım var. Son derece kusursuz bir plan."

"Tabii," diye homurdandı Ted. "Burada bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Teorik olarak yani. Sadece dinle, olur mu? Eğlencesine..."

Ted ona hayır demedi, susmasını da söylemedi. Ne çekip gitti ne de başını iki yana salladı. Orada öylece durdu.

"Diyelim ki senin gibi bir gardiyan, Ted, bana kesici bir alet getirdi. Hapishane işi ustura da diyebiliriz. Bildiğin üzere burada böyle şeylerden epey oluyor. Farz edelim ki ben parmak izlerim üzerinde olsun diye o usturayı alıyorum. Sonra yine varsayalım ki memur eldiven giyiyor. Mesela burada, revirdekiler gibi." Ross yediği dayağın acısına rağmen gülümsedi. "Sonra ben suçu üstleniyorum. Ardından itiraf ediyorum, hiç uğraştırmadan, kolayca... Zaten kaybedecek neyim var? Bilakis bu benim özgür kalmama yarar."

Ted Weston kaşlarını çattı. "Nasıl yarayacakmış?"

"Temyiz başvurum akıl sağlığıma dayanıyor. Burroughs'u öldürmek beni daha da deli gösterecek. Anlamıyor musun? Ellerinde, üzerinde parmak izlerimin olduğu cinayet aleti olacak. Düzinelerce insan az önceki ölümcül kavgamıza tanık oldu, bu da cinayet gerekçem olacak." İki avucunu tavana doğru çevirdi. "Oldu, bitti."

Ted Weston kıpırdanmadan duramadı. Yüz bin. Bu bir yıllık maaşından bile fazlaydı. Üstelik nakit olacaktı, vergi kesintisi yoktu. Yani neredeyse iki yıllık maaşıydı. Bu kadar parayla kendisinin ve Edna'nın neler yapabileceğini düşündü. Faturalar içinde boğuluyorlardı. Bu kadar para onlara can simidi değil, koca bir yat almak gibiydi. Sumner'ın bunu yapabileceğini biliyordu. Bunu zaten herkes biliyordu. Kafeteryada onları görmezden gelsin diye kendisinin ve Bob'un hesabına iki bin dolar göndermişti; onlar da işler çığırından çıkana kadar söyleneni yapmıştı.

İki bin dolar için bir şeyi görmezden gelmek kolaydı. Burroughs'un neler yaptığını rapor etmek için ayda beş yüz dolar almak da güzeldi ama yüz bin... Ah dostum, bu rakam Ted'i sarsmıştı. Tek yapması gereken zaten elektrikli sandalyeyi boylaması gereken, beş para etmez bir bebek katilini bıçaklamaktı. Zaten eğer Sumner onun ölmesini istiyorsa, bu er ya da geç olacaktı. O zaman kime, ne zararı olacaktı ki? Büyütecek ne vardı?

Sumner haklıydı. Kimse Ted'den şüphelenmezdi. İşler yolunda gitmese bile Ted burada sevilen biriydi. İş arkadaşları ona arka çıkardı.

Çok kolay olacaktı.

"Theodore?"

Ted başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Eğer daha fazla para koparmak için..."

"Hayır. Ben böyle biri değilim."

Sumner kahkaha attı. "Bunun için fazla iyisin yani, öyle mi?"

"Aileme layık biri olmalıyım," dedi Ted. "Tanrıya da."

"Tanrıya mı?" Sumner yine kahkaha attı. "O batıl saçmalığa mı? Her gün binlerce çocuğun aç kalmasına, benim insanlara tecavüz edip öldürmek için yaşamama izin veren Tanrı'na mı? Bunu hiç düşündün mü Theodore? Tanrı'n beni insanlara işkence ederken durup izledi mi? Beni durduramayacak kadar zayıf mıydı, yoksa kurbanlarımın korkunç ölümlerini izlemeyi mi seçti?"

Ted cevap verme zahmetine girmedi. Yere baktı, yüzü kızarıyordu.

"Başka seçeneğin yok Theodore."

Ted başını kaldırdı. "Bu da ne demek?"

"Bunu yapmana ihtiyacım var demek. Bizden zaten para aldın. Patronlarına haber uçurabilirim. Yerel kolluk kuvvetlerinden, basından ve ailenden bahsetmiyorum bile. Bunu yapmak istemem. Seni seviyorum. Sen iyi bir adamsın ama başka çaremiz yok. Bunu anlamamış gibisin. Burroughs'un ölmesini istiyoruz."

"Sürekli 'biz' deyip duruyorsun. Biz dediğin kim?"

Sumner gözlerini onunkilere dikti. "Bilmek istemezsin. Onu ölü istiyoruz. Bunu da bu gece istiyoruz."

"Bu gece mi?" Ted kulaklarına inanamadı. "Ben bile..."

"İstersen seni biraz daha tehdit edebilirim. Sana servetimizi hatırlatabilirim. Dışarıda hâlâ kaynaklarımız olduğunu hatırlatabilirim. Senin hakkında her şeyi bildiğimizi, aileni..."

Ted'in eli Sumner'ın boğazına yapıştı. Ted'in parmakları boynuna dolanırken Sumner hiç kendini çekmedi. Elbette uzun sürmedi. Ted neredeyse hiç sıkmadan elini geri çekti.

"Hayatını mahvedebiliriz Theodore. Ne kadar kötü olacağını tahmin bile edemezsin."

Ted kendini kaybolmuş, boşluktaymış gibi hissediyordu.

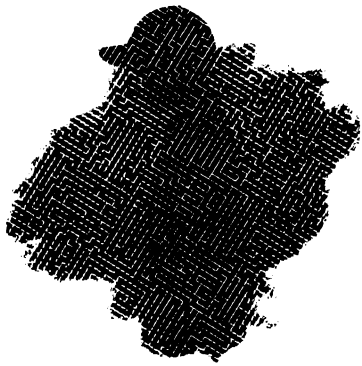
"Lütfen bu tür tatsızlıkları bir kenara bırakalım, olur mu? Biz arkadaşız. Arkadaşlar boş yere tehdit savurmazlar. Biz seninle aynı

taraftayız. En iyi ilişkiler bir tarafın kazandığı, diğerinin kaybettiği ilişkiler değildir. En iyi ilişkiler kazan-kazan ilişkilerdir. Ben de bizim ilişkimizde kötü davranmışım gibi hissediyorum. Lütfen özrümü kabul et. Bir de on bin dolarlık hediyemi." Sumner dudaklarını yaladı. "Yüz on bin dolar. Parayı düşün."

Ted'in midesi bulandı. Boş tehditler değildi. Sumner gibi adamlar boş tehditler savurmazdı.

Adamın dediği gibi Ted'in başka seçeneği yoktu. Geri dönüşü olmayan bir çizginin ötesine itilmek üzereydi.

Ted, "Bana planını tekrar anlat," dedi.

7.BÖLÜM

Rachel odasına dönünce Matthew olabilecek çocuğun fotoğrafına baktı, telefonunu aldı ve kız kardeşi Cheryl'ı arayıp dünyasını tersyüz edip etmemek arasında gidip geldi.

David'in ondan fotoğrafı tekrar göstermesini istememiş olması tuhaftı ama bunu bekliyordu. Fotoğraf şüphe tohumlarını ekmişti. Ona bakarken o çocuğun Matthew olması gerektiğini düşünüyordu insan. Kenara koyup da o somut görüntü yerine hayal gücünüze güvendiğinizde, küçük bir çocuğun görüntüsünün, beş yıl önce öldürülen çocuk olduğuna inanmanın ne kadar saçma olduğunu fark ediyordunuz.

Cheryl'ı aramamalıydı. Bunu ondan saklamalıydı.

Peki Rachel'ın buna hakkı var mıydı?

Rachel Maine'deki, duvarlarının gazlı bez veya pamuklu kumaştan yapılmış olmasıyla meşhur olduğunu düşündüğü Briggs Moteli'nde kalıyordu. Komşularının yataklarını onunla paylaşıyormuşçasına, coşkuyla ve hararetle konaklamalarının tadını çıkardığını duyabiliyordu. Kadın, "Ah, Kevin,", "Haydi Kevin,", "Evet, Kevin," ve hatta komik olmaya çalışmaktan ziyade tutkuyla, "Beni cennete götür Kevin!" diye bağırıyordu.

Rachel buruk şekilde, *küçük bir öğleden sonrası keyfi*, diye geçirdi içinden. *Güzel olmalı.*

En son ne zaman böyle bir öğleden sonra geçirmişti?

Düşünmeye değmezdi. Rachel David'i görmek ve anksiyete ilacını bırakmış olmanın birleşiminden kaynaklanan mükellef bir panik atak geçirdiğini düşünüyordu. İlaç işine yaramamıştı. Hem de hiç. Bir insanın ölümünden sorumlu olmanın acısını dindirmeyi umarak *Xanax* ya da ne bulduysa onu alıyordu ancak bu suçluluk duygusunu biraz uzaklaştırmış, tarifi daha zor bir hale getirmiş olsa da hâlâ olduğu yerde tutuyordu.

Gözlerini kırpıştırdı ve doğru olanı yapmaya odaklandı.

Ablasını arayıp ona söylemeliydi. Eğer rolleri değişselerdi ve bu fotoğrafı tutan kişi Cheryl olsaydı, Rachel bilmek isterdi. Cep telefonunu aldı. Maine'in kırsalında telefon iyi çekmiyordu. Burası bir hapishane kasabasıydı. Bu motelde kalan herkesin bir şekilde Briggs Hapishanesi'yle bir bağlantısı vardı: ziyaretçiler, satıcılar, tedarikçiler, dağıtımcılar vs.

Telefonu, arama yapabilecek kadar çekiyordu. Parmağı *Kişiler* simgesine dokundu ve Cheryl'ın ismine doğru kaydı. Ardından da arama tuşunun üzerinde gezindi.

Yapma...

Kesin olarak öğrenene dek bunu Cheryl'dan saklayacağına, kız kardeşini koruyacağına dair kendine söz vermişti. Şu anda duygusallığı bir kenara bırakırsa, aslında hiçbir şey bilmiyordu. Elinde ölen yeğenine benzeyen bir çocuğun fotoğrafı vardı. Hepsi bu. O kadar. David'in coşkusuna rağmen ellerinde koca bir hiç vardı.

Odasındaki televizyonu açtı. Dışarıdaki Maine Briggs Motel tabelasında tüm odalarda renkli televizyon olmasıyla övünüyorlardı ve her harfi farklı renkte (R turuncu, E yeşil, N mavi gibi) yazmışlardı. Böyle yazıldığı için Rachel, normalde bu otellerde hâlâ siyah-beyaz televizyon olduğunu ve asıl olayın bu olduğunu düşündü.

Kanallarda gezindi. Çoğunlukla gündüz sohbet programları ve berbat kablolu televizyon haberleri vardı. Reklamlar (altın al, ikinci bir ipotek sahibi ol, borcunu konsolide et, kriptoya yatırım yap) ona *Ponzi* şemalarının yasal hali gibi görünüyordu.

Amerikan ekonomisi dolandırıcılığa sandığımızdan daha fazla bel bağlamıştı.

Kevin'ın büyük bir coşkuyla bitiş çizgisine yaklaştığını defalarca duyurmasıyla yan odadaki şenlikler doruğa ulaştı. Birkaç saniye sonra sembolik ziller çaldı ve her şey sustu. Rachel'ın içinden alkışlamak geldi. David ona gazetecilik kariyeri hakkında sorular sormuş ve o da cevap vermekte tereddüt etmişti. İşleri nasıl batırdığını, kendisini nasıl mahvettiğini, kovulduğunu, aşağılandığını ve böyle bir hikâyenin kariyerini yeniden inşa etmek için tek şansı olabileceğini anlatmanın hiçbir manası yoktu. Konuşmaya değmezdi. Dikkatini bunla dağıtmamalıydı. Her koşulda yine burada olacaktı. Kendi kendine bunu söyleyip duruyordu ve muhtemelen de doğruydu.

Telefon yatağın üzerindeydi.

Canı cehenneme.

Rachel telefonu aldı ve tekrar vazgeçmeden önce favorilerinin en başında bulunan ablasının numarasına bastı. Telefonu kulağına götürdü. Henüz çalmamıştı. Hâlâ kapatacak vakit vardı. İlk çalışı duyduğunda gözlerini kapadı. Hâlâ vakti vardı. Rachel ikinci çalıştan sonra açıldığını duydu. Kız kardeşine ait olmayan, kesik bir ses "Alo?" dedi.

Açan Cheryl'ın yeni kocası Ronald'dı.

Rachel, "Merhaba Ronald," dedi. Ardından da arayanın kim olduğunu görmüş olmasına rağmen "Ben Rachel," dedi.

"İyi günler Rachel. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi. Sonra: "Bu Cheryl'ın telefonu değil mi?"

"Onun telefonu," dedi Ronald. O hep Ronald olmuştu ne Ron, ne Ronny ne de Ronster'dı çünkü diksiyonu ve bıraktığı his başka

bir şeye izin vermiyordu. "Ablan şimdi duştan çıkıyor, ben de onun yerine cevap vereyim dedim."

Sessizlik oldu.

"Eğer beklersen," diye devam etti Ronald, "Birazdan burada olur."

"Beklerim."

Telefonu bıraktığını duyabiliyordu. Rachel'ın kafasında alkol girdaplarının izleri vardı ama kontrolün tamamen elinde olduğunu hissediyordu. Cheryl bitkin bir sesle telefonu almadan önce arkadan mırıldanmalar duyuldu.

"Selam Rach."

Rachel, insanların onun Ronald Dreason'dan hoşlanmayışını abartılı ya da adaletsiz bulduğunu düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı da. Cheryl'ın hatasıydı bu. Bu yeni adamı hayatına sokuşu zamanlama olarak kötüydü.

Rachel ancak, "Merhaba," diyebildi.

Sanki ablasının kaşlarının çatıldığını görebiliyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"İçki mi içiyorsun?"

Sessizlik oldu.

"Ne oldu?"

Rachel odasına döndüğünden beri kafasında söyleyeceklerinin provasını yapıyordu ama şimdi konuşma zamanı gelince hepsi aklından uçup gitmişti. "Öylesine aradım. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyiyim. Sabah bulantıları bitti. Perşembe günü ultrasona gideceğiz."

"Müthiş. Cinsiyetini öğrenecek misiniz?"

"Evet ama merak etme, cinsiyet öğrenme partisi olmayacak."

Tanrıya şükür diye düşündü. Sonra şöyle dedi:

"Kulağa harika geliyor."

"Evet Rach, müthiş, harika, her neyse. Artık lafı dolandırmayı bırakıp bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Rachel fotoğrafı aldı. Irene, *Bugs Bunny* ve o çocuğun profilden görünüşü. David'in camın arkasından gördüğü yaralı yüzünü, fotoğrafa bakarken başını şefkatle yana eğişini, çukurlaşmış gözlerindeki saf, unutulmaz acıyı düşündü. Haklıydı. David'in hiçbir şeyi yoktu ama Cheryl'ın bir hayatı vardı. Ölçülemez derecede acı çekmişti. Çocuğunu kaybetmişti ve sonra bunun sebebinin kocası olduğunu öğrenmişti. Muhtemelen hiçbir yere varmayacak bir şey için ortalığı ayağa kaldırmak haksızlıktı.

"Hey," dedi Cheryl. "Dünyadan Rachel'a."

Rachel yutkundu. "Telefonda olmaz."

"Ne olmaz?"

"Seni görmem gerek. Mümkün olduğunca çabuk."

"Beni korkutuyorsun Rachel."

"Korkutmak istememiştim."

"Tamam, hemen gel o zaman."

"Gelemem."

"Neden?" diye sordu Cheryl.

"Evde değilim."

"Neredesin?"

"Maine'deyim. Briggs County'de."

Boğucu bir sessizlik oldu. Rachel telefonu sımsıkı tuttu ve gözlerini kapatıp bekledi. Cheryl nihayet konuşabildiğinde sesi acı dolu bir fısıltı halindeydi. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Yarın ayrılıyorum buradan. Benim evime gel. Akşam sekizde. Ronald'ı getirme."

Briggs'te gece ile gündüz arasında ince bir çizgi vardı.

Saat onda, "ışıklar sönerdi" ama bu sadece kısmak anlamına geliyordu. Burası hiçbir zaman karanlık olmuyordu. Belki de bu iyi bir şeydir, bilmiyorum. Hepimiz kendi hücremizdeydik, dolayısıyla ortalıkla dolaşıp birbirimizi rahatsız etmemiz mümkün değildi. Gece geç saatlere kadar okuyabilmem için hücremde bir lamba vardı. Burada çokça okuduğumu, yazdığımı düşünebilirsiniz ama ilk saldırımdan beri yaşadığım göz sorunu nedeniyle odaklanmakta güçlük çekiyordum. Her ikisini de bir saatten fazla yapınca başım ağrıyordu. Belki de bu fiziksel bir şey değil de psikosomatikti. Bilmiyorum.

Bu gece ellerimi başımın arkasına koydum ve kâğıt gibi yastığa uzandım. Zihnimin kapılarını açtım ve buraya girdiğimden beri ilk kez Matthew'un içeri girmesine izin verdim. Görüntüleri durdurmadım. Engellemedim, filtrelemedim. İçeri akmalarına, beni sarıp sarmalarına izin verdim. Âdeta onlarla yıkanıyordum. Annemle paylaştığı yatak odasında şüpheye mahal vermeyecek şekilde ölecek babamı düşündüm. Ben sekiz yaşındayken ölen annemi düşündüm ve evet, fark ettim ki bunu asla aşamamıştım. Artık onun yüzünü göremiyordum. Hafıza bankamdakilerden çok, piyanonun üzerinde duran fotoğraflara güvendiğim için yıllardır onu gözümde canlandıramıyordum. Sophie halamın annem öldükten sonra beni büyüten, kayıtsız şartsız sevdiğim, nazik ve cömert Sophie'min son nefesine kadar babamla ilgileneceğini biliyordum.

Hücre kapımın yanından gelen sese kafamı kaldırdım.

Gece sesleri burada alışılmadık şeyler değildir. Korkunç seslerdir, insanın kanını donduran, kaçınılmaz, bitmeyen seslerdir bunlar. Bu kanatta derin uykular uyuyan adamlar yoktu. Birçoğu uykusunda ağlıyordu. Bazıları ise her saat uyanık kalmayı, parmaklıklardan sohbet etmeyi, vücut saatlerini tersine çevirip gündüz uyuyup akşam ayakta olmayı seviyordu. Neden olmasın? Burada gece ve gündüz yoktu. Hem de hiç.

Elbette ki sakin sessiz işini bitirmek yerine şehvetle kendiyle ilgilenen adamlar da vardı.

Fakat bu ses, başımı kaldırmama sebep olan bu ses farklıydı. Başka bir hücreden, gardiyan odasından ya da genel kısımdan gelmiyordu. Hücremin kapısından geliyordu.

"Merhaba?"

Biri yüzüme el feneri tuttu ve bir an gözlerim kamaştı. Bundan hiç hoşlanmadım. Elimi gözlerime götürüp siper ettim.

"Merhaba."

"Kıpırdama Burroughs."

"Kıvırcık?"

"Kıpırdama dedim."

Neler olduğunu anlamadığım için dediğini yaptım. Briggs'te geleneksel anahtarlar ve kilitler yoktu. Hücre kapım 'çarpma kilit' dedikleri, otomatik olarak kilitlenen elektromekanik bir sistemle kapanıyordu. Her şey gardiyan odasından kontrol ediliyordu. İhtiyaç halinde anahtarla da açılabiliyordu

Tıpkı Kıvırcık'ın şimdi yaptığı gibi.

Daha önce kimsenin anahtar kullandığını görmemiştim.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Seni revire götürüyorum."

"Gerek yok," dedim. "İyiyim ben."

Kıvırcık neredeyse fısıldayarak, "Bunun kararı sana kalmadı," dedi.

"Kime kaldı?"

"Ross Sumner resmî şikâyette bulundu."

"Yani?"

"Bu yüzden doktorun darp raporu hazırlaması gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Niye, meşgul müsün?"

Konuşmaları normalde de hep alaycıdır ama şimdi sesi gergindi.

"Geç oldu," dedim.

"Güzellik uykunu daha sonra yaparsın. Kaldır kıçını."

Ne yapacağımı bilemediğim için ayağa kalktım. "Şu ışığı gözümden çekebilir misin?"

"Kıpırdan."

"Niye fısıldıyorsun?"

"Sen ve Sumner buranın altını üstüne getirdiniz. Yine aynı şeye izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Mantıklıydı ama yine de söylediklerinin içi boş geliyordu. Başka seçeneğim var mıydı? Gitmek zorundaydım. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama ne zararı olabilirdi ki? Gidecektim. Doktor beni görecekti. Belki yattığım yerden Sumner'a sırıtırdım.

Bloğumuzdan ayrılıp koridorda yürümeye başladık. Mahkûmlardan gelen sesler plastik toplar misali duvarlara yapışıyordu. Işıklar loştu. Bendeki hapishane tipi bağcıksız spor ayakkabılardı ama Kıvırcık'ınkiler siyahtı ve yürüdükçe çıkan ses yankılanıyordu. Adımlarını yavaşlattı. Ben de aynısını yaptım.

"Yürümeye devam et Burroughs."

"Ne?"

"Sadece devam et."

Yarım adım arkamda kaldı. Koridorda yalnızdık. Göz ucuyla arkama baktım. Kıvırcık'ın yüzü kül rengiydi. Gözleri parlıyordu. Alt dudağı titriyordu âdeta ağlayacakmış gibiydi.

"İyi misin Kıvırcık?"

Cevap vermedi. Bir kontrol noktasından geçtik ama burada gardiyan yoktu. Garipti. Kıvırcık anahtarla bir kapının kilidini açtı. T şeklinde bir koridora geldiğimizde dirseğimden tutup beni sağa yönlendirdi.

"Revir diğer tarafta," dedim.

"Önce bazı formları doldurmamız gerekiyor," dedi.

Başka koridora geçtik. Hapishane sesleri giderek azaldı ve yok oldu. Ortam o kadar sessizdi ki Kıvırcık'ın güçlükle aldığı nefesleri duyabiliyordum. Hapishanenin bu kısmını hiç bilmiyordum. Daha önce hiç gelmemiştim. Burada hücreler yoktu. Kapılar duş kapıları gibi dokulu camlardandı. Philip'in ofisinin de buna benzer bir kapısı vardı. Evrak dolduracağımız için yöneticilere ait bir alanda olduğumuzu varsayıyordum ama camın diğer tarafında ışık yoktu. Yalnızmışız gibi hissettim.

O an daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim.

Kıvırcık'ta eldiven vardı.

Siyah, lateks eldivenler. Gardiyanlar bunları nadiren takardı. Peki şimdi neden takıyordu? Neden bu gece? Pek içinden gelen sesle ya da ilkel içgüdülerle hareket etmek gerektiğine inanan biri değilimdir. Bunlar genelde insanı yanlış yönlendirir ama hepsini birleştirince (iç ses, içgüdü, saat, bahane, eldivenler, rota, Kıvırcık'ın tavrı, davranışları) kesinlikle bir şeyin ters gittiğini anladım.

Birkaç gün önce olsa pek umurumda olmazdı ama artık her şey değişti.

Kıvırcık "İlerle," dedi. "Soldaki son kapı."

Kalbim güm güm atmaya başladı. İleride, soldaki son kapıya baktım. Onun da aynı şekilde bir cam kapısı vardı. Oradan da ışık gelmiyordu.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Durdum. Kıvırcık arkamda kaldı. O da durdu. Ondan alçak bir ses geldi. Yavaşça döndüm. Gözünden yaşlar boşanıyordu.

"İyi misin sen?" diye sordum.

Sonra elindeki çeliğin parıltısını gördüm.

Karnıma doğru bir bıçak yaklaşıyordu.

Ne düşünecek ne de başka bir şey yapacak zaman vardı ancak tepki verebilirdim. Kolumla bıçağı engellemeye çalışıp yana eğildim. Bıçak hizaladığı yere isabet edemeyip beni birkaç santim ıskaladı. Kıvırcık bıçağı sertçe kendine çekip ardından kolumu kesti. Kan akıyordu ama acı hissetmiyordum. En azından henüz.

Geriye sıçradım. Kıvırcık'la aramda artık birkaç metre vardı, ikimiz de öne eğilmiştik.

Kıvırcık ağlıyordu. *Batı Yakası Hikâyesi*'ndeki fakir adam sahnesi misali bıçağı önünde tutuyordu. Yüzünün teri gözyaşlarına karışmıştı.

"Özür dilerim Burroughs."

"Ne yapıyorsun?"

"Çok üzgünüm."

Bıçağı yeniden kavradı. Artık parmaklarımın arasından sızan kanla kolumu yine kendime siper ettim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

Ama Kıvırcık dinlemiyordu. Üzerime atladı. Geri sıçradım. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bıçaklı kavgaya dair hiçbir şey bilmiyordum.

O yüzden yapabileceğim en basit şeyi yaptım.

"İmdat!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Biri bana yardım etsin!"

Tabii ki buna güvenmiyordum. Burası hapishaneydi. Ben de mahkûmdum. İnsanlar burada yirmi dört saat çılgınca şeyler söyleyerek bağırıyordu. Yine de ani çığlığımla Kıvırcık irkildi. Bundan faydalandım. Döndüm ve koşarak geldiğimiz yöne doğru ilerledim. Peşimden geldi.

"İmdat! Beni öldürmeye çalışıyor! İmdat!"

Arkama bakmadım. Bana yetişip yetişmediğini bilmiyordum. Bu riski alamazdım. Tüm gücümle koşup bağırdım. Az önce önünden geçtiğimiz kontrol noktasına vardığımda yine gardiyan yoktu.

Kapıyı yumrukladım. Hiçbir şey olmadı. Çekip açmaya çalıştım. İşe yaramadı. Kilitliydi.

Şimdi ne olacaktı?

"İmdat!"

Sonra omzumun üzerinden arkaya baktım. Kıvırcık yaklaşıyordu. Kapana kısılmıştım. Onunla yüzleşmek için döndüm. Yardım çığlıkları atmaya devam ediyordum. Durdu. Yüzünü okumaya çalıştım. Karmaşa, ıstırap, öfke, korku... Yüzünde hepsi vardı. Korkunun hep en baskın duygu olduğunu biliyordum. Korkuyordu. Artık korkmamasının tek yolu da beni susturmaktı.

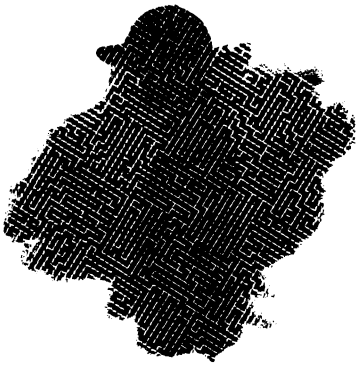
Onu buna iten, kafasında şüpheler yaratan her ne olursa olsun, hiçbir şey hayatta kalma, kendini koruma ve kendi çıkarını her şeyin önünde tutma gereksiniminin önüne geçemezdi.

Bu da beni öldürmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Gidecek bir yerim olmadığı için kapıya yaslandım. Tam bana saldıracağı sırada arkamdan bir ses, "Ne oluyor burada?" dedi.

Rahatlama hissi damarlarımdan akmaya başladı. Tam dönüp Kıvırcık'ın beni öldürmeye çalıştığını söyleyecektim ki kafamın arkasına sert bir şeyin çarptığını hissettim. Dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerim karardı.

Sonrası yok...

8.BÖLÜM

Cheryl bir fincan kahve ve sabah gazetesinin bir kısmını alıp kahvaltı masasında kocası Ronald'ın karşısına oturdu. Saat sabahın altısıydı ve bu onun huzur veren sabah rutini haline gelmişti. O ve Ronald, kalın şal yakalı ve kolları manşetli, yüzde yüz pamuklu, takım spa bornozlarından giymişlerdi. Ronald bunları Scottsdale'de bulunan Fairmont Princess Hotel'deki lüks konaklaması sırasında sipariş etmişti.

Çoğu kişi artık çevrimiçi gazetelere yönelmişti ancak Ronald hâlâ eski usul, kapısına günlük gazetesini bıraktırmakta ısrarcıydı. Cheryl önce iş dünyası sayfalarını okumayı tercih etti. Nedenini bilmiyordu. İş dünyasına dair pek bir bilgisi yoktu ama sayfaların hareketliliği ona bir pembe dizi izliyormuş heyecanı veriyordu. Bugün neye odaklanmaya çalışırsa çalışsın, algılama becerisi sıfırdı. Kelimeler anlamsız dalgalar halinde yüzüyordu sanki. Normalde okuduğu şey hakkında sürekli yorum yapan (bunu hem sevimli hem de sinir bozucu bulurdu) Ronald sessizdi. Onun kendisini izlediğini biliyordu. Kız kardeşi aradıktan sonra pek iyi uyuyamamıştı. Bir sorun olup olmadığını sormak istiyordu ama bunu yapmıyordu. Ronald'ın en güçlü yönlerinden biri ne zaman burnunu sokup ne zaman onu kendi haline bırakması gerektiğini iyi bilmesiydi.

"İlk hastan saat kaçta?" diye sordu.

"Dokuzda."

Cheryl muayenehanesinde haftanın üç günü dokuz itibarıyla hastalarını görmeye başlıyordu. Diğer iki gün ameliyatlara ayrılmıştı. Cheryl bir organ nakli cerrahıydı. Şüphesiz tıbbın en ilgi çekici alanıydı. Çoğunlukla böbrek ve karaciğer nakilleri üzerinde çalışıyordu ki bu hem riskli hem de zorlu bir işti. Diğer cerrahların aksine, hastaları üzerinde emeklerinin sonucunu görebilmesi için yıllar geçmesi gerekiyordu. Organ nakli cerrahı olabilmek için genel cerrahiye (onunki Boston General'da altı yıllık bir eğitimdi) ek olarak bir yıl araştırma, iki yıl da nakil cerrahisi eğitimi gerekiyordu. Sarsıcı derecede zor olmuştu ama felaketlerden, trajediden ve bunların kalıntılarından sonra tıp merkezi (eğitimi, mesleği, uzmanlığı, hastaları) ona destek olmuştu.

İşi. Tabii bir de Ronald.

Kocasıyla göz göze geldi ve gülümsedi. Ronald da ona gülümsedi. Yakışıklı suratındaki endişeyi görebiliyordu. Her şeyin yolunda olduğunu imâ eder gibi hafifçe başını salladı ama yolunda değildi.

Rachel neden Briggs Hapishanesi'ne gitmişti?

Cevap apaçık ortadaydı. David'i ziyaret etmişti. Her şeyi bir kenara bırakacak olursa, onu ilgilendirmezdi. David ve Rachel her zaman yakın olmuşlardı. David neredeyse beş yıldır hapisteydi. Belki Rachel bunun yeterli zaman olduğunu düşünmüştü. Belki de onu ziyaret etmesi gerektiğine, destek olamasa bile iletişimde olmayı hak ettiğine karar vermişti. Rachel, geçen yıl yaşadığı tüm mesleki ve kişisel acıları, kendisine ve hayallerine her zaman inanan bir adamı ziyaret ederek teselli (Ne?) bulmak istemiş de olabilirdi.

Hayır.

Başka bir şey olmalıydı. Cheryl cerrahlığı nasıl seviyorsa, Rachel da araştırmacı gazeteciliği öyle seviyordu. Adil olsun, olmasın, bir anda her şeyini kaybetmişti ve artık eski Rachel değildi. Bu kadar basit. Kız kardeşinin kalbi kırıktı. Bu tecrübe onu değiştirmişti ama

iyi yönde değil. Rachel eskiden güvenilir biriydi ama artık muhakemesi Cheryl'ın sürekli sorguladığı bir şey haline gelmişti.

Peki neden Briggs'e gitmişti?

Belki David'i bir fırsat olarak görüyordu çünkü basına konuşmamıştı. Hiçbir zaman. Sanki hikâyenin kendi tarafı varmış gibi onu hiç anlatmamış ya da o berbat gecede olanlar hakkında kendi teorisini detaylandırmaya çalışmamıştı. Belki de bu Rachel'ın oyunuydu. Kız kardeşi özünde hâlâ bir araştırmacı gazeteciydi. Bu yüzden belki de onu önemsiyormuş gibi yaparak David'i ziyaret etmişti. Samimi bir dinleyici olduğu için insanların ona içini dökmesi rahat oluyordu. Belki de David'den büyük bir manşet olacak, gerçek suç *podcast*'i türünde bir hikâye çıkaracak, bunu da itibarını geri kazanmak, kariyerini 'geri almak' için kullanacaktı.

Peki Rachel bunu gerçekten yapar mıydı?

Öz kız kardeşi sırf oyuna geri dönmek için bu dehşeti tekrar yaşatacak ve cerrahi bir benzetme yapacak olursak, Cheryl'ın dikişlerini mi patlatacaktı? Rachel bu kadar duygusuz olabilir miydi?

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ronald.

"Harika."

Ronald ona gülümsedi. "Karımın çok çekici bir hamile olduğunu söylersem klişe mi olur, yoksa romantik mi?"

"İkisi de değil," dedi. "Daha çok azmışsın ve kendine bahane arıyormuşsun gibi olur."

Ronald nefesini tutar gibi yapıp elini göğsüne götürdü "Moi?"*

Cheryl başını iki yana salladı. "Erkekler."

"Çok tahmin edilebilir varlıklarız."

Cheryl hamileydi. İnsanın her şeyini tüketen bir mucizeydi bu ama bu seferki çok kolay geçiyordu. Ronald yine onu izliyordu. Bu yüzden zorla da olsa gülümsedi. Geçen yıl mutfakta tadilat yaptır-

* Fr. Ben (ç.n.)

mışlar, bir duvarı kırdırıp mevcut alanı beş metre kadar genişletmişler, bir vestiyer (o küçük ayakları çamurlu arka bahçede dolaştırdıkları zaman için) eklemişler, tavandan yere kadar pencereler, altı gözlü bir Viking ocağı, büyük boy Northland Master serisi buzdolabı ve derin dondurucu koymuşlardı. Mutfağı Ronald tasarlamıştı. Yemek yapmayı seviyordu.

Cheryl belki de her şey daha basittir, diye geçirdi içinden. Belki Rachel sadece artık eski enişteşiyle iletişime geçmenin zamanı geldi diye düşünmüştü. Cheryl bunu anlayabilirdi. O da eski kocasının yanında olmak istememiş miydi? Soruşturma onun aleyhine dönmeye başladığında bile Cheryl David'in yanında kalmamış mıydı? David'in Matthew'a zarar vermesi çok mantıksızdı. O zamanlar oğlunu vahşice öldürenin kocası değil de uzaylılar olduğuna inanmak onun için daha olasıydı.

Ancak kanıtlar arttıkça, şüphe derisinin altına girip orada iltihaplanmaya başladı. Aylardır araları iyi değildi, evlilikleri baş aşağı gidiyordu ve Cheryl kendi kendine bu uçağın kontrolünü eline alacaklarını, uçurumdan kurtulacaklarını söylüyordu. Uzun zamandır birlikteydiler, Revere Lisesi, üçüncü sınıftan beri. Bu kadar zamanı birlikte geçirmişlerdi.

Peki bunu aşabilecekler miydi?

Belki de bu sefer değil. Bu kez konu güvendi. David ona olan güvenini kaybedince artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Cheryl da ona olan güvenini kaybedince...

Şüpheler artmaya başlayınca Cheryl dışarıdan onu destekler gibi görünmeye çalıştı ama David farkındaydı. Tepkisini de onu kendinden uzaklaştırarak gösterdi. Aralarındaki gerginlik dayanılmaz bir ağırlığa dönüşmüştü. Duruşma zamanı mahkeme salonunda sürprizler yaşanınca da evlilikleri sona ermişti.

Sonuç olarak David oğlunu öldürmüştü ve Cheryl buna neden olan şeyin büyük bir parçasıydı.

Ronald kahvesinden sesli bir yudum aldı ve onu birden güneş-

li kahvaltı masasına geri ışınladı. Cheryl şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ronald elindeki kupayı bıraktı.

"Bir fikrim var," dedi.

Cheryl sahte bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Sanırım fikrini açıkça ortaya koydun."

"Bu akşam yemeğe Albert's Café'ye gitmek ister misin? Sadece ikimiz."

"Yapamam," dedi.

"Ya?"

"Sana söylemedim mi? Rachel'la buluşacağım."

"Hayır," dedi yavaşça. "Söylemedin."

"Önemli bir şey değil."

"Rachel iyi mi?"

"Sanırım evet. Sadece ona gitmemi istedi. Bayağıdır görüşmüyoruz."

"Doğru," dedi.

"Ben de muayenelerden sonra ona uğrarım diye düşündüm. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

"Tabii ki yok," dedi Ronald sert şekilde. Gazetesini buldu, açtı ve yeniden okumaya başladı. "İyi eğlenceler."

Cheryl onun öfkelenmeye başladığını hissetti. Neden? Rachel ona ne yaptı ki? Eğer kız kardeşi David'i affetmek istiyorsa, kendi bilir, etsin ama Cheryl'ı neden bunun içine sürüklüyordu? Neden şimdi, neden hayatını yeniden kurarken ve hamileyken? Rachel'ın bu aramanın ne kadar sarsıcı olacağını bilmesi gerekirdi. Niye yaptı ki bunu?

Cheryl'ın içini kemiren asıl soru buydu. Rachel iyi bir kız kardeşti. En iyisiydi. Her zaman iyi günde de kötü günde de birbirlerinin yanında olmuşlardı. Cheryl ondan iki yaş büyük olmasına rağmen Rachel, en azından yakın zaman kadar, ondan daha ihtiyatlı ve

korumacı olmuştu. Matthew'un öldürülmesinden sonra Cheryl'ın yataktan kalkabilmek için ne kadar çabaladığını biliyordu. David'i hayatından, düşüncelerinden söküp atmak için çok uğraşmıştı. Hayatına devam edebilmek için David hiç var olmamış gibi davranmalıydı ama Matthew...

Ah, o bambaşka bir mevzuydu.

Güzel, küçük oğlunu hiç unutmayacaktı. Asla. Ne olursa olsun. Bir saniyeliğine bile. Bunu biliyordu. İnsan böylesine bir acıyı aşamıyor, onunla yaşamayı öğreniyor. Ne kadar acı çekersen çek. O acıyla baş edemiyorsun. Onu uzaklaştıramıyorsun. Onu kucaklıyor ve senin bir parçan olmasına izin veriyorsun. Tek yolu bu.

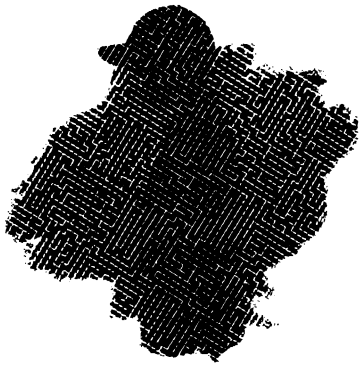
Matthew'u hatırlamaktan daha fazla canını yakan bir şey varsa o da onu gerçekten unutabileceği düşüncesiydi.

Dudaklarından bir inilti yükseldi. Hemen elini ağzına götürüp onu boğdu. Bu ilk değildi. Keder insana aniden saldırıyordu. Hiç beklemediğiniz anda gizlice yaklaşıyordu. Ronald sandalyesinde kıpırdandı ama başını kaldırmadı, bir şey de sormadı. Cheryl buna minnettardı.

Bunun üzerine yine şu soru çıktı ortaya: *Rachel bana ne söylemek istiyor?*

Kız kardeşi pek melodram meraklısı değildi. O yüzden her ne söyleyecekse önemli bir şey olmalıydı. Çok önemli. Belki de David'le ilgili bir şeydi.

Ama şu daha olasıydı: Matthew'la ilgili bir şey.

9.BÖLÜM

"*Günaydın Gün Işığıuuu! Dünya seni selamlıyor...*"

Sanırım ölmüş olmalıydım. Karanlığın içinde oturmuş ve Ross Sumner'ın sonsuza dek *Hair* müzikalinden şarkılar söylediği bir cehennemdeydim. Başım alnıma çekiçle kazık çakıyorlarmış gibi zonkluyordu. Karanlığın içinden ışığı görmeye başladım. Gözlerimi kırpıştırdım.

Ross Sumner:

"*Sen üzerimizde parlıyorsun, biz aşağıda...*"

Biri ona, "Boruyu kapat," dedi.

Bilincim açılıyordu. Gözlerim açıldı ve tepemdeki floresan aydınlatmayı gördüm. Doğrulmaya çalıştım ama yapamadım. Bana engel olan şey halsizlik, acı ya da yaralanmış olmam değildi. Soluma baktım. Bileğim yatağa kelepçelenmişti. Sağ bileğim ve her iki ayağım da aynı şekilde. Klasik dört noktalı emniyet.

Ross Sumner çılgınca bir kahkaha attı. "Ah bunu nasıl seviyorum! Bana ne büyük mutluluk veriyor!"

Görüşüm hâlâ bulanıktı. Sakin nefesler aldım ve çevremi özümsemeye çalıştım. Yeşil-gri beton duvarlar. Benimki ve Ross'unki dışında hepsi boş olan bir sürü karyola vardı. Ross'un suratı hâlâ

darmadağındı ve kırık burnunun üzerinde bir bant vardı. Revir. Revirdeydim. Tamam, güzel. En azından nerede olduğumu biliyordum. Diğer tarafa döndüğümde yatağımın yanında bir değil, iki değil, tam üç gardiyan olduğunu gördüm. Akraba ziyaretine gelmişler gibi ikisi yanıma oturmuş, birisi de onların arkasında volta atıyordu.

Üçü de bana tehditkâr bakışlar fırlatıyordu.

Ross Sumner, "Artık gerçekten bittin ihtiyar," dedi. "Gerçekten, *gerçekten* s*çtın."

Ağzımın içi kum çiğnemişim gibiydi ama yine de "Selam Ross!" diyebildim.

"Evet, David."

"Burnun güzel olmuş, seni pislik."

Sumner gülmeyi kesti.

Bir mahkûma asla korkunu gösterme.

Bakışlarımı tekrar gardiyanlara çevirdim. Onlar için de aynısı geçerliydi. Korkunu asla belli etme, gardiyanlara bile. Hepsiyle tek tek göz göze geldim. Gözlerinde gördüğüm öfkeyi anlayamıyordum. Birine kızdıkları çok belliydi ve görünüşe göre o kişi bendim.

Acaba Kıvırcık neredeydi?

Doktor olduğunu tahmin ettiğim bir kadın yatağıma yaklaştı. Cevabını umursuyormuş gibi bile yapmayan bir tonla, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Halsiz."

"Bu beklenen bir şey."

"Ne oldu bana?"

Gözlerini bana dikmiş olan gardiyanlara baktı. "Biz de hâlâ onu anlamaya çalışıyoruz."

"En azından kelepçelerimi açsanız?"

Doktor dik dik bakan gardiyanları işaret etti. "Bu benim elimde değil."

Üç inatçı yüze baktım ve orada hiç şefkat kırıntısı göremedim. Doktor odadan çıktı. Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kalmayı tercih ettim. Duvarda eski, siyah ibreli, beyaz kadranlı bir saat vardı. Bana Revere'deki Garfield İlkokulu'nun daha hızlı dönsün diye beklediğim saatini hatırlattı.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Akşam değil de sabah olduğunu düşündüm ama odada pencere olmadığı için emin de olamadım. Başım ağrıyordu. Dün gece yaşandığını düşündüğüm, ta ki beni kurtaracağını umduğum bir ses duyana kadar başımdan geçen olayın parçalarını bir araya getirmeye çalıştım. Daha çok Kıvırcık'ın yüzünü, korkusunu ve paniğini hatırlıyordum.

Peki ne olmuştu?

Volta atan gardiyan zayıf ve uzun boyluydu, âdemelması epey belirgindi. Gerçek adı Hal'di ama herkes ona Çentik diyordu çünkü mahkûmlardan birinin söylediğine göre "Hal'in hiç kıçı yoktu". Çentik dik dik bakarak yanıma geldi, o kadar eğildi ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Biraz uzaklaşmak için başımı geri çektim. Hiçbir şey yapmadım. Ağzı berbat kokuyordu, sanki küçük bir kemirgen ağzına girmiş, ölmüş ve şimdi de çürüyormuş gibiydi.

"Sen artık ölüsün Burroughs," diye tısladı yüzüme.

Kokudan az daha boğulacaktım. Ağız kokusuyla ilgili bir şey söyleyecektim ama sonra aklı başında davranmayı seçip kendimi tuttum. Diğer iki gardiyandan biri ve oldukça düzgün bir adam olan Carlos, "Hal," dedi.

Çentik Hal onu duymazdan geldi. "Ölüsün," diye tekrar etti.

Şu an söyleyeceğim her şey ya gereksiz ya da benim zararıma olacağı için sesimi çıkarmadım.

Hal yeniden volta atmaya başladı. Carlos ve Lester adındaki üçüncü gardiyan yerlerinde kaldılar. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattım.

Silahsızdım, dört yanımdan yatağa bağlıydım ve başımda üç gardiyan vardı. Üç gardiyan! Aynı anda.

Bu bana çok abartılı gelmişti.

Neler oluyordu? Kıvırcık neredeydi?

Ona bir şey mi yapmıştım?

Her şeyi hatırladığımı düşünüyordum ama geçmişimi düşününce bundan ne kadar emin olabilirdim ki? Belki bayılmıştım. Belki bağırdığımı duyan diğer gardiyan kapının kilidini yeterince hızlı açamamıştı. Belki de Kıvırcık bana saldıramasın diye bıçağı ondan almış ve...

Kahretsin.

Tüm bu teoriler kafamda dönüp dururken büyük bir hortum zihnimdeki her şeyi yıka yıka ilerledi: Oğlum hâlâ hayatta mı?

Başımın arkasını yastığa bastırarak kollarımı ve bacaklarımı kurtarmak istedim ama bağlılardı. Kendimi çaresiz hissettim. Zaman geçti. Ne kadar, bilmiyorum. Plan yapıyordum ama hiçbir yere varmıyordu.

Duvardaki telefon çaldı. Carlos ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve açtı. Sırtı bana dönük olacak şekilde ve alçak sesle konuşuyordu. Ne dediğini anlamıyordum. Birkaç saniye sonra ahizeyi yerine astı. Lester ve Hal Carlos'a döndü. Carlos başını salladı.

"Zamanı geldi," dedi Carlos.

Hal küçük bir anahtar çıkardı. Önce ayak bileklerimi, sonra da el bileklerimi çözdü. Carlos ve Lester kaçacakmışım gibi karşıma dikildiler. Tabii ki kaçmayacaktım. Bileklerimi ovuşturdum.

Çentik Hal, "Ayağa kalk," diye çıkıştı.

Başım dönüyordu. Yavaşça doğruldum, Çentik için fazla yavaştı bu. Eğilip beni saçlarımdan yakaladı ve yukarı çekti. Kan aşağı doğru hücum etti. Başım karşı çıkarcasına dönüyordu.

"Sana," dedi Çentik sıktığı dişlerinin arasından, "ayağa kalk dedim."

Çentik üzerimdeki battaniyeyi çekip attı. Sumner'ın yeniden gülmeye başladığını duydum. Ardından Çentik ayaklarımı tutup kenara doğru itti. O hamleyle yere basmaya çalıştım. Ayakta durmayı başardım. Bacaklarım lastik gibiydi. Bir adım attım ve kukla gibi tökezledim.

Ross Sumner bundan keyif alıyordu. "*Hayır, hayır, hayır, hey, hey, hey...* " diye şarkı söylüyordu.

Kafatasım ağrıyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Carlos elini sırtıma koydu ve beni nazikçe itti. Neredeyse takılıp düşecektim.

"Gidelim," dedi Carlos.

Çentik ve Lester her iki yanımda duruyordu. Kollarıma girdiler ve her iki dirseğimin altındaki basınç noktasından sıkıca kavradılar. Beni revirden yarı refakat ederek, yarı sürükleyerek çıkardılar.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Gelen tek cevap Ross Sumner'ın açılış kıtasını tekrarlayıp el sallaması oldu:

"Güle güle!"

Kafamı toparlamaya çalıştım ama örümcek ağları inatla köşeleri sarıyordu. Carlos yolu gösterdi. Lester sağ kolumdaydı, Çentik de sol. Çentik'in bakışı gözle görülür bir nefretten ibaretti. Nabzım hızlandı. Şimdi ne olacaktı? Hangi cehenneme gidiyorduk? Bir hatırlatma:

Dün gece beni öldürmeye kalkan bir gardiyandı.

Şu an olan da aynı şey miydi? Kıvırcık da beni hastane kanadının terk edilmiş koridoruna götürmüş ve bıçaklamaya çalışmıştı. O bıçağın önkolumdaki yarası şimdi kalın bir gazlı bezle sarılıydı ama üzerinde atan nabzı hissedebiliyordum.

Dördümüz bir koridordan ve metal kafeslerle çevrili ampullerle dolu bir tünelden geçtik. Yürümek bana iyi gelmişti. Zihnim temizleniyordu. Tam olarak değil ama yetmişti. Tünelin sonunda merdi-

venlerden yukarı çıktık. Pencereden gün ışığını gördüm. Tamam, akşam sekiz değil, sabah sekizdi. Mantıklıydı. Gördüğüm tabeladan artık İDARİ KAT'ta olduğumuzu anladım. Ortam sessizdi ama zaten mesainin saat dokuzdan önce başlamadığını biliyordum.

Peki şimdi burada ne yapıyorduk?

Birileri nerede olduğumu bilsin diye bir şeyler yapsam mı diye geçirdim içimden ama bunun ne faydası olacaktı? Dediğim gibi saat sabah sekizi biraz geçiyordu. Henüz burada kimse yoktu.

Carlos kapalı bir kapının önünde durdu. Kapıyı çaldı ve içeriden boğuk bir ses ona girmesini söyledi. Carlos kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı. İçeri baktım.

Kıvırcık içerideydi.

Mideme bir kramp girdi. Geri adım atmaya çalıştım ama iki kolumda Hal ve Lester vardı. Beni öne doğru ittiler.

Kıvırcık bana küfretti.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir kez daha sert görünmeye çalıştı ama Kıvırcık'ın yine korktuğunu ve ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum. Ona karşı çıkıp neden beni öldürmek istediğini sormak istedim ama yine aynı şey... Ne işe yarayacaktı? Ne yapmaya çalışıyorlardı?

Ardından tanıdık bir sesin, "Tamam Ted, bu kadar yeter," dediğini duydum.

Rahatlama hissi damarlarıma doğru yayıldı.

Odaya doğru eğilip sağa baktım. Philip amcaydı.

Güvendeydim. Sanırım.

Yaşlı adamla göz göze gelmeye çalıştım ama o bana bakmadı. Mavi bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir kravat takmıştı. Odanın diğer ucuna geçip Kıvırcık Ted'in elini sıkmadan önce bir saniye daha pencere kenarında durdu.

"İşbirliğin için teşekkür ederim Ted."

"Elbette Müdür Bey."

Philip Mackenzie'nin bakışları benim üzerimden geçip bana eşlik eden üç gardiyana yöneldi. "Artık bu mahkûmla ben ilgileneceğim," dedi. "Siz işlerinizin başına dönebilirsiniz."

Carlos, "Peki Müdür Bey," dedi.

Daha önce aklıma gelmemişti ama hâlâ üzerimde arkası açık hastane önlüğü vardı. Hastane tipi olduğunu düşündüğüm çoraplar giyiyordum. Keten ayakkabılarım da yoktu artık. Bir anda kendimi herkesin içinde çırılçıplak hissettim ama onlara tehditmiş gibi görünmemeliydim.

Kıvırcık bana ya da kapıya doğru yöneldi, hangisi olduğunu bilmek zordu. Bana yaklaşınca yavaşladı ve yine en sert bakışını atmaya çalıştı ama içi boştu. Tamamen gösterişti.

Bu adam çok korkuyordu.

Kıvırcık kapıya varınca Philip Mackenzie, "Ted?" dedi.

Kıvırcık müdüre döndü.

"Mahkûm günün geri kalanında benimle olacak. Senin bloğunda kim çalışıyor?"

"Ben," dedi Ted. "Saat üçe kadar oradayım."

"Bütün gece ayaktaydın."

"İyiyim ben."

"Emin misin? İzin kullanabilirsin. Kimse bir şey demez."

"Eğer sorun olmazsa çalışmayı tercih ederim müdür bey."

"Peki o halde. Onunla işimin senin vardiyandan önce biteceğini sanmıyorum. Neyse. Senden sonra gelene söylersin."

"Tabii Müdür Bey."

Kıvırcık odadan çıktı. Çentik Hal onun sırtına dostça vurarak onu selamladı. Philip hâlâ bana doğru bakmıyordu. Kıvırcık ve Hal koridorda ilerliyordu. Lester da peşlerindeydi. Carlos başını içeri doğru eğdi ve, "Bana ihtiyacınız var mı Müdür Bey?" diye sordu.

"Şimdilik yok Carlos. Eğer bir şey gerekirse sana ulaşırım."

Carlos önce bana, sonra da Philip'e baktı. "Pekâlâ o zaman."

"Carlos?"

"Efendim?"

"Lütfen çıkarken kapıyı kapat."

"Emin misiniz Müdür Bey?"

"Evet, eminim."

Carlos başını salladı ve kapıyı kapattı. Philip ve ben artık yalnızdık. Ben daha bir şey demeden oturmamı işaret etti. Oturdum. O ayakta kaldı.

"Ted Weston dün gece onu öldürmeye kalktığını söyledi."

Şaşırdık mı?

Philip kollarını göğsünde kavuşturup masasının önüne doğru eğildi. "Kendini revire götürtmek için hastalanmış numarası yaptığını söylüyor. Ross Sumner denen mahkûmla yaşadığın kavga yüzünden sana inanmış."

Philip başını sağa çevirip masasının üzerindeki bıçağı işaret etti (sanırım Kıvırcık'ın dün gece kullandığı bıçaktı). Bıçak plastik bir delil torbasına konmuş ve mühürlenmişti. "Ayrıca yalnız kaldığınızda ona bu bıçağı çektiğini ve onu bıçaklamaya çalıştığını da iddia ediyor. Boğuşmuşsunuz. Bıçağı senden almaya çalışmış ve o sırada kolun kesilmiş. Sonra sen koridorda koşmaya başlamışsın. Başka bir gardiyan bağrışmaları duymuş ve sizi durdurmuş."

"Bu yalan, Philip."

Hiçbir şey demedi.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bilmem. Sen dün beni görmeye gelip seni dışarı çıkarmam için bana yalvarmadın mı?"

"Yani?"

"Yani belki de çaresiz kaldın. Önemli bir mahkûmla kavgaya tutuştun..."

"O sapık benim üzerime atladı..."

"Böylelikle revire gidebilirdin. Bu da kaçış planının bir parçasıydı belki, bilemem. Belki de revire varınca bu silahı Ross Sumner'dan aldın. Birlikte çalışıyor da olabilirsiniz."

"Philip, Kıvırcık yalan söylüyor."

"Kıvırcık mı?"

"Ona böyle diyoruz. Ben böyle bir şey yapmadım. O gelip beni kaldırdı. O koridordan geçirdi ve beni öldürmeye kalktı. Kendimi savunmak isterken yaralandım."

"Tabii, benden, hatta herkesten, kusursuz bir sicile sahip on beş yıllık bir gardiyanın sözü yerine bebek katili bir mahkûmunkine inanmamı bekliyorsun."

Bir süre hiçbir şey demedim.

"Dün babanı gördüm."

"Ne?"

"Sophie halanı da."

Başını çevirdi.

"Nasıllar?"

"Baban konuşamıyor. Ölüyor."

Başımı iki yana salladım. "Neden onu görmeye gittin?"

Cevap vermedi.

"Yani onca gün varken neden dün? Neden Revere'e gittin Philip?"

Kapıya doğru yürümeye başladı. "Gel benimle."

Nereye gittiğimizi sormadım bile. Ayağa kalktım ve onu takip ettim. Koridordan ilerleyip merdivenlerden aşağı indik. Yan yana yürüyorduk. Philip dik duruyordu ve gözleri karşıya doğru bakıyordu. Yüzünü bana çevirmeden şöyle dedi:

"Seni bulan gardiyan Carlos olduğu için çok şanslısın?"

"Ne?"

"Çünkü Carlos hemen beni aradı. Olayı bildirmek için. Ben de Carlos'un da aralarında olduğu üç gardiyana senin başına dikilme görevi verdim."

Durup Philip'in kolunu tuttum. "Yarım bıraktıkları işi bitiremesinler diye," dedim. "Birinin beni öldüreceğinden korkuyordun."

Philip kolunda duran elime baktı. Yavaşça elimi çektim.

"Hâlâ tehlikedesin," dedi. "Seni tek kişilik hücreye koysam da. Derhâl transferini istesem de. Gardiyanlardan biri ölmeni istiyor ayrıca Ross Sumner ve Sumner serveti de hâlâ peşinde. Bunları birleştirince hiç de hayırlı bir sonuca ulaşılmıyor."

"Peki ne yapacağım?" diye sordum.

Philip dün ziyaret ettiğim ofisin kapısını açarak cevap verdi. Philip'in oğlu Adam'ı polis üniformasıyla orada dikilirken görünce, kim bilir ne kadar zaman sonra ilk kez yüreğim hopladı. Bir an hiçbir şey yapmadan en yakın arkadaşıma baktım. Sanki bana gerçek olduğunu söylemek ister gibi gülümsedi ve başını salladı. Aklım birden eskiye, Revere Lisesi basketbol takımının soyunma odasına, Friendly's'te Hancock kardeşlerle buluşmalarımıza, Fenway Park tribünlerinin arka sırasında takılmamıza ve rakip takımın sağ saha oyuncusunu altüst edişimize gitti.

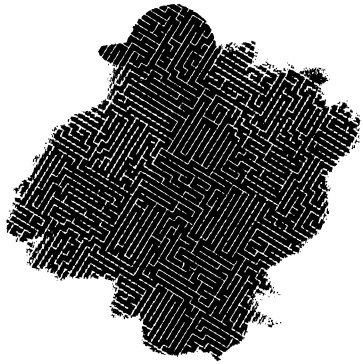
Adam kollarını açıp öne doğru geldi ve kendimi onun iri kucağına bıraktım. Ağlamaktan korktuğum için gözlerimi yumdum. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum ama Adam beni tuttu. Fiziksel olarak birinin sevgisini hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Neredeyse beş yıl. Bana gerçek bir şefkat ve duyguyla sarılan son kişi kimdi? Jürinin beni suçlu bulduğu kararın okunduğu gün, şu an ölmek üzere olan babamdı ama onunla bile, çok sevdiğim babamla bile, kucaklaşmakta tereddüt ederdim. Babam beni seviyordu. Belki bana öyle geliyordu, bilmiyorum ama sanki kafasında kendi oğluna

mı yoksa bir canavara mı sarıldığını bilemediğine dair sorular varmış gibiydi.

Adam'ın sarılışında ise hiç şüphe yoktu.

Ben bırakana kadar da beni bırakmadı. Geri çekildim, konuşup konuşamayacağımdan bile emin değildim. Philip çoktan kapıyı kapatmıştı. Oğlunun yanında duruyordu.

"Bir planımız var," dedi Philip.

10.BÖLÜM

"Ne planı?" diye sordum.

Philip Mackenzie başıyla oğlunu işaret etti. Adam gülümsedi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Sen ben olmak üzeresin," dedi Adam.

"Ne dedin sen?"

Philip, "Plan yapmak için daha fazla zamanım olsaydı keşke ama sana söylediklerimde ciddiydim. Eğer burada kalırsan, seni ne kadar da korumaya çalışsam sonu kötü olacak. Ne yapacaksak hemen yapmalıyız."

Adam üniformasının gömleğini çıkardı ve bana uzattı. "Mevcut en küçük bedeni giydim ama yine de bol gelecek sana." Gömleği aldım. Adam kemerini çıkardı.

"Kısacası plan şu," diye devam etti Philip. "Sen bize tuzak kurdun David."

"Ben mi?"

"Dün ilk kez bana geldin, bu da zaten kayıtlarda mevcut ve benden suçlarınla ilgili rehabilitasyona gitmek istediğini söyledin. Bana özür dilemek, itiraf etmek ve gerçekten de yardım almak istediğinle ilgili bir hikâye uydurdun."

Hastane önlüğümü çıkarıp Adam'ın beyaz tişörtünü başımdan geçirdim. Ardından da üniformayı giydim. "Devam et..."

"Eski dostun Adam'ı seni görmeye getirmem için bana yalvardın. Her şeye seni dinleyen ve olduğun gibi kabul eden biriyle başlamak istedin. Eski dostuma, yani babana olan sadakatimden buna kandım. Bana mantıklı geldi. Eğer seni uçurumdan çekecek ve suçunu itiraf ettirecek biri varsa o da Adam'dı."

Adam pantolonunu uzattı. Sırıtıyordu.

"Ben de bugün için uzun bir ziyaret ayarladım, tıpkı gardiyana dediğim gibi. Sen ve Adam günü birlikte geçirecektiniz."

Pantolon çok uzundu. Paçalarını kıvırdım.

"Bilmediğim şey bir silahının olduğuydu."

Kaşlarımı çattım. "Silah mı?"

"Evet. Bize silah çektin. Adam'ı soydun, sonra onu bağladın ve dolaba kilitledin."

Adam gülümsedi. "Üstelik karanlıktan da korkarım."

Gülümsemesine karşılık verdim ve küçük Adam'ın yatağının baş ucunda Snoopy gece lambası olduğunu hatırladım. Orada kaldığımda o lambaya bakardım hep. Bir türlü gözlerimi kapatamazdım.

Hatıraların seninle kalması ne tuhaf.

"Sonra," diye devam etti Philip. "Trençkotu ve şapkası da dahil olmak üzere Adam'ın üniformasını giydin. Seni buradan çıkarmam için beni silahla tehdit ettin."

"Silahı nereden buldum acaba?" diye sordum.

Philip omuz silkti. "Burası hapishane. İnsanlar gizlice pek çok şey sokuyor içeri."

"Silah değil ama Philip. Ayrıca geceyi üç gardiyanla revirde geçirdim. Kimse bunu yutmaz."

"Doğru," dedi Philip. "Bir saniye, bekle." Masasının çekmecesini açtı ve bir Glock 19 çıkardı. "Benimkini aldın."

"Ne?"

Philip ceketini açıp boş kılıfı gösterdi. "Silah üzerimdeydi. Eski günleri anıyorduk. Ağlamaya başladın. Ben de aptallık edip seni teselli etmeye çalıştım. Beni savunmasız yakaladın ve silahımı aldın."

"Dolu mu?"

"Hayır ama..." Philip Mackenzie çekmecesine uzandı ve bir kutu mermi çıkardı. "Artık dolu."

Bu çılgınca bir plandı. İçinde bir düzine boşluk vardı. Büyük boşluklar. Ama gelgitle denize sürükleniyordum. Sağlamasını yapacak vakit yoktu. Bu tek şansımdı. Buradan çıkmalıydım. Eğer Philip ve Adam bunun sonuçlarına katlanacak ve bu fedakarlığı yapacaklarsa, o zaman böyle olacaktı. Oğlum hayattaydı ve dışarıda bir yerlerdeydi. Bencilce olsun ya da olmasın, bu diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

"Tamam, peki sırada ne var?" diye sordum.

Adam artık iç çamaşırıyla kalmıştı. Oturup onun çoraplarını giydim ve ayakkabılarını ayağıma geçirdim. Adam benden beş santim uzundu ve eskiden hemen hemen aynı kilodaydık. Şimdi ise nereden baksanız benden yirmi, otuz kilo fazlaydı. Pantolonum düşmesin diye kemerimi sıktım. Trençkotu giydim, o da işe yaradı.

Philip polis şapkasını bana fırlatırken "Adam'a içeri şapkayla girmesini söylemiştim," dedi. "Böylelikle saçını kapatırsın. Hızlı yürü ve başın öne eğik olsun. Otoparka çıkarken sadece bir kontrol noktasından geçeceğiz. Arabama varınca silah zoruyla benim evime sürdürüyorsun. Aptal ben, daha dün bankadan beş bin dolar çekmişim. Daha fazla da çekebilirdim ama o zaman anlaşılırdı."

Adam bana cüzdanını fırlattı. "Orada bin dolar var. Belki kredi kartlarımdan birini iptal etmeyi de unuturum. *Mastercard* mesela. Zaten kullanmıyorum."

Başımı salladım ve fazla duygusallaşmamaya çalıştım. Odaklanmam, anda kalmam ve her şeyi enine boyuna düşünmem gereki-

yordu. Mesela *Mastercard.* Onu kullanabilir miydim? Yoksa peşime düşmelerini fazla mı kolaylaştırırdı?

Sonra, dedim kendi kendime. Bunu sonra düşünürsün. Konsantre ol. "Arabana ne zaman gidiyoruz peki?"

Philip saatine baktı. "Şimdi! Dokuzdan önce eve gitmemiz lazım. Beni bağlayacaksın, sonra ben akşamüstü altı gibi kurtulacağım. Bu da sana başlangıç için epey zaman kazandırır. Kurtulunca panikleyeceğim, özellikle de oğlumu bağlayıp dolaba kapattığın için. O yüzden kimseye bir şey demeden hemen buraya geleceğim. Sonra alarmı çalıştıracağım. Akşam yedi gibi. Bu da sana tam on saat kazandırır."

Adam'ın ayakkabılarının bağcıklarını ayağımdan çıkmasınlar diye sıkıca bağladım. Şapkanın siperliğini gözlerimin üzerine doğru eğdim. Adam hastane önlüğünü giymeyi düşündü ama buna gerek yoktu.

Philip oğluna "Dolaba gir," dedi.

Adam bana döndü. Birbirimize sımsıkı sarıldık.

Bana, "Onu bul," dedi. "Vaftiz oğlumu bul."

Philip onu bağlamak için kullanacağım kelepçelerle birlikte ona birkaç tane de şekerleme fırlattı. Buna inanıp inanmayacaklarını bilmiyordum ama şansım yaver giderse akşam saatlerinde babası gelene dek onu kimse bulamayacaktı. Philip dolabı kapatıp anahtarıyla kilitledi. Glock'u aldı ve şarjörünü çıkardı. Bu Glock'un on beş mermiye kadar alabildiğini biliyordum ama otomatik değilse mermiyi namluya yavaş sürüyordu. Yuvarlak kısmın öne baktığından emin olarak, şarjörün tepesine her seferinde bir mermi olacak şekilde yerleştirmek gerekiyordu. Philip altı, yedi mermi koyup şarjörü silaha geri taktı.

Sonra da bana uzattı.

"Bunu kullanma," dedi. "Özellikle de benim üzerimde."

Güçlükle gülümsedim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Adrenalin salgılamaya başladığımı hissettim. "Hadi yapalım şunu!"

Philip Mackenzie güven ve güç yayan adamlardan biriydi. Yürüdüğü zaman etkili ve kararlı şekilde yürürdü. Adımları uzundu. Başı dikti. Ben ise ona yetişmeye çalışıyordum. Adam'ın şapkasının siperliği bir nebze kılık değiştirecek kadar aşağı çekilmişti ama dikkat çekecek kadar değildi. Bir asansörün önünde durduk.

Philip bana, "Aşağı tuşuna bas," dedi.

Söylediğini yaptım.

"Asansörde kamera var. Biraz silahı gösterirsin. Beni tehdit edersin. Dikkat et ve silahın göründüğünden emin ol."

"Tamam."

"Ben buraya döndüğümde herkes bir şeyler soracak. Hayatımın tehlikede olduğunu ne kadar çok görürlerse o kadar kolay olur."

Asansör çınladı ve kapılar iki yana kayarak açıldı. Boştu.

İçeri girerken, "Anladım," dedim. Silah trençkotun cebindeydi. Sanki parmağımı silah yapıyormuşum gibi bir oyundu bu. Silahı çıkardım ve kendime yakın ve başımın üzerindeki kameranın hizasında tuttum. Boğazımı temizleyip yanlış bir hareket yapmaması konusunda bir şeyler mırıldandım. Kötü televizyon dizilerinden birinde gibiydim. Philip tepki vermedi. Ellerini kaldırmadı ya da paniğe kapılmadı ve bu da benim 'tehdidime' gerçeklik katıyordu.

Asansör zemin katta durunca silahı yine cebime koydum. Philip asansörden aceleyle çıktı. Ben de ona yetişmek için acele ettim.

Philip alçak sesle, "Yürümeye devam et," dedi. "Durma, göz teması kurma. Biraz arkamda ve sağımda kal. Güvenliğin görüş alanını kapatacağım."

Başımla onayladım. İleride bir metal dedektörü gördüm. Neredeyse donup kalıyordum ki bunun içeriden çıkanları değil, içeri girenleri kontrol ettiğini fark ettim. İşin özü kimse içeriden çıkana dikkat etmiyordu ama yine de burası idari bölümdü. Mahkûmlar asla buraya gelmezdi. Bir tane gardiyan vardı. Uzaktan bakınca genç, sıkılmış biri gibi göründü ve bana lisedeki sarhoş koridor görevlisini hatırlattı.

On metre mesafedeydik. Philip tereddüt etmeden yürüdü. Yüzümün Philip'in geniş omuzları tarafından hangi açıda engellendiğini ölçerek yavaşlamaya ve hızlanmaya çalışıyordum. Kendisine yaklaştığımızı fark eden genç gardiyan ayaklarını yere atıp hızlıca kalktı. Önce müdüre, sonra da bana baktı.

Yüzünden bir şeyler geçti.

Lanet kapıya çok yakındık.

Korku benzeri bir duyguyla birlikte silahın hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Elim cebimdeydi. İster istemez onu daha sıkı tuttum. Parmağımı tetiğe kaydırdım.

Ateş eder miydim? Gerçekten de buradan kaçmak için bu adamı vurur muydum?

Philip yanından geçerken gardiyana sert bir ifadeyle selam verdi. Ben de Adam'ın böyle yapacağını düşünerek başımı salladım.

"İyi günler Müdür Bey."

"Sana da evlat."

Artık çıkıştaydık. Philip parmaklığı sertçe itti ve kapıları açtı.

İki saniye sonra artık binanın dışındaydık ve arabasına doğru ilerliyorduk.

Ted 'Kıvırcık' Weston dinlenme odasında başını ellerinin arasına almış, oturuyordu. Tir tir titriyordu.

Tanrım, ne yapmıştı böyle?

Dağılmıştı. Berbat haldeydi. Bunu gayet iyi biliyordu, değil mi? Hayatını doğru yoldan sapmadan, kıt kanaat geçirmeye çalışmıştı. "Bir günlük ücret için bir gün çalış." Babası hep böyle derdi. Babası büyük bir et paketleme fabrikasında kasap olarak çalışıyordu. Sabah üçte kalkar ve tüm gününü soğutmalı odada geçirirdi. Eve gelince de yemek yiyip yatardı çünkü ertesi sabah işe gitmek için yine üçte kalkmak zorundaydı. Elli dokuz yaşında kalp krizi geçirip ölene dek hayatı böyle geçmişti.

Yine de Ted çoğunlukla iyi bir hayat yaşamıştı. Rüşvet almış mıydı? Tabii ki. Düşününce hayatta herkes rüşvet alır. Hayat budur dostum. Herkes birbirini dolandırıyordu. Ted bu konuda çok iyiydi. Domuzun teki değildi ama aldığı berbat maaşı yettirebilmek için aradaki farkı telafi etmesi gerekiyordu. Daha fazla kazanmalıydı. Amerika'da işler böyleydi. *Walmart*'ın sana ödediği parayla yaşayamazsın. *Wallmart* da bunu biliyor. Aynı zamanda hükümetin bunu yemek fişi veya sağlık hizmetleri desteğiyle telafi edeceğini de biliyor. Yani evet, belki de bunların hepsi kendini haklı çıkarmaya çalışmaktır ama birisi ondan Burroughs'la geçirdiği yıllar boyunca yaptığı gibi bir mahkûmla ilgili bilgi isterse ya da bir aile ona bahşiş vermek isterse bunu alıyordu. Bunu bahşiş gibi görmüyordu. Bir akrabasını rahat ettirecek bir eşyayı içeri sokmak iyilikti, neden olmasın ki? O hayır derse başka biri evet diyecekti. Bu bilinen bir şeydi. Herkes yapıyordu bunu. Dünya böyle dönüyordu. Bunu değiştiremezsiniz.

Ama Ted kimseye zarar vermemişti.

Bunu da belirtmek gerekirdi. Bu hayvanlar birbirine saldırmak istediğinde arkasını dönmüş olabilir. Neden dönmesin? Zaten öyle ya da böyle birbirlerini hırpalamanın bir yolunu bulacaklardı. Bir keresinden Ted bir kavganın ortasında kalmıştı ve ayaklı bir zührevi hastalığı andıran bir mahkûm tırnağıyla onu derince çizmişti. Tırna-

Ayla! Lanet yara enfeksiyon kapmış ve Ted iki ay boyunca antibiyotik kullanmak zorunda kalmıştı.

Ross Sumner'dan uzak durmalıydı.

Evet, gerçekten de büyük paraydı. Evet, 'daha iyi bir hayat' için yanıp tutuşmuyordu, hayatı zaten yeterince iyiydi ama dostum, onu boğan fatura yığınının altından kalkmak, en azından birkaç günü onları nasıl ödeyeceğini düşünüp endişelenmeden geçirmek, belki Edna'yı güzel bir akşam yemeğine çıkarmaya yetecek parayı kazanmak için bunu istemek çok muydu? Gerçekten?

Ted masada *donut* aradı ama hiç kalmamıştı. Kahretsin! Sermemin biri onun yerine kruvasan getirmişti. Kruvasan! Siz hiç her yeriniz kırıntıyla dolmadan kruvasan yemeyi başarabildiniz mi? İmkânsız! Şimdi ise önünde o vardı. Biri Fransız olduklarını söylemişti. Kültürlü ve şık insanlardı.

Dalga mı geçiyorsunuz?

İnfaz koruma memuru arkadaşlarından ikisi Moronski ve O'Reilly *Instagram*'da en iyi dekolte çekiminin hangisi olduğu üzerine tartışırlarken kruvasanları ağızlarına tıkmışlar ve ağaçkakan gagasının kenarından fırlayan talaşlar misali kruvasan parçaları ağızlarından fırlamıştı. Moronski "derin dekolteler" tercih ederken, O'Reilly "yandan çekilmiş teşhirci" fotoğraflara methiyeler düzüyordu.

Tanrım, diye içinden geçirdi Ted. *Kruvasan şık bir dokunuş katıyor.*

"Hey Ted, senin bu konudaki fikrin ne?"

Ted onları duymazdan geldi. Kruvasanlara baktı ve bir ısırık alıp almamak arasında kararsız kaldı. Bir tanesini almak için elini uzattı ama elleri titriyordu.

"İyi misin?" diye sordu O'Reilly.

"Evet, iyiyim."

Moronski, "Olanları duyduk," dedi. "Burroughs'un böyle bir şey yapacağına inanamıyorum. Onu sinirlendirecek bir şey mi yaptın?"

"Sanmıyorum."

"Neden Kelsey'e haber vermeden onu revire götürdüğünü anlamıyorum."

"Onu aradım," dedi Ted. "Ama cevap vermedi."

"Yine de neden beklemedin ki?"

"Burroughs bana çok kötüymüş gibi göründü," dedi Ted. "Ölüp de üstümüze falan kalmasını istemedim."

Moronski, "Adamı rahat bırak O'Reilly," dedi.

"Ne? Sadece soru soruyorum."

Yeter, diye düşündü Ted. Asıl soru şuydu: Burroughs şimdi müdüre ne anlatıyordu? Muhtemelen gerçeği, bıçağın onun değil de aslında Ted'in olduğunu. Ne olacak ki? Ted Weston varken kim bir bebek katilinin lafına inanırdı ki? Üstelik O'Reilly'nin sorularına rağmen gardiyan arkadaşları onun tarafını tutardı. Dün akşam gelip de o sahneyi görünce şaşakalan Carlos bile onu desteklerdi. Burada kimse çıkıntılık yapmaz, sisteme karşı çıkıp mahkûmların yanında olmazdı.

Peki o zaman Ted niye kendini güvende hissetmiyordu?

Bir sonraki hamlesini düşünmesi gerekiyordu. İlk şey bu olayı ardında bırakmaktı. İşe koyul. Büyütecek bir şey yokmuş gibi davran.

Ama tanrım, Ted *az kalsın* ne yapıyordu öyle?

Doğru, Sumner onu köşeye sıkıştırmış, ona şantaj yapmıştı ama şayet Ted 'başarılı' olsaydı, bir adamı öldürmüş olacaktı. Durup dururken birini öldürecekti. Hâlâ üstesinden gelemediği kısım buydu. O, Ted Weston, bir adamı öldürmeye kalkmıştı. Bir yanı, bilinçaltında kendi kendini sabote edip etmediğini, Burroughs nefsi müdafaa konusunda ne kadar hızlı ya da iyi olsa da bunu zaten yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Düşündü... Bıçağın hedefine isabet ettiğini varsayalım. Diyelim ki Burroughs'un kalbini deldi ve adam gözlerinin önünde ruhunu teslim etti.

Ted paniğe kapıldı. Şayet bunu yapmış olsaydı, başarmış olsaydı şimdi daha mı iyi olacaktı?

Bir fincan kahve aldı ve onu karınca yuvasının üzerinde beliren bir yer cüce yaban domuzuymuş gibi yere savurdu. Saatine baktı. Vardiyasının başlama zamanıydı. Dinlenme odasından çıktı.

Ted Weston, korku tüm damarlarında dolaşır şekilde merdivenlerden çıkarken kafesli pencerenin dışında gözüne bir şey çarptı. Sanki dev bir el onu omzundan yakalayıp geri çekmiş gibi aniden ve sertçe durdu.

Bu da ne!

Pencere idari kanadın otoparkına bakıyordu. Büyük başlar oraya park ederdi. Ted gibi infaz koruma memurları da arka tarafa park edip kendi kanatlarına giden bir servise binmek zorundaydı ama şu an onu rahatsız eden bu değildi. Ted gözlerini kısarak tekrar baktı. Müdür çok açık ifade etmişti: Tüm gün olmasa bile saatlerce Burroughs'la kalacaktı.

Evet, tamam, her neyse.

O zaman müdür neden arabasına biniyordu?

Peki yanındaki adam kimdi?

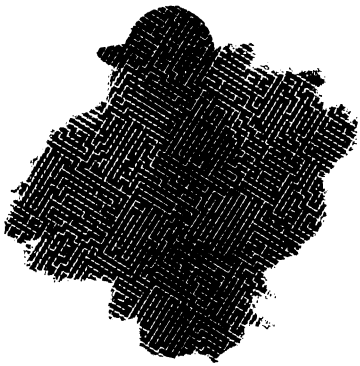
Ted omurgasından aşağı buz gibi bir şeyin kaydığını hissetti. Sebebini bilmiyordu. Pek çok bakımdan büyütülecek bir şey değildi bu. Ted müdürün sürücü tarafından arabasına binişini izledi. Yanındaki adam (şapkalı ve trençkotluydu) yolcu tarafına geçti.

Eğer müdür dışarı çıkıyorsa o zaman David Burroughs ne cehennemdeydi? Ted'in telsizi vardı. Herhangi bir mahkûm alıp götürme çağrısı yapılmamıştı. Belki müdür onu tek kişilik hücreye koymuştu. Hayır, öyle yapılmış olsaydı onlara bilgi verilirdi. Belki de sorgusuna devam etsin diye onu başka birine, bir astına teslim etmişti.

Ama Ted bunların hiçbirinin olmadığını biliyordu. Bunu iliklerinde hissediyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Büyük bir şey.

Duvar telefonuna koştu ve kaldırdı.

"Ben Weston, dördüncü bölümden. Sanırım bir sorunumuz var."

11.BÖLÜM

Philip'in arabasında olduğuma inanamıyordum.

Ön camdan baktım. Gri bir sabahtı. Yakında yağmur yağacaktı; bunu yüzümde hissedebiliyordum. Eklemlerindeki ağrıya bakarak yağmur fırtınasını tahmin edebilen romatizma hastaları olduğunu duymuştum. Kulağa tuhaf gelse de ben de aynı şeyi yanağımda ve çenemde hissedebiliyordum. Her ikisi de hapishanede ilk yediğim dayakta paramparça olmuştu. Artık ne zaman ufak bir yağmur fırtınası başlayacak olsa, kemiklerim enfeksiyon kapmış bir yirmilik diş gibi ağrıyordu.

Philip arabayı çalıştırdı, geri vitese taktı ve hareket etti. Pencereden dışarı, kaleye benzeyen yapıya baktım ve ürperdim. Geri dönmeyeceğim, dedim kendi kendime. Ne olursa olsun. Kendimi bir daha asla oraya sokmayacaktım.

Philip'e döndüm. Kalın, gür kaşlarını dikkatle indirdi. İri parmaklarıyla direksiyonu koparmak ister gibi kavramıştı.

"İnsanlar silahını nasıl aldığımı merak edecek," dedim.

Omuz silkti.

"Büyük risk alıyorsun."

"Endişelenme."

"Bunu dün gece yaşadıkların yüzünden mi yapıyorsun?" diye sordum. "Yoksa Matthew'un hayatta olduğu konusunda bana inandığın için mi?"

İhtiyar adam biraz düşündü. "Önemi var mı?"

"Sanırım yok."

Philip kavşaktan dönerken sessizliğe gömüldük. İleride, birazdan yanından geçeceğimiz nöbetçi kulübesini ve çıkış kapılarını görebiliyordum. Artık yüz metreden az bir mesafe kalmıştı. Arkama yaslanıp sakin kalmaya çalışıyordum.

Çok sürmeyecekti.

Karanlık dolabın zemininde oturan Adam Mackenzie kendini rahatlatmaya çalıştı. Her şey yolunda giderse on-on bir saat bu karanlık dolapta mahsur kalması gerekecekti. Dolabın arkasına yaslandı. Telefonunu babasının arabasında bırakmıştı çünkü 'Çılgına Dönmüş David Burroughs'un onu yanında tutmaya izin vermesine imkân yoktu. Henüz. Bu karanlık dolapta on ya da on bir saat oturmak mı? Adam başını iki yana salladı. Bir el feneri ve okuyacak bir şeyler getirmeliydi.

Gözlerini kapattı. Adam bitkin düşmüştü. Babası onu gece yarısından sonra aramış, David'in gardiyanlarla yaşadığı olayı ve Matthew'un hayatta olduğuna dair tuhaf iddiasını anlatmıştı. Tabii ki saçmalıktı. Öyle olmak zorundaydı. David'in ondan Matthew'un vaftiz babası olmasını istediği zamanı hatırladı, tıpkı bir zamanlar David'in babasının Adam'ın babasından istediği gibi. Adam'ın hayattaki en gururlu anlarından biriydi. David'le olan ilişkisi için hep böyle hissetmişti. Yani gurur duyuyordu. David özel biriydi. O adamdı. Erkekler onun gibi olmak istiyor, kadınlar ona âşık oluyordu ama onun da şeytanları vardı. Adam'ın David'in katil olduğuna

dair spekülasyonları ilk duyduğunda, dışarıdan bakıldığında buna inanmayı reddetmesinin ama içten içe, küçücük de olsa beyninin bir kısmını kemiren bir şüphe olmasının sebebi buydu. David öfkeli biriydi. Lise son sınıftayken bir kavga yaşanmıştı. Adam takımın en skorer ribaund oyuncusuydu ama en önemli oyuncu, takım arkadaşları tarafından kaptan seçilen, cesur savunma oyuncusu David'di. Bu hep böyle olmuştu. Adam usta oyuncu, David popüler oyuncuydu. Neyse, son sınıfta Revere Lisesi'nin Brookside'la çıktığı maçta 24 sayı atan Adam, maçın bitimine dört saniye kala turnikeyi kaçırmış ve 78-77 yenilmişlerdi. Adam kaçırdığı turnikeyi kendine çok dert etti. Hâlâ da ediyordu. Bugün bile. Ancak o gece kaçırdığı turnike yüzünden Brookside taraftarlarından birkaç kişi Adam ile dalga geçince David olaya el atmıştı. Öfkeyle saldırıp ikisini birden öyle feci dövmüştü ki, Adam onu diğerlerinden zorla ayırıp arabaya bindirmek zorunda kalmıştı.

Dahası David'in babası Lenny de vardı. Lenny ve Adam'ın babası. Nasıl diyorlardı?

Babaların günahlarını oğulları çeker.

Eski dostunu çok daha önce ziyaret etmiş olmalıydı. Peki bunu neden yapmamıştı? Başlarda David tüm ziyaretçileri geri çevirdi. Adam daha çok çabalayabilirdi ama öylece vazgeçti. Gücü yoktu. Kendi kendine böyle söylemişti. Bu cehennem çukuruna tıkılan adam onun en yakın arkadaşı değildi. En yakın arkadaşı ölmüştü. Oğluyla birlikte o da dövülmüş ve ölüme terk edilmişti.

Adam tam bacak değiştiriyordu ki ofisin kapısının açıldığını duydu.

Sert bir ses "Neler oluyor?" dedi.

Lanet olsun!

Adam ipleri alıp bacaklarına dolamaya başladı. Mendilini alıp ağzına soktu. Plan basitti. Eğer biri onu babası dönmeden önce bulursa, Adam tam kurtulmak üzereymiş gibi yapacaktı.

Başka bir ses "Sana söyledim," dedi. "Gitti."

Sert Ses: "Nasıl gitmiş olabilir ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahkûm nerede?"

"Ne, ayrılmadan önce onu geri getirmedi mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Ben o kanatta çalışıyorum. Sanırım beni öldürmeye kalkan mahkûmun hücresine dönüp dönmediğinden haberim olur."

Adam hareketsiz kaldı.

"Belki de Burroughs'a başka biri eşlik etmiştir."

"Hayır, bu benim işim."

"Ama sen molada değil miydin? Belki müdürün acelesi vardı, olamaz mı? Belki de başka birinden istedi bunu."

"Olabilir." Ama Sert Ses'in sahibi şüpheliydi.

"Arayıp teyit edeceğim. Neden endişelendiğin anlamıyorum."

"Az önce onu biriyle gördüm. Müdürü yani. Otoparkta."

"Muhtemelen oğludur."

"Oğlu mu?"

"Evet, oğlu bir polis."

"Bugün oğlu buraya mı geldi?"

"Evet."

"Neden?"

"Ben nereden bileyim?"

"Anlamıyorum. Müdüre gardiyanların bir mahkûm tarafından öldürülmeye çalıştığına dair bir telefon geliyor ve o da ne hikmetse aynı gün oğlunu ofise mi getirmeye karar veriyor?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

Sert Ses, "Sence alarmı mı çalmalıyız?" dedi.

"Ne gerekçeyle? Burroughs'un kayıp olup olmadığını bile bilmiyoruz. Hücrelerin olduğu bloğu ve tecridi arayalım. Önce orada mı, bir bakalım."

"Ya değilse?"

"O zaman alarmı çalarız.

Kısa bir duraklama oldu. Ardından Sert Ses "Evet, pekâlâ. Arayalım."

"Benim telefonumu kullanabiliriz. Yan tarafta."

Adam iki adamın ofisten çıktığını duydu. Ayağa kalktı. Dolap birden boğucu gelmeye başladı. Kendini kapana kısılmış, klostrofobik hissediyordu. Dolabın kulpunu yokladı. Kilitliydi. Elbette. Babası her şey gerçekmiş gibi gözüksün diye onu kilitlemişti.

Tanrım, şimdi ne olacaktı?

Olaylar çok hızlı gelişiyordu. Ortaya çıkması çok sürmezdi. Hemen arayacaklar ve David'in orada olmadığını öğreneceklerdi. Alarm çalacaktı. Kahretsin. Kulpu tekrar denedi ve bu kez daha sert çevirdi. İşe yaramadı.

Artık başka seçeneği yoktu.

Kapıyı kırmak zorundaydı. Omuz atmak işe yaramazdı. Omuzla kapı kırmaya çalışmak omzunuzun çıkmasından başka bir işe yaramazdı. Adam sırtını dolaba dayayarak ayağını kaldırdı. Menteşelerin hangi yöne baktığını kontrol etti. Eğer kapı size doğru bakıyorsa başarı şansınız azdır ama şansına öyle değildi. İçeri doğru açılan çok az dolap vardır, yeterli alan yoksa böyle yapılır. İkincisi, her zaman kilidin monte edildiği tarafa doğru tekme atarsınız. Bu en zayıf kısmıdır. Dolabın arka kısmından destek alan Adam topuğunu kulpun hemen altındaki bölgeye sertçe vurdu. Üç kere denemesi gerekti ama sonunda kapı kırıldı. Adam ışığa çıkınca gözlerini kırpıştırdı ve sendeleyerek babasının masasına doğru ilerledi.

Telefonun ahizesini eline aldı. Babasının numarasını hatırlaması

birkaç saniyesini aldı. Çoğu insan gibi Adam da bunu ezberlemeye gerek görmemişti ama sonra numara aklına geldi.

Numarayı çevirdi ve telefonun çaldığını duydu.

Philip'in arabası beyaz, büyük bir kamyonun arkasında fren yaparak durdu ve nöbetçi elinde bir cihazla bize doğru yürümeye başladı.

"Başını aşağıda tut," dedi Philip.

Nöbetçi elinde cihaza bakarak arabanın etrafında döndü. Taramaya devam etmeden önce bagajın yanında durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kalp atışı monitörü," diye cevap verdi Philip. "Duvarların arkasından bile atan kalbi tespit edebiliyor."

"Yani eğer arkada ya da bagajda biri saklanıyorsa..."

Philip başını salladı. "Buluruz."

"İyiymiş," dedim.

"Ben müdür olduğumdan beri Briggs'te hiçbir kaçma teşebbüsü yaşanmadı."

Nöbetçi, kulübesine dönene dek başımı diğer tarafa çevirdim. Sonra Philip'e başını salladı. Philip de ona dostça el salladı. Elektronik kapıların kayarak açılmasını bekledim. Bana çok uzun sürmüş gibi geldi ama bunun bana öyle geldiğinin farkındaydım. Dikenli tellerden oluşan sarmal halkalarla kaplı, üç metre yüksekliğindeki zincir bağlantılı çite baktım. Çevresindeki çimler şaşırtıcı derecede gür ve yeşildi, tıpkı golf sahalarında görmeye alışık olduğumuz türden. Çimlerin diğer tarafında, çitten çok da uzak olmayan kısımdaki manzara ağaçlarla kapanıyordu.

Artık daha hızlı nefes alıp veriyordum. Neden, bilmiyorum. Hi-

perventilasyon yaşıyormuşum gibi hissettim ve belki de gerçekten öyleydi.

Buradan çıkmalıydım.

"Sakin ol," dedi Philip.

Ardından telefon çaldı.

Arabaya bağlı olduğu için sarsıcı derecede yüksek çıkmıştı ses. Ekrana baktım ve *GİZLİ NUMARA* yazıyordu. Philip'e döndüm. Yüzü allak bullaktı. Telefonu yan taraftan alıp kulağına götürdü.

"Alo?"

Ses Adam'ınkine benziyordu. Ne dediğini anlayamıyordum ama ses tonundaki paniği duyabilmiştim. Gözlerimi kapattım ve sakin kalmaya çalıştım. Kapılar hareket etmeye isteksizlermiş gibi homurdanarak açılmaya başladı. Beyaz kamyon hâlâ önümüzdeydi.

Philip telefondaki kişiye, "Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Philip beni duymazdan geldi. "Ne kadar zamanımız..."

Hapishanenin kaçış sireni sakin havayı yara yara çalmaya başladı.

Siren sağır ediciydi. Philip'e baktım. İfadesi belirgin şekilde sertti. Neredeyse tamamen açılmış olan kapı durdu ve kapanmaya başladı. Kulübedeki nöbetçinin telefonda olduğunu görebiliyordum. Telefonu kapatınca tüfeğini aldı.

"Philip?"

"Bana silah çek David."

Açıklama beklemedim bile. Dediğini yaptım. Philip gaza bastı. Sağa saptı ve beyaz kamyonun önüne doğru geçip hızlandı. Kapanmakta olan kapıya doğru gidiyordu. Açıklıktan geçmeye çalıştı. Olmadı. Kapı artık içinden geçebileceğimiz kadar açık değildi. Philip

arabanın burnunu soktu, gaza sonuna kadar bastı. Lastikler olduğu yerde dönüyordu ama Philip vazgeçmedi. Kapı biraz gevşedi ama yeterli değildi.

Tüfekli nöbetçi kulübeden fırladı.

"Silahı üzerime tut!" diye bağırdı Philip.

Tuttum.

Nöbetçi durdu ve tüfeğini arabaya doğrulttu.

Philip geri vitese taktı. Geriye çekilirken kapı arabanın yanlarına sürttü. Tekrar ileri vitese taktı ve yine kapılara çarptı. Kapılar hareket etti ama çok değil. Şimdi de iki gardiyan ellerinde silahlarla bize doğru koşuyordu. Yaklaştıklarını görebiliyordum. Silah elimde ağırlaşıyordu.

Gardiyanlar artık neredeyse tepemizdeydi. Siren çalmaya devam ediyordu.

Elimdeki silaha baktım. "Philip?"

"Dayan."

Araba öne doğru atıldı. Bir çatırtı duyuldu. Kapılar biraz daha aralandı ve arabanın burnu araya sıkıştı. Philip gaz pedalına bastı, durdu, sonra tekrar bastı. Motor gürledi ve ardından inledi.

Gardiyanlar bize bağırıyordu ama siren sesinden onları duyamıyordum.

Araba açılan aralıktan geçmeye başladı. Neredeyse çıkmıştık, neredeyse dışarıdaydık ama kapılar kapanmaya, arabayı sıkıştırmaya devam ediyordu. Bu bana *Yıldız Savaşları*'ndaki çöp sıkıştırıcı sahnesini ve kahramanların, onları ezmeye çalışan duvarlarla çevrili bir odada mahsur kaldığı eski televizyon programlarını hatırlatmıştı.

İlk gardiyan arabamın camında belirdi. Bağırıyordu. Ne dediğini anlamadığım gibi umursamıyordum da. Göz göze geldik. Silahını kaldırmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim. Geri dönemezdim. Vazgeçemezdim. Philip'e tuttuğum silahı bu kez ona çevirdim.

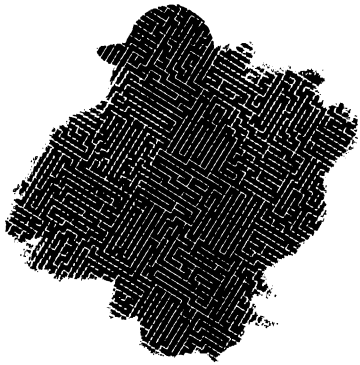
Bacaklarına nişan al, diye düşündüm.

Philip bağırdı. "Yapma!"

Gardiyan da silahını bana doğrultmuştu. Ya o ya ben. O kadar. Tereddüt ettim ama gerçekten başka seçeneğim yoktu. Tam ateş edeceğim sırada araba aniden öne atıldı ve başım geriye fırladı. Kapılar arabaya bir saniye daha tutundu ve ardından son bir sürtünmeyle kapıdan kendimizi kurtardık.

Gardiyanlar arkamızdan koştu ama Philip ayağını gazdan çekmedi. Araba son sürat hızlanarak bizi yolun aşağısına savurdu. Dönüp arkama baktım. Gardiyanlar oldukları yerde duruyordu. Briggs Hapishanesi'yle birlikte onlar da küçülüyor ve kararıyordu, ta ki hiçbirinden eser kalmayana dek.

Ama o zaman bile siren sesini hâlâ duyabiliyordum.

12. BÖLÜM

Sirenleri Rachel da duymuştu.

İki tren vagonundan dönüştürülmüş ve menüsündeki sözcük sayısı ortalama bir romana yakın bir restoran olan Nesbitt Station Diner'da kahvaltı yapıyordu. Menüde en sevdiği şey kırk farklı hamburger seçeneğinin (sığır, bizon, hindi, geyik, *portobello* mantarı, yabani somon, morina balığı, siyah fasulye, sebze, bitki bazlı, kuzu, domuz, zeytin vb.) altında yer alan, patates kızartması siparişinizi abartıp içine iki adet *mozarella* çubuğu koymak anlamına gelen "Karım Bir Şey İstemiyor"du. Restoranın kapısında *24 SAAT AÇIĞIZ AMA SÜREKLİ DEĞİL* yazan bir tabela asılıydı ama altında çalışma saatlerini Pazartesi'den Cumartesi'ye, sabah beşten gece ikiye kadar diye belirtmişlerdi. Başka bir tabelada da şöyle yazıyordu:

KENDİ İÇKİNİZİ GETİREBİLİRSİNİZ AMA GETİRİRSENİZ GARSONUNUZLA PAYLAŞMANIZI ÖNERİRİZ.

Dün gece yediği *Airfryer Cheeseburger* oldukça iyiydi ama Rachel'ı buraya asıl çeken mükemmel internet bağlantısıydı. Briggs Motel'in bağlantısı o kadar kötüydü ki bağlanmaya çalıştığında telefon modeminin acı çığlığını duyduğunu sandı. Çok fazla kelime anlamı olan bu motelde ne bir bar ne de restoran vardı. Sadece resepsiyonun

yan tarafında ücretsiz, bayat ekmek ve yarı erimiş margarine verilen havalı bir isimden ibaret olan '*Continental*' kahvaltı vardı.

Restoranın saatinin rakam yerlerinin hepsinde beş rakamı vardı ve önünde *SAAT BEŞİ GEÇENE KADAR İÇKİ İÇİLMEZ* yazıyordu. Ziyaret saatinin başlamasına hâlâ bir saat vardı ve bu da araştırmasına devam etmek için yeterli bir süreydi. Dün gece ve bu sabah burada kamp kurması, kahve içmesi ve tüm masayı işgal ettiği için gözlerin üzerine çevrilmesine engel olacak sipariş vermesi de bundandı.

Bütün gece mırıldanarak çalışan dizüstü bilgisayarı birçok bilgiye ulaşmıştı. İşin kötü tarafı, ülkenin hiçbir yerinde ortadan kaybolan ve yaklaşık beş yıl sonra *hâlâ kayıp olan*, Matthew'un cinayetinin zaman çizelgesine uyan, iki-üç yaş aralığında, beyaz bir erkek bulamamıştı. Bir tane bile. O yaştaki çocukların bir kısmı ölmüştü. Hatta bir kısmı velayet savaşları sebebiyle kaçırılmış ama sonunda bulunmuştu. Üç tanesi de sekiz ay kadar bulunamamış, sonra da cesetleri bulunmuştu.

Şu ana kadar bir tane bile çocuğun aradığı kriterlere uygun olmaması can sıkıcı bir soruyu gündeme getiriyordu: Eğer ceset Matthew'un değilse, kimindi?

Elbette ki henüz erkendi. Aramayı genişletecek, birkaç ay daha ekleyecek, daha uzaklara bakacak ve diğer veri tabanlarını tarayacaktı. Tanrım, kulağa çılgınca geliyor ama belki de Matthew'un yatağındaki ölü çocuk daha küçük, daha büyük, açık tenli bir zenci, Avrupalı-Asyalı melezi ya da bambaşka özelliklere sahip biriydi. Rachel titiz çalışmalıydı. Yaşadığı skandaldan önce çok sıkı bir araştırmacı olarak biliniyordu. Yine de bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu: Bu 'ceset yok' haberi Matthew'un hayatta olduğuna dair kurduğu her teoriye vurulmuş bir darbeydi.

Matthew hayattaydı. Cidden, bu teorinin kendisi başlı başına çılgınca değil miydi?

İyi tarafından bakılırsa, yani buna iyi denebilirse, David'e karşı

tanıklık etmiş olan 'tatlı ihtiyar kadın' (medya ondan böyle bahsetmişti) Hilde Winslow'la görüşecekti. Bu yaşlı, dul kadının yerini bulmak sorun olmayacaktı. Rachel'ın aklına ilk gelen şey kadının son beş yıl içinde vefat edip etmediğiydi ama herhangi bir ölüm kaydı yoktu. Zaten bu isme sahip yalnızca iki kişi bulabilmişti. Hildelerden biri otuz yaşındaydı ve Portland, Oregon'da yaşıyordu. Diğeri ise Crystal River, Florida'da yaşayan bir dördüncü sınıf öğrencisiydi.

Hayır ve yine hayır!

Hilde ismi daha yaygın kullanılan Hilda adından türemiştir. Bunda şaşıracak bir şey yok. David'in davasına ilişkin tüm mahkeme bilgi ve belgelerinde adı Hilde olarak geçiyordu ama Rachel hataya mahal vermemek için Hilda Winslow'u da denedi. Bu isimden de yalnızca iki tane vardı ve yine profile uymuyorlardı. Daha sonra Hilde Winslow'un kızlık soyadını (kadınlar genellikle böyle der) denedi ama bu da sonuç vermedi.

Çıkmaz sokaktaydı.

Rachel'ın yangın alarmı olduğunu düşündüğü siren hâlâ acı acı bağırıyordu.

Telefonu çaldı. Arayan numaraya baktı ve *Globe* zamanından arkadaşı olan Tim Doherty'nin kendisini geri aradığını gördü. Tim, işler sarpa sardığında onun yanında kalan az sayıdaki insandan biriydi. Tabii ki bunu aleni yapmıyordu çünkü bu kariyerini intihara sürüklemek olurdu. Rachel bunu ne kendisi için ne de bir başkası için isterdi.

"Buldum," dedi Tim.

"Cinayet dosyasının tamamını mı?"

"Mahkeme belgeleri ve tutanaklar. Polisler cinayet kayıtlarına bakmama asla izin vermez."

"Hilde Winslow'un sosyal güvenlik numarasını buldun mu?"

"Evet. Bunu neden istediğini sorabilir miyim?"

"Onu bulmam lazım."

"Onu anladım zaten. Neden normal yollardan ilerlemiyorsun?"

"İlerledim."

"Ve bir şey bulamadın," dedi.

Tim'in sesindeki heyecanı fark etti. "Doğru. Neden sordun? Sen bir şey mi buldun?"

"Sosyal güvenlik numarasını kontrol ettim."

"Ve?"

"Eniştenin duruşmasından iki ay sonra Hilde Winslow ismini Harriet Winchester olarak değiştirmiş."

İşte bu, diye düşündü Rachel. "Vay."

"Evet," dedi. "Ayrıca evini satmış ve Manhattan'da, On İkinci Cadde'de bir daireye taşınmış." Adresi de söyledi. "Bu arada bu hafta seksen yaşına giriyor."

"İyi de o yaşta bir kadın neden ismini değiştirsin ve taşınsın ki?" diye sordu kadın.

"Duruşma sonrası medya baskısı?"

"Nasıl yani?"

"Bu cinayet çok büyük bir haberdi," dedi Tim.

"Evet ama onun rolü bitince artık kimse peşine düşmezdi ki."

Basın berbat bir kadın avcısı gibidir. Tabiri caizse, bir kere bir tanesini yatağa attı mı hemen sıkılır ve sonrakine geçerdi. İsim değişikliği açıklanabilir bir şey olsa da epey merak uyandırıcıydı.

"Doğru," dedi. "Eniştenle ilgili yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Rachel?"

"Efendim?"

"Büyük bir şeyin peşindesin, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Normalde bana da çıtlat derdim," dedi. "Ama senin buna benden daha çok ihtiyacın var. İkinci bir şansı hak ediyorsun ve bu dünya artık insanlara bu şansı tanımıyor. O yüzden eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?"

Gözlerinin dolduğunu hissetti. "Sen çok iyi birisin Tim."

"Bilmez miyim? Yine konuşuruz."

Tim telefonu kapattı. Rachel gözlerini sildi. Restoranın penceresinden dışarı, otoparktaki kalabalığa baktı, siren sesi hâlâ devam ediyordu. Dünya Rachel'a er ya da geç bir şans daha verecekti ama o bunu hak edip etmediğinden emin değildi. Catherine Tullo'nun Rachel yüzünden ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti.

Catherine'nin ikinci bir şansı olmayacaktı. Rachel'ın neden olsundu?

Bu Rachel'ın kariyerinin en önemli haberiydi. Sekiz aylık kapsamlı bir araştırmanın ardından *Globe*'un Pazar eki, Lemhall Üniversitesinin sevgili rektörü Spencer Shane'in son yirmi yılda, bazı erkek profesörlerin cinsel saldırı, taciz ve istismarına göz yummakla kalmayıp aynı zamanda ülkenin en seçkin kurumlarından birinde sistematik istismar ve örtbas etme sürecine dâhil olduğunu ifşa edecekti. Bu o kadar sarsıcı, sinir bozucu ve kaygan zeminli bir davaydı ki Rachel hiçbir gazetecinin yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve bunu takıntı haline getirdi. Suçun ve suç kültürünün çirkinliğine değil (ki buna öfkelenmemek mümkün değildi) ama kurbanların zayıflığı ve dürüstlüğüne dair öngörüsünü kaybetmişti.

Mezun olduğu okul olan Lemhall Üniversitesi pek çok kişiye gizlilik sözleşmesi imzalatmıştı. O sebeple kimse kayıtlara geçmeyecek ve isimleri hiçbir yerde geçmeyecekti. Rachel bunu editörlerinden saklasa da kendisi de bir Cadılar Bayramı partisinde yaşadığı tatsız olayın ardından gizlilik sözleşmesi imzalaması için baskı görmüş ve bunu reddetmişti. Okul onun durumunu kötüye kullanmıştı.

Belki de her şey orada başlamıştı. O zaman kaybetmişti ama bir daha kaybedemezdi.

Bu yüzden çok ileri gitti.

Sonunda suçlamalar Globe'un yayımlayamayacağı bir boyuta geldi ve kimse gizlilik sözleşmesini ihlâl edemedi. Rachel buna inanamadı. Bölge savcısına gitti ama o da bu kadar popüler bir şahıs ve kuruma cephe almak istemedi. Bunun üzerine eski sınıf arkadaşı Catherine Tullo'yla konuştu ve gizlilik sözleşmesini bozması için ona yalvardı. Catherine'in istediği de buydu, Rachel'a söylemişti ama korkuyordu. Bekledikleri tam da buydu. Böylelikle tüm hikâye mahvolacak ve aralarında Rachel'ı istismar eden kişinin de bulunduğu insanlar ve kurum hiç leke almadan bu olaydan sıyrılacaktı.

Rachel buna izin veremezdi.

Rachel başka seçeneği kalmadığı için Catherine Tullo'yu sıkıştırdı: Ya doğru olanı yap ya da öyle ya da böyle ifşa olacaksın. Eğer Catherine diğer kurbanları açıklamayacaksa, Rachel onu korumak için bir sebep göremiyordu. Hikâyeyi kendisi internete taşıyacak ve kaynaklarını açıklayacaktı. Catherine ağlamaya başladı. Rachel oralı olmadı. Yarım saat kadar sonra Catherine ikna oldu. Kurumdan gelen paraya ihtiyacı yoktu. Gizlilik sözleşmesi de umurunda değildi. Doğru olanı yapacaktı. Catherine Tullo arkadaşı ve okulda tanıdığı kız kardeşi olan Rachel'a sarıldı ve ertesi gün ona daha uzun bir röportaj verip hepsini kayıtlara geçireceğini söyledi. Aynı gece, Rachel yanından ayrıldıktan sonra Catherine Tullo küveti doldurdu ve içine girip bileklerini kesti.

Catherine artık ona musallat olmuştu. Şu anda da orada, karşısında oturuyor, her zamanki gibi belli belirsiz gülümsüyordu ve sanki her an bir darbe bekliyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Ta ki Rachel restoranın mavi saçlı garsonu yan masadaki müşteriye "Nicedir bunun çaldığını duymamıştık, değil mi Cal?" diyene kadar.

Cal olduğunu varsaydığı adam, "Yıllar olmuştur," dedi.

"Sence... ?"

"Hayır," dedi Cal. "Briggs muhtemelen tatbikat yapıyor. Eminim bir şey yoktur."

Rachel donup kaldı.

"Sen öyle diyorsan," dedi garson ama yüzündeki ifadeye bakılırsa buna pek de inanmıyordu.

Rachel öne eğildi ve, "Affedersiniz, burnumu sokmak istemem ama bu siren Briggs Hapishanesi'nden mi geliyor?" dedi.

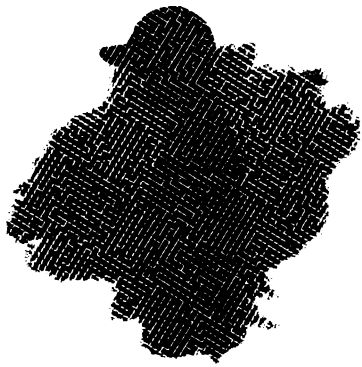
Cal ve garson birbirlerine baktılar. Ardından Cal başını salladı ve ona küçümser bir tavırla gülümsedi. "Sen güzel kafanı böyle şeylere yorma. Muhtemelen sadece tatbikattır."

"Ne tatbikatı?" diye sordu Rachel.

"Kaçış," dedi garson. "Bu siren ancak bir mahkûm kaçarsa çalar."

Cep telefonu çaldı. Rachel geri çekilip telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Yardımına ihtiyacım var." Konuşan David'di.

13.BÖLÜM

Tepe lambaları yanıp sönen üç polis arabası peşimizdeydi.

Uyuşmuştum. Beş yıl sonra ilk kez Briggs'in dışındaydım. Eğer beni yakalarlarsa bir daha hiç dışarı çıkamazdım. Asla. Bunu biliyordum. İkinci bir şansım yoktu. Parmaklarım silahı kavradı. Metal tuhaf şekilde sıcak ve rahatlatıcı hissettiriyordu.

Polis araçları V şeklinde yayılmıştı.

Philip'e döndüm. "Bitti, değil mi?"

"Hayatını riske atmaya hazır mısın?"

"Hangi hayat?"

Başını salladı. "Şu lanet silahı bana doğrult David. Görebilecekleri şekilde tut."

Ben de öyle yaptım. Silah artık ağır geliyordu. Elim titredi. Sumner'la ettiğim kavgadan, Kıvırcık'ın bana saldırmasından ve bu derme çatma kaçış planından kaynaklanan adrenalin azalıyormuş gibi görünüyordu. Philip gaza bastı. Polis arabaları da öyle.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bekle.

"Neyi?"

Sanki tam zamanı gelmiş gibi araba telefonu yeniden çaldı. Philip'in yüzünde sert bir maske var gibiydi. Cevap vermeden önce şöyle dedi: "Unutma, sen çaresiz bir adamsın. Öyle davran."

Başımı salladım.

Philip telefonu aldı ve titrek bir sesle "Alo," dedi. Karşıdaki ses hemen, "Oğlunuz güvende Müdür Bey. Kendini çözmeyi başarmış ve kapıyı kırıp açmış."

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu Philip. Sesi kaba ve düşmancaydı.

Hattın diğer ucunda bir tereddüt yaşandı. "Ee, ben..."

Philip bir kez daha gürledi. "Sana kim olduğunu sordum."

"Ben Dedektif Wayne Semsey..."

"Semsey, sen kaç yaşındasın?"

"Beyefendi?"

"Diyorum ki, her zaman beceriksiz bir salak mıydın yoksa bu nispeten yeni bir şey mi?"

"Anlamadım..."

Philip bana baktı. "Kulağımın dibine silah dayamış bir mahkûm var. Anlayabiliyor musun Semsey?"

Silahı kulağına dayadım.

"Ah, evet efendim."

"O zaman söyle bana Semsey. Burada yapılacak en akıllıca hareket mahkûmun canını sıkmak mıdır?"

"Hayır..."

"O halde neden o polis arabaları kıçımda?"

Philip bana hafifçe başını salladı. Anlayacağımı anladım. "Ver şunu bana!" diye bağırıp telefonu elinden aldım. Sesimin delirmiş ve gergin çıkmasına dikkat ettim. Olabildiğince tehditkâr görünmeye çalışarak, "Hiç sohbet havamda değilim," diye bağırdım. "O yüzden beni iyi dinle. Sana on saniye veriyorum. Saymayacağım bile.

On saniye. Eğer sonrasında etrafımızda polis görürsem müdürün kafasına bir tane sıkacağım ve arabayı kendim kullanacağım. Ne dediğimi duydun mu?"

Philip şunu ekledi:

"David, Tanrı aşkına, böyle bir şey yapmak istemezsin."

Abartıyormuş gibi düşündüm ama abartmıyordu.

Telefonda Semsey'in şöyle dediğini duydum:

"Hey, hey, David, biraz sakin olalım, olur mu?"

"Semsey?"

"Ne?"

"Ben ömür boyu hapis cezasıyla yatıyordum. Müdürü öldürürüm ve Briggs'in en popüler adamı olurum. Anladın mı beni?"

"Elbette David, elbette. Hemen geri çekiliyorlar. Bak."

Baktım. Arabalarla aramız açılıyordu.

"Geri çekilmelerini istemiyorum. Gitmelerini istiyorum."

Semsey beni yatıştırmak isteyen bir tonla konuştu. "Dinle David. Sana David diyebilir miyim? Sorun olmaz, değil mi?"

Silahı arka camdan ateşledim. Philip şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bir sonraki müdürün gözlerine girecek."

Philip tamamen karaktere büründü. "Tanrım, hayır. Semsey, dinle onu!"

Semsey'in sözleri paniğe dönüşmüştü artık. "Tamam, tamam, bekle David. Şimdi duruyorlar. Gördün mü? Sana söz. Arka camdan bak. Bunu düzeltebiliriz David. Henüz kimse zarar görmedi. Konuşalım, olur mu?"

"Telefon numaran ne?" diye sordum.

"Ne?"

"*GİZLİ NUMARA* yazıyor. Şimdi kapatacağım. Taleplerimi söylemek için beş dakika sonra arayacağım. Telefon numaran ne?"

Semsey numarasını verdi.

"Tamam, kâğıt ve kalemi hazır et. Arayacağım."

"Zaten kalem ve kâğıdım var. Şimdi söyleyemez misin David? Eminim bir orta yol buluruz..."

"Geri çekilin ve kimse zarar görmesin," dedim. "Eğer bir tane bile polis arabası fark edersem kurşunu beynine yer."

Telefonu kapatıp Philip'e baktım. "Bu bize ne kadar zaman kazandırır?" diye sordum.

"Beş dakikadan fazla değil. Muhtemelen şimdi helikopter kaldırırlar ve bizi havadan takip ederler."

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordum.

Philip biraz düşündü. "Birkaç kilometre sonra fabrika satış mağazalarının olduğu bir alışveriş merkezi var. Kapalı garajı var. Oraya inip on saniye kadar gözden kaybolacağız. Sen de kimse seni görmeden arabadan ineceksin. Hemen yanında *Hyatt* var. Eskiden önünde bir taksi durağı vardı ama şimdi *Uber*'leri filan düşününce hâlâ var mıdır, bilmiyorum. Oradan sonra tek başınasın. Senin için ancak bu kadarını yapabilirim. Eğer istersen bir kilometre kadar ileride bir tren ve otobüs istasyonu var."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Kapalı otoparka girince ne yapacağımızı anlamayacaklar mı?"

"Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum."

Arkama baktım. Hiç polis arabası görmedim ama bu hiç olmadığı anlamına gelmiyordu. Camı açıp başımı dışarı uzattım. Herhangi bir helikopter görünmüyordu. Sesi de yoktu. Alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimizi görmesinler diye Semsey'i arayıp uzak durmaları konusunda biraz daha tehdit savurabilirdim. Peki bu işe yarar mıydı? Bilmiyordum. Polisler sihirbaz değildi. Televizyonda izleyince bize öyleymiş gibi geliyor ama vaktimiz vardı. Henüz helikopter kalkmamıştı. Eğer teleskop, kamera gibi şeylerle uzun menzilli

gözetleme yapabiliyorlarsa hazırlanmaları zaman alırdı. Adam ya da Philip'in telefonundan yer tespiti yapabilmeleri de aynı şekilde.

Zamanım vardı ama çok değil.

"O otoparka ne kadar mesafedeyiz?" diye sordum.

"Üç, bilemedin dört dakika."

Aklıma bir fikir geldi. Mükemmel bir fikir değildi ama devriye polisi olan babam mükemmelliğe olan takıntılı gereksinimim için hep Voltaire'den şu alıntıyı yapardı: "Kusursuzluğun iyi olana düşman olmasına izin verme." Bu fikrin iyi olarak bile nitelendirilebileceğinden emin değildim ama elimdeki tek şey buydu.

Arabanın camı hâlâ açıktı. Artık ikimiz de helikopter sesini duyabiliyorduk.

Philip, "Kahretsin," dedi.

"Bana cüzdanını ver Philip."

"Bir planın mı var?"

"Yeraltı otoparkına doğru ilerlemeye devam et. Orada ineceğim. Cüzdanını çalmış olacağım. Onlara sadece yirmi doların olduğunu söyle. Adam'ın da aynı şeyi söylemesi gerek. Kredi kartını takip ederler ama ben nakitleri kullanacağım."

"Tamam," dedi.

"Semsey'i cep telefonundan arayıp çılgın taleplerde bulunmaya başlayacağım."

"Peki sonra?"

"Ben onunla konuşurken otoparka gireceğiz. Sanki hiç durmamışsın gibi hızla ineceğim. Tek fark, onunla konuşmaya devam etmek için telefonunu da alacağım."

Philip ne yapacağımı anlayarak başını salladı. "Senin hâlâ arabada olduğunu düşünecekler."

"Doğru. Sen sürmeye devam et. Helikopter tepemizde olacak ama indiğimi göremeyecekler. Eğer konuşmaya devam edersem

hâlâ seninle olduğumu düşünürler. Mümkün olduğunca uzağa git. Tam olarak on dakika sonra telefonu kapatacağım. Başka bir kapalı garaj bul, buna benzer başka bir alışveriş merkezi var mı? Ya da ofis binası?"

"Neden?"

"Oraya girersin. Birkaç saniye oyalanırsın. Seni orada durdurmuş ve kaçmışım gibi yaparsın."

"Sen o sırada burada olacaksın," dedi Philip.

"Tam olarak öyle."

"Sonra garajdan çıkınca kenara çekiyorum ve onlara senin gittiğini işaret ediyorum. Arayamıyorum çünkü telefonumu aldın."

"Doğru."

"O yüzden seni burada değil de orada aramaya gidecekler."

"Evet."

Philip bunu düşündü. "Gerçekten de işe yarayabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, pek değil." Bana döndü. "Bu dikkat dağıtma çok sürmez David."

"Biliyorum."

"İlk otobüse, trene, ne bulursan ona bin. Hayatta kalma becerilerine dair bir şeyler biliyor musun?"

"Çok değil."

"Orman saklanmak için iyi bir yer. Köpeklerle arama yaparlar ama her yere de gidemezler. Babana gitme. Bunu istediğini biliyorum ama orayı tutacaklardır. Eski karının ve baldızının evleri de öyle. Bütün akrabalarını unut. Kendinden başka kimseye güvenemezsin. Hepsi izleniyor olacak."

Artık yakınımda kimse kalmamıştı ama ne demek istediğini anlamıştım.

"Babanla konuşacağım. Ona sana inandığımı, böyle bir şey yapmadığını söyleyeceğim."

"Buna inanıyor musun?"

Philip sağa dönüp *Lamy Alışveriş Merkezi* yazan tabeladan geçerken derin bir nefes verdi. "Evet David. İnanıyorum."

"Durumu ne kadar kötü Philip?"

"Kötü ama gerçeği bilecek. Sana söz veriyorum."

Arkama baktım. Hâlâ hiç polis arabası yoktu. Ya şimdi ya hiç. Adam'ın telefonunu ve cüzdanını, Philip'in cüzdanını ve bana verdiği nakit parayı ceplerime tıktım.

"Bir şey daha," dedi Philip.

"Nedir?"

"Silahı bırak."

"Neden?"

"Kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır ama..."

"O zaman bırak. Silahlı olduğunu bilirlerse seni muhtemelen canlı geri getirmeyeceklerdir."

"Canlı geri getirilmek istemiyorum," dedim. "Niye silahı bırakıyorum ki? Buna kim inanır? O zaman senin de işin içinde olduğunu anlarlar."

"David..."

Artık tartışacak zaman yoktu. Cep telefonunu aldım ve Semsey'i aradım. Hemen açtı.

"Aramana sevindim David. İkiniz de iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedim. "Şimdilik. Öncelikle buradan çıkmak için bir ulaşım aracına ihtiyacım var."

"Tamam David, tabii." Semsey bu işte birlikteymişiz gibi bir tonda konuşuyordu. Artık daha sakin, daha kontrollüydü. Beş dakika ona da yaramıştı. "Bunu ayarlamaya çalışabiliriz."

"Çalışmayın," diye tersledim.

Lamy Alışveriş Merkezi'ne vardık. Philip sola saptı. Otoparka doğru inmeye başladık. Kapı kolunu tutup hazırlanmaya başladım.

"Yapın. Bahane istemiyorum."

Philip Semsey'in duyabileceği şekilde "David, silahı indir. Ne istiyorsan yapacaklardır," dedi.

Semsey'e "Bana helikopter lazım," dedim. "Yakıtı tam dolu."

Bu cümleleri olduğu gibi eski bir televizyon dizisinden almıştım ama Semsey'e göre herhangi bir sorun yok gibi duruyordu. O da kendi rolünü oynadı:

"Bu birkaç saat sürebilir David."

"Saçmalama. Havada bir helikopteriniz var. Sen beni aptal mı sanıyorsun?"

"O bizim değil. Trafik helikopteridir ya da özeldir. Tüm hava trafiğini..."

"Yalan söylüyorsun."

"Bak, sakin olalım."

"O helikopterin bizden uzaklaşmasını istiyorum. Hemen."

"Şimdi bir adamım en yakın havalimanını arıyor David."

"Ve ben kendi helikopterimi istiyorum. Yakıt ve pilotla. Pilot da silahsız olursa iyi olur."

Philip başıyla ileriyi işaret etti. Hazırdım.

"Tamam David, sorun değil ama bize biraz zaman vermelisin."

Philip arabayı durdurdu. Kapının kolunu çektim, kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Ben kaldırıma indiğim anda Philip hareket etti. Her şey en fazla iki ya da üç saniye içinde oldu. Çömelip gri bir Hyundai'nin arkasına saklandım ve hiç beklemeden Semsey'e "Ne kadar zaman?" diye sordum. "Müdürü vurmak istemiyorum."

"Bunu kimse istemez."

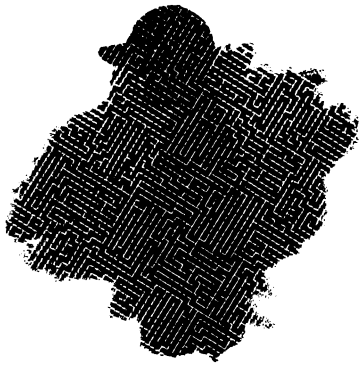
"Ama beni buna mecbur bırakıyorsunuz. Bunların hepsi saçmalık. Belki de onu bacağından vururum. Böylelikle ciddi olduğumu anlarsınız."

"Hayır David, bak, ciddi olduğunu biliyoruz. Bu yüzden mesafemizi koruyoruz. Sen de mantıklı davran, olur mu? Bunu çözebiliriz."

Arabaların arasından hızla ilerleyerek alışveriş merkezinin girişine geldim. Peşimde şüpheli bir araba yoktu. Etrafta şüpheli biri de yoktu. "Dinle Semsey, tam olarak istediğim şey bu."

Alışveriş merkezinin alt katından binip yürüyen merdivene bindim.

Özgürdüm. Şimdilik.

14. BÖLÜM

Max, FBI Özel Ajanı Max Bernstein, müdürün katındaki resepsiyon alanında öfkeyle volta atıyordu.

Max, hep hareket halinde olan biriydi. Annesi onun "pantolonunda karıncalar olduğunu" söylerdi. Öğretmenler durmadan sandalyesinde kıpırdandığından şikâyet ederdi. Dördüncü sınıf öğretmeni Bayan Matthis onu sandalyeye bağlamasına izin vermesi için müdüre yalvarmıştı. Max şimdi de her yeni ortama girdiğinde oraya alışmaya çalışan köpekler misali volta atıyordu. Çok fazla göz kırpıyordu. Gözleri başka bir insanın gözleri dışında her yere bakmıştı. Tırnaklarını yedi. Büyük boy FBI rüzgârlığı içinde darmadağın görünüyordu. Tıknaz, yılda en fazla birkaç kez tarak vurulduğu belli olan, gür saçlı bir adamdı. Sürekli ama tutarsız gergin hareketleri yüzünden federal arkadaşları ona Kıpırtı adını takmıştı. Tabii, eşcinsel olduğunu ilk açıkladığı günlerde, yaratıcı homofobikler onun ismini Kıpırtı'dan Şırfıntı'ya (ha, ha, ha) çevirmişti.

Federaller ne kadar da komikler.

Olayı çözmeye çalışan yerel polis Dedektif Semsey ona, "Adam kaçtı," dedi.

Max, "Duyduk," diye cevapladı.

Yönetim merkezlerini Müdür Philip Mackenzie'nin resepsiyon alanına kurmuşlardı çünkü ofis hâlâ suç mahalliydi. Briggs ilçesinin bir haritasını asıp sarı fosforlu kalemle müdürün arabasının ilerlediği yolu çizdiler. Max, bunun eski kafalı bir fikir olduğunu düşündü. Sevmişti. Helikopterin kamerasından görüntü alan bir dizüstü bilgisayarı vardı. Semsey ve mesai arkadaşları her şeyin mahvoluşunu oradan izlemişti. Max ve ortağı Özel Ajan Sarah Jablonski geldiğinde her şey çoktan olup bitmişti.

Resepsiyon alanında Max'le birlikte yedi kişi daha vardı ama beş dakika öncesine kadar tanıdığı tek kişi Sarah'tı. Sarah Jablonski on altı yıl boyunca Max'in ortağı, teğmeni, sağ kolu ve vazgeçilmez mesai arkadaşıydı; ona ihtiyaç duyduğunu ve ona hayran olduğunu anlatan başka ne terim varsa hepsi oydu. Sarah iri yarı, kızıl saçlı, bir seksen boyunda, geniş omuzlu ve kendisinden en az on beş santim kısa olan Max'in yanında cüce gibi kaldığı bir kadındı. Dışarıdan bakınca fiziksel farklılıkları komik görünüyordu ama bunu her zaman avantaja çevirdiler.

Odadaki diğer iki adam onun komutasındaki federal polis memurlarıydı. Diğer dördü hapishane görevlileri ve yerel polisten adamlardı. Max bilgisayar monitörünün önüne oturdu. Max'in sağ bacağında, olur da doktora gitmeye karar verirse huzursuz bacak sendromu teşhisi konulabilecek bir durum vardı. Oradaki herkes Max'in videoyu baştan sonra defalarca izleyişini seyretti.

"Bir şey mi buldun Max?" diye sordu Sarah.

Cevap vermedi. Sarah üstelemedi. İkisi de bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Max, gözünü ekrandan ayırmadan, "Hapishanede görevli olanlardan en yüksek rütbeye sahip olan hanginiz?" diye sordu.

"Benim," dedi teri kısa kollu gömleğinin üzerine çıkmış, iri bir adam. "Adım..."

Max ne adını ne de rütbesini önemsiyordu. "Acilen birkaç şeye ihtiyacımız olacak."

"Ne gibi?"

"Burroughs'u son günlerde ziyarete gelen kişilerin listesi gibi."

"Tamam."

"Ailesi ya da yakın arkadaşları. Sohbet ettiği koğuş arkadaşları ya da serbest kalmış olanlar. Yardım için illa birine ulaşacaktır. Gözümüz hepsinin üzerinde olsun."

"Derhâl."

Max, sandalyesinden kalktı ve tekrar yürümeye başladı. Yeni bir oyuncağı parçalayan *Rottweiler* misali işaret parmağının tırnağını kemirmeye başladı. Diğerleri birbirine baktı. Sarah buna alışkındı.

"Müdür henüz dönmedi mi Sarah?"

"Az önce geldi Max."

"Hazır mıyız?"

"Hazırız," dedi.

Max, yürümeye devam ederken ona doğru başını salladı. Dizüstü bilgisayarın önünde durdu ve yeniden oynatma tuşuna bastı. Videoda Müdür Mackenzie arabasından iniyor ve kendini çeken helikoptere doğru el sallıyordu. Max videoyu izledi. Sonra bir daha izledi. Bir kere daha... Sarah ise yanı başında duruyordu.

"Onu hemen getirmemi ister misin Max?"

"Bir kez daha izleyeyim Sarah."

Max videoyu bir kez daha başlattı. Yaralı bir ceylan zarafetiyle, arka arkaya bilgisayar ekranından haritaya gidiyor, kemirdiği işaret-parmağıyla rotayı takip ediyor ve yine ekranın başına dönüyordu. Tüm bu süre boyunca bileğinde tuttuğu bir düzine (tam bir düzine ne bir eksik ne bir fazla) paket lastiğiyle oynadı.

"Semsey," diye seslendi Max.

"Buyurun."

"Bana şunu anbean anlat."

"Anlamadım efendim?"

"Burroughs arabadan ne zaman indi?"

"Wilmington Tüneli'nde. Şurayı görüyor musunuz?" Semsey haritada bir yeri işaret etti. "Müdürün arabası o tünele girdi."

"O sırada Burroughs'la konuşuyor muydun?"

"Evet."

"Tünele girerlerken?"

"Tam girmeden önce kapattı."

"Ne kadar önce?"

"Emin değilim. Bir dakika kadardır. Tam zamana bakabilirim."

"Sonra bakarsın," dedi Max hâlâ bilgisayar ekranına bakarken. "Konuşma nasıl bitti?"

"Helikopter hazır olunca onu arayacaktım."

"Sana böyle mi dedi?"

"Evet."

Max, Sarah'a dönüp kaşlarını çattı. Sarah omuz silkti. "Devam et."

"Geri kalanı da zaten videoda," dedi Semsey. "Müdürün arabası tünele girince görüşü kaybettik."

Bilgisayarda o kısmı oynattılar.

"Burroughs biliyordu, değil mi?" dedi Max.

"Neyi biliyordu?"

"Havada bir helikopter olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Evet, sanırım. On beş dakika öncesinde helikopteri fark etti. Bize de ondan uzak durmasını söyledi."

"Ama bunu yapmadınız."

"Hayır. Sadece duyup göremeyeceği mesafeden takibe devam ettik."

"Peki, sonra tünele giriyorlar," diye devam etti Max.

"İçeri giriyorlar. Helikopterimiz öbür ucunda bekliyor çünkü tü-

nelin içini göremiyoruz. Bir ucundan diğer ucuna geçişi bir, bilemediniz iki dakika sürer."

"Ama daha uzun sürmüş," dedi Max.

"Müdürün arabasının çıkması altı dakika sürdü."

Max görüntüyü hızla ileri sardı. Müdürün arabası diğer uçtan çıkınca tekrar oynatma tuşuna bastı. Araba neredeyse hemen sağa çekti. Müdür sürücü koltuğundan inip öfkeyle kollarını salladı.

Son.

Max Semsey'e "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Burroughs'a ne olduğu hakkında."

"Ah, evet. Ne olduğunu biliyoruz. Müdür anlattı. Helikopterin onu tünelde göremeyeceğini biliyormuş, bu yüzden müdürü tünelin ortasında durdurmuş. Sonra başka bir arabayı çalmış. Yola barikatlar kurduk."

"Tünelde kamera var mı?"

"Hayır. Güvenlik kulübesi gibi bir şey var ama çoğunlukla içinde insan olmaz. Bütçe kesintileri..."

"Hı-hı. Sarah?"

"Evet Max."

"Müdürün oğlu nerede?"

"Babasıyla birlikte revirde."

"Durumu iyi mi?"

"İyi, sadece prosedür."

"Lütfen müdürü ve oğlunu buraya gönder. Geri kalan herkes dışarı çıksın."

Çıktılar. Beş dakika sonra Sarah kapıyı açtı ve Philip ile Adam Mackenzie odaya girdi. Max onlara doğru bakmıyordu. Gözleri bilgisayar ekranındaydı.

"Zor bir gün, değil mi arkadaşlar?"

"Bir de bana sorun," dedi Philip Mackenzie. Müdür Max'e doğru bir adım attı ve elini uzattı. Max görmezden geldi. Televizyon ekranından haritaya doğru âdeta sıçradı.

"Silahı nasıl buldu?" diye sordu Max.

Philip Mackenzie boğazını temizledi. "Beklemediğim bir anda benim silahımı aldı. Yani mahkûmu odama getirtmiştim..."

"Mahkûmu mu?"

"Evet."

"Ona böyle mi hitap ediyorsunuz?"

Philip ağzını açacak oldu ama Max eliyle savuşturdu. "Boş verin. Dedektif Semsey bu kısımları bana anlattı zaten. Sizin silahınızı nasıl aldığını, oğlunuza üniformasını çıkarttırıp sizi silah zoruyla arabaya götürdüğünü biliyorum." Max durdu, haritaya baktı ve kaşlarını çattı.

"Benim sormak istediğim," diye devam etti Max, "Bana neden yalan söylüyorsunuz?"

Odada bir sessizlik oldu. Philip Mackenzie Max'e baktı ama Max'in hâlâ sırtı dönüktü. Öfkeli bakışlarını Sarah'a çevirdi. Sarah omuzlarını silkti.

Philip Mackenzie'nin sesi gürledi: "Ne dediniz siz?"

Max içini çekti. "Gerçekten tekrar mı etmem gerekiyor? Sarah, kendimi net şekilde ifade edemedim mi?"

"Gayet net Max."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun Ajan Bernstein?"

"Bir çocuk katilinin hapishaneden kaçmasına yardım eden bir hapishane müdürüyle."

Philip ellerini yumruk yaptı, yüzü kızardı. "Bana baksana sen!"

"Hayır!"

Bir adım daha yaklaştı. "Birine yalancı diyorsan, o zaman o kişinin yüzüne de bakabilmelisin."

Max başını iki yana salladı. "Buna hiç inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun?"

"Gözümün içine bak saçmalıklarına. Göz teması çok abartılıyor. Bildiğim en iyi yalancılar saatlerce karşısındakinin gözüne içine bakabilirler. Göz teması kurmak zaman ve enerji kaybı. Haksız mıyım Sarah?"

"Çok haklısın Max."

"Müdür?" dedi Max.

"Ne?"

"Bu senin için kötü olacak. Çok kötü. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok ama belki bu sessiz oğlun için bir parça umut olabilir. Şayet yalan söylemeye devam ederseniz ikinizi de gömerim. Bunu daha önce yaptık, değil mi Sarah?"

"Memnun oluruz Max."

"Bak, bu çok tahrik edici," dedi Max.

"Bazen böyle anları kaydediyorum," dedi Sarah. "Sonra da onları özel anlarım için kullanıyorum."

Max göğsünü dışarı doğru çıkararak, "Bana bak Sarah," dedi. "Vücudumdan her şey anlaşılıyor."

"Bir İK şikâyeti daha almak istemiyorum Max."

"Eskiden çok eğlenceliydin Sarah."

"Belki daha sonra Max. Kelepçeleri takınca..."

Philip Mackenzie önce Max'i sonra da Sarah'ı işaret etti. "Bitti mi çocuklar?"

"Arabayla kapıyı kırdın," dedi Max.

"Evet."

"Yani yarı açık bir kapıdan son sürat çıkmaya çalıştın."

Philip kendinden emin görünmeye çalışarak sırıttı. "Bunun bir şeyin kanıtı mı olması gerekiyor?"

"Neden gaza bu kadar şevkle bastın?"

"Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir mahkûm bana silah doğrultmuştu."

"Duydun mu Sarah?"

"Duydum Max."

"Koca Phil korkmuş."

"Kim korkmaz ki?" diye çıkıştı Mackenzie. "Mahkûmun silahı vardı."

"Senin silahın."

"Evet."

"Sekreterinin asla üzerinde taşımadığını ve dolu olmadığını söylediği silah."

"Yanılıyor. İnsanlar görmesin diye kılıfında ve ceketimin içinde taşıyorum."

"Ne kadar tedbirli," dedi Sarah.

"Yine de," diye devam etti Max, "Burroughs onu görmekle kalmadı, bir de alıp ikinizi de onunla tehdit etmeyi başardı."

"Bizi savunmasız yakaladı," dedi Philip.

"Aciz biriymiş gibi konuşuyorsun."

"Bir hata yaptım. Mahkûmun bana gereğinden fazla yaklaşmasına izin verdim."

Max, Sarah'a gülümsedi. Sarah omuz silkti.

"Ayrıca hâlâ ondan mahkûm diye bahsetmeye devam ediyorsun," dedi Max.

"Mahkûm çünkü."

"Evet ama onu tanıyorsun, değil mi? Ona David demiyor mu-

nun? Onun babasıyla eski arkadaşsınız. Buradaki, gıkı çıkmayan oğlun onunla beraber büyüdü, doğru mu?"

Müdürün yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık belirdi ama hemen toparladı. Mackenzie vücudunu biraz daha dikleştirerek, "Bu doğru," dedi. "İnkâr edecek değilim."

Sarah, "Ne kadar işbirlikçi," dedi.

"Öyle, değil mi?"

"O yüzden..." diye başladı Philip.

"Dur, söyleme. O yüzden Burroughs sekreterinin asla taşımadığını söylediğin silaha yaklaşabildi..."

"Asla da dolu olmayan," diye ekledi Sarah.

"Asla dolu olmayan. Teşekkürler Sarah. Burroughs nasıl olduysa, ikiniz hiçbir şey yapamadan ceketinin içine uzandı, kılıfı açtı ve dolu silahı aldı. Bu biraz fazla değil mi müdür?"

Adam ilk kez konuştu. "Tam olarak böyle oldu."

"Vay, konuşabiliyormuş Sarah."

"Belki de konuşmasa daha iyi Max."

"Katılıyorum. Sana bir soru daha soralım müdür, sorun olmayacaksa. Dün neden David Burroughs'un babasını ziyarete gittin?"

Philip Mackenzie şaşkına dönmüştü.

"Sarah, müdürü bilgilendirmek ister misin?"

"Tabii Max." Philip'e döndü. "Dün sabah *American Eagle*'ın sekiz on beş uçağıyla Boston'a gittin. Bilmek istersen, üç yüz iki sefer sayılı uçak."

Sessizlik oldu.

"Kafasında dönen çarkları görebiliyorum Sarah."

"Öyle mi Max?"

Max başını salladı. "Şimdi şunu düşünüyor: Eski dostum Lenny Burroughs'u evinde ziyaret ettiğini kabul mu etmeliyim, yoksa

Boston'a başka bir nedenden dolayı gittiğimi mi söylemeliyim? Elbette ikincisini yapmak istiyor ama sorun şu ki müdür, senin de gayet iyi bildiğin üzere, eğer bu konuda yalan söylersen, Sarah'ın senin Logan'dan Burroughsların Revere'deki evine giderken bindiğin taksiyi ya da *Uber*'i bulması gerekecek."

"Ya da tam tersi Max," diye ekledi Sarah.

"Doğru Sarah, ya da tam tersi. Havaalanına döndüğün taksi. Cevap vermeden önce de seni uyarayım: Sarah bu işte çok iyidir."

"Teşekkürler Max.

"Hayır Sarah, ciddiyim. Sen en iyisisin."

"Beni utandırıyorsun, Max."

"Utanmak sana yakışıyor, Sarah." Max omuzlarını silkti ve Mackenzilere döndü. "Zor bir seçim bu, müdür. Ne yapacaksın, bilemiyorum."

Philip boğazını temizledi. "Hasta bir arkadaşımı ziyaret etmek için gittim Boston'a. Bunda yanlış bir şey yok."

Max cüzdanını çıkardı ve gülümsedi. "Lanet olsun Sarah, sen haklıydın."

Sarah avucunu açtı. "Beş dolar."

"Sadece onluk var."

"Sonra sana üstünü veririm."

Max, ona on dolarlık bir banknot uzattı.

Philip Mackenzie konuşmaya devam etti. "Elbette haklısın. David'le ben yakınız. Son zamanlarda da saçma sapan davranıyor. Evet, babasıyla da bunu konuşmak istedim. Dediğin gibi Lenny ve ben eskiden..."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Max elini kaldırıp. "Oğlunu da bugün bu sebeple getirdin çünkü Adam ve David yakındı ve David saçma sapan davranıyordu."

"Doğrusunu söylemek gerekirse öyle."

Max sırıttı ve elini açtı. Sarah kaşlarını çattı ve on dolarlık banknotu ona geri verdi.

"Komik olduğunuzu falan mı sanıyorsunuz siz?" diye tersledi Philip.

"Bize FBI'da boşuna Desi ve Lucy demiyorlar, değil mi Sarah?"

"Çoğunlukla ben kızıl saçlı olduğum için öyle diyorlar Max, komik olduğumuz için değil."

Max kaşlarını çattı. "Gerçekten mi Sarah? Ama 'Babalu'nun modern bir yorumu üzerinde çalışıyorum."

Kapı çalındı. İri hapishane görevlisi ve Semsey içeri girdi. Görevli, "David Burroughs'un cezası süresinde sadece bir ziyaretçisi olmuş. Baldızı. İsmi Rachel Anderson. Dün ve dünden önceki gün buradaymış."

"Bir dakika, Burroughs'a sadece dün ve dünden önceki gün mü ziyaretçi gelmiş?" Max elini göğsüne götürdü. "Nefesim kesiliyor. Ah. Nefesim kesiliyor. Bir tesadüf daha Sarah."

"Dünya tesadüflerle dolu Max."

"Bir şeylerle dolu olduğu belli Sarah. Sence müdür?"

Philip Mackenzie bu kez sessiz kaldı.

Max iri olan adama döndü. "Baldızının nerede kaldığını biliyor muyuz?"

"Muhtemelen Briggs Motel'dedir. Buraya gelen ziyaretçilerin çoğu orada kalır."

Max, Semsey'e baktı. Semsey, "Ben ilgileniyorum," dedi.

İri görevli, "Fabrika satış mağazalarının oradaki Hyatt'da da kalıyor olabilir," diye ekledi.

"Vay!"

Max'in kafası sanki biri iple çekmiş gibi hızla döndü. Haritanın yanına gitti. Oda sessizliğe gömüldü. Max rotayı inceledi. Daha sonra hemen monitöre geldi.

"Bingo Sarah!"

"Ne oldu Max?"

"Semsey?"

Dedektif öne çıktı. "Buyurun."

"Burroughs'un tünele girmeden hemen öncesine kadar telefonda olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Peki arayan Burroughs muydu?"

"Evet. Benden beş dakika istedi ve sonra geri aradı."

"Saat kaçtı? Tam olarak? Telefonundan bak."

"Sekiz elli."

"Yani araba..." Max arabayı buldu. "Burada. Yeşil Sokak'ta. Alışveriş merkezi otoparkına girmeden hemen önce." Philip Mackenzie'ye döndü. "Neden o kapalı otoparktan geçtin müdür?"

Philip ona baktı. "Çünkü mahkûm öyle istedi. Silah zoruyla!"

Max yine haritaya geldi. Lamy Alışveriş Merkezi'ni işaret etti ve çevresine baktı. "Sarah, benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

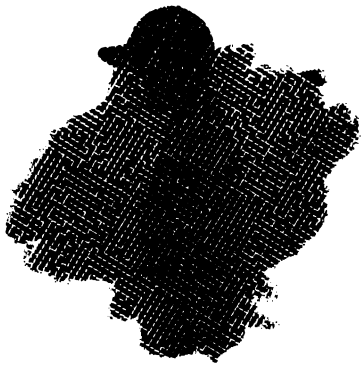
"Tren istasyonu Max."

Max başını salladı. "Semsey?"

"Efendim?"

"Trenleri durdurun. Eğer herhangi biri sekiz elliden sonra kalkmışsa hemen araştırılmasını istiyorum. Bulabildiğimiz tüm polisleri alışveriş merkezine gönderelim."

"Anlaşıldı."

15.BÖLÜM

Payne aile servetinin New England'daki ayağının başında olan seksen iki yaşındaki Gertrude Payne, Newport, Rhode Island'daki Payne Sanat Müzesi'nde torunu Hayden'ın podyuma çıkışını izledi. Hayden otuz yedi yaşındaydı ve çoğu kişi ondan kibar, asilzade bir tutum beklerken o, 1868'de Payne Kentucky Bourbon'u açan ve böylelikle Payne hanedanını kuran cesur büyük-büyük-büyükbabası Randall Payne'e daha çok benziyordu.

Hayden, "Ailem adına," diye başladı, "Özellikle de büyükannem Pixie..."

Gertrude onun için Pixie'ydi. Kimse nedenini anlamasa da bu ona kendi babasının taktığı lakaptı. Hayden dönüp ona gülümsedi. O da Hayden'a.

Hayden şöyle devam etti: "Yıllık bağış toplama öğle yemeğimizde sizleri görmekten büyük heyecan duyuyoruz. Bugünkü etkinlikten elde edilen tüm gelir Providence bölgesindeki yetersiz hizmet alan gençlere eğitim ve materyal sağlamaya devam edecek olan 'Payne ile Boya' sanat geliştirme yardım kuruluşuna aktarılacak. Cömertliğiniz için çok teşekkür ederim."

Nazik alkışlar Ochre Point Bulvarı'ndaki Payne Malikanesi'nin mermer balo salonunda yankılandı. Malikane 1892 yılında inşa edilmişti ve Atlantik Okyanusu'na bakıyordu. 1968'de Gertrude aileye

katıldıktan kısa süre sonra, bir sanat müzesi kurma ve malikaneyi bir koruma derneğine satma fikrine öncülük etti. Payne Malikanesi gerçekten güzel ve görkemli bir yapıydı ama öte yandan hem mecazi hem de gerçek anlamda cereyanlı ve soğuktu. Çoğu kişi bu malikanelerin başkaları da faydalansın diye bağışlandığına inanıyordu ama bu ancak, bu bağışın aileye de finansal bir getirisi olduğunda mümkündü. Breakers, Mermer Malikane veya burada olduğu gibi Payne Malikanesi gibi ünlü, turistik konakların çoğu, koruma dernekleri tarafından zengin sahiplerine kâr sağlamak amacıyla satın alınırdı.

Pixie zenginlerin her zaman, her şeyi kendilerine yonttuğunu biliyordu.

Hayden, "Bu yıl *ekstra* heyecanlı olduğunuzu biliyorum," diye devam etti. "Söz verdiğimiz gibi, yerli yemek tedarikçimiz, sevgili Hans Laspere'in ikram ettiği bu leziz öğle yemeğinden sonra..."

Bir alkış koptu.

"Siz değerli bağışçılarımıza müzede özel bir tur yaptıracağız ve tabii ki çoğunuzun bugün burada olmasının en önemli nedeni, yirmi yılı aşkın süredir kamuoyunda görülmeyen, Johannes Vermeer'in kötü şöhretli tablosu *Piyano Başındaki Kız*'ın özel gösterimini yapacak olmamız."

"Ooo"lar ve "aaa"lar havada uçuştu.

Söz konusu Vermeer tablosu, yaklaşık çeyrek asır önce Gertrude'un Lockwood tarafından kuzenlerinden çalınmış ve yakın zamanda Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'ndaki tuhaf bir cinayet mahallinde bulunmuştu. Yalnızca kırk beş santimetre yüksekliğindeki bu tablo zaten paha biçilmez bir başyapıttı ama buna kötü şöhretini de (sanat soygunu, cinayet, aile içi şiddet) ekleyince, *Piyano Başındaki Kız* dünyanın en değerli başyapıtlardan biri haline gelmişti. Artık nihayet kurtarıldığına göre, Gertrude'un kuzeni Win, tablonun Lockwood Malikânesi'ndeki kasvetli bir salonda çürüyüp gitmek yerine dünyayı dolaşıp, milyonlarca olmasa bile binlerce insan tarafından görülmesi gerektiğini düşünüyordu. Çalınan Vermeer tablo-

su Newport, Rhode Island'da açılan bir ay süreli ilk sergiyle birlikte dünyayı dolaşmaya başlayacaktı.

Vermeer'i ilk kez görecek olmak muazzam bir etki yaratmıştı. Bugünkü öğle yemeğinin biletleri kişi başı elli bin dolardan başlamıştı. Paranın önemi yoktu. Gerçekten de. Payne ailesi milyarlar değerindeydi ancak varlıklı insanlar arasındaki hayırseverlik her zaman insanların sosyal sınıflarından daha yükseğe tırmanmak için bir araçtı, belki de o yüzden biraz suçluluk duygusu da barındırıyordu. Bu, sosyalleşmek ve parti vermek için bir bahaneydi çünkü bu kadar zengin olmak ve sadece bir parti vermek çok kaba, tatsız ve gösteriş amaçlı olurdu. Bu yüzden de bir hayır kurumunu buna kılıf yapıyorlardı. Gertrude her şeyin saçmalıktan ibaret olduğunu biliyordu. Salondaki zenginler, yeterli hizmet alamayan gençlere harcanmak üzere Payne hayır kurumlarını desteklemek için pekâlâ birer çek yazabilirlerdi ama buna para vermiyorlardı. Hiçbiri 'ucu kendine dokunana', hatta bunu az da olsa hissedene dek para vermezdi. Gertrude kimsenin kendi isteğiyle payını artırmayacağını ya da azaltmayacağını anlamıştı. Elbette ki hepimiz kendimizden daha az şanlı olanlar için daha iyisini istediğimizi iddia edebiliriz, hatta bunda samimi de olabiliriz ama bunu kendi payımıza düşen fedakarlığı yapmadan isteriz. Gertrude yıllar önce zenginlerin bu kadar berbat görünmesinin nedeninin de bu olduğunu söylemişti.

Hayden şöyle devam etti:

"Ailemizin aziz kurucusu Bennett Payne 1938'de erkek çocuklar için ailenin ilk yetimhanesini açtığından beri Payne Vakfı'nın yürüttüğü programlar ihtiyaç sahibi on binlerce çocuğa yardım etti."

Bennett Payne'in büyük boy yağlıboya tablosunu işaret etti.

Ah muhteşem, saygıdeğer Bennett amca, diye düşündü Gertrude. Bennett amca'nın daha böyle bir sözcüğü kimsenin bilmediği zamanlarda bir pedofil olduğunu çok azı biliyordu. 'Cömert' Bennett ihtiyaç sahibi gençlere yardım etmeyi tek bir nedenden seçmişti; bu, onlara sınırsız erişim hakkı veriyordu. Bennett amca elbette ki tercihlerini sır olarak sakladı ve çoğu gibi eylemlerini haklı çıkarmaya

çalıştı. Özetle, kendini iyi bir şey yaptığına inandırdı. Bu çocuklar, özellikle de son derece yoksul olanlar, Payneler onlara el uzatmasaydı ölecekti. Bennett onları besledi, giydirdi, eğitti; peki cinsellik her iki tarafı da mutlu eden bir eylem değil miydi? Suç bunun neresindeydi? Bennett amca çoğu zaman benzer düşüncelere sahip misyonerlerle birlikte dünyayı dolaşıyor, böylelikle çeşitli çocuklarla ilişki kurabilmek (artık buna haklı olarak tecavüz diyorlar, değil mi?) için dünyayı dolaşıyordu.

Açlığı, susuzluğu ya da huzursuzluğu asla bilmeyen, gerçek bir işte çalışmamış ya da büyük bir servet dışında hiçbir şey bilmeyen Bennett Payne'in, sonunda yaptığı kötülüklerin bedelini ödeyip ödemediğini, karmayı merak edenler için cevaplayalım: Ne yazık ki hayır. Bennett amca doksan üç yaşında, uykusunda, eceliyle öldü. Yaptıklarını kimse öğrenmedi. O günden beri de portresi Payne Vakfı'na ait tüm hayır kurumlarında asılı duruyor.

Buradaki ironi, Payne Vakfı'nın artık oldukça iyi şeyler yapmasıdır. Bennett amcanın tarafında çocuklara tecavüz etmek için bir araç olarak başlayan şey, artık daha az şanslı olan insanlara yardım etmeye dönüşmüştü. Peki bunu nasıl düzelteceklerdi? Gertrude en iyi niyetlerle başlayıp sonradan berbat hale gelen ve yozlaşan pek çok şey biliyordu. Eric Hoffer bir keresinde şöyle demişti:

"Her büyük olay bir hareketle başlar, sonra bir iş olur ve sonunda da bir cümbüşe dönüşür." Çok doğru. Peki işler ters gittiğinde ne olur?

Gertrude bütün erkeklerin antisosyal niteliklerinin yanı sıra herhangi bir davranışı kendi kendilerine meşrulaştırma konusunda harika bir yeteneğe sahip olduklarına inanıyordu. Evet, genelleme yapıyordu ve evet, salonun arka tarafında birinin, "Her erkek değil," diye bağırdığından emindi. Hepsi değilse de buna yakındı. Babası annesini döven kendisine itaat edilmesini isteyen bir alkolikti. O bunu İncil ayetleriyle meşrulaştırmıştı. Gertrude'un kocası ise uslanmaz bir çapkındı. Bunu tek eşliliğin 'doğaya aykırı' olduğu yönündeki bilimsel argümanla meşrulaştırdı. Bennett amca'nın duru-

mu da zaten örtbas edilmişti. Gertrude'un bir oğlu vardı, Hayden'ın babası Wade. Gertrude'a göre o kaideyi bozmayan istisnaydı ama belki de şimdiki gençlerin deyimiyle Gertrude onu 'anne gözlükleriyle' görüyordu. Wade henüz otuz bir yaşındayken, belki de içindeki antisosyali daha ortaya çıkaramadan, Hayden'ın annesiyle birlikte Vail'e kayak tatiline giderken özel uçaklarının düşmesi sonucu hayatını kaybetmişti. Anne ve babasız kalan Hayden, o sırada daha dört yaşındaydı. Hayden'ı büyütmek Gertrude'a kalmıştı ve o da bunu pek beceremişti. Ona göz kulak olamamış ve bunun için acı çekmişti.

Telefonu çaldı. Gertrude modern teknolojiyi büyüleyici buluyordu. Elbette günümüzde pek çok şey gibi bu da takıntılara yol açmıştı ama çantasında taşıdığı küçük cihazla her an herkesle iletişim kurabileceği ya da dünyanın her yerindeki kütüphanelerin sayfalarını görebileceği fikri... İnsanlar böyle bir şeyi nasıl takdir etmezdi ki?

Hayden sözlerini şöyle tamamladı:

"Bir kez daha, bu harika projeyi desteklediğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. On beş dakika sonra çalınan Vermeer tablosunu ziyaret edeceğiz. Tatlılarınız için size afiyet olsun."

Hayden gülümseyip el sallarken Gertrude gizlice telefonuna göz attı. Mesajı okuduğunda yüreği ağzına geldi. Hayden masasına doğru ilerledi. "Onun yüzünü görünce, "İyi misin Pixie?" diye sordu.

Gertrude dengesini sağlamak bir elini sertçe masaya koydu. "Gel benimle," dedi.

"Ama..."

"Koluma gir lütfen. Hemen."

"Elbette Pixie."

Büyük balo salonundan çıkarken ikisi de yüzlerinden gülümsemeyi eksik etmediler. Salonun bir duvarı aynalıydı. Gertrude dışarı çıkmadan hemen önce kendini gördü ve aynadaki yaşlı kadının kim olduğunu merak etti.

"Ne oldu Pixie?"

Hayden'a telefonu uzattı. Okuyunca gözleri yuvalarından fırladı. "Kaçmış mı?"

"Öyle görünüyor."

Gertrude kapının aralığına doğru baktı. Ailenin uzun süredir güvenlik sorumlusu olan Stephano her zaman görülebilir bir yerdeydi. Onunla göz göze geldi ve sonra konuşmaları gerektiğini belirten bir ifadeyle başını salladı. Stephano başını salladı ve mesafesini korudu.

Hayden, "Belki de bu bir işarettir," dedi.

Gertrude tekrar torununa döndü. "İşaret mi?"

"Dini anlamda söylemiyorum ki öyle de olabilir. Daha çok fırsat gibi."

Ancak bu kadar aptal olabilirdi. "Bu bir fırsat değil Hayden," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Muhtemelen onu gün bitmeden yakalarlar."

"Ona yardım etsek mi?"

Gertrude torununa döndü ve o kafasını çevirene dek yüzüne baktı. Sonra, "Sanırım artık gitmeliyiz," dedi.

Balo salonunu işaret etti. "Ama Pixie, davetliler..."

"Onlar sadece Vermeer'i görmek istiyor," dedi. "Bizim orada olup olmamamız umurlarında değil. Theo nerede?"

"Tabloyu görmek istedi."

İki güvenlik görevlisinin yanından geçti ve bir zamanlar aile müzik odası olan, şimdi ise Vermeer'in asılı olduğu yere girdi. Önünde, sırtı ona dönük bir çocuk duruyordu.

"Theo," dedi çocuğa. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet Pixie," dedi Theo. "Hazırım."

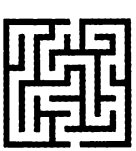
Sekiz yaşındaki çocuk ona dönünce Gertrude'un gözleri çocuğun yanağındaki doğum lekesine takılmadan edemedi. Güçlükle yutkundu ve tutması için ona elini uzattı.

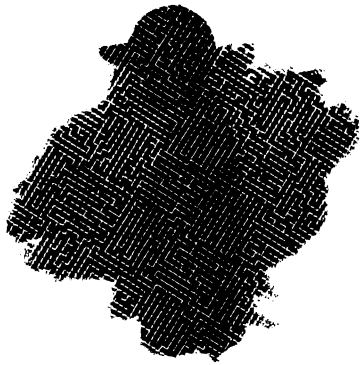
"Gel o zaman."

2. KISIM

On İki Saat Sonra

16.BÖLÜM

Max ve Sarah sorgu masasındaki yerlerini aldılar. Rachel Anderson karşılarında tek başına oturuyordu. Kendilerini tanıttılar ve ona bir kez daha avukat isteyip istemediğini sordular. Rachel bu hakkından feragat etti.

"Ben başlayayım," dedi Max. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz."

"Elbette," dedi Rachel kocaman açtığı gözlerle ve masumca. "Ama neyle ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Max Sarah'a baktı. Sarah gözlerini devirdi.

Briggs Hapishanesi'nden yaklaşık sekiz yüz kilometre uzakta, Newark, New Jersey'deki FBI binasındalardı. Herkese destek çağrısında bulunduktan sonra, Liman İdaresi Polisi, Rachel Anderson'ın New Jersey plakalı aracıyla New York'tan New Jersey'e gitmek üzere George Washington Köprüsü'nden geçerken kameralara takıldığını tespit etmişti. Kaçan mahkûm David Burroughs'un silahlı ve tehlikeli olduğunun belirtildiği destek çağrısı üzerine New Jersey eyalet polisi Teaneck, New Jersey'de Rachel Anderson'ın beyaz Toyota Camry'sini Route 4 üzerinde durdurmuştu.

David Burroughs araçta değildi.

Max doğrudan konuya girmeye karar verdi. "Eski enişteniz nerede Bayan Anderson?"

Rachel'ın ağzı açık kaldı. "David mi?"

"Evet. David Burroughs."

"David hapiste," dedi Rachel. "Maine'de, Briggs Hapishanesi'nde yatıyor."

Max ve Sarah ona baktılar.

Sarah içini çekti. "Gerçekten mi Rachel?"

"Ne?"

"Bu yoldan mı gideceksiniz?"

Max elini Sarah'ın koluna koydu. "Avukat istememişsiniz," dedi Rachel'a, "Ama izin verin de size biraz güvence vereyim."

"Güvence mi?" diye tekrarladı Rachel.

Max hafifçe Sarah'ın kolunu sıkarak cevabını susturdu. "Bize gerçeği anlattığınız takdirde size tam dokunulmazlık vereceğiz."

Rachel Sarah'a baktı, sonra Max'e döndü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Sarah başını iki yana salladı. "Tanrım."

"O zaman 'tam dokunulmazlık' derken neyi kastettiğimi açıklığa kavuşturayım. Diyelim ki David Burroughs'un hapishaneden kaçmasına yardım ettiniz. Eğer bize onun nerede olduğunu ya da bu korkunç federal suçta ne rol oynadığınızı söylerseniz..."

"Ki bu sizi *uzun* yıllar boyu parmaklıkların ardına gönderecek bir suç," diye ekledi Sarah.

"Doğru," dedi Max. "Teşekkür ederim. Suçlanmayacaksınız. Elinizi kolunuzu sallayarak buradan çıkacaksınız."

"Bir dakika," dedi Rachel elini göğsüne götürerek. "David kaçtı mı?"

Sarah arkasına yaslandı ve alt dudağını çekiştirmeye başladı.

Rachel'ı inceledi ve sonra onu işaret ederek, "Ne düşünüyorsun Max?" diye sordu.

"Gerçekten mükemmel bir performans Sarah. Sence?"

"Bilmiyorum Max. Sana da şoku biraz abartılı gelmedi mi?"

"Evet, biraz, sanırım..." diye ona katıldı Max. "'David kaçtı mı?'dan önceki 'Bir dakika,' biraz allayıp pullamak gibi oldu."

"Bir de elini göğsüne koyma hareketi. Çok fazlaydı. Şayet inci kolyesi filan olsaydı kesin onu avuçlardı."

"Yine de," dedi Max. "Bu performansla Oscar heyecanı yaşayabileceğini söyleyebilirim."

"Adaylık belki," dedi Sarah. "Ama kazanamaz."

İkisi de Rachel'a doğru alaycı alkışlar savurdular. Rachel sesini çıkarmadı.

Max, "David Burroughs kaçtığında," diye devam etti. "Sizin motelinize bir adam gönderdik."

"Kişi, Max," dedi Sarah.

"Ne?"

"'Adam' dedin. O biraz cinsiyetçi oluyor, sence de öyle değil mi?"

"Öyle. Özür dilerim. Ne diyordum?"

"Onun moteline bir emniyet görevlisi gönderdin."

"Doğru." Max, Rachel'a döndü. "Elbette orada değildiniz. Resepsiyondan büyük ihtimalle Nesbitt Station Diner'da olduğunuzu söylediler. Sanırım otelin internet bağlantısından memnun değilmişsiniz."

"Yani?" diye çıkıştı Rachel. "Restorana gitmek suç mu?"

"Garson bize kaçış sireni çaldıktan kısa süre sonra apar topar gittiğinizi söyledi."

"Çıkmadan hemen önce de size bir telefon gelmiş," diye ekledi Sarah.

Rachel omuzlarını silkti. "Olabilir. N'olmuş?"

"Arayanın kim olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sordu Max.

"Bilmiyorum. Açmamış bile olabilirim. Genelde açmam."

"Garson açtığınızı görmüş."

"O zaman muhtemelen istenmeyen aramadır. Bunlardan çok geliyor."

"İstenmeyen arama değildi," dedi Sarah. "Arayan David Burroughs'tu."

Rachel kaşlarını çattı. "David federal bir mahkûm. Nasıl telefonu olabilir?"

"Pes!" dedi Sarah sahte bir teslimiyet ifadesiyle ellerini havaya kaldırarak.

"Kaçarken çaldı," dedi Max. Elbette ki Max Burroughs'un kullandığı telefonu gerçekten çaldığına inanmıyordu. Hem Philip'in hem de Adam'ın kaçış planının bir parçası olarak ona telefonlarını verdiklerini düşünüyordu ama şimdi bunu söylemenin bir anlamı yoktu. "Arayan kişinin ismi Adam Mackenzie olarak görünmüş olabilir. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Tabii. Adam David'in çocukluk arkadaşı."

"Adam'ın telefonundan arandığınıza dair bir şey hatırlıyor musunuz?"

Rachel sahte bir özür gülümsemesiyle, "Hatırlamıyorum, üzgünüm," dedi. "Belki telesekretere düşmüştür. Kontrol etmemi ister misiniz?"

Max ve Sarah yine birbirlerine baktılar. Kolay olmayacaktı.

"Restorandan çıktıktan sonra nereye gittin?" diye sordu Max.

"Ben burada, New Jersey'de yaşıyorum."

"Evet, biliyoruz."

"Buraya doğru yola çıktım. Eve. Yolda da zaten bir grup polis silah çekip beni durdurdu. Sonra da buraya getirildim."

"Yani lokantadan çıkıp doğrudan eve mi gittiniz?" diye sordu Max.

"Evet."

"Ama motelden çıkışınızı yapmamışsınız. Kıyafetleriniz hâlâ orada. Kişisel eşyalarınız da."

"Geri dönecektim."

"O ne demek?"

Rachel, "Odayı haftalık tutmak daha ucuza geliyor," dedi. "O yüzden kalsın istedim. Ufak tefek birkaç işimi halletmek ve evi kontrol etmek için döndüm. Perşembe günü de Maine'e geri dönmeyi planlıyordum." Öne eğildi. "Kafam çok karıştı dedektif."

"Özel Ajan," diye düzeltti Sarah. "Federal Soruşturma Bürosu'ndan özel Ajan Max Bernstein. Ben de Özel Ajan Sarah Jablonski."

Rachel onunla göz göze geldi ve bakışını çevirmedi. "Özel ajan. Kendinizle gurur duyuyor olmalısınız."

Max, konudan uzaklaşmak istemiyordu. "Restorandan çıktıktan sonra doğrudan eve mi gittiniz Bayan Anderson?"

Rachel arkasına yaslandı. "Yolda durmuş olabilirim."

"David Burroughs sizi aradıktan sekiz dakika sonra Toyota Camry'niz Lamy Alışveriş Merkezi yakınındaki güvenlik kameralarına yakalanmış."

"Doğru. Alışveriş yapmak istedim çünkü."

Sarah'a döndü. "İçeride bir Tory Burch mağazası var."

"Yaptın mı?"

"Ne yaptım mı?"

"Alışveriş."

"Hayır."

"Neden?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Yani oraya kadar gittin ve sonra geri çıktın."

"Onun gibi bir şey."

"Ve tesadüf bu ya," diye devam etti Sarah, "David Burroughs'un kaçtıktan sonra saklandığı yer de Lamy Alışveriş Merkezi."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. David gerçekten kaçtı mı?"

Sarah bu soruyu duymazdan geldi. "*iPhone*'undan konum tespit etmeye çalıştık. Telefonuna ulaştılar ama sonra bil bakalım ne oldu?"

Rachel omuzlarını silkti.

"Telefonun kapandı," dedi Sarah, "Ve takip edemedik."

"Bu suç mu?"

"Suç, evet."

"Neden? Araba kullanırken telefonumu kapattığım çok oluyor. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Hayır Rachel, öyle yapmamışsın," diye çıkıştı Sarah. "Servis sağlayıcına göre son dört ayda telefonun hiç kapanmamış. Ayrıca telefonunu New Jersey'nin ters istikametinde kalan Lamy Alışveriş Merkezi'nin on beş kilometre *kuzeyine* ilerledikten sonra kapattığını biliyoruz."

Rachel yine çok önemli bir şey değil der gibi omuzlarını silkti. "Eve gitmeden önce biraz dolaşmak istedim."

Sarah tamamen kayıtsız bir tavırla, "Aslında kulağa mantıklı geliyor," dedi. "Eski enişten hapisten kaçıyor. Kısa süre sonra çaldığı telefondan seni arıyor. Bunun üzerine onun saklandığı alışveriş merkezine gitmek üzere yola çıkıyorsun. Sonra bir sebepten dolayı motelinden çıkış yapmadan ayrılıyorsun, eve gittiğini iddia ederken tam ters yöne ilerliyorsun ve dört ay önce yazılım güncellemesi yaptığından bu yana ilk kez telefonunu kapatıyorsun. Doğru mu?"

Rachel Sarah'a gülümsedi ve sonra dikkatini Max'e çevirdi. "Tutuklu muyum Özel Ajan Bernstein?"

"İş birliği yaptığın müddetçe hayır," dedi Max.

"Ya kalkıp gitmeyi seçersem?"

"Sizin için de uygunsa varsayımları bir kenara bırakalım Bayan Anderson," dedi Max. "Telefonunuzu kapattıktan sonra kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiğinizi biliyoruz. I-95'in kırk beşinci kilometresi civarı David Burroughs çalıntı bir kredi kartıyla Katahdin Market'ten, doğada hayatta kalmasına yarayacak malzemeler (çadır, çakı, uyku tulumu vb.) almış. Marketin sahibi kimliğini teyit etti. Buna bir yorumunuz var mı?"

Rachel başını iki yana salladı. "Bu konuda bir bilgim yok."

"O bölge tamamen park ve ormanlık alan. Kilometrelerce. Birini oraya bırakırsanız asla bulunmaz. Yavaş yavaş Kanada sınırına kadar gidebilir."

Rachel Anderson bir şey demedi.

Sarah vites değiştirmeye karar verdi. Niyetleri onun dengesini bozmak ve sadece birkaç saat içinde alacakları bilgiyle şaşkına dönmekti. "Neden David Burroughs'u onca zaman sonra şimdi ziyaret ettin?"

"David benim enişte mdi. Çok yakındık."

"Ama bu Briggs'e ilk gidişindi."

"Evet."

"Kaç yıldır orada, dört mü, beş mi?"

"Öyle bir şey."

Sarah ellerini iki yana açtı. "O zaman neden şimdi Rachel?"

"Bilmem. Ben sadece... Doğru zamanın geldiğini hissettim."

"Yeğenini David Burroughs'un öldürdüğüne inanıyor musun?"

Rachel'ın bakışları uzaklara kaydı. "İnanıyorum, evet."

"Bundan pek emin değil gibisin."

"Eminim ama bunu isteyerek yaptığını düşünmüyorum. Bir şekilde bilinç kaybı yaşadı ya da cinnet geçirdi."

"Yani onu suçlamıyor musunuz?" dedi Max.

"Hayır, tam olarak değil."

"Ziyaretiniz esnasında ne konuştunuz?"

"David'e nasıl olduğunu sordum."

"Nasıldı?"

"Yıkılmış haldeydi. David hiç ziyaretçi kabul etmiyordu. Yalnız olmak istiyordu."

"Ama ertesi gün bir daha gittiniz?"

"Evet."

"Geri dönmeyi de düşündünüz."

"David ve ben çok yakındık. Yani tüm bu olaylardan önce. Ben... Ben de ona güvenirdim."

"Sakıncası yoksa bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Gerçekten önemli bir şey değil. Ben de bazı talihsizlikler yaşadım."

"Onun iyi bir dinleyici olacağını mı düşündünüz?"

Rachel'ın sesi yumuşaktı. "Onun gibi bir şey."

Sarah araya girip, "Ne gibi talihsizlikler?" dedi. "Kısa süre önce boşanmış olman mı?"

"Yoksa," diye ekledi Max. "Kariyerinizi bitiren skandal mı?"

Rachel olduğu gibi durdu.

Max ona doğru eğildi. Artık nezakete hiç gerek yoktu. "Her şey bir bir ortaya çıkıyor Bayan Anderson. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Yemi yutmayacaktı.

"Bakın, sadece birkaç saatte Sarah neler buldu. Onu yakalayacağız. Bu konuda herhangi bir sorun yok. Şayet şanslıysa onu canlı ele geçiririz ama David Burroughs hapishane müdürünün silahını

çalmış, hükümlü bir çocuk katili olduğu için..." Max bunun kendi kontrolü dışında olduğunu belirtmek için omuzlarını silkti. "Onu yakalar yakalamaz ki bu önümüzdeki birkaç saat içinde olacaktır, Sarah ve ben tüm enerjimizi, yardım ve yataklıktan sana dava açmak için kullanacağız."

"Epey yatacaksın," dedi Sarah.

Max, "Bu hiç boşa savrulmuş bir tehdit değil," dedi.

"Tahdit değil," diye tekrarladı Sarah delici bakışlarını Rachel'a çevirerek. "Seni parmaklıkların ardında göreceğim anı iple çekiyorum."

"Şayet..."

"Ne şayet Max?"

"Şayet iş birliği yapmazsa. Hemen şimdi."

Sarah kaşlarını çattı. "Ona ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum Max."

"Belki de haklısın ama Bayan Anderson neye bulaştığını bilmiyordu. Hatta belki ne yaptığını anlamamış bile olabilir."

"Yapma, tabii ki anlamıştır."

"Ama yine de sana katılıyorum Sarah. Rachel bize şu an tüm bildiklerini anlatırsa ona dokunulmazlık veririz."

"O öncedendi Max. Şimdi bizi bu şekilde uğraştırdığı için hapse girmesini istiyorum."

"Haklısın Sarah."

Rachel sessiz kaldı.

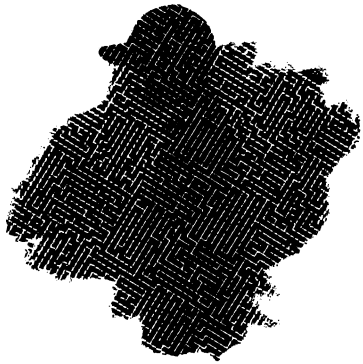
Max, "Bu son şansınız," dedi. "'Hapisten kurtul' kartının süresi üç dakika içinde doluyor."

"Sonra onu tutukluyor muyuz Max?"

"Sonra onu tutukluyoruz Sarah."

Sarah ellerini kavuşturup masanın üzerine koydu. "Ee, ne diyorsun Rachel?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi Rachel. "Avukatımı istiyorum."

17.BÖLÜM

"Tamam Sarah, bana en olası varsayımını söyle," dedi Max.

Max ve Sarah Briggs Hapishane'ne geri dönmek için Newark Havalimanı'na doğru yola çıktı. Rachel Anderson'ın aradığı avukatın, onun kefaletle serbest kalmasını sağlayan, kötü şöhretli Hester Crimstein olduğu ortaya çıktı.

"Tırnaklarını yemeyi bırak Max."

"Beni rahat bırak Sarah, tamam mı?"

"İğrenç."

"Düşünmeme yardımcı oluyor."

Sarah içini çekti.

"Peki, varsayımımız ne o zaman?"

"Burroughs Philip ve Adam Mackenzie'nin yardımıyla kaçtı," diye başladı Sarah.

"Mackenzielerin bu işin içinde olduğundan emin miyiz?"

"Bence eminiz."

"Bence de," dedi Max. "Devam et."

"Burroughs kapalı otoparkta müdürün arabasından indi. Nesbitt

Station Diner'da ondan telefon bekleyen Rachel Anderson'ı aradı. Buraya kadar hemfikir miyiz Max?"

"Evet. Devam et."

"Burroughs'la buluştu ve onu arabasına aldı."

"Sonra?"

"Kuzeye doğru ilerlediler. Son telefon sinyalini orada aldık."

"Ki bu çok tuhaf."

"Nasıl yani?"

"Neden telefonu orada kapattı?" diye sordu Max. "Yani neden önce değil?"

"Eğer alışveriş merkezinde kapatmış olsaydı o zaman oraya gittiğini anlardık."

Max kaşlarını çattı. "Evet, belki de."

"Ama?"

Max onu geçiştirdi. "Devam et."

"O markete doğru ilerlediler."

"Katahdin Market," diye ekledi Max, "Millinocket'taki."

"Evet, oradan hayatta kalma malzemeleri aldı. Trafik ve rota bilgilerini bir araya getirdiğimde, onu kuzey yönüne yarım saat daha götürecek zamanı kaldığını söyleyebilirim. Her iki durumda da Rachel Burroughs'u sık bir ormanlık alana bıraktı. Helikopterlerimiz ve köpeklerimiz var ama o alan koca bir kara delik."

"Sonra?"

Sarah omuzlarını silkti. "Sonrası bu."

"Peki Burroughs şimdi ne planlıyor?"

"Emin değilim Max. Belki milli parklarda saklanmayı düşünüyordur. Peşini bırakmamızı bekliyordur. Belki de sınırı geçip Kanada'ya girmeyi planlıyordur."

Max tırnaklarını daha fazla yemeye başladı.

"Sen öyle düşünmüyorsun," dedi Sarah.

"Düşünmüyorum."

"Neden?"

"Çok fazla boşluk var. Burroughs bir şehir çocuğu. Hayatta kalma deneyimi mi var?"

"Vardır belki. Belki de ne kadar zor olabilir ki diye düşünmüştür? Başka seçeneği olmadığını da düşünmüş olabilir."

"Aklıma yatmıyor Sarah."

"Aklına yatmayan nedir Max?"

"Baştan başlayalım: Bu kaçış önceden mi planlanmıştı?"

"Öyle olmalı."

"Eğer öyleyse, vay canına, çok tuhaf bir plan."

"Bilmiyorum," dedi Sarah. "Bana kalırsa çok zekice."

"Nasıl yani?"

"Çok basit. Burroughs silahı alıp Mackenzie'yle dışarı çıkıyor. Tünel kazmak yok. Kamyon kaçırmak ya da çöp tenekesine saklanmak yok. Hiç böyle bir şey değil. Eğer o gardiyan... neydi adı?"

"Weston. Ted Weston."

"Doğru. Weston doğru zamanda pencereden dışarı bakmasa, müdürün ve Burroughs'un arabaya bindiğini fark etmese, tereyağından kıl çeker gibi bitecekti. Kimse saatlerce Burroughs'un ortadan kaybolduğunu fark etmeyecekti."

Max bunu düşündü. "O zaman bu yoldan gidelim, olur mu Sarah?"

"Gidelim Max."

"İşler sarpa sarınca, yani Weston alarmı çalınca, senin varsayımına göre doğaçlama hareket ettiler."

"Kesinlikle."

Max bunu düşündü. "Bu da Burroughs'un Rachel'ı restorandayken aramasını açıklıyor. Rachel en başından beri işin içinde olsaydı

o aramayı yapmak zorunda kalmazdı. Çoktan onu almak için alışveriş merkezine gitmiş olurdu."

"İlginç," dedi Sarah. "Şimdi de Rachel'ın aslında orijinal kaçış planının bir parçası olmadığını mı varsayıyoruz?"

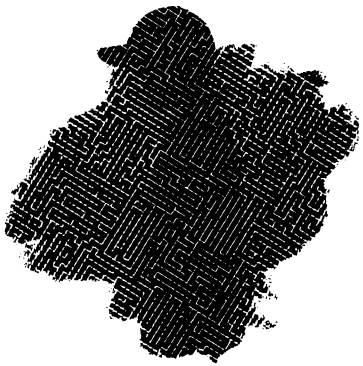
"Bilmiyorum."

"Ama bu bir tesadüf değil. Yani kaçtığı gün Burroughs'u ziyaret etmesi."

"Tesadüf değil," diye katıldı Max. Tırnağını yemeye devam etti. "Ama Sarah?"

"Efendim Max?"

"Yine de bir şeyi gözden kaçırıyoruz. Çok büyük bir şeyi."

18. BÖLÜM

New York şehir merkezi, On İkinci Cadde'de durmuş, Zazzy's diye bir yerden, şimdiye dek yapılmış en iyi sucuklu pizzayı yiyordum.

Özgürdüm.

Buna inansam mı, inanmasam mı bilemedim. Bir rüya tuhaflaştığında, ki benim durumumda *epey* tuhaftı, gecenin ortasında, rüya gördüğünüzü fark ettiğiniz ama uyanmaktan korktuğunuzu hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Uyanırsınız ve çaresizce uyumaya devam etmek istersiniz, kafanızdaki görüntüler kaybolsa bile onlara tutunmaya çalışırsınız. Son birkaç saattir yaşadığım şey buydu. Birazdan gözlerimin açılacağından ve idrar kokulu (rüyada koku algılanmadığı için bunu bile hoş karşılıyordum) cadde yerine Briggs'te uyanacağımdan korkuyordum.

Harriet Winchester, nam-ı diğer Hilde Winslow'un şu anda ikamet ettiği caddenin karşısında durdum.

Bugün hapisten kaçmıştım. Kafam allak bullaktı. Yirmi dört saatten az bir süre önce Briggs'teki bir gardiyan beni öldürmeye çalıştı. Ardından kurban olmama rağmen saldırının suçlusu ben oldum. Bunun üzerine Philip ve Adam kaçmama yardım etti. Günün çılgınca olayları (hepsi *aynı* gün olmuştu ve *h*âlâ da devam ediyordu)

üstüme üstüme geliyordu. Bunları zihnimden uzaklaştırmaya ve şu anki görevime odaklanmaya çalıştım.

Hilde Winslow mahkemede yalan söylemiş ve mahkûm edilmeme sebep olmuştu. Neden sorusunun cevabı oğlumu kurtarmak için attığım ilk adım olacaktı.

Oğlumu kurtarmak.

Bu cümleyi her düşündüğümde dudaklarımı ısırıp gözyaşlarıma hakim olmam ve neleri göze aldığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Rachel'ın ziyaretinden önce oğlum ölüydü, hatta belki de benim yüzümden. Artık tam tersini düşünüyordum. Matthew hayattaydı ve bana tuzak kurulmuştu. Neden, nasıl... Hiçbir fikrim yoktu. Adım adım bulacaktım.

İlk adım Hilde Winslow'du.

O alışveriş merkezinde kendimi Philip'in arabasından dışarı attıktan sonra beni alması için Rachel'ı aradım. Bir restorandaydı. Ona nereye ve ne zaman geleceğini söyledim. Bu arada ben de çalışanların kullandığı otoparka doğru ilerledim. Mağazalar yeni açılıyordu, dolayısıyla çalışanların çoğu vardiyalarına başlamak üzereydi. Bu da bana zaman kazandırdı. Rachel'ın New Jerseyli olduğunu biliyordum. Polisler arabasını takibe aldıklarında ilk odaklanacakları şey bu olacaktı: Maine'deki New Jersey plakaları. Her iki plakası da sökülebilecek kadar gevşek vidaları olan eski bir Honda Civic buldum. Sahibi farkına bile varır mıydı acaba? Muhtemelen bir süre varmazdı. Çoğu kişi arabasına binmeden önce plakasının yerinde olup olmadığına bakmaz. Zaten Bay/Bayan Döküntü Honda baksa ve fark etse bile mesaisinin bitmesine saatler vardı. Böylece ilk etapta bize gereken zamanı kazanmış olacaktık.

Rachel akıllıca davranıp söylediğimi yapmış ve bütün kredi kartlarından tüm limitini çekmişti. İkisi en fazla sekiz yüz, diğeri ise altı yüz dolar vermişti. Mackenzielerin bana verdiğini de hesaba katarsak, kendimi bir süre idare etmeye yetecek param vardı. Polis bir noktada Philip'in gerçekte beni nereye bıraktığını anlayacaktı.

Philip'in hikâyesi, ne uydurursa uydursun, bir veya iki günden fazla dayanamazdı.

Rachel saklandığım alışveriş merkezi otoparkına gelince arabaya atladım ve ona arabayı sürmeye devam etmesini söyledim. Üç kilometre sonra kapalı bir restoran gördük. Rachel'a arabayı oraya çekmesini söyledim. Gözden kaybolunca hızla plakaları değiştirdim. Böylelikle dünyada en yaygın kullanılan arabalardan biri olan beyaz Toyota Camry artık Main plakalıydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Rachel.

Büyük ve acil bir insan avı başlatacaklarını biliyordum ama aynı zamanda kolluk kuvvetlerinin her şeye gücünün yetmeyeceğini de biliyordum. Plan ne olursa olsun tek bir hedefi vardı. Tek bir amacım vardı: Oğlumu bulmak. Bu kadar. Bitti. Tek odağım buydu.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Her ipucunun peşinden gitmek. Elimdeki en büyüğü, tek ipucum Hilde Winslow'du. Sadece mahkemede yalan söylemekle kalmamış, aynı zamanda da adını değiştirip New York'a taşınmıştı. O yüzden planım şuydu: Hilde Winslow'a olabildiğince çabuk ulaşmak. Neden yalan söylediğini anlayacaktım.

Yönümü belirledikten sonrası artık suları nasıl bulandırıp durultacağımdı. Polis çok geçmeden Rachel'ın telefonunu inceleyecek ve hapiste beni ziyarete geldiğini öğrenecekti. Aynı şeyi her ikisi de elimde olan Adam ve Philip'in telefonları için de yapacaklardı. Onları zaten kapatmıştım.

"Telefonun açık mı?" diye sordum ona.

"Evet. Kahretsin, bunun izini sürebilirler, değil mi? Kapatayım mı, ne yapayım?"

"Bekle," dedim ona.

"Neden?"

Telefonu kapatınca servis sağlayıcı takip yapamazdı ama polise telefonu en son nerede kapattığımızı söyleyebilirdi. Rachel'a gide-

ceğimiz yönün aksine ilerlemesini söyledim. Polisin New York yerine Kanada sınırına doğru gittiğimiz sonucuna varmasını sağlayacak kadar kuzeye gittiğimizde Rachel'a telefonunu kapatmasını söyledim. Eğer daha fazla açık tutsaydık fazla olacak, elimizi zayıflatacaktı. Şimdi ise kaçmaya başlamış, telefonu kapatmayı ise on, on beş dakika sonra akıl etmişiz gibi duracaktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Rachel.

Tam ona U dönüşü yaptırıp New York'a doğu gitmesini söyleyecektim ki telefon sinyalinin tek başına dikkat dağıtmaya, onları şaşırtmaya ve kafalarını bulandırmaya yetmeyeceğini düşündüm.

"Kuzeye doğru ilerlemeye devam et," dedim.

Yirmi dakika kadar sonra Katahdin'de, hayatta kalma malzemeleri satan bir marketin önünde durduk. Yakıt pompaları civarında güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Önemli de değildi. Çok geçmeden buraya geldiğimizi öğreneceklerdi. Ben hem hızlı hem de şüphe çekmeden (umarım) alışverişimi yaparken Rachel da yakıt aldı. İnsanların kamp yaparken ya da uzun doğa yürüyüşlerine çıkarken aldığı türden malzemeler aldım. Hepsini Adam'ın iptal ettirmeyi 'unutacağı' *Mastercard* ile aldım. Polisin öyle ya da böyle karttan haberdar olacağını biliyordum ama biraz zaman alırdı. Öyle olmasa bile, nereye gittiğimizi anladıklarında, bana satış yapan adam yüzümü elbette hatırlayacaktı.

Bu da sorun değildi.

Bu işi hallettikten sonra Rachel ve ben bir kilometre kadar daha kuzeye gittik (olur da arabanın hangi yöne ilerlediğini sorarlarsa diye) ve sonra dönüp güney yoluna çıktık. Boston'ın dışında yer alan bir ofis kompleksinin arkasında Kurtuluş Ordusu'na ait bir bağış kutusu bulduk. Hayatta kalma ekipmanlarını onun içine attım. Kutudaki çizelgeye göre bir sonraki toplama işlemi dört gün sonra yapılacaktı. Bu iyiydi. Eğer Kurtuluş Ordusu bir şekilde bundan şüphelenirse ya da polisi ararsa bir şey olmazdı. Bizi burada güven-

lik kamerasından bile bulsalar ne olurdu ki? Çoktan gitmiş olacaktık. Yetkililerin ormanda saklandığımı düşünmelerini umuyordum.

Sonra dönüp güneye doğru ilerlemeye devam ettik. Milford, Connecticut yakınlarında ben arabada beklerken Rachel bir eczaneden kullan-at telefon, tıraş makinesi, tıraş malzemeleri ve reçete gerektirmeyen bir gözlük aldı. Kapalı bir yere girince rengi açılan bir güneş gözlüğü seçmişti. Mükemmel. Bir sonraki kamyon durağında beyzbol şapkamın siperliğini yüzüme indirerek tuvalete gittim. Hapishanede nadiren tıraş oluyordum; haftada bir, o da ancak kaşınmaya başlarsam. O yüzden sakallarım kirli sakal ile uzamış sakal arasında bir yerdeydi. Şimdi ise sadece bıyık kalacak şekilde tıraş oldum. Ardından saçlarımı kazıdım ve gözlüklerimi taktım.

Yeni kılığımdan Rachel bile etkilendi. "Az kalsın seni arabaya sokmayacaktım."

George Washington Köprüsü'ne yaklaştığımızda Rachel'ı Bronx'taki Jerome Bulvarı'nda durdurdum. Kenarda bir yerde New Jersey plakasını geri taktık. Maine plakasını da sokak çöplerinden birine attım. Eğer polis şu an tamamen buna odaklandıysa (ki bundan şüpheliydim), New Jersey plakasına dair bilgiyi köprüyü geçince alacaklardı. Onu bu konuda uyardım. Polis onu kenara çekerse ya da evine gelirse ne diyeceğinin provasını yaptık.

"Senin başını bir sürü derde soktum," dedim.

"Merak etme," diye cevap verdi Rachel. "O benim yeğenim unuttun mu?"

"Sen hep iyi bir teyze oldun," dedim.

"En iyisi," diye cevap verdi gülümseyerek.

"Ama eğer işler yolunda gitmezse, tutuklanırsan..."

"Bana bir şey olmaz."

"Biliyorum ama olur da köşeye sıkışırsan, onlara sana bunları silah zoruyla yaptırdığımı söyle."

"Gitsen iyi olur."

Dört numaralı trenin Mount Eden Bulvarı durağı hemen oradaydı. Metroya bindim ve Manhattan'daki On Dördüncü Cadde-Union Meydanı durağına varmam otuz beş dakika sürdü. Oraya vardığımda bir *Nordstorm Rack* gördüm ve bulabildiğim en ucuz ceket, gömlek ve kravatı aldım. Kazınmış kafa, bıyık ve gözlükle abartılı olabilirdim ama biri New York'ta olduğumu anlasa bile gözü muhtemelen spor ceketli ve kravatlı birini aramazdı.

Oradan Hilde Winslow'un On İkinci Cadde'deki adresine yürüyerek on dakikada gidilebilirdi. Bir dilim sucuklu pizza ve *Pepsi* almak için durdum. İlk ısırığı alınca başım döndü. Bunun konuyla alakası olmadığını biliyorum ama özgür bir adam olarak New York pizzasından aldığım ilk lokma kadar olağanüstü bir şey deneyimlediğimi hiç sanmıyorum. Uzun zamandır sönmüş olan bir şey ateşlendi, beni anılarla, renklerle ve dokularla buluşturdu. Adam, Eddie ve TJ ile birlikte Revere Plajı'na, Sal'in Pizzası'na gittim. Bu his o kadar hoşuma gitti ki.

Sonra durdum.

Rachel'ı da merak ediyordum elbette. Büyük olasılıkla şimdiye kadar kolluk kuvvetleri tarafından yakalanmıştı. Acaba eve kadar gidebilmiş miydi? Başı ne kadar dertteydi? Philip ve Adam'ı merak ettim. Acaba onlara ne olacaktı? Son olarak Cheryl, eski karım, Matthew'un annesi. Kaçtığımı öğrenince ne düşünecekti? Sophie hala bunu neye yoracaktı? Babam anlayabilecek olsaydı ne düşünürdü?

Önemi yok. Şimdi bunların hiçbirinin önemi yok.

Caddenin karşısına geçtim. Hilde Winslow, nam-ı diğer Harriet Winchester kaçtığımı biliyor muydu? Bilmiyordum. Binanın kapıcısı yoktu. Sizi içeri ev sahiplerinin alması gerekiyordu. Daire 4B'nin zilinde *WINCHESTER, H.* yazıyordu. Bastım, çaldığını duyabiliyordum. Bir, iki, üç kez... Dördüncü çalışta hoparlörden, mahkemeden hatırladığım o ses çınladı.

"Efendim?"

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü. Sesime acıklı bir Doğu Avrupa aksanı katıp, "Paketiniz var," dedim.

"Girişe bırakın lütfen."

"İmzalamanız gerekiyor."

Son birkaç saatimi plan yaparak geçirmiştim ama şimdi, ona bu kadar yakınken her şeyi mahvediyordum. Kurye gibi giyinmemiştim. Elimde paket yoktu.

"Ama," dedim anında plan yapıp. "Eğer bana sözlü olarak onay verirseniz paketi buraya bırakabilirim. Buraya bırakmak için onayınızı alabilir miyim?"

Bir an duraklayıp düşündü. Ardından Hilde Winslow yavaşça "Onay veriyorum," dedi.

"Tamam, o zaman içeride, köşeye bırakıyorum."

Kapattım. Uzaklaşıp ne yapacağımı düşüneyim derken merdivenlerden ön kapıya doğru gelen bir adam gördüm. Bir an Hilde'nin paketini komşusuna aldıracağını düşündüm ama hayır, o kadar zaman olmamıştı. Adam kapıyı açarken telefonu kulağıma götürüp "Tamam, şimdi dairenize çıkarıyorum," dedim. Hileye hurdaya gerek kalmadı. Adam kapıdan çıktı ve umursamadan gitti.

Kapanan kapıyı ayağımla durdurup içeri girdim. Kapı arkamdan kapandı.

Sonra merdivenlerden daire 4B'ye çıktım.

Sarah'ın telefonu çaldı. Gelen mesaja baktı. "Haklıymışsın Max."

"Ne konuda?"

"Plakalar."

Max, kimsenin Maine'den New Jersey'e giden uzun yol boyunca Rachel Anderson'ın arabasını fark etmemiş olmasını tuhaf bulmuş-

tu. Akla yatkın ilk varsayım, ana yollardan uzak durmuş olmasıydı ama onlara anlattığı rotaya şöyle bir bakınca, otoyolları kullanmamışsa sözünü ettiğini sürede varmış olamazdı.

"George Belbey diye biri L. L. Bean'deki vardiyası bitip de işten çıkınca plakalarının olmadığını fark etmiş."

"Sanıyorum George Belbey Maine'de ikamet ediyor?"

"Evet."

"Yani Burroughs ya da Rachel plakaları değiştirdi. New Jersey plakasını çıkardılar ve Maine plakasını taktılar."

"Liman İdaresi arabanın köprüden geçtiğini..."

"Saptamadan önce değiştirdiler," diye tamamladı cümleyi Max. "O zaman soru şu: Bunu ne zaman yaptı? Ve neden?"

"Nedenini biliyoruz, değil mi Max?"

"Sanırım biliyoruz."

Sarah'ın telefonu yine çaldı. Ekrana baktı ve şöyle dedi: "Vay!"

"Ne oldu?"

"Rachel Anderson'ın son aramalarını takip ediyorduk."

"Ve?"

"Briggs'te Burroughs'u ziyaret ettikten sonra *Globe*'daki eski bir meslektaşını arayıp ondan bir iyilik istemiş."

"Nasıl bir iyilik?"

"Matthew Burroughs'un cinayet dosyasını istemiş."

Max bunu bir an düşündü. "Eski meslektaşının böyle bir gücü mü varmış?"

"Yok ama Rachel özellikle bir şey daha istemiş."

"Neymiş o?"

"Davada tanıklık eden kişinin sosyal güvenlik numarası. Hilde Winslow diye bir kadın."

"Bu ismi hatırlıyorum..."

"Winslow Burroughs'u cinayet aletini gömerken gördüğü yönünde tanıklık etmişti."

"Doğru. Yaşlı kadın, hatırladım."

"Doğru ama işler burada biraz tuhaflaşıyor. Görünen o ki Hilde Winslow davadan kısa süre sonra adını Harriet Winchester olarak değiştirmiş."

Birbirlerine baktılar.

"Niye böyle bir şey yapmış ki?" diye sordu Max.

"Hiçbir fikrim yok ama işin ilginç yanı şu: Hilde-Harriet da New York'a taşınmış." Gözlerini kısarak telefonuna baktı. "Tam olarak Batı On İkinci Cadde yüz otuz beş numara."

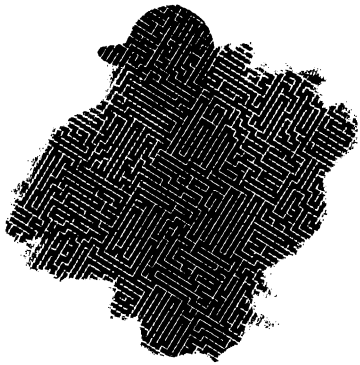
Max tırnağını yemeyi bıraktı, eli yana düştü. "O zaman Rachel Anderson David Burroughs'u hapishanede ziyaret etti. Görüştükten sonra, Burroughs'un yalan söylediğini iddia ettiği, davanın kilit tanıklarından birini araştırdı ve onun isim değiştirmiş olduğunu öğrendi." Başını kaldırdı. "O zaman sence Burroughs nereye gitmiştir?"

"Onunla yüzleşmeye mi?"

"Ya da daha kötüsü." Max hızla havalimanının çıkışına yöneldi. "Sarah?"

"Ne?"

"Bize New York'a gitmek için bir araba ayarla. Manhattan ofisini de ara. Hilde Winslow'un evini derhâl polis çevirsin."

19. BÖLÜM

Hilde Winslow'un kapısının önünde durdum.

Şimdi ne olacaktı?

Elbette ki kapıyı çalabilirdim ama az önce zili çalındığı ve kendisi de genel olarak temkinli olduğu için bunun doğru hareket olduğundan emin olamadım. Kapıdakine kim olduğunu soracaktı. Gözetleme deliğinden bakabilirdi. Beni tanır mıydı? Muhtemelen tanımazdı. Tabii kaçışımdan haberi olmadıysa. Her iki koşulda da kapıyı hemen açmayacaktı.

O zaman Birinci Seçenek kapıyı çalmaktı ve işe yaramayacak gibiydi.

Kafamda, Altıncı Cadde'deki bir sokak satıcısından alınmış bir Yankee beyzbol şapkası vardı. Bu yüzden sonrasında eşkalimi vermesi gerekirse kafamı kazıttığımı bilmeyecekti. Hilde'nin yanından ayrıldıktan sonra şapkayı atmayı planlıyordum.

İkinci Seçenek: Kapıyı tekmeyle kırabilir ya da ateş ederek açabilirdim. Hadi oradan. Sanki cinayet işleniyor diye bağırmayacak, hiçbir komşu silah sesini duymayacak. İkinci Seçenek başlamadan ortadan kalktı.

Üçüncü Seçenek... Aslında yoktu. Henüz. Ama koridorda bu

şekilde saklanmaya devam edemezdim. Biri beni fark edip ne yaptığımı merak edecekti. Bunu düşünmemiştim, değil mi? O kadar saat (*bugün!*) Rachel'la arabada zaman geçirmiş ve sağlam bir plan yapmamıştım. Şimdi bedelini ödüyordum.

Solumda yangın merdivenine açılan bir kapı vardı. Belki orada saklanıp kapıyı açacağı anı bekleyebilirdim ama saat geç oluyordu. Hilde/Harriet seksenli yaşlardaydı. Bu gece tekrar dışarı çıkar mıydı? Muhtemelen hayır.

Ben kafamda bunları kurarken 4B'nin kapı tokmağının oynadığını gördüm.

Biri kapıyı açıyordu.

Planım yoktu, bu yüzden sırf içgüdülerimle hareket ediyordum. Kapının neden açıldığını bilmiyordum ama Hilde Winslow'un bırakılan paketi merak ettiğini ve onu almak için dışarı çıkmaya karar verdiğini düşündüm. Önemi yoktu. Tereddüt etmedim. Kadın kapıyı aralar aralamaz omzumu kapıya dayadım.

Kapı hızla açıldı.

Bir an çok agresif davrandığımdan, yaşlı bir kadını kapıyla iterek düşürdüğümden endişelendim ama içeri girdiğimde Hilde Winslow'un fal taşı gibi açılmış gözlerle orada durduğunu gördüm. Geri çekilip çığlık atmak için ağzını açtı. Beynimin ilkel bir kısmı kontrolü ele aldı ve bu yüzden tereddüt etmedim. Hızla ona yaklaştım ve elimle beceriksizce ama sımsıkı ağzını kapadım. Ayağımla arkamdan kapıyı itip kapattım. Onu kendime doğru çektim ve böylelikle başının arkası göğsüme dayandı. Elim hâlâ ağzındaydı.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Gerçekten de böyle mi demiştim? Eğer öyleyse sözlerimden pek teselli bulacağını sanmıyordum. Çırpınıp elimi kavradı. Direndi. Güçlükle tutuyordum. Nazik, mantıklı ve kibar olmak istiyordum ama bu yaklaşımın bana da Matthew'a da bir faydası olacağını düşünmüyordum.

Boştaki elimle silahımı çıkarıp ona gösterdim.

"Sadece konuşacağız, tamam mı? Gerçeği öğrenir öğrenmez de buradan gideceğim. Anlaştıysak başını salla."

Kafasının arkası hâlâ göğsüme dayalıyken başını sallamayı başardı.

"Şimdi elimi çekeceğim. Lütfen beni sana zarar vermek zorunda bırakma."

Eski bir filmden fırlamışım gibi konuşuyordum ama başka ne diyeceğimi, bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onu bıraktım ve çığlık atmayacağını umdum çünkü atsa bile onu vurmayacaktım. Ona silahın kabzasıyla dahi vurmayacaktım. Yoksa bunu yapar mıydım?

Hilde Winslow benimle ilgili yalan söylemişti. Yemin ettiği halde yalan söylemiş ve beni kendi çocuğumu öldürme suçuyla mahkûm ettirmişti.

Acaba ne kadar ileri gidecektim? Umarım beni bunu öğrenmeye zorlamazdı.

Hilde Winslow bana döndü. "Ne istiyorsun?"

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"David'sin."

Sesi şaşırtıcı derecede sakin ve kendinden emindi. Gözlerini kaçırmadı. Tam olarak meydan okur gibi değildi ama korkup çekinmiyordu da.

"Burada ne işin var?" diye sordu Hilde.

"Yalan söyledin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Davamda. Tanıklığını diyorum... Hepsi yalandı."

"Hayır, değildi."

Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Silahı kaldırıp yaşlı kadının başına dayadım.

"Beni dinle," dedim sesimin çatlamayacağını ümit ederek. "Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bunu anlıyorsun, değil mi? Eğer

bana bir yalan daha söylersen, gerçeği anlatmazsan seni öldüreceğim. Bunu istemiyorum. Gerçekten istemiyorum ama şu anda bir tarafta oğlum, diğer tarafta da sen varsın."

Gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Öyle," diye devam ettim. "Oğlum hâlâ hayatta. Hayır, bu konuda bana inanmanı beklemiyorum ve seni ikna edecek zamanım da yok. Şu an önemli olan tek şey *benim* buna inanmam. Bu yüzden de onu bulmak için seni öldürmekten çekinmem. Anlatabildim mi?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Silahın kabzasıyla yanağına vurdum.

Hayır, bunu yapmak benim için hiç de kolay olmadı. Hayır, tabii ki sert vurmadım. Dokundum. Daha fazlası değildi ama derdimi anlatmama ve kendimi berbat hissetmeme yetti. "Adını değiştirdin ve oradan taşındın," dedim. "Bunu yaptın çünkü mahkemede yalan söyledin ve kaçman gerekiyordu. İntikam peşinde filan değilim ama yalan söylemiş olmanın bir nedeni var bu nedenin ucunda da oğlum var. O yüzden ya bunu öğreneceğim ya da seni öldüreceğim."

Bana baktı. Ben de ona.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Hilde-Harriet.

"Olabilir."

"Oğlunun hayatta olduğuna inanıyor olamazsın."

"Ama inanıyorum."

Hilde'nin eli dudaklarına doğru gitti. Başını iki yana salladı ve gözlerini kapattı. Silahımı indirmedim. Gözlerini geri açtığında bir şeyin değiştiğini gördüm. Kendini savunan, meydan okuyan kadın gitmişti. "Burada olduğuna inanamıyorum David."

Sessiz kaldım.

"Bunu kayda mı alıyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Hemen telefonumu çıkarıp ona gösterdim. Sonra da ikna olsun diye masanın üzerine bıraktım. "Bu sadece ikimizin arasında."

"Birine söyleyecek olursan inkâr ederim."

Nabzımın hızlandığını hissettim. "Anladım."

"Eğer biri bu konuşmayı kaydediyorsa, o zaman da beni silahla tehdit eden, aklını kaçırmış bir katili sakinleştirmek için bir hikâye uydurduğumu söylerim."

Onu yüreklendirmek için başımı salladım.

Hilde Winslow başını kaldırıp gözlerime baktı. "Çok uzun zamandır bu anı hayal ediyordum," dedi. "Karşıma geçip bana gerçeği itiraf ettiriyorsun."

Derin bir nefes aldı. En ufak bir hareketimin bile büyüyü bozacağından korktuğum için kendimi tuttum.

"Öncelikle yaptığım şeyi meşrulaştırıyorum çünkü benim tanıklığım durumu değiştirmedi. Sen zaten hüküm giyecektin; benimki sadece pastanın kreması gibi oldu. Kendi kendime böyle diyordum. Ayrıca gerçekten de cinayeti işlediğine inanıyordum. Bu da işin bir parçasıydı, bir katili hapse gönderecektim. Peki gerçeği bilmek istiyor musun David?"

Başımı salladım.

"Hâlâ bunu senin yaptığını düşünüyorum. Aleyhine çok fazla delil vardı. Geceleri bu sayede uyuyabiliyorum. Bunu yapanın sen olduğunu bildiğim, bundan emin olduğum için. Ama bu beni ipin ucundan almıyor, değil mi? Boston Üniversitesi'nde felsefe profesörüydüm, bunu biliyor muydun?"

Biliyordum. Avukatlarım onun geçmişini derinlemesine araştırıp çapraz sorguda kullanabileceğimiz bir şeyler bulmaya çalışmıştı. Altmış yaşındayken dul kaldığını, hepsi evli üç çocuğu ve dört torunu olduğunu biliyordum.

"O yüzden 'hedefe giden her yol mubahtır,' diye düşündüm. Yaptıklarımı savunmak için de aynı yolu izledim ama tanıklığımın davaya leke sürdüğü gerçeğini değiştirmenin bir yolu yoktu. Daha da kötüsü, kendimi lekelemiştim."

O sırada telefonu çaldı. Başını kaldırıp bana baktı. Bakabileceğini belirtmek için başımı salladım.

"Gizli numara," dedi.

"Açma."

"Tamam."

"Ne diyordun?"

"Gelinim. Ellen. Revere'de doktor. Tıp doktoru."

Bunu dosyadan hatırlıyordum. "En büyük oğlunla evli, Marty."

"Evet."

"Ne olmuş ona?"

"Kumar sorunu vardı, muhtemelen hâlâ var. Kronik bir durum. O zamanlar bunu bilmiyordum. Kendisi saygın bir kadın doğum uzmanıdır. Bütün arkadaşlarımın torunlarını o doğurttu. Sanırım Marty her yolu denedi. Gizli kumarbazlık işte. Psikiyatri, terapi, parasına el koyma... Ama bağımlılık nasıldır, bilirsin. İlla bir yolunu bulursun. Ellen da öyle yaptı. Borca battı. Hem de kendini kurtaramayacak kadar. Yüz binlerce dolar. Telefonda bana böyle demişti. Elinde ödemesi gerekenden çok daha az para vardı ama eğer onun için küçük bir iyilik yaparsam bu durumdan kurtulabilirdi."

Yüzünü ovuşturdu ve gözlerini tekrar kapattı. Yine öylece bekledim.

"Neden senin aleyhine ifade verdiğimi bilmek istiyorsun. Bu yüzden... Bir adam ziyaretime geldi. Çok kibardı, zarifti. Kocaman bir gülümsemesi vardı ama gözleri siyahtı. Simsiyah. Nasıl olduğunu bilir misin?"

Başımla onayladım.

"Ayrıca poliozisi vardı."

"Poliozis mi?"

Kafasının orta kısmını işaret etti. "Beyaz bir tutam. Simsiyah saçların ortasında bembeyaz bir kısım."

Donup kaldım.

"Her neyse, bu adam bana Ellen'ın durumunu anlattı. Onlara yardım edersem bütün dünyaya bir iyilik yapmış olacağımı söyledi. Senin katil olduğunu, kendi çocuğunun kafasını beyzbol sopasıyla ezdiğini ama baban yozlaşmış bir polis olduğu için bu işten sıyrılacağını söyledi."

Yutkundum. Beyaz tutam. Bahsettiği adamı tanıyordum. "Bu adam babamdan mı bahsetti?"

"Evet. Hem de ismiyle. Lenny Burroughs. Bana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Adaletin yerini bulmasına yardım edecektim. Eğer onlara bu konuda yardım edersem, onlar da Ellen'a yardım edecekti. Çorapsız, pahalı mokasen ayakkabılar giyiyordu. Bana her şeyi anlattı. Ona ne dediğimi bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Hayır dedim. Bunu yapmayacağımı söyledim. Ellen bu parayı ödemenin bir yolunu bulsun. Ona böyle dedim. O ufak tefek adam 'Tamam, peki,' dedi. O kadar. Benimle tartışmadı. Tehditte bulunmadı. Ertesi sabah aynı adam beni aradı. Kibar bir ses tonuyla şöyle dedi, 'Bayan Winslow? Dinleyin.' Sonra..." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Bir çatırtı duydum ve ardından Marty çığlık attı. Ellen değil. Benim Marty'm. Bu ufak tefek adam oğlumun ortaparmağını kalem kırar gibi kırdı."

Hilde Winslow ve ben uzaktan şehrin seslerini duyduk; trafik uğultusu, uzak sirenler, geri giden bir kamyonun biplemesi, bir köpek havlaması, gülüşen insanlar.

"O zaman," dedim. "Yardım etmeyi kabul ettin?"

"Başka seçeneğim yoktu. Anlamalısın."

"Anlıyorum," dedim ama bunun doğruluğundan emin olamadım. "Bayan Winslow, o adamın adı neydi?"

"Ne, bana kartvizitini bıraktığını filan mı sanıyorsun? Bana adını söylemedi, ben de sormadım."

Önemi yoktu. Kim olduğunu biliyordum. "Marty ya da Ellen'a onu sordun mu?"

"Hayır, asla! Adam ne istediyse onu yaptım. Sonra evimi sattım, adımı değiştirdim ve buraya taşındım. Marty ve Ellen'la beş yıldır görüşmüyorum. Biliyor musun? Onlar da beni hiç aramadı. Kimse o günlere dönmek istemiyor."

O sırada sokakta birinin bağırdığını duydum.

Genç bir kadın sesiydi. Başta ne dediğini anlamadım. Hilde ve ben birbirimize baktık. Pencereye doğru ilerledim. Kadın hâlâ bağırıyordu ama artık ne dediğini anlayabiliyordum:

"Uyarı! Lanet polisler burada! Tekrar ediyorum: Faşist domuzlar burada!"

Biri daha ona katıldı ve aynı şeyi bağırdılar. Sonra biri daha.

Pencereden baktım ve bina kapısının önüne çift sıra park etmiş polis arabalarını gördüm. Üniformalı dört polis binaya doğru koşuyordu. On İkinci Cadde'den iki ekip arabası daha geliyordu.

Lanet olsun!

Şüpheye hacet yoktu. Benim için gelmişlerdi. Dışarı çıkmalıydım, hemen. Aceleyle Hilde Winslow'un kapısına yöneldim ama kapıya yaklaşınca merdivenlerden gelen ayak seslerinin oluşturduğu kakofoniyi duyabiliyordum. Gürültü giderek artıyordu. Konuşmalar, telsizler duyuyordum.

Yaklaşıyorlardı.

Koridordan yangın merdiveninin kapısına doğru hızla ilerledim. Kapıyı açtım. Daha fazla konuşma ve telsiz sesi geldi.

İki taraftan da geliyorlardı. Kapana kısılmıştım.

Hilde hâlâ kapı eşiğindeydi. "İçeri gel," dedi. "Acele et!"

Başka bir seçeneğim yoktu. Hızla eve geri girdim. Hilde kapıyı sertçe kapattı. "Yatak odamın penceresine git," dedi. "Yangın çıkışını kullan. Ben onları oyalamaya çalışacağım."

Tereddüt edecek ya da düşünecek vakit yoktu. Yatak odasına, pencereye koştum ve açtım. Esen rüzgâr şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı. Bir an polisler arka bahçeyi de tutmuş mu diye kontrol ettim. *Henüz değil.* En azından henüz değil, diye düşündüm. Aşağısı oldukça karanlıktı. Üstelik dardı, Hilde'nin binasının arkasıyla On Birinci Cadde'deki evin arka kısmı arası altı metre kadardı. Pencereden çıkıp arkamdan kapattım.

Peki ya şimdi?

Metal basamaklardan inmeye başladığım anda bir kez daha konuşmaları ve telsiz seslerini duydum.

Aşağıda biri vardı.

Gece vaktiydi. Aydınlatma yok denecek kadar azdı ve bu belki de benim lehime olacaktı. Dairenin içinden Hilde'nin kapısının vurulduğunu ve ardından bağırışların geldiğini duyabiliyordum. Hilde "Geliyorum," diye bağırdı.

Aşağı inemezdim. Geri de giremezdim. Geriye tek bir yön kalıyordu. Yukarısı. Beşinci kata tırmanmaya başladım. Binanın kaç katlı olduğunu hatırlamıyordum. Beş, en fazla altıydı. Beşinci kat penceresinin sahanlığında durdum. Daire karanlıktı. Evde kimse yoktu. Pencereyi açmaya çalıştım. Kilitliydi. Bir kanadını dirseğimle kırmayı düşündüm ama bunu ses çıkarmadan yapmanın bir yolu yoktu. Kaldı ki bunu yaparsam polis hemen peşime düşmez miydi? Başka bir dairede de saklanamazdım.

Devam et.

Pencerenin açılacağını umarak bir kat daha çıktım ama altıncı kat yoktu. Çatıdaydım. Kendimi yukarı çekip çıktım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. İşte hapishaneyle ilgili kesinlikle doğru olan bir klişe: Çok egzersiz yapıyorsunuz. Fırsat buldukça bahçede ağırlık çalışıyordum ama çoğunlukla hücremde, kendi spor planımı uyguluyordum: eğil, kalk, çömel, zıpla, tırmanış hareketi ve çokça şınav. Gün içinde farklı şekillerde (geleneksel, elmas, açık elli, alkışlı, bekleyerek, sfenks, uçan, amuda kalkan ve parmak) en az beş yüz

şınav çekiyordum. Şiddet içeren suçlardan hapis cezasına çarptırılan insanları alıp, kendilerini geliştirmenin tek yolunun fiziksel olarak daha güçlü kalmak olduğu bir ortama koymanın ironisini fark eden ilk kişi ben değildim ama gerçek şu ki, kondisyonum hiç bu kadar iyi olmamıştı ve sonunda mükafatımı alacaktım.

Umarım...

Polisler beni nasıl bu kadar çabuk bulmuştu? Rachel... Hayır. Bunu yapmazdı. Başka yolları vardı. İyi planlamamıştım. Telaşlıydım ve gözden kaçırdığım şeyler olmuştu. Bütün bunlar ayrıca bana sandığım kadar zeki olmadığımı da hatırlatıyordu.

Yine de olay şuydu: Hilde Winslow'u sorgulayabildim ve deli değildim. Mahkemede yalan söylemişti. Bir uyurgezerlik halinde beyzbol sopasını oraya gömmemiştim.

O... Yalan... Söylemişti...

Bunu ona kimin yaptırdığını da biliyordum.

Artık elimde bir ipucu vardı.

Kaçmam gerekiyordu. Eğer yakalanırsam bütün ipucum boşa gidecekti.

Sıradaki hamlem neydi?

Çatıda saklanmayı düşündüm. Hilde şimdilik benim tarafımda görünüyordu. Polislere beni görmediğini söyleyebilirdi. Gelip gittiğimi söyleyebilirdi. Ortalık boşalana kadar bekleyebilir ve sonra aşağı inebilirdim. Peki polis bastırsa da yalan söyleyebilir miydi? Gerçekten de benim tarafımda mıydı, yoksa beni yangın merdivenine gönderip aslında kendini mi güvenceye almıştı? Şu an onlara beni mi anlatıyordu?

Yoksa çatıya da bakacaklar mıydı?

Son sorunun cevabının evet olduğuna inanmak zorundaydım.

Manhattan'da gece gökyüzü açıktı. Empire State Binası kırmızı renkteydi ama sebebini bilmiyordum. Yine de büyüleyici görünüyordu. Her şey. Sahip olduklarımızın kıymetini asla bilmiyoruz.

Hep öyle derler ama aslında öyle değildir. Bu sadece şartlanmaydı. Alıştığımız şeyleri normal karşılıyorduk. İnsanın doğası böyleydi. Birkaç dakikalığına bu anın tadını çıkarmak istedim ama ne yazık ki bu mümkün değildi. Daha önce hapse girmenin umurumda olmadığını söylemiştim. Matthew ölmüştü ve doğru ifade buysa, bu benim hatamdı ve artık bir hayatım olmamasıyla yetiniyordum. Hissetmek istemiyordum. Şimdi ise artık dünyaya geri döndüğümde, o şehir havasını, elektrik akımını, ses ve renk canlılığını tadınca başım dönüyordu.

Polisler çatıya çıkan kapıyı açtığında hazırdım. Buraya geldiğimden beri gözüm atlayacağım yerdeydi. Kaç metre olduğunu bilmiyordum. Bunu başarabilir miydim, bilmiyordum ama binanın güneydoğu ucundaydım. Tüm gücümle koştum, kollarımdan da güç aldım. Kulağıma esen rüzgârın içinden uyarıları duyabiliyordum:

"Dur! Polis!"

Dinlemedim. Ateş edeceklerini sanmıyordum ama vururlarsa da vururlardı. Adımlarımı hızlandırdım ve sol ayağımı binanın kuzeybatı ucundan birkaç santim uzakta bırakacak şekilde yerleştirdim.

Artık havadaydım.

Bacaklarım havada bisiklete biner gibi dönüyor, kollarım da onlara yardım ediyordu. Yandaki çatı karanlıktı. Başarıp başaramayacağımı bilmiyordum ve bir an aklıma çizgi filmler geldi. Wile E. Coyote* gibi havada koşmayı bırakıp bir taş gibi yere mi düşeceğim diye geçirdim aklımdan. Yerçekimi beni aşağı doğru çekmeye başladığında gücümün azaldığını hissettim.

Düşmeye başladım. Gözlerimi kapattım. Karşı çatıya indiğim anda yuvarlanmaya başladım.

"Dur!"

Durmadım. Takla atıp ayağa kalktım. Sonra aynı şeyi tekrar yaptım. Koştum, atladım, diğer çatıya geçtim. Sonra bir daha. Artık

* Looney Tunes ile Merrie Melodies dizilerinde yer alan çizgi film karakteri. (ed.n.)

korkmuyordum. Nedenini bilmiyordum. Çok heyecanlıydım. Koş, sıçra, koş, sıçra... Sanki Örümcek Adam'mışım gibi, bunu bütün gece yapabilecekmişim gibi geliyordu.

Gerçekten de karanlık bir çatı bulup da polislerle arama yeteri kadar mesafe koyduğuma inanınca durup dinledim. Hâlâ polisleri ve gürültüyü duyabiliyordum ama sanki biraz uzaklaşmış gibilerdi. Binanın arkası karanlıktı ve cidden, daha ne kadar Örümcek Adamcılık oynayabilirdim?

Bir yangın merdiveni buldum ve yarı koşarak, yarı sendeleyerek yerden üç metre yüksekliğe kadar oradan aşağı indim. Yine durdum, baktım, dinledim... Sorun yoktu. Kendimi merdivenin en alt basamağına tutunarak aşağı sarkıttım ve sonra da bıraktım. Sertçe yere indim, dizlerim büküldü ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Doğrulduğumda bir ses duydum:

"Dur!"

Kalbim olduğu yere çöktü. Bu bir polisti. Silahını bana doğrultmuştu.

"Kıpırdama."

Başka seçeneğim var mıydı?

"Ellerini görebileceğim şekilde kaldır. Hemen!"

Polis genç ve yalnızdı. Bir yandan bana silah tutuyor, bir yandan polis mikrofonuna bir şeyler söylemek için başını yana eğiyordu. Söylediği anda burası polis dolacaktı.

Başka seçeneğim yoktu.

Tereddüt etmedim, bu işin şakası yoktu. Kendimi onun üzerine attım.

Bana kıpırdamamamı söylemesinin üzerinden bir saniye ya geçmişti ya geçmemişti. Ani saldırıma hazırlıksız yakalanacağını umuyordum. Açıkçası tehlikeli bir hareketti çünkü bana silah doğrultmuştu ama polisin tedirgin ve ürkek olduğunu görmüştüm. Bu yararıma olabilirdi. Belki de olmazdı.

Başka seçeneğim mi vardı?

Beni vursaydı, tamam, neyse ne! Muhtemelen ölmezdim. Öleceksem de bu riski alacaktım. Büyük ihtimalle yaralanacak ve hapishaneye geri dönecektim. Eğer kendi rızamla teslim olursam da sonum aynıydı. Hapis...

Buna izin veremezdim.

Bu yüzden başımı öne eğdim ve hücum ettim. Tekrar, "Dur!" diyecek zamanı oldu ama daha cümlesini tamamlayamadan ben üzerine çullanmıştım bile. Sözcük ağzından, "Du," diye çıkıyordu ve hem heyecandan hem de çaresizlikten bunu iyiye yordum. Belinden tutup kemerini, yeleğini ve modern polislerin kuşandığı her türlü giysiyi sarstım.

İvmemi koruyarak, onu binanın arkasındaki kaldırıma, kazık çakma makinesi gibi sertçe indirdim. Sırtından sert bir darbe aldı ve ciğerlerinden çıkan havanın ıslık çaldığını duydum.

Nefes almakta zorlanıyordu.

Pes etmedim.

Bundan hiç keyif almadım. Kimseyi incitmek istemiyordum. Onun da sadece işini yaptığını biliyordum. O kadardı ama ya Matthew ya oydu. Yine başka seçeneğim yoktu.

Başımı geriye doğru çektim ve burnuna kafa attım. Kafam seramik sürahiye fırlatılan bir gülle misali burnuna çarptı.

Yüzünde bir şey çatırdadı, çöktü. Yüzümde yapışkan bir şey hissettim. Kandı.

Yığılıp kalmıştı.

Sıçrayıp ayağa kalktım. Hareket etmesi, inlemesi beni hem korkutuyor hem de rahatlatıyordu. Ona tekrar vurmam gerektiğini düşünüyordum ama sanırım gerek kalmayacaktı. Şayet acele edersem...

Altıncı Cadde'ye doğru koştum, ceketimi çıkardım ve yüzümdeki kanı sildim. Ceketi ve beyzbol şapkasını çalıların arasına atıp ilerlemeye devam ettim.

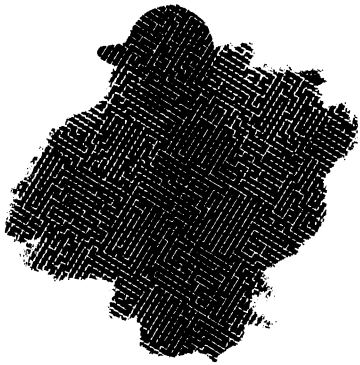
Sokağa varınca nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

Yürümeye devam et, dedim kendi kendime.

Bir kalabalık toplanmıştı. Çoğu birkaç saniyeliğine izlemek için oradaydı. Bazıları da olayın sonucunu görmek için gelmişti. Başımı eğip izleyenlerin arasına karıştım. Nabzım artık kontrol altındaydı. Doğuya doğru ilerlerken ıslık çalmaya başladım. Sıradan gözükmek ve göze çarpmamak için o kadar çok çabaladım ki sanki bir spor salonunda sigara içiyormuşum gibi hissediyordum.

Birkaç blok sonra, dönüp arkama baktım. Kimse takip etmiyordu. Artık daha yüksek sesle ıslık çalmaya, gülümseye, yüzüme yerleşen gerçek gülümsemeyle etrafa bakmaya başladım.

Özgürdüm!

20.BÖLÜM

Rachel daha önce hiç yaşamadığı bir bitkinlikle nihayet evin kapısına vardığında, ablası Cheryl ön verandada bir o yana bir bu yana yürüyordu.

"Neler oluyor Rachel?"

"Önce bir içeri gireyim, olur mu?"

"David'in kaçmasına yardım mı ettin sen?"

Rachel bir şey diyecek oldu. Sonra ağzını kapattı. "İçeri gel."

"Rachel!"

"İçeri..."

Çantasından anahtarlarını çıkardı. Rachel 'bahçe katı' bir evde oturuyordu. Yakın zamanda, ücretsiz dağıtılan bir yerel gazeteye iş başvurusunda bulunmuştu. Rachel bu iş için fazla deneyimliydi ama şu var ki, dilencilerin seçme şansı olmazdı. Bu iş için onu en sevdiği gazetecilik profesörlerinden biri olan editör Kathy Corbera önermişti ama sonuçta yayıncı onun geçmişini biliyordu ve en ufak bir skandal kokusu dahi istemiyordu. Günümüz şartlarında anlaşılabilir bir durumdu.

Rachel kapıyı itip açtı ve doğrudan mutfağa yöneldi. Cheryl da hemen arkasındaydı.

"Rachel?"

Cevap verme zahmetinde bile bulunmadı. Her yeri ağrıyordu ve uyumak için yanıp tutuşuyordu. Rachel daha önce içkiye hiç bu denli ihtiyaç duymamıştı. Buzdolabının yanındaki dolapta bir *Woodford Reserve* duruyordu. Şişeyi aldı.

"Sen de ister misin?"

Cheryl kaşlarını çattı. "Hamileyim, unuttun mu?"

"Bir taneden bir şey olmaz," dedi dolaptan bir kadeh çıkarırken. "Bir yerde okumuştum."

"Sen ciddi misin?"

"İstemediğinden emin misin?"

Cheryl ona dövecek gibi bakıyordu. "Senin derdin ne Rachel?"

Rachel kadehi buzla doldurdu ve içkiyi döktü. "Düşündüğün gibi değil."

"Dün arayıp gizemli gizemli konuştun. Durduk yere David'i ziyarete gittiğini söyledin. Eve dönünce konuşmamız gerek dedin ve şimdi de..."

Rachel içkisinden bir yudum aldı.

"Bana söylemek istediğin bu muydu?" diye devam etti Cheryl. "Onun kaçmasına yardım ettiğin mi?"

"Hayır, tabii ki bu değil. Onun kaçacağına dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Ne yani, durup dururken Briggs'e gitmen tesadüf mü?"

"Hayır."

"Anlat bana Rach!"

Ablası... Güzel, hamile ablası. Cheryl cehennemi yaşamıştı. Beş yıl önce Matthew'un öldürülmesi onu yerle bir etmiş ve Rachel ablasının bir daha düştüğü yerden kalkabileceğini hiç düşünmemişti. Dışarıdan bakılınca Cheryl hayatına devam ediyor gibi görünüyordu. Yeniden evlenmişti, hamileydi, yeni bir işi vardı ama aslında

edemiyordu. Hem de hiç. Yeni ve güçlü bir şey inşa etmeye çalışıyordu ama Rachel bunun sağlam temellere dayanmadığını ve uçup gideceğini biliyordu. Hayat en iyi zamanlarda bile kırılgan bir şeydir. Temel hep ayaklarımızın altından kayar.

"Lütfen," dedi Cheryl. "Bana neler olduğunu anlat."

"Deniyorum."

Ablası birdenbire küçük ve savunmasız gelmişti gözüne. Sanki geleceğini bildiği darbeyi karşılamak için olduğu yere siniyordu. Rachel kafasında söyleyeceklerinin provasını yapmaya çalıştı ama hepsi yapmacık ve tuhaf geliyordu. Yara bandını hızlı da çeksen yavaş da çeksen canını acıtacaktı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Peki."

"Ama kendini kaybetmeni istemiyorum."

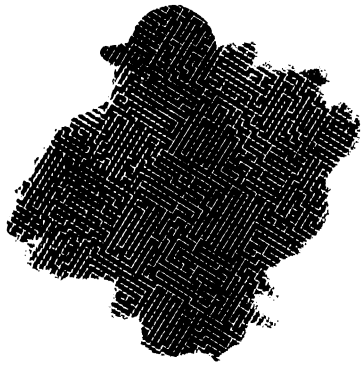
"Sen ciddi misin?"

Rachel çıktısını aldığı kopyayı David'e vermişti ama telefonunda Irene'nin evinde çektiği fotoğraf duruyordu. Viskisinden bir yudum daha aldı, gözlerini kapadı ve içkinin içini ısıtmasını bekledi. Sonra telefonu aldı. Fotoğraflar simgesine bastı ve kaydırmaya başladı. Cheryl ona yanaştı. Rachel'ın omzunun üzerinden izliyordu.

Rachel fotoğrafı buldu ve durdu.

"Anlamıyorum," dedi Cheryl. "Bu kadın ve çocuklar kim?"

Ardından Rachel başparmağı ve işaret parmağıyla fotoğrafı büyütüp arkadaki çocuğu gösterdi.

21.BÖLÜM

Max ve Sarah'ı taşıyan FBI gözetleme minibüsü Hilde Winslow'un binasının önünde hızla durdu. Max altı polis arabası ve bir ambulans gördü. Sarah bilgisayar monitörüne bakıyordu ve kulaklığı aracılığıyla biriyle telefonda görüşüyordu. Bunun önemli olduğunu ve Max'e yalnız çıkmasını işaret etti. Minibüsün kapısı kayarak açılırken Max başıyla onayladı.

Max'in tanımadığı bir ajan, "Özel Ajan Bernstein?" dedi. "Şüpheli kaçtı!"

"Telsizden duydum."

"Polis takipte. Onu yakalayacaklarından eminler."

Max, pek emin değildi. Burası saklanacak pek çok köşesi, deliği ve insanı olan büyük bir şehirdi. Göz önündeyken ortadan kaybolmak her zaman daha kolaydı. O ve Sarah, ileri teknolojiye sahip FBI minibüsünden yakalama girişimini izlemiş, durumu çatıya çıkan polislerin vücut kameralarından canlı takip etmişti.

Onu rahatsız eden bir şey vardı.

"Hilde Winslow nerede?"

Ajan not defterine bakarak kaşlarını çattı. "Kendinden Harriet diye bahsediyor..."

"Winchester, evet, biliyorum," dedi Max. "O nerede?"

Genç ajan ambulansı işaret etti. Arkası açıktı. Hilde Winslow, omzuna şal misali atılmış battaniyeyle orada oturuyordu. Pipetle elindeki meyve suyunu yudumladı. Max yanına gidip kendini tanıttı. Hilde Winslow'un gözleri parladı ve onunkilere kilitlendi. Ufak tefek, buruşmuş ve zırhlı bir armadillodan* daha sert görünüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu ona.

Hilde, "Biraz sarsıldım," diye yanıtladı. "Israrla benimle ilgilenmek istediler."

Uzun at kuyruklu, Asyalı bir kadın olan sağlık görevlisi "Rahat ol Harriet," dedi.

"Eve gitmek istiyorum," diye karşılık verdi.

"Polis sorun olmadığını söyleyince yukarı çıkabilirsin."

Hilde Winslow sağlık görevlisine tatlı bir gülümsemeyle baktı ve elma suyundan biraz daha içti. Max'e aynı anda hem yaşlı bir kadın hem de küçük bir kız gibi görünmüştü.

Hilde ona, "FBI'da özel ajan olduğunuzu mu söylemiştiniz?" diye sordu.

"Evet hanımefendi. David Burroughs'u yakalamakla görevliyim."

"Anladım."

Daha fazlasını söylesin diye bekledi. Kadın meyve suyundan bir yudum aldı.

"Bay Burroughs size ne dedi, bana anlatır mısınız?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Zaten öyle bir zaman olmadı. Görüyorsunuz ya."

"O zaman sizden ne istediğini bilmiyor musunuz?"

---

* Armadillolar çok fazla güçlü kabuğa sahip küçük memelilerdir. Zırh kadar güçlü olan katman, söz konusu hayvanın vücudunu tehditlere karşı koruma sağlar. (ed.n.)

"Hiçbir fikrim yok."

"O ana geri dönebilir miyiz Bayan Winslow?"

Kasıtlı olarak eski ismini kullanmıştı. Onu düzeltsin diye bekledi ama kadın düzeltmedi.

"Tam olarak ne oldu?" diye devam etti Max.

"Kapımı çaldı. Açtım."

"Önce kim olduğunu sordunuz mu?"

Bir an düşündü. "Hayır, sormadım sanırım."

"Kapının çalındığını duydunuz ve hemen açtınız mı?"

"Evet."

"Hep böyle mi yaparsınız? Kim olduğunu sormaz mısınız?"

"İnsanların binaya girmesi için ana kapıyı biz açıyoruz."

"Ana kapıyı siz mi açtınız?"

"Hayır."

"Ona rağmen daire kapısını hemen açtınız mı?"

Ona gülümsedi. "Burası dost canlısı bir bina. Komşulardan biri sandım."

"Anladım," dedi.

Kadın neden ona yalan söylüyordu?

"Üstelik yaşlıyım. Bazen unutuyorum ama haklısınız Özel Ajan Bernstein. Bu benim hatam oldu. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

Onunla oynuyordu. Tıpkı Rachel Anderson gibi. Rachel onu çok seven bir baldızdı, nedeni vardı. Peki ama Hilde Winslow neden yalan söylüyordu?

"O zaman David Burroughs kapınızı çaldı," diye devam etti Max. "Ve açtınız..."

"Evet."

"Onu tanıdınız mı?"

"Ah, hayır."

"Nasıl görünüyordu?"

"Olduğu gibi. Polis dedektifine de eşkâl vermek istedim ama her şey çok hızlı gelişti."

"Ona ne dediniz?"

"Hiçbir şey."

"O size ne dedi?"

"Bunlara için zaman yoktu. Kapıyı açtım. Ardından merdivenlerden büyük bir kalabalık geldi. Belli ki polis zaten binaya girip yukarı çıkmaya başlamış."

"Anladım. Sonra ne oldu?"

"Sanırım korktu."

"David Burroughs mu?"

"Evet."

"Korkunca ne yaptı?

"Daireme girip kapıyı kapattı."

"Çok korkutucu olmalı."

"Ah, evet. Evet, öyleydi." Sağlık görevlisine döndü. "Annie?"

"Efendim Bayan Winchester?"

"Bir kutu meyve suyu daha alabilir miyim?"

"Elbette. Kendinizi daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz yorgunum," dedi Hilde Winslow. "Çok soru sordular."

Sağlık görevlisi Annie Max'e kötü kötü baktı. Max bunu görmezden gelip bildiğini okudu.

"Demek Burroughs dairenize girip kapıyı kapattı?"

"Evet."

"Kapının eşiğindeydiniz, değil mi? içeri girmek için sizi itti mi? Kendiniz mi geri mi çekildiniz?"

"Hmm." Biraz durakladı. "Hatırlamıyorum. Bir önemi var mı?"

"Sanırım yok. Çığlık attınız mı?"

"Hayır. Onu sinirlendirmek istemedim."

"Bir şey dediniz mi?"

"Ne gibi?"

"Kimsin, burada ne işin var, evimden çık gibi bir şey?"

Düşündü. Sağlık görevlisi Annie elinde meyve suyuyla geri dönünce ona gülümsedi ve teşekkür etti.

"Bayan Winslow?"

Bir kez daha ona eski ismiyle hitap etmişti.

"Demiş olabilirim. Dedim belki de ama her şey çok hızlı gelişti. Hemen pencereye koştu ve onu açtı."

"Hemen pencereye gitti," dedi Max. "Hiçbir şey demeden."

"Evet."

"Pencere," dedi Max. "Yatak odanızdaydı, değil mi?"

"Doğru."

"Salonunuzdaki, yani oturma odanızdaki pencereler kapıya daha yakın, değil mi?"

"Bilmem. Mesafeyi hiç ölçmedim. Sanırım öyledir."

"Ama onlarda yangın çıkışı yok, değil mi?"

"Doğru."

"Sadece sizin yatak odanızdakinde var," dedi Max. Başını sağa doğru eğdi. "Sizce Burroughs bunu nasıl bilmiş olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Ona siz söylemediniz herhalde?" diye sordu Max.

"Tabii ki hayır. Belki de binanın planını biliyordur."

"David'in hapisten bu sabah kaçtığını biliyor musunuz?"

"Polis memurlarından biri söyledi."

"Öncesinde bundan haberiniz var mıydı?"

"Hayır, elbette ki yok. Nasıl olsun?"

"Yarım saat önce sizin telefonunuzu aradım ve bir sesli mesaj bıraktım."

"Gerçekten mi? Telefonuma hiç bakmıyorum. Hep yaşlı kadınları dolandırmaya çalışan adamlar arıyor. Açıkçası aramaları telesekretere düşürüyorum. Sesli mesajın da nasıl kullanıldığını bile bilmiyorum."

Max ona baktı. Bunların hiçbirini yutmuyordu.

"Sizce Burroughs neden doğrudan size geldi?"

"Anlayamadım?"

"İlk iş olarak. Hapisten kaçıyor. Arabayı New York'a sürüyor. Sizi görmeye geliyor. Sizce neden?"

"Bilmiyorum..." Birden gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım."

"Bayan Winslow?"

"Size göre... Bana zarar vermeye mi gelmişti?" Eli titreyerek ağzına gitti. "Böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Max.

"Ama dediniz ki..."

"Eğer size zarar vermek isteseydi, içeri girdiğinde sizi tartaklardı, değil mi? Belki size vururdu? Ya da benzer bir şey?" Sonra Max bir şey fark etti. "Yanağınızdaki yara izi mi?"

"Önemli bir şey değil," diye geçiştirdi.

"David Burroughs'un silahı da vardı. Gördünüz mü?"

"Silah mı? Tanrım, hayır!"

"Şöyle düşünün. Siz David Burroughs'sunuz. Hapiste beş yıl geçirmişsiniz. Sonunda kaçıyorsunuz. Doğrudan sizin aleyhinize tanıklık ettiğini iddia ettiğiniz kişinin kapısına dayanıyorsunuz..."

"Özel Ajan Bernstein?"

"Efendim."

"Benim için çok zor bir andı," dedi tatlı tatlı. "Size bütün bildiğimi anlattım."

"İfadenizle ilgili birkaç soru daha sormak istiyorum."

"Hayır!"

"Hayır mı?"

"Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum. Üstelik..." Döndü. "Annie?"

"Buyurun Bayan Winchester."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Size söylemiştim Harriet. Dinlenmeniz gerek."

Max tam itiraz edecekti ki Sarah'ın seslendiğini duydu. "Max?"

Döndü. FBI minibüsünün içinden telaşla el sallayarak onu çağırdı. Vedalaşma faslını atlayıp hemen Sarah'ın yanına koştu. Sarah kendisine doğru yaklaşınca onun yüzündeki ifadeyi fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Sarah.

"Yalan söylüyor."

"Ne konuda?"

"Her şey..." Pantolonunu yukarı çekti. "Nedir bu kadar önemli olan?"

"Rachel'ın hapishane ziyaretinin güvenlik kamerası kayıtlarını buldum. Bunu görmek isteyeceksin."

Cheryl fotoğrafa baktı.

Rachel, "Bu fotoğraf bir eğlence parkında çekilmiş," dedi.

"Onu görebiliyorum," diye tersledi Cheryl. "Ne olmuş?"

Rachel Irene ve diğer şeyleri anlatma zahmetine girmedi. Arka-

daki küçük çocuğa doğru yakınlaştırdı ama çok değil çünkü o zaman yüzü bulanıklaşıyordu. Telefonu ablasına verdi. Cheryl bakmaya devam etti.

"Cheryl?"

Cheryl gözlerini fotoğraftan çekmeden, fısıltıyla, "Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

Rachel cevap vermedi.

Cheryl'ın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "David'e bunu gösterdin."

Rachel bunun bir soru olup olmadığından emin olamadı. "Evet."

"Briggs'e bu yüzden gittin."

"Evet."

Cheryl fotoğrafa bakmaya devam ediyor ve bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "Nereden buldun bunu?"

Rachel yavaşça telefonu geri aldı ve fotoğraftaki yakınlaştırmayı kaldırıp ilk haline getirdi. "Bu benim arkadaşım. Ailesiyle *Six Flags*'e gittiler. Fotoğrafı da kocası çekmiş. Bana gösteriyordu, ben de..."

"Sen de ne?" Cheryl'ın sesi buz gibiydi. "Bir şekilde ölen oğluma benzeyen bir çocuk gördün ve herkesin hayatını altüst etmeye mi karar verdin?"

Senin hayatını değil, diye geçirdi içinden ama en iyisinin sessiz kalmak olduğuna karar verdi.

"Rachel?"

"Ne yapacağımı bilemedim."

"Onun için gidip David'e mi gösterdin?"

"Evet."

Rachel Cheryl'ı korumak istediği konusuna girmek istemedi, onun için bir şey demedi.

Cheryl üsteledi. "Ne dedi?"

"Şok oldu."

"Ne dedi Rachel?"

"Onun Matthew olduğunu düşünüyor."

Cheryl'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Tabii öyle düşünür. Boğulmak üzere olan birine örs* fırlatsan can simidi sanır."

"Şayet David Matthew'u öldürmüş olsaydı," dedi Rachel. "Sence de bunun örs olduğunu bilmez miydi?"

Cheryl sadece başını iki yana salladı.

"Zaten hiçbir zaman mantıklı gelmemişti, Cheryl. David Matthew'u mu öldürecek? Yapma! Sen de biliyorsun. Yaptıklarını hatırlamayacak bir halde bile olsa. Bir de şu 'gömülen cinayet aleti' mevzusu var. David niye böyle bir şey yapsın ki? O da bunu biliyor. Ya şu tanık? Hilde Winslow. Kadın adını değiştirip oradan taşınmış. Niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Tanrım." Cheryl kız kardeşine baktı. "Sen bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Sadece söylüyorum."

"Nasıl bilmezsin? Belki senin de gözün döndü?"

"Ne?"

"Bir hikâye çıkarmak için."

"Sen ciddi misin?"

"Kendini kurtarmak için. Bir şans daha elde etmek için. Yani oğlum eğer hayattaysa, bu çok büyük bir haber oldurdu, değil mi? Sosyal ağlar, baş sayfalar..."

"Yapma..."

"Ve şayet Matthew değil de sadece ona benzeyen bir çocuksa tüm bunlar, David'in kaçması, bunca zaman sonra biriyle görüşmeyi kabul etmiş olması bile başlı başına büyük bir hikâye."

---

* Örs, demircilerin metalleri dövmek için kullandığı alettir. (ed.n.)

"Cheryl."

"Öldürülen oğlum senin geri dönüş biletin olacak."

Rachel sanki tokat yemiş gibi geri çekildi.

Cheryl hemen, "Öyle demek istemedim," dedi. Sesi daha yumuşaktı.

Rachel cevap vermedi.

"Dinle beni," diye devam etti Cheryl. "Matthew öldü. Catherine Tullo da..."

"Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Onun ölmüş olması senin hatan değil Rachel."

"Elbette ki benim hatam."

Cheryl başını iki yana salladı ve ellerini kız kardeşinin omuzlarına koydu. "Az önce söylediklerimde ciddi değildim."

Rachel, "Ciddiydin," dedi.

"Değildim. Yemin ederim."

"Belki de doğrudur. Kaybettiklerim için kendime acıyorum. Üstelik çok ileri gittim ve sonunda Catherine Tullo öldü. O benim yüzümden öldü. Ektiğimi biçtim."

Cheryl başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Sen sadece..."

"Sadece ne?"

"Çok içselleştirmiştin," dedi Cheryl. "Unuttum mu sanıyorsun?"

Rachel ne diyeceğini bilemedi.

"Cadılar Bayramı Gecesi. Birinci sınıftaydın."

Rachel başını çevirdi. Gözlerini kapattı ve anıların yok olmasını diledi.

"Rach?"

"Belki de haklısın," dedi Rachel ablasına. Fotoğrafa baktı. "Belki de görmek istediğim şeyi görüyorumdur. Belki David de. Muhtemelen de öyle ama yine de bir ihtimal var, öyle değil mi? Onun hiç-

bir şeyi yok. David tahmin edemeyeceğin kadar kötü halde. Berbat! Bırak, araştırsın. Bunun ona bir zararı olmaz. Onu incitemez. Onu olduğundan daha da kötü yapamaz. O yüzden fotoğrafı gelip sana göstermedim. Eğer bu bir şey değilse, ki bu ihtimal epey güçlü, zaten hiçbir yere varmaz. Kimseye zararı yok, kimsenin yanlışı değil. Başladığımız yere varırız. Hiçbir şey öğrenmemiş olursun ama eğer Matthew'sa..."

"Değil."

"Her iki durumda da..." diye ısrar etti Rachel. "Bırak, David ve ben peşinden gidelim."

Sarah Max'e, "İşte Rachel Anderson'ın ilk hapishane ziyaretinin görüntüleri," dedi. "Sana daha önce de dediğim gibi, Burroughs'un beş yıl önce Briggs'e gelişinden bu yana ilk ziyaretçisi."

Bulundukları minibüs içi tamamen dönüştürülmüş bir *Ford*'du. Arka camları gizliliği korumak için tamamen siyaha boyalıydı. Dış dünyaya dair tek gördüğünüz şey, minibüsün çevresine stratejik şekilde yerleştirilmiş kameralardan geliyordu ve bu iyi bir şeydi. Max ve Sarah, üzerinde üç bilgisayar monitörü bulunan bir masada, geriye yatabilen ve ergonomik koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Ajanların bunların üzerinde saatler geçirdiğini düşününce, gerçekten de çok rahattı. Sürücü kabininde iki ajan oturuyordu. Biri teknoloji uzmanıydı ama Sarah da sistemi kullanmayı herkes kadar biliyordu.

"Sesi açabilir misin?"

"Ses yok Max."

Kaşlarını çattı. "Neden yok?"

"Birkaç yıl önce bir dava açılmış," dedi. "Mahremiyet ihlâli gibi bir şey demişler."

"İyi de kamerayla zaten mahremiyet ihlâl edilmiş olmuyor mu?"

"Briggs mahkemede ses kaydı alma hakkını kaybedince, görüntü almanın güvenlik için önemli olduğunu ve bunun mahremiyet ihlâli sayılmayacağını iddia etmişler."

"Mahkeme buna inanmış mı?"

"İnanmış..."

Max omuzlarını silkti. "Ee, bana ne göstermek istiyorsun?"

"Şuraya bak."

Sarah videoyu oynatmaya başladı. Kamera tavana, David Burroughs'un omzunun arkasında bir yere yerleştirilmiş olmalıydı. Camın diğer tarafında oturan Rachel'ın yüzü net görünüyordu. Sarah ileri sarma düğmesine bastı ve videodaki iki kişi hızla hareket etmeye başladı. Ekrandaki Rachel kahverengi bir zarf çıkarınca ileri sarmayı durdurdu ve oynatma düğmesine bastı. Hız normale döndü. Max kaşlarını çattı ve izlemeye başladı. Rachel sanki gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi aşağı baktı. Sonra zarftan bir şey çıkarıp cama bastırdı.

Max gözlerini kıstı. "Fotoğraf mı o?"

"Bence öyle."

"Ne fotoğrafı?"

Hiç ses olmamasına, çözünürlük ve aydınlatma açısından vasat bir kaliteye sahip olmasına rağmen Max, görüşme salonundaki havanın birden değiştiğini görebiliyordu. Burroughs'un vücudu kasılmıştı.

"Henüz bilmiyorum," dedi Sarah.

"Belki de kaçış planıdır."

"Sen buraya gelmeden önce fotoğrafı inceledim."

"Ne görebildin?"

İnsanlar," dedi Sarah. "Biri *Batman* olabilir."

"Pardon?"

"Olabilir dedim, bilmiyorum. Biraz daha zamana ihtiyacım var Max."

"Bir dudak okuyucusu da bulalım."

"İlgileniyorum. Bunun için izin başvurusu yapmamız gerekiyormuş."

"Şu mahremiyet davası yüzünden mi?"

"Evet ama izin talebinde bulundum zaten. Sadece çözünürlüğün bunun için yeterli olacağından emin değilim."

"Biraz daha yaklaştıramaz mısın?"

"Bu görebileceğimiz en iyi hali." Sarah bir tuşa bastı. Görüntü dağıldı. Çözünürlük toparlanabilsin diye durdu ama yine de yeterince netleşmedi. Max yine gözlerini kıstı.

"Rachel Anderson'a bunu sormalıyız."

"Avukatı onun sorulan soruları cevaplamasını yasakladı."

"Yine de denemeliyiz. Hâlâ gözümüz üzerinde, değil mi?"

"Evet. Şimdi evinde. Ablası geldi."

"Burroughs'un eski karısı mı?"

Sarah başını salladı. "Ablası hamile."

"Vay," dedi Max. "Bütün telefonları dinleniyor mu?"

"Dinleniyor. Henüz bir şey çıkmadı."

"Rachel Anderson Burroughs'la saatlerce yol gitti. Bunu planlamışlardır. Telefonunun kullanacak kadar aptal değil."

"Haklısın."

"İkimiz de onun geçmişini biliyoruz," dedi Max.

"Şu taciz hikâyesi mi?"

Max başını salladı. "Bununla bir ilgisi olabilir mi?"

"Ben bağlantı kuramıyorum Max. Sen?"

Düşündü. Kuramadı. En azından henüz. "Hesap hareketleri araştırman nasıl gidiyor?"

"Devam ediyor," dedi Sarah. Max bunun ne kadar yavaş ilerleyen bir iş olduğunu biliyordu. Beyaz yakalı suçluların çoğu bu yüzden yıllarca dilediklerini yapabiliyordu. "Ama bir şey buldum."

"Nedir?"

"Ted Weston."

"Burroughs'un öldürmeye kalktığı gardiyan mı?"

Sarah başıyla onayladı. "Adam borç içinde yüzüyor ama kısa süre önce hesabına ikişer bin dolarlık iki transfer yapılmış."

"Kimden?"

"Hâlâ araştırıyorum."

Max arkasına yaslandı. "Rüşvet mi?"

"Muhtemelen."

"Bu hiç aklıma yatmıyor," dedi Max.

"Aklına yatmayan nedir?"

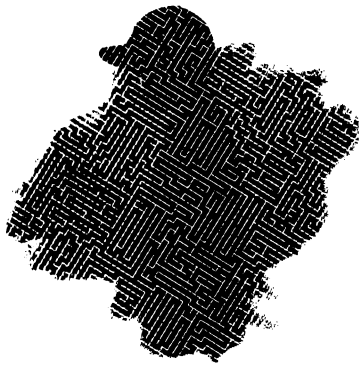
"Burroughs'un Weston'ı öldürmek istemesi." Max tırnağını yemeye başladı. "Bana hapisten kaçmaktan daha fazlası varmış gibi geliyor Sarah."

"Olabilir. Bundan nasıl emin oluruz, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Ne yapıyorsak onu yapmaya devam edeceğiz. Dikkatimizi dağıtmayacağız. Burroughs'u yakalayacağız."

"Doğru söze ne denir? Weston kendine avukat tutmadan onu da bir alalım."

22.BÖLÜM

Gertrude Payne, Payne arazisinin yamacında duruyordu. Ayın ışığı Atlantik'in çalkantılı sularına vuruyordu. Beyaz saçlarını açtı ve gözlerini kapattı. Rüzgârın yüzüne vurması ona iyi geliyordu. Dalgaların sesi onu rahatlatıyordu. Stephano'nun yaklaştığını duyabiliyordu ama on saniye daha gözlerini açmadan durdu.

Açtığında da, "Onu getiremedin," dedi.

"Ross Sumner bizi hayal kırıklığına uğrattı."

"Peki baldızın ziyaretini haber veren gardiyan?"

"O da başarısız oldu."

Gertrude bakışlarını okyanustan uzaklaştırıp ona döndü. Stephano iri yapılı bir adamdı. Prens Valiant tarzı kesilmiş simsiyah saçları, onu genç kalmaya çabalayan yaşlı bir *rock*'çı gibi gösteriyordu. Stephano'nun takım elbisesi özel dikimdi ama yine de kareyi andıran vücut şekli yüzünde karton kutu gibi duruyordu.

"Anlamıyorum," dedi Gertrude. "Nasıl kaçmış olabilir?"

"Önemi var mı?"

"Belki de yok."

"Bir tehdit oluşturmuyor."

Gertrude gülümsedi.

"Ne? Öyle mi sence?"

David Burroughs'un onlara kalıcı bir zarar verme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu ama kocasının mide bulandırıcı şekilde Payne Zirvesi adını verdiği noktaya diğer P'yi eklemeden varılmıyordu:

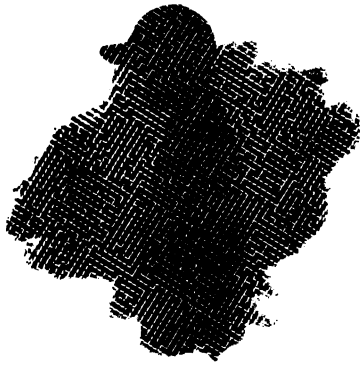
Paranoya.

Gertrude aynı zamanda dünyanın işleyişini de iyi biliyordu. Ne olacağını asla bilemezdiniz. Güvende olduğuna inanırsın. Her açıyı düşünüp hesaba kattığından, kendini güvenceye aldığından emin olursun ama öyle olmaz. Asla. Dünyanın düzeni bu değil.

Kimse her şeyi dört dörtlük yapamaz.

"Bayan Payne?"

"Hazırlıklı olmalıyız Stephano."

23. BÖLÜM

Manhattan sokaklarında aceleyle yürüyordum.

Koşup dikkat çekmek istemedim ama aynı zamanda On İkinci Cadde'deki o apartmanla arama da mesafe koymak istiyordum. Kuzeye doğru ilerledim. On Dördüncü Cadde metro durağını ve ardından Yirmi Üçüncü Cadde metro durağını geçtim. Aşağı inmedim çünkü eğer insan avı başladıysa civardaki metro duraklarını da tutarlardı.

Belki de tutmazlardı.

Gerçek şu ki hiçbir fikrim yoktu.

Revere, Massachusetts. Doğup büyüdüğüm yer.

Hilde Winslow'a şantaj yapan adam? Saçında beyaz bir tutam olan? O da orada yaşıyordu.

Onu tanıyordum.

FBI'ın babamın evinin etrafını da tuttuğunu varsaydım ama yine de her yerde olamazlardı. Televizyondan ve filmlerden, bütün kötü adamların polisin elindeki sınırsız gözlem, parmak izi ve DNA örneği olanaklarıyla yakalanıp hemen adalete teslim edilmesine alışığız.

Ayrıca Hilde Winslow'un polislere ne anlattığını da bilmiyordum. Durumumu anlamış gibi görünüyordu ve kaçmama yardım

etmişti ama bunu kesin şekilde söylemek zordu. Rol yapmış da olabilirdi. Polis içeri girdiğinde onun yanında olmam durumunda olacaklardan korkmuş da olabilirdi. Bilmiyordum.

Zaten başka seçeneğim de yoktu. Revere'e gitme riskini göze almalıydım.

Yarım saat sonra Times Meydanı'na vardığım anda boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı fark ettim. Böyle kalabalık yerleri, insanları, gürültüyü, parlak ışıkları, büyük ekranları, neon tabelaları kafamın içinde kurmuştum ama şu an bu deneyimlediğim şeye hazırlıklı değildim. Durdum. Çok fazla uyaran vardı. Uğultuların, renklerin, kokuların, yüzlerin, kısacası hayatın saldırısı beni sersemletmişti. Beş yılını karanlık bir odada geçirmiş, ardından da gözüne fener tutulmuş bir adam gibiydim. O kadar çok başım dönüyordu ki düşmemek için bir duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Buraya kadar gelmemi sağlayan adrenalin azalmak bir kenara, buhar olup geceye karışmıştı. Üzerime yorgunluk çöktü. Saat geç olmuştu. Boston tarafına giden trenler ve otobüslerin son seferi kalkmıştı. Aklımı kullanmalıydım. Revere'e gidince ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bunu başarabilmek için bütün becerilerimi kullanabilir durumda olmalıydım. Kısacası uyumam lazımdı.

Yakınlarda polisin bakamayacağı kadar çok metro durağı vardı ama sonunda yürümeyi seçtim. Kazınmış kafam onları benden uzaklaştıracaktı. Üstelik Hilde Winslow beni şapkayla görmüştü ve şu anda cerrahi maske de takıyordum. Artık çok az insan taktığı için bunu takmaya devam edip etmemek arasında kaldım ama düşününce bu beni gizliyordu da. Kalsa mıydı? Zor karardı. Nerede uyuyacağıma karar vermek de öyle. Kuzeye, Central Park'a doğru yürümeye karar verdim. Orada saklanacak ve sığınacak çok yer vardı ama orası da polisin tutacağı yerlerden biri olabilir miydi? Kullan-at telefonuma baktım. Sadece bu telefonu bana alan Rachel biliyordu numarayı. Benimle iletişime geçmesini bekliyordum ama henüz aramamış-

tı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Muhtemelen hâlâ izlendiğini hissediyordu.

Bir plan yaptım. Maskemi taktım ve Central Park'a doğru yola koyuldum. Yetmiş Dokuzuncu Cadde civarında, parkın içindeki doğal koruma alanı olan Ramble'a uzanan patikaya girdim. Burada ağaçlar daha sıktı. Mümkün olduğunca içlerde, tenha bir yer buldum. Biri bana yaklaşırsa ses duyup tepki verebileyim diye etrafıma dallar yerleştirdim. Uzandım ve birbirine karışan şehir seslerini dinledim. Sonra gözlerimi kapattım ve şükür ki rüyasız bir uykuya daldım.

Penn İstasyonu'nun tıklım tıklım olacağını bildiğim saatte Boston'a giden trene bindim. Kafam tamamen tıraşlıydı ve maske takıyordum. Yolculuk sırasında birden yirmi dört saattir özgür olduğumu idrak ettim. Her an tedirgindim ama tuvalete gidip de aynaya baktığımda, birinin beni tanıma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu fark ettim. Bu trene binmem ne kadar riskliydi, bilmiyordum ama başka çarem mi vardı?

Boston'a bir saat kala nihayet telefonum çaldı. Gelen numarayı tanımıyordum. Hemen açtım ama bir şey demedim. Telefonu kulağıma götürüp bekledim.

Rachel, "Alpaka," dedi.

Çok rahatladım. Her konuşmaya başlamak için yedi tane şifreli sözcük bulmuştuk. Eğer konuşma o şifreli sözcüklerden biriyle başlamıyorsa, o zaman ya biri onu zorla aratmış ya da dinleniyor demekti. Şifreyi bir daha kullanırsa, mesela şimdi söylediği 'alpaka'yı tekrar söylerse, yine birinin onu dinlediğini ve beni kandırmaya çalıştığını anlayacaktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Benim karşılık olarak söyleyeceğim bir şifre yoktu. Buna gerek görmedim. Temkinli olmak ile gülünç olmak arasında çok ince bir çizgi vardı.

"Beklediğimiz gibi."

"Polisler seni sorguya aldı mı?"

"Evet, FBI aldı."

"Nereye gittiğimi anladılar," dedim.

"FBI mı?"

"Evet. Hilde'nin evinde beni az kalsın yakalıyorlardı."

"Ben bir şey söylemedim. Yemin ederim."

"Biliyorum."

"O zaman nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Ama kaçabildin?"

"Şimdilik."

"Onu konuşturabildin mi?"

Elbette Hilde Winslow'u kastediyordu. Ona evet dedim ve öğrendiğim detayları paylaştım. Hilde'nin mahkemede yalan söylediğini itiraf ettiğini söyledim ama Revere bağlantılı kumar mevzusunu anlatmadım. Böylelikle eğer birileri bir şekilde telefonu dinliyorsa (insan böyle paranoyak oluyor işte) onlara nereye gittiğime dair ipucu vermemiş olacaktım.

"Mümkün olduğunca çok nakit çekiyorum. Konuştuğumuz gibi, FBI'ın peşime taktığı adamlardan kurtulmanın bir yolunu bulacağım."

"Ne kadar sürer?"

"Bir, bilemedin iki saat. Vardığın yerde bana konum at. Yanına geleyim."

"Teşekkürler."

"Bir şey daha var," dedi Rachel ben tam kapatırken.

Bekledim.

"Dün gece Cheryl bana geldi."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. "Nasıl geçti?"

"Ona fotoğrafı gösterdim. Bunun ikimizin hayal ürünü olduğunu düşünüyor."

"Haksız sayılmaz."

"Ayrıca kişisel sorunlarımın yargılarımı gölgelediğini söyledi."

"Neymiş onlar?"

"Sana birkaç internet sayfasının bağlantısını göndereceğim David. Onları oku. Açıklamaya çalışmaktan daha kolay."

Rachel yayımlamak istediği taciz hikâyesi ve Catherine Tullo adında genç bir kadının intiharıyla ilgili üç bağlantı gönderdi. Arkama yaslandım ve üçünü de okudum. Durumu, sanki Rachel gibi sevdiğim biriyle ilgili değilmiş gibi, tarafsız şekilde ele almaya çalıştım.

Fakat pek çok yönden buna tarafsız kalmak zordu.

Rachel'a soracağım sorular vardı ama bekleyebilirlerdi.

Arkama yaslandım ve Boston, Kuzey İstasyonu çağrısını duyana dek gözlerimi kapattım. Platforma yanaşırken orada bir grup polis göreceğim korkusuyla camdan dışarı baktım. Tek tük polis vardı, bence bu normaldi ve bir şeye odaklanmış gibi bir halleri yoktu. Bu pek bir şey ifade etmiyordu ama yine de silah doğrultmuş yüzlercesini görmekten iyiydi. İstasyondan çıkıp büyüdüğüm şehre doğru yol almaya başladım. Gülümsemeden edemiyordum. Causeway Caddesi'ne doğru ilerledim ve Lancaster Bulvarı'nın köşesinde, Boston'da adım başı bulunan *Dunkin'*lerden birini gördüm. Yarım düzine *donut* (iki Fransız tipi kıvrımlı, iki çikolata kaplı, biri kavrulmuş Hindistan cevizli, bir tane de klasik) ve büyük boy, sade kahve aldım çünkü aromalı kahvelerden nefret ediyordum. Özellikle de *Dunkin'*inkinden.

Elimde *Dunkin* poşetiyle Lancaster Bulvarı'na doğru yürüdüm. Maskem hâlâ duruyordu ama Fransız tipi olanı yemek için onu in-

dirme riskini göze aldım. Düşündükçe ağzım sulanıyordu. On beş dakika sonra Bowdoin Caddesi metrosundaydım ve Mavi Hat'a binip Revere Plajı'na doğru gitmeye başladım. Gençken bu yolu yaptığım zamanlar geldi aklıma. O zamanlar bir grubumuz vardı. Hepimiz Revere Lisesi'nde aynı sınıftaydık. Adam Mackenzie en yakın arkadaşımdı ama grupta TJ, Billy Simpson ve şimdi ziyaretine gitmekte olduğum Eddie Grilton da vardı.

Eddie'nin ailesinin Revere Plajı'na iki adım mesafedeki Kuzey Sahili Yolu üzerindeki Centennial Bulvarı'nda bir eczanesi vardı. Orayı dedesi açmıştı. Tanıdığım herkes reçetelerini orada yaptırırdı ve o zamanlar Eddie'nin önce dedesi, sonra da babası Fisher, suç ailesinin yasadışı bahis işlerini yürütüyordu.

Eczanenin arkasındaki küçük otopark caddeden tamamen izole edilmişti. Eskiden burası bizim ana buluşma yerimizdi. Bira ve ot içerdik. Tabii ki bu çok uzun zaman önceydi. Grup çoktan dağılmıştı. TJ Newton'da doktorluk yapıyordu. Billy Miami'de bir bar açtı ama buradan gitmeyi, dedesinin ve babasının hayatından kurtulmayı en çok isteyen, gençken çalışmak zorunda olduğu eczaneden nefret eden Eddie hâlâ buradaydı. Babasının isteği üzerine eczacılık okumuştu. Mezun olduktan sonra, dedesi gibi babası da kalp krizinden ölene dek de orada çalıştı. Şimdi de orayı Eddie yönetiyor ve yere yığılma sırasının kendisine gelmesini bekliyordu.

Revere Plajı istasyonunda indiğimde yine temkinli olmaya başladım; yalnızca etrafta polis olma ihtimalinden değil, aynı zamanda kılık değiştirdiğim halde beni tanıyanların olabileceği bir yer varsa orası da eski mahallemdi. Çocukluğumun geçtiği eve, Sal'ın Pizzacısı'na, Grilton Eczanesi'ne, hepsine üç yüz metre uzaktaydım.

Grilton Eczanesi artık biraz daha kötü görünüyordu ama hatırladığım kadarıyla eskiden de yıkılıp dökülmeye yüz tutmuş bir hali vardı. Kırmızı tuğlaları artık neredeyse hiç kırmızı değildi. Neon tabelasının kenarları paslanmıştı. Açıldığında harfler yanıp sönüyordu. Kafamı öne eğdim ve ara sokaktan, arkadaki eski buluşma

yerimize doğru ilerledim. Bir tane boş park yeri vardı. Eddie'nin babasının *Cadillac*'ını hep oraya park ettiğini hatırladım. O araba Eddie'nin babası için çok özeldi ve her zaman cilalı dururdu. Eddie o *Cadillac ATS*'yi hâlâ aynı yerde tutuyordu. Her şey değişiyor ve yine her şey aynı kalıyordu.

Yorulunca çömeldim.

Bir çöp bidonunun arkasına saklandım. Kahvem hâlâ sıcaktı. *Dunkin*'in özelliğiydi bu. Fransız tipi olan *donut*'ı tek lokmada ağzıma attım ve Hindistan cevizli olanın da yarısını ısırıp yavaşladım. Hapishanede pek çok zulüm görmüştüm ama sanırım damak tadıma yapılanı gözden kaçırmıştım. Lezzetinden ve içindeki şekerden başım döndü. Belki de özgürlük hissindendi. Hapiste olmak insanı uyuşturduğu için zevkle uzaktan ya da yakından bağlantılı bir şey hissetmek, deneyimlemek kolay olmuyordu. Gerçekten de faydası oluyordu. Beni hayatta tutmuştu bu. Artık o koruyucu kabuğun dışına çıkıp da Matthew'u ve kurtulma olasılığını düşünmeye başlayınca tüm o 'hissetme' becerisi geri akın etmişti.

Saate baktım. Bu arka girişi kimse kullanmazdı. Bunu burada takıldığımız zamanlardan biliyordum. Çok sürmez diye düşündüm ve dediğim gibi de oldu. Arka kapı açıldı, Eddie dışarı çıktı ve dudaklarına bir sigara götürdü. Elinde çakmak vardı. Cam kapı arkasından kapandığı gibi çakmağı yakıp sigaranın ucunu tutuşturdu. Derin bir nefes çekerken gözleri kısıldı.

Eddie yaşlanmış görünüyordu. Zayıf ama göbekliydi. Bir zamanlar gür olan saçları artık azalıyordu ve seyrek saçlı olmakla kellik arasında bir yerde tutuyordu. Kalem kadar ince bir bıyığı vardı ve gözleri çökmüştü. Bu işi nasıl halledeceğimi bilemediğim için doğrudan görüş alanına girdim.

"Selam Eddie."

Beni görünce ağzı açık kaldı. Sarkan dudaklarından sigarası düştü ama havada yakaladı. Bu beni gülümsetti. Eddie'nin elleri hep çevik olmuştu. Aramızdaki en iyi pinpon oyuncusuydu, bilardoda

grubun en iyisiydi, el-göz koordinasyonu gerektiren tiltte, bowlingde ve mini golfte de ustaydı.

"Hassiktir!" dedi Eddie.

"Çığlık atma demeli miyim?"

"Saçmalama, hayır, dalga mı geçiyorsun?" Üzerime atladı. "Seni gördüğüme çok sevindim dostum."

Bana sarıldı, eski ve yeni hislerim arasında kaldım, kasıldım ama buna teslim olursam olduğum yere çökecek ve bir daha asla ayağa kalkamayacaktım. Yine de sarılmak iyi geldi sigara kokusu bile. "Ben de Eddie."

"Kaçtığını haberlerde gördüm." Kafamı işaret etti. "Senin de mi saçların döküldü?"

"Hayır, kılık değiştirdim."

"Akıllıca," dedi Eddie. "Sana hemen bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Matthew'u öldürmedin, değil mi?"

"Öldürmedim."

"Biliyordum. Var mı bir planın? Unut gitsin, ne kadar az bilirsem o kadar iyi. Nakde ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"Tamam. İşler berbat ama kasada biraz para var. Ne varsa senindir."

Gözlerim dolmasın diye uğraştım. "Teşekkürler Eddie."

"Buraya bunun için gelmedin mi?"

"Hayır."

"Anlat o zaman."

"Hâlâ yasa dışı bahis işinde misin?"

"Yok. İşler o yüzden kötü zaten. Eskiden hep yapıyorduk. Yani

dedem, babam. Babam herkese bahis oynatıyordu. Polise göre buradakilerin hepsi dolandırıcıydı. Senin babanı kastetmiyorum."

"Anladım."

"O nasıl bu arada?"

"Muhtemelen sen benden daha fazlasını biliyorsundur Eddie."

"Evet, sanırım. Ne diyordum?"

"Polisler babana ve dedene dolandırıcı dedi."

"Doğru ama günün sonunda bizi kim batırdı, biliyor musun? Devlet. Eskiden bahis yasadışı bir şeydi. Sonra devlet buna loto adını verdi, bizim verdiğimizden daha boktan bahis oranları koydu ve bam! Artık yasal. Kumar da yasadışıydı ama sonra birkaç pislik politikacılara para yedirdi ve şimdi bir tıkla internetten oynayabiliyorsun. Esrar bile var, ki dedem bunu hiç satmamıştı."

"Ama beş yıl önce oynatıyordun, değil mi?"

"Aşağı yukarı o zamanlarda işler kötüleşmeye başladı."

"Ellen Winslow diye bir müşterin var mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Benim müşterim değildi o. Onun bahislerini Shirley Bulvarı'ndaki Reggie alıyordu."

"Ama bu ismi biliyorsun?"

"Evet, çok borcu vardı ama senin bunla ne ilgin olduğunu anlayamadım."

Eddie'nin üzerinde hâlâ beyaz eczacı önlüğü vardı. Doktor ya da Filene'de kozmetik ürünleri satan biri gibi duruyordu.

"Fisher kardeşlere borcu mu vardı yani?"

Eddie bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmadı. "Evet, sanırım. Davey, niye bana bunları sorup duruyorsun?"

"Kyle'la konuşmam lazım."

Sessizlik oldu.

"Kyle dediğin Kokarca Kyle mı?"

"Ona hâlâ böyle mi diyorlar?"

"Kendi öyle istiyor."

Bu isim ona biz çocukken takılmıştı. Kyle'ın şehre ne zaman taşındığını hatırlamıyordum. Birinci, belki de ikinci sınıftayken olabilirdi. O zaman bile saçında beyaz bir tutam vardı. Simsiyah saçlarının arasındaki beyaz şeritle hemen fark ediliyordu ve Kokarca lakabını da bu yüzden almıştı. Başka çocuk olsa bundan nefret ederdi. Küçük Kyle ise bundan keyif almıştı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Eddie. "Eski bir borçla ilgili Kokarca Kyle'la mı konuşmak istiyorsun?"

"Evet."

Eddie ıslık çaldı. "Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Dokuz yaşındayken Lisa Millstone'u çatıdan attığını da hatırlıyorsun o zaman?"

"Hatırlıyorum."

"Bayan Bailey'in kedilerini? Biri on, diğeri on iki yaşlarındayken ortadan kaybolmuşlardı."

"Evet."

"Bir de Palloneların kızı vardı. Adı neydi? Mary Anne..."

"Hatırlıyorum," dedim.

"Kokarca hiç değişmedi Davey."

"Biliyorum. Sanırım hâlâ Fisher için çalışıyor?"

Eddie sağ eliyle sertçe yüzünü ovuşturdu. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu anlatacak mısın?"

Anlatmamak için bir sebep göremiyordum. "Sanırım Fisher oğlumu kaçırdı ve bana cinayet üzerinden tuzak kurdu."

Ona kısaca anlattım. Eddie bana delirmiş olduğumu söylemedi ama bunu düşünmüştür. Ona eğlence parkındaki fotoğrafı gösterdim. Hızlıca baktı ama gözleri çoğunlukla bendeydi. Sigara izmaritini çatlak kaldırıma atıp bir tane daha yaktı. Sözümü kesmedi.

Bitirince de, "Seni bu konuda ikna etmeye çalışmayacağım," dedi. "Kocaman adamsın..."

"Teşekkür ederim. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Bir ararım."

"Sağ ol."

"Babasının emekli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Nicky Fisher emekli mi oldu?" dedim.

"Evet, emekli oldu ve sıcak bir yere yerleşti. Her gün golf oynuyor diye duyuyorum. Hayatını adam öldürmeyle, soygunla, gaspla, yağmayla, adam yaralamayla geçirdi ama şimdi seksenlerini Florida'da, golf ve spa masajlarının, güzel akşam yemeklerinin tadını çıkararak geçiriyor. Karma, değil mi?"

"Peki şimdi patron kim?"

"İşlere artık oğlu NJ bakıyor."

"Sence NJ benimle konuşur mu?"

"Sorabilirim ama eğer bunu itiraf edeceklerini filan düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Kimsenin başını belaya sokmaya niyetim yok."

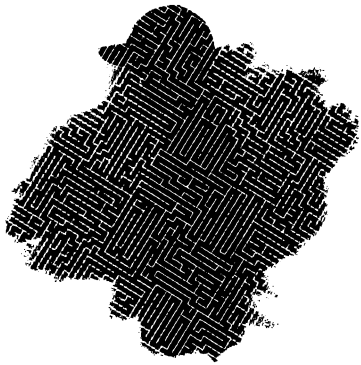
"Tamam ama sadece bu değil. Milyonlarca saçma gerekçeyi bir kenara bırakacak olursak, eğer gerçekten sana oğlunu öldürmüşsün gibi tuzak kurmak istedilerse şimdi neden hemen polise haber vermesinler?"

"Fisherlar polisi mi arayacak?"

"Tamam, bu o kadar da mantıklı değil ama seni öldürebilirler. Onların tarzı bahsettiğin Monte Cristo Kontu hikâyesinden ziyade bu."

"Başka seçeneğim yok Eddie. Elimdeki tek ipucu bu."

Eddie başını salladı. "Tamam. Arayayım."

24.BÖLÜM

Rachel takip edilip edilmediğini bilmiyordu. Muhtemelen ediliyordu.

Önemi yoktu. Bir planı vardı.

Yürüyerek tren istasyonuna gitti ve Main/Bergen hattına bindi. Tren bu saatte kalabalık değildi. Etrafını kontrol etti, iki kez vagonlara göz gezdirdi. Görünüşe göre kimse onu takip etmiyordu ama işlerinde çok iyi de olabilirlerdi.

Secaucus Kavşağı'nda trenden indi ve New York'taki Penn İstasyonu'na giden trene yöneldi. Trende hemen hemen herkes aynı şeyi yaptı. Yine insanlara göz gezdirdi ama kimse ona bakmıyordu.

Önemi yoktu. Bir planı vardı.

Sonraki kırk beş dakika boyunca Manhattan sokaklarında yürüdü, avukatı Hester Crimstein'in ona gitmesini söylediği Park Pulvarı ve Kırk Altıncı Cadde'nin kesiştiği yerde bulunan yüksek binaya varana dek şehir merkezindeki pek çok yerin önünden geçti. Onu bekleyen genç bir adam vardı. Genç adam Rachel'a adını sormadı. Sadece gülümsedi ve, "Bu taraftan," dedi. Asansör kapısı zaten açıktı. Hiç konuşmadan dördüncü kata çıktılar. Kapılar açılınca genç adam şöyle dedi:

"Koridorun sonunda, solda."

Rachel'ın inmesini bekledi ve ardından yolu gösterdi. Kapıyı açıp içeri girdi. Lavabonun kenarında duran başka bir adam vardı.

Diğer adam, "Oturun," dedi.

Sırtını lavaboya vererek oturdu. Adamın eli çabuktu. Saçını kısa kesip kızıla boyadı. Tüm bu işlem boyunca tek kelime etmedi. İşi bitince de az önceki genç adam yine geldi. Rachel'ı tekrar asansöre götürdü. G3 düğmesine bastığı için Rachel bunun garajın üçüncü katı olduğunu düşündü. Genç adam asansörde Rachel'ın eline bir araba anahtarı ve bir zarf tutuşturdu. Zarfta nakit para, Rachel Anderson (kızlık soyadı) adına düzenlenmiş bir ehliyet, iki kredi kartı ve bir telefon vardı. Telefon taklit bir cihazdı. Normal aramaları ve mesajları alabiliyordu ama FBI bulunduğu yeri takip edemiyordu. En azından genç adam ona bunu böyle açıklamıştı.

G3'e vardıklarında asansörün kapısı açıldı. "Kırk yedi numaralı park yeri," dedi. "Dikkatli sürün."

Araba bir *Honda Accord*'du. Çalıntı ya da kiralık değildi ve Hester ona bu şekilde asla takip edilemeyeceğinin güvencesini vermişti. Direksiyona geçerken telefonuna baktı. David az önce konumunu göndermişti.

Vay.

Onun Revere'de, eski evinin yakınlarında olduğunu görünce şaşırdı. Meraklandı. Eve gitmek planın bir parçası değildi. Aslında David bildik yerlere gitmenin tehlikesinden üstüne basa basa bahsetmişti.

Belli ki Hilde Winslow ona Revere'e gitmesini gerektiren bir şey söylemişti.

Rachel nedenini anlamamıştı ama zaten henüz anlamasına da gerek yoktu. Arabayı çalıştırdı ve kuzeye doğru yola koyuldu.

Eddie telefonu kapatıp birkaç saat sonra onu görebileceğimi söyledi.

"O zamana kadar arka odaya geçmek ister misin?" diye sordu Eddie.

Başımı iki yana salladım ve ona kullan-at telefonumun numarasını verdim. "Tam saati öğrenince beni arar mısın?"

"Tabii."

Ona teşekkür ettim ve caddenin karşısına geçtim. Bu mahalleyi avcumun içi gibi biliyordum. Her şey değişiyordu ama bunun gibi yerlerde pek bir şey değişmezdi. Sahil hariç tabii. Artık Revere Plajı'na bakan yüksek binalar vardı ama benim büyüdüğüm sıra evlerde yeni badana, alüminyum kaplama ve birkaç ekleme dışında her şey aynıydı. Çocukluğumun büyük bir kısmı kestirmeden gitmek, birilerine görünmemek ya da sırf macera olsun diye bahçeden bahçeye atlayarak geçmişti.

Artık babama çok yakındım.

Tehlikenin farkındaydım. Eminim ev civarında peşimde düşmüş epey kişi vardı. Yani babamla halamın hâlâ ikamet ettiği çocukluk evimi gözetliyor olabilirlerdi. Mantıklıydı ama daha önce de belirttiğim gibi, polisler her yerde aynı anda olamazdı. Dün gece New York'ta olduğumu biliyorlardı. Oradan Revere'e geçeceğimi mi düşünmüşlerdi? Bu Hilde Winslow'un onlara ne anlattığına bağlıydı ve mahkemede yalan ifade verdiğini itiraf edeceğinden şüpheliydim.

Gençliğimin arka bahçelerine dalar dalmaz her açıyı kontrol ettim. İzlendiğimi anlamak için evin önüne park etmiş bir minibüs durmasına gerek olmadığını biliyordum ama etrafta tehlikeyi çağrıştıran bir şey de göremedim. Güvenli mi, değil mi, bilemedim. Mantıklı olup olmadığını da bilmiyordum. Bir an durup geri adım attım: Bunca zaman sonra babamı ve Sophie halamı görmenin ne anlamı vardı? Ziyaretim onları üzmez miydi?

Ama ayaklarım beni eski evime götürüyordu. Birkaç saat sonra öldürülebilecek bir kaçak mahkûmdum ve şu hayatta en sevdiğim

insanları görmek istiyordum. Bu çok mu tuhaf? Hayır. Asıl amacım ve odak noktam Matthew'u bulmaktı.

Thornton ve Highland bahçelerine girince kendimi güvende hissettim. Çoğunlukla birden fazla evin bir arada bulunduğu binalardı bunlar ve bu sebeple bir konutun nerede başladığını, nerede bittiğini anlayamıyordunuz. Bu, yıllar içinde pek çok yer savaşlarına sebebiyet vermişti. Ön dört yaşındayken Siegelmanlar Bay Crestin'in bahçesinin mülk sınırının dışına çıktığını iddia etmiş ve bu sebeple Crestin'in ödüllü domateslerinden biraz istemişlerdi. Şimdi o tartışmalı sınırdan geçip Bayan Bordio'nun evine vardım. Bayan Bordio, eskiden göz tembelliği dediğimiz bir durumu olan oğlu Pat ile burada yaşıyordu. 2000'li yılların başında taşınmışlardı ve belli ki evin yeni sahipleri oraya iyi bakmıştı. Pat'in babası Bay Bordio Vietnam'da ölmüştü ve o zamandan beri arka bahçe hep ota karışmış haldeydi. Sonunda babam, mahalledeki erkeklerin sırayla onun çimlerini biçtiği bir düzen oluşturmuştu. Bayan Bordio da borcunu ev yapımı fıstık ezmesiyle ödüyordu. Şu an evinin önünden geçtiğim Bay Ruskin, bütün bir yazı tuğla ve betondan devasa bir pizza fırını inşa ederek geçirmişti. Ruskinler 2007 yılında oradan taşınmış olsa da fırın hâlâ oradaydı. Bir gün bu mahalle kasırgayla yok olsa bile ayakta kalan tek şey o fırın olurdu.

İleride çocukluğumun geçtiği arka bahçeyi görebiliyordum.

Buradaki çalılar daha sıktı. En eski anılarımdan biri, herhalde üç ya da dört yaşındaydım, babamla Philip amcanın bahçeye salıncak kurmuş olmalarıydı. Adam ve ben babalarımızı hayranlıkla izlemiştik. Sıcak bir gündü ve babamın bir şişe *Bud* alıp sık sık dudaklarına götürdüğünü hatırlıyordum. Büyük bir yudum alıyor, şişeyi indiriyor, benim baktığımı fark edip göz kırpıyordu.

Ve tabii ki lisedeki kız arkadaşım Cheryl'ı da hatırladım.

Eve yaklaştıkça en güçlü anım, Bay Diamond'ın her yıl *Sukkot*'u*

* Musevilerin Mısır'da çıkışı anısına kutladıkları, sekiz gün süren bir bayram. (ç.n.)

kutlamak için kurduğu çadırın kutsallığına zarar vermiş olmamdı. *Sukkah* çadırı normalde ince dallardan ve çatısız olarak yapılan kulübe benzeri bir yapıydı ve dışarı kurulurdu. Bu mecburiydi. Artık bütün dini detayları hatırlamıyordum. Hapishanede tanıştığım adamlar tuhaf şekilde şu ana dek tanıdığım en dindar insanlar olmuştu. Ben oraya uymuyordum.

Neyse, Diamondların çadırı mahalledeki herkesin çadırından bir adım öndeydi. Üzerinde canlı renkler ve İbranice yazılar olan, büyük bir çadırdı ve Cheryl'la ben on yedi yaşımızdayken, serin bir Ekim akşamı gizlice o çadıra girmiş ve bekaretimizi kaybetmiştik.

Evet. Aynen böyle olmuştu.

Bunu hatırlayınca gülümsemeden edemedim.

Ah, Cheryl'ı sevmiştim.

Sekizinci sınıftayken Shirley Bulvarı'na taşındıklarından beri ona âşıktım ancak lise mezuniyet balosuna kadar hiçbir şey olmamıştık. Zaten balodan sonra da 'arkadaş' kaldık. Bilirsiniz işte. Ortak arkadaş gruplarımız vardı ve ikimiz için birbirimizden başkası yoktu. O geceyi, ona sorarsanız sıkıntıdan, birlikte geçirdik.

İlişkimiz de böylelikle başlamış oldu.

Diamondların arka bahçesindeki ağaca yaslandım. Cheryl ve ben uzun süre çok iyiydik. Üniversitede kısa bir ayrılık yaşadık. Bu daha çok benimle alakalıydı. Herkes bize birine bağlanmak için çok genç olduğumuzu ve başka kimseyle bir ilişki tecrübesi edinmemiş olduğumuzu söyleyip duruyordu. Denedik ama beklediğimiz gibi olmadı. Üniversitenin son yılında nişanlandık ama Cheryl tıp fakültesini bitirene kadar evlenmeyeceğimize dair birbirimize söz verdik ve bu plana sadık kaldık. Sonra evlendik ve o da hayalini kurduğu uzmanlığını aldı. Bu sorunsuz, beklediğimiz gibi giden mutlu sürecin ardından da çocuk sahibi olmaya karar verdik.

Bizim için işlerin ters gitmeye başladığı nokta burası oldu.

Cheryl (yoksa biz mi demeliydim?) hamile kalamıyordu.

Eğer çocuk sahibi olmakla ilgili sorununuz varsa yaşanan gerilimi ve baskıyı tahmin edersiniz. Cheryl da ben de bir çocuğumuz olmasını istiyorduk. Hem de çok. Bu bir nimetti. Dört tane istiyorduk. Planımız buydu. Bu konuda anlaşmıştık ama aylarca denememize rağmen hiçbir şey olmadı. Hamile kalmaya çalıştığınızda, sanki dünyadaki herkes, en kötüleri, hiç hak etmeyenler, çocuk istemeyenler bile hamile kalıyormuş gibi gelir. Sen hariç herkes hamile kalıyordur.

Test üstüne test isteyen bir uzmana gittik ve sorunun bende olduğunu öğrendik. Evet, hepimiz bunun 'bir tarafın hatası' olmadığını, bu işte birlikte olunduğunu, bunun sizi daha az erkek yapmadığını biliyorduk ama sperm sayımın çocuk sahibi olmaya yetmeyecek kadar az olduğunu bilmek beynimi kemirip duruyordu. Sanırım artık bunu daha iyi idrak ediyordum. Zehirli erkeklik kavramını filan biliyordum ama benim büyüdüğüm yer gibi yerlerde erkeğin belli başlı sorumlulukları vardı ve eğer karını hamile bile bırakamıyorsan adamlık mıydı bu?

Utanıyordum. Aptalca, biliyorum ama insanın duyguları aptalliktan anlamıyor.

Cheryl ve ben üç kez tüp bebek tedavisi denedik ve başarısız oldu. Aramızdaki gerginlik artmaya başladı. Her muhabbetimiz çocukla ilgiliydi ya da daha kötüsü, bu bizi tüketmesin diye uğraşmaya başlayınca (çünkü bize sakinleşip akışına bırakınca mucizelerin mümkün olduğunu söylemişlerdi), bırakın günlük hayatımız, yatak odamız bile bir fil biblosu misali, süs gibi duruyordu. O fil bizi hiç bırakmadı.

Cheryl bu konuda çok iyiydi.

Ya da ben öyle düşünmüştüm.

Beni asla suçlamadı ama ben özgüven sorunlu bir aptal olduğum için kafamda kurup duruyordum. Bana farklı baktığını düşündüm. Bana bakıyor ve beni onu arzularken buluyordu. Diğer erkeklere,

doğurgan erkeklere bakıp acaba onlardan biriyle birlikte olsa nasıl olurdu diye düşünüyordu.

Bu bizi neredeyse yok ediyordu.

Sonra güzel bir haber aldık. Babamın Revere'deki eski arkadaşlarından biri New Hampshire'da pratisyen hekimdi. Dr. Schenker kendisinde de aynı sorunun olduğunu ve varikosel ameliyatıyla iyileştiğini söyledi. Detaya girmek istemiyorum, siz de istemezsiniz ama özetlemek gerekirse testis içindeki şişmiş damarları temizliyorlar. Uzun lafın kısası: İşe yaradı. Bir anda sperm sayım normalin üzerine çıktı.

Dört ay sonra Cheryl Matthew'a hamile kaldı.

Her şey yeniden güzelleşmişti.

Ama aslında öyle değilmiş.

Yıllar süren kısırlık cehennemi bize ve ilişkimize zarar vermişti ama Matthew doğduktan sonra o günlerin arkamızda kalacağını düşünmüştüm. Kalmıştı da. Ta ki Cheryl'ın arkamdan iş çevirip, sperm donörü bulmak için başka bir kliniğe gittiğini öğrenene kadar. Oradan sperm almamıştı ama ben bunu hiç atlatamadım. Bana tüm açıklığıyla, bunu sadece bebek sahibi olmak için değil, ikimizi de araftan kurtarmak için düşündüğünü anlatmıştı. Bir an için sadece kısa bir an için bir donörden sperm almayı düşünmüş ve benim bunu asla kabul etmeyeceğimi bildiği için de bana söylememişti.

Bunu aklından bile geçirmiş olmanın korkunç bir şey olduğunu itiraf etti. Çokça özür diledi ama özrünü kabul etmedim. En azından hemen. İncinmiştim. Yaptıkları aptalca özgüvensizliklerimi tetikledi ve hırsımı ondan çıkardım. Güvenimi sarsmıştı ve bu konuyu kötü yönetip işi iyice karmaşık bir hale getirmiştim.

Aile evimin arka penceresinde bir hareket gördüm. Bir çalının arkasına geçtim ve Sophie halamın pencerenin önünden geçip tek başına mutfak masasına oturduğunu görünce yüreğim burkuldu. Mavi, biçimsiz bir ev elbisesi giyiyordu. Sırtı kamburlaşmıştı. Saç-

larını tel tokalarla tutturmuştu ama aradan bazı tutamlar çıkıp yüzüne düşüyordu. İçim karmakarışık duygularla çalkalandı. Sophie halam... Annem kanserden ölünce beni büyüten harika, cömert, nazik, güçlü halam. Erken yaşlanmış, bitkin, yorgun görünüyordu. Hayat bütün canlılığını alıp götürmüştü. Yoksa babamın hastalığı yüzünden miydi?

Belki de benim yüzümden?

Sophie halam bana hep inanmıştı. Diğerleri bana yüz çevirmişti ama o asla.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kendimi tereddütle arka pencereye yaklaşırken buldum. Radyoyu açmıştı. Sophie halam mutfakta müzik dinlemeyi hep çok sevmişti. Klasik rock. Tabii artık radyo olmayabilirdi. *Alexa* ya da başka bir hoparlör olabilirdi. Pat Benatar'ın genç olduğumuzu, bir aşk acısından diğerine koştuğumuzu haykırdığını duyabiliyordum. Sophie halam; Pat Benatar, Stevie Nicks, Chrissie Hynde ve Joan Jett severdi. Arka verandanın basamaklarından çıktım ve hiç düşünmeden hafifçe cama vurdum.

Sophie halam başını kaldırdı ve beni gördü.

Aniden ortaya çıktığım için korkmasını ya da en azından şaşkına dönmesini bekliyordum. Bir an için tereddüt yaşamasını da anlayabilirdim ama Sophie halamda bunların hiçbir yoktu. O her zaman koşulsuz ve yoğun sevgi gösteren biri olmuştu. Şimdi de tek gördüğüm buydu. Ayağa kalktı ve hemen kapıya geldi. Yüzü şimdiden güneş gibi aydınlanmıştı, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Kapıyı hızla açtı, içimi acıtan korumacı bir tavırla sağa sola baktı ve "İçeri gel," dedi.

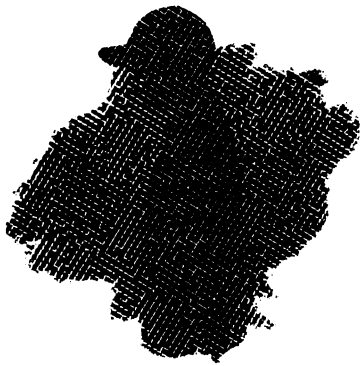
Dediğini yaptım. Elbette. Bir an babamın nöbetten geç döndüğü ve nerede olduğumu sorduğu, Sophie halamın da bir bahane uydurup beni bu arka kapıdan gizlice içeri soktuğu günlere gittim. İçeri girip kapıyı kapattım. Bana sarıldı. Artık daha küçük, daha kırılgandı. İlk başta çok sıkmaktan korktum ama öyle bir şey olmadı.

Kendimi geri çekip dik durmak, yapacağım şeye odaklanmak, o

anın duygu yoğunluğuna kapılmamak için uğraştım ama hiç şansım yoktu. Sophie halamla bu mümkün değildi. Ona sarılınca olmazdı. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim, hatta belki küçük bir çığlık bile attım ama bu narin kadın beni ayakta tuttu.

"Her şey düzelecek," dedi.

Ona inandım...

25. BÖLÜM

Briggs Hapishanesi Gardiyanı Ted Weston, Max ve Sarah'a hikâyesini bir, iki, üç kez anlattı. Max ve Sarah çoğunlukla sessiz kaldı. Max cesaret verici şekilde dinlerken başını salladı. Sarah sorgu odası olarak kullandıkları hapishane ofisinin bir köşesinde duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Ted müdürün ve mahkûmun arabaya bindiğini fark ettiği hikâyeyi üçüncü kez gururla anlatmayı bitirince Max başını sallamaya devam etti. Sonra Sarah'a dönüp şöyle dedi:

"En çok bu son kısmı sevdim. Ya sen Sarah?"

"Müdürün arabasını fark ettiği kısım mı Max?"

"Evet."

"Evet, ben de."

Max işaret parmağı ve başparmağıyla dudağını yolmaya başladı. Bunu tırnaklarını yememek için yapıyordu. "Neden Sarah ve ben en çok o kısmı sevdik, biliyor musun Ted? Sana Ted diyebilirim, değil mi?"

Ted Weston'ın yüzünde huzursuz bir gülümseme belirdi. "Tabii."

"Teşekkürler Ted. Nedenini bilmek ister misin peki?"

Weston isteksizce omuz silkti. "Elbette."

"Çünkü doğru. Gerçekten. Hikâyenin camdan baktığın, arabayı gördüğün ve 'dur bir dakika' dediğin kısmı doğru çünkü burayı anlatırken yüzün dürüstlükle ışıldıyor."

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Sarah.

"Sanki pahalı bir nemlendirici kullanıyormuşsun gibi. Geri kalanında, mesela hastalanan zavallı Burroughs'u gecenin bir saati revire nasıl götürdüğün gibi..."

"Tüm protokolleri ihlal edecek şekilde," diye ekledi Sarah.

"... Ya da birden sana saldırışı..."

"... Hiçbir gerekçesi olmadan!"

"Sen sağ elini kullanıyorsun, değil mi Ted?"

"Ne?"

"Sağ elini kullanıyorsun. Seni izliyordum. Önemli bir şey değil ama bize ne zaman Burroughs'u hücresinden alıp revire götürüşünü anlatsan gözlerin yukarı ve sağa kayıyor."

Sarah, "Bu da yalan söylediğinin işareti," dedi.

"Yüzde yüz doğru çıkmaz ama çoğunlukla doğrudur. Eğer gerçekten olan bir şeyi hatırlamaya çalışıyorsan, sağ elini kullanan biri olarak..."

"... Yüzde seksen beşimiz böyle zaten..."

"... Yukarı ve sola doğru bakar."

"Bir de oraya buraya kayan bakışlar Max."

"Tamam, teşekkürler Sarah. Buna bayılacaksın Ted. Sanırım hepinizin hoşuna gidecek. İnsan yalan söylerken gözleri sağa sola kayar. Sadece senin değil. Çoğu insanda böyledir. Nedenini bilmek ister misin?"

Ted hiçbir şey demedi. Max devam etti.

"Bu çok eskidir, Ted. İnsanların kendilerini başka bir insan, belki bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış hissettikleri ve bu yüzden gözleriyle bir kaçış yolu arayarak etrafa baktıkları zamanlardan kalma bir şey."

"Sen gerçekten de kökeninin bu olduğuna mı inanıyorsun Max?" diye sordu Sarah.

"Bilmem ama sağa sola kayan gözlerin yalana işaret ettiği bir gerçek. Kökeni bu mudur bilemem ama yine de ilgi çekici bir hikâye."

"Öyle," diye katıldı Sarah.

"Sağa sola bakan gözler," diye tekrarladı Ted kendinden emin görünmeye çalışarak. "Üstüme alınmıyorum."

Max dönüp Sarah'a baktı.

Sarah başını salladı. "Çok cesursun Ted!"

Weston ayağa kalktı. "Elinizde yalan söylediğime dair bir kanıt yok."

"Elbette ki var," dedi Max. "Sadece gözlerine mi bakıyoruz sanıyorsun?"

"Bizi tanımıyor Max."

"Hem de hiç Sarah. Göster ona."

Sarah banka dekontunu masanın üzerinde kaydırdı. Ted Weston hâlâ ayaktaydı. Aşağı baktı. Beti benzi attı.

"Sarah sağ olsun, bizim için önemli olan kısmı zaten renkli kalemle işaretlemiş, Ted. Görüyor musun?"

"Parayı elden almalıydın Ted," dedi Sarah.

"Evet ama o zaman nereye koyacaktı? Tutarlar on binin altında olduğu için saklayabilmişler. Kimse fark etmez diye düşünmüşler."

"Ama biz fark ettik."

"*Biz* değil Sarah. Sen... Sen fark ettin. Ted senin bu işte en iyisi olduğunu nereden bilebilirdi ki?"

"Beni utandırıyorsun Max."

Sarah'ın telefonu çaldı. Kenara çekildi. Ted Weston tekrar sandalyesine oturdu.

Max abartılı bir fısıltıyla, "Bana gerçekte ne olduğunu anlatmak ister misin yoksa genel kısma atılıp onların nasıl yaşadığını mı görmek istersin?" dedi.

Ted dekonta bakmaya devam ediyordu.

"Max?"

Sarah'tı bu. "N'oldu?"

"Yüz tanıma programı bizimkini bulmuş olabilir."

"Nerede?"

"Revere Plajı'nda trenden inerken..."

Sophie halam, "Burada kalamazsın," dedi. "FBI sabah buradaydı. Yine geleceklerdir."

Başımla onayladım. "Onunla konuşabilir miyim?"

Başını yana eğdi, üzgün görünüyordu. "Uyuyor. Morfinden. Onu görebilirsin ama o senin geldiğini fark eder mi, bilemiyorum. Seni yanına götüreyim."

Dantel örtüyle kaplı ve üzerinde eski fotoğraflar duran piyanonun yanından geçtik. Cheryl'le düğün fotoğrafımızın hâlâ önde, ortada durduğunu fark ettim. Ne düşüneceğimi bilemedim. Bu mahalledeki arkadaşlarımın en az iki, üç, hatta daha fazla kardeşi vardı. Ben tek çocuktum. Nedenini hiç sormadım ama benim yaşadığım soruna neden olan şeyin kalıtsal olabileceğinden şüpheleniyordum. En kötü "babasının oğlu" tanımlamasıydı bu, ki hiç oğlu da olmayabilirdi. Bu tamamen benim kuruntum.

Yatağının yanındaki sandalyeye (babamın eski çalışma masası sandalyesiydi bu) geçtim ve ona baktım. Uyuyordu ama yüzü kırışıktı. Sophie halam arkamdaydı. Babamı seviyordum. O dünyanın en iyi babasıydı ama onu aslında tanımıyordum. Duygularını anlatan biri değildi. Umutları, hayalleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de böylesi daha iyiydi, bilmiyorum. Bugünlerde duygularını bastıran, zehirli erkeklik konusunda epey kederli hikâye duyuyoruz. Öyle midir, bilemem. Babam Vietnam'da savaşmıştı. Babası da İkin-

ci Dünya Savaşı'nda savaşmıştı. Babaannem bana evden giden bu iki adamla geri dönen iki adamın aynı kişi olmadıklarını söylemişti. Bu barizdi ama babaannem aslında değişmediklerini, orada her ne gördülerse ne yaptılarsa ne yaşadılarsa bunu saklı tutma ihtiyacı hissettiklerini vurgulamıştı. Kendileri için değil, sevdiklerini bu dehşete maruz bırakmak istemedikleri için. Bu adamlar zalim, mesafeli ya da yara almış değildi. Kendilerine neye mâl olursa olsun sevdiklerini korumakla yükümlü adamlardı. Matthew doğunca babamın benimle yaptığı her şeyi hatırlamaya çalıştım. Ben de öyle bir baba olmak istedim. Ona kendini güvende, sevilmiş ve güçlü hissettirmek istedim. Usta bir sihirbazı izleyen bir çocuk misali, babamın tüm bunları nasıl yaptığını merak ettim. Onun sırlarını öğreneyim ki ben de Matthew'a aynısını yapabileyim istedim.

Babamı seviyordum. Eve yorgun gelir, üzerine beyaz bir tişört giyer ve benimle top oynamaya dışarı çıkardı. Cumartesi günleri öğle yemeğinde beni rozbifli sandviç yiyip *milkshake* içebileceğim Kelly's'e götürürdü. Köpek yarışlarına gitmeme izin verir, favorileri ve olasılıkları bana söyletirdi. Revere Polisi softbol takımı için sahaya çıktığında, özellikle de itfaiyecilere karşı yıllık maçlarını yaptıklarında ona tezahürat yapardım. Bana kravat bağlamayı öğretti. Yedi yaşındayken yüzümü köpükleyip, bana bıçaksız bir ustura vererek onunla tıraş olmama izin verirdi. Red Sox'u izlemek için beni yılda iki kez Fenway Park'a götürürdü. Tribünlerde otururduk. Ben sosisli sandviçle kola, o da sosisli sandviçle bira alırdı. Maçtan hatıra olsun diye bana karşı takımın flamasını alırdı. Celtics'i Philip amcanın evinde izlemiştik; büyük ekran televizyonu vardı. Babam bana kendimi hiçbir zaman baş belası ya da yükmüşüm gibi hissettirmedi. Benimle geçirdiği her ana değer veriyordu, ben de onunla geçirdiklerime.

Tüm bunların yanı sıra, babamın umutlarını ve hayallerini, endişelerini ve dertlerini, annemin ölümüyle kendini nasıl hissettiğini veya bu hayattan aşağı yukarı ne beklediğini bilmiyordum.

Şimdi oturmuş, gözlerini açmasını ve beni tanımasını bekliyor-

ı. Elbette ki bir mucize bekliyordum; benim eve gelmem onu ;ekilde iyileştirecek, varlığım onu yataktan kaldıracak ya da en dan bir iki dakikalığına beni tanıyacak ve tek çocuğuna son na-tlerini verecekti.

}unların hiçbiri olmadı. Uyuyordu.

}ir süre sonra Sophie halam, "Burası güvenli değil David. Git-ı gerek," dedi.

}aşımı salladım.

Kuzenin Dougie bir aylığına köpek balığı araştırmasına gitti. ın evinin anahtarları bende. İstediğin kadar orada kalabilirsin."

Teşekkür ederim."

Kalktık. Babamın kemikleri çıkmış eline baktım. Bir zamanlar o öyle bir güç vardı ki. Artık yoktu. Tornavida ya da İngiliz anah-kullanırken ön kolunda beliren kaslar gitmiş, yerini süngerimsi loku almıştı. Babamı alnından öptüm. Gözleri açılır diye bir sa-kadar bekledim. Açılmadı.

Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum Sophie ma.

Hayır."

Dna baktım. "Peki hiç..."

Hayır. Bir an bile."

Sonra babamın yanından ayrıldık. Muhtemelen babamı bir daha göremeyeceğimin farkındaydım ama bunu sindirmek için za-ıa ihtiyacım vardı. Telefonum çaldı. Mesaj gelmişti.

Her şey yolunda mı?"

Sophie halama yazanın Rachel olduğunu söyledim. Yarım saatlik afedeydi. Ona Dougie'nin adresini yazdım ve arka kapıdan gir-ini söyledim.

Rachel sana yardım mı ediyor?" diye sordu halam.

Evet."

Başını salladı. "Onu hep sevmişimdir. Yazık oldu ona. Dougie'nin evinde güvende olursun. İkiniz de. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Sonra ona sarıldım. Gözlerimi kapattım ve öylece kaldım. Sonra ona aptalca, dilimle dokunup durduğum ağrıyan bir diş gibi beni rahatsız eden bir soru sordum:

"Peki babam benim yaptığımı mı düşünüyordu?"

Sophie halam yalan söyleyemezdi:

"Başta hayır."

"Kıpırdamadım. "Sonra?"

"O kanıt adamıdır David. Bunu biliyorsun. Bayılmaların. Cheryl'la kavgalarınız. Gençken yaşadığın uyurgezerliğin..."

"Yani...?"

"Kasıtlı olarak değil."

"Ama yine de Matthew'u benim öldürdüğümü düşündü?"

Sophie halam beni bıraktı. "Bilmiyordu David. Bırakalım da öyle kalsın, olur mu?"

Küt kesilmiş saçıyla Rachel'ı az kalsın tanıyamıyordum.

"Nasıl olmuşum?" diye sordu ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Güzel olmuş."

Öyleydi. Anderson kardeşler farklı şekillerde de olsa hep güzel, dikkat çekiciydiler. Eski karım Cheryl insanı daha ilk bakışta çarpan türdendi. Onu hemen fark ederdiniz. Aklınızı başınızdan alırdı. Rachel'ın güzelliği daha sadeydi ve zamanla arttı. Sophie halamın dediği gibi, ilginç bir yüzü vardı ve bu gerçekten de onu tanımlıyordu. Bunu şimdi anlıyordum. Toplumun kusur olarak adlandırdığı şey, onu her baktığınızda yeni bir şeyini keşfettiğiniz, günün her sa-

ati gelen ışığa ya da durduğu yere göre değişen bir tabloya benzetiyordu. Sanırım küt saç ona yakışmıştı. Belki de elmacık kemiklerini belirginleştirmişti, bilemedim.

Rachel'a Hilde'yi, Eddie'yi ve Fisher ailesini anlattım. Ben anlatırken telefonum bir mesajla titredi:

Buraya dönme. Polisler seni arıyor.

Cevaben burada olduğumu biliyorlarmış gibi mi duruyor diye sordum. Yanıt:

Revere polis kaynıyor. Buluşma Dedenin Garajı'nda. 280 Hunting Caddesi, Malden. Öğleden sonra saat üçte. Oraya gidebilir misin?

Ona gidebileceğimi yazdım.

Sol taraftaki sahile park et. Yalnız git. Sana böyle söylememi istediler.

Rachel da omzumun üzerinden okuyordu. Dougie elli dört yaşında, bekâr bir adamdı ve zaten evinden de anlaşılıyordu. Duvarlar dalış barı gibi, koyu renkli ahşap panellerden oluşuyordu. Bir dart tahtası ve tüm duvarı kaplayan bir televizyonu vardı. Halı yeşil tüylüydü. Sandalyelerin ayakları metal çıkıntılıydı ve suni deri kaplıydı. Büyük, neon bira tabelalarının (bir tane *Michelob Light*, bir tane de *Blue Moon Belgian White*) olduğu, eski bir meşe barı vardı. İçeri girdiğimde o neon tabelalar dışında her yer karanlıktı. Hiçbir ışığı açmadım ya da kapatmadım. O yüzden tek ışık oradan geliyordu.

"Ben seni götürürüm," dedi Rachel.

"'Yalnız git,' kısmını görmedin galiba?"

"Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Fisherların amacı gasptır, uyuşturucudur, fuhuştur, böyle şeyler. Neden Matthew'un..." Durdu... "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Kaçırılma diyelim," dedim.

"Tamam. Buna niye karışsınlar ki?"

"Bilmiyorum."

"Peki sana bunu söyleyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Başka ipucumuz yok."

"Belki de vardır," dedi Rachel dizüstü bilgisayarını açarken. Bir dosyaya tıkladı ve fotoğraflar açılmaya başladı. "Irene'nin Six Flags'deki fotoğrafından yola çıkarak biraz görsel taraması yaptım. Yeri biliyoruz. Tarihi biliyoruz. Oradan yola çıktım. Örneğin, o gün *Instagram*'da Six Flags'te etiketlenen fotoğraflara baktım. Bazı insanların hemen paylaşım yapmayacağını düşünerek üç gün sonrasına kadar baktım. Daha sonra belki başka biri daha fotoğraf paylaşmıştır ve Matthew'u bir kez daha görebiliriz umuduyla Irene ve ailesinin görsellerini taradım."

"Ve?"

"Ve arama sonucunda sosyal medyada (*Instagram, Facebook, Twitter, TikTok* vb.) altı yüz seksen beş fotoğraf çıktı. Biraz zamanımız var. Belki üzerinden geçeriz."

Fotoğraflar zamana göre (çekilen değil, paylaşılan zaman) diziliydi ve kendi içlerinde sosyal medya platformuna göre ayrılmıştı. Çiftleri ve aileleri gezerken, bir şeye binerken ya da bir şeyden inerken, dönme dolapta ya da atlıkarıncada el sallarken veya hız treninde baş aşağı asılıyken görüyordum. Poz verilmiş fotoğraflar, oyuncakların uzaktan ve yakından çekimleri vardı. Eğlence parkı oyuncaklarını severdim. Ben her zaman kuzenlerini, yeğenlerini ya da kim varsa onu alıp mevcut en zor hız trenine binmek isteyen yetişkin olmuştum. Bunları babam da severdi, yaşı ilerlediğinde bile. Şimdi bunu düşündüm. Matthew'u birkaç kez götürmüştüm. O hız trenleri için elbette çok küçüktü ama küçük treni, uçakları, yavaş

tekneleri seviyordu. Matthew babama benziyordu. Herkes böyle söylüyordu. Babamı ziyaret ettikten sonra bir kez daha dedemden babama, ondan bana, benden de Matthew'a geçenleri düşündüm. Artık hepsi uzak bir yankıdan ibaretti.

Fotoğrafların bazıları parka giden insanlara aitti. Bazıları parkın araçlı safari kısmında hayvanlarla birlikte çekilmişti. Bir kısmı dondurma ya da burger kuyruklarındaydı. Bazılarında *Batman, Bugs Bunny* veya *Porky Pig* gibi giyinmiş insanlar vardı. Geri kalanında ise pelüş kaplumbağa, mavi bir köpek ya da *Pokemon* karakterleri gibi şeyler vardı.

Eğlence parkları farklılıklar için birer eritme potasıdır. Her inanç, her din, ne varsa vardı. Yarmulke* giymiş oğlanlar, başı örtülü kızlar görüyordum. Herkes gülümsüyordu.

Şaşırtıcı şekilde on, yirmi, hatta otuz kişilik grup fotoğrafları vardı. Durduk ve her yüze tek tek baktık. Hepsi çocuktu. Tabii ki Matthew'u bulmaya çalışıyorduk. Yetişkinlere gelince, ikimiz de bir şekilde tanıdığımız, şüphe uyandıracak birini aradık.

Tom ve Irene Longley ile iki oğlunu on altı kişilik bir grup fotoğrafında bulduk. Çok zaman harcıyor ama hiçbir şey bulamıyorduk.

Saate baktım. Malden'da, Dedenin Garajı'ndaki buluşmadan önce hepsine bakacak vakit yoktu. Longley ailesinin Çılgın Hırsız filmindeki *Minionlar* gibi giyinmiş oyuncularla çekilmiş başka bir fotoğrafına bakarken, bunların üzerinden daha sonra tekrar geçebileceğimizi fark ederek hızlanmaya başladık.

Rachel devam etme tuşuna bastı ama ben, "Dur!" dedim.

"Ne oldu?"

"Geri gel."

Geriye tıkladı.

"Bir daha."

---

* Musevilerin ibadet ederken taktıkları bir şapka. (ç.n.)

Bir daha geri gitti. Longleyler vardı. Sadece Longleyler. Fotoğrafta başka kimse yoktu ama gözüme takılan bu değildi.

"Neyin önünde duruyorlar?" diye sordum.

"Şu kurumsal etkinliklerde konan panolardan birine benziyor."

İnsanların, bir filmin ilk gösterimi ya da etkinlik düzenleyen bir şirketin reklam yapmak için kullandıkları, logolarla kaplı arka plan afişlerinden biriydi ama buradaki öyle bir şey değildi. Bunda çok sayıda logo vardı.

Rachel, "Sanırım Irene kurumsal bir etkinlik gibi bir şey demişti," dedi. "Sana kocasının Merton İlaç'ta çalıştığını söylemiştim. Şuradaki onun logosu."

Başka logolar da vardı. Bir tanesi reçetesiz satılan bir ağrı kesici ilaca aitti. Popüler bir cilt bakım serisine ait bir tane gördüm.

"O çok büyük bir holding," dedi Rachel. "Gıda markaları, ilaçları, zincir restoranları ve hastaneleri var."

"Sence parkı mı kapatmışlar?"

"Bilmem. Irene'e sorarım. Neden ki?"

"Bunun gibi başka fotoğraflar da var, değil mi? Panonun önünde yani?"

"Evet, başka da var sanırım. Genelde bu tip fotoğraflar girişte çekilir ama gün sonuna kadar beklemiş de olabilirler."

"Tıklamaya devam et," dedim.

Üçüncü tıklamada gördüm. Görür görmez de vücudum buz kesti.

"Dur."

"Ne oldu?" diye sordu.

Sağ alttaki logoyu gösterdim. Longley ailesinin arkasında durmama sebep olacak kadarını görmüştüm ama şimdi daha net görebiliyordum. Rachel parmağımı takip etti. O da gördü.

Kundak gibi bir şey üzerinde üç kelime taşıyan bir leylekti bu:

BERG ÜREME ENSTİTÜSÜ

Rachel bana dönmeden önce bir saniye daha baktı.

Dilim damağım kurudu. "Oraya gitmişti," dedim. "Cheryl yani."

"Öyle mi?"

Bir şey demedim.

"Bunun olayla ne ilgisi var David? Bu şirketin pizza restoranları da var. Sen de onlara gittin."

Kaşlarımı çattım. "Evliliğim pizzacıya gittim diye dağılmadı ama."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Ablan oraya gitti," dedim parmaklarımla logoyu göstererek. "Benden gizli."

"Biliyorum," dedi. Sesi o kadar nazik, o kadar yumuşaktı ki, âdeta beni okşuyormuş gibiydi. "Ama bir şey olmadı. Bunu sen de biliyorsun."

"Oldu."

"Nasıl yani?"

"Ona güvenmeyi bıraktım."

"Bunu yapmamalıydın David. Cheryl acı çekiyordu. Bunu anlayışla karşılayabilirdin. Sonuçta yapmadı."

Tartışmak için bir neden göremiyordum ve belki de haklıydı. Logoya bakıp başımı iki yana salladım. "Bu tesadüf olamaz."

"Elbette ki olabilir. Keşke anlayabilsen."

"Ah, anladım." Sesim şaşırtıcı derecede gerçekçi çıktı. "Onu hamile bırakamıyordum. Evliliğimiz tehlikedeydi. Cheryl donörden hamile kalıp bebeğin benim olduğuna beni inandırmayı düşündü. Aracı kullanmayıp başka bir adamla yatmamasına şaşırdım."

"Bu hiç adil değil David."

"Şimdi kiminle evli o, Rachel?" diye çıkıştım. "Bana o kısmı söylemedin."

"Önemi yok."

"Ronald, değil mi?"

Bir şey demedi. Yine yüreğimin burkulduğunu hissettim. "Sadece arkadaşım. Hep böyle diyordu."

"O zaman öyleydi."

Başımı iki yana salladım. "Saf olma."

"Ronald'ın ona karşı bir ilgisi yoktu demiyorum ama..."

"Bunun bir önemi yok," dedim çünkü gerçekten de yoktu ve bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyordum. "Şu an benim için önemli olan tek şey Matthew'u bulmak."

Aptal leylek logosunu işaret ederek, "Sence cevap burada mı?" diye sordu.

"Bence öyle."

"Nasıl?"

Buna verecek cevabım yoktu. O yüzden karanlıkta bir süre sessizce oturduk.

Biraz zaman geçtikten sonra Rachel, "Şu Kokarca denen adamla görüşecek misin?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman artık çıksan iyi olur."

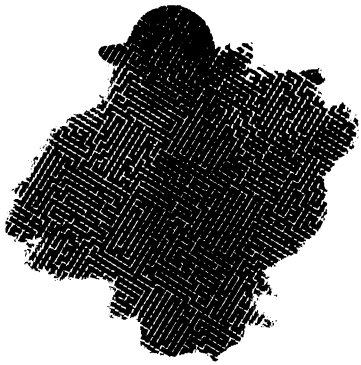
"Evet." Ona baktım. "Bana söylemediğin ne var senin?"

"Hiçbir şey," dedi.

Ona bakmaya devam ettim.

"Bu sadece tesadüf," dedi Rachel. "Daha fazlası değil."

Beni mi ikna etmeye çalışıyordu yoksa kendini mi, emin olamadım...

26. BÖLÜM

"Pixie?"

Gertrude muhteşem manzaraya ve küçük çocuğa baktığı pencereden uzaklaştı. Henüz dört yıl önce tamamlanmış olan bu Payne malikânesi, mazide yaşayan, müzeyi andıran Payne Malikanesi'nden çok farklıydı. Evet, malikâne büyüktü. Tenis kortu, yüzme havuzu, at binme parkurları filan vardı ancak eski tip mermer kaplamalar yerine, beyaz küpler ve yerden tavana kadar pencerelerden oluşan modern bir kompleksti. Misafirleri şaşırtıyordu ama bu Gertrude'un hoşuna gidiyordu.

"Efendim Theo?"

"Babam nerede?"

Gertrude ona gülümsedi. Theo tüm karanlığın içinde saf bir ışıktı. İyi bir çocuktu, nazikti, zekiydi, düşünceliydi. Hayatının çoğunu St. Gallen'daki bir yatılı okulda geçirdiği için sadece İngilizce değil, aynı zamanda Fransızca ve Almanca da biliyordu. İsviçre'deki bu okulda yaklaşık üç yüz öğrenci vardı. İçindeki at binme, dağcılık, yelkencilik gibi imkânlarla yıllık maliyeti yaklaşık iki yüz bin dolardı. Onu yalnız bırakan bir baba olmak istemeyen Hayden o bölgede çok zaman geçiriyordu. Bu ikisinin uzun zaman sonra Amerika'ya

ilk ziyaretleriydi. Üç aydır Payne malikânesinde onunla kalıyorlardı. Gertrude bunu çok istemişti. Artık yaşlanıyordu ve onlarla vakit geçirmek istiyordu.

Ama bu bir hataydı.

Hayden çocuğun arkasından odaya girdi. "Buradayım oğlum."

Ellerini çocuğun omuzlarına koydu. Çocuk gözlerini kırpıştırdı. Baştan beri böyleydi. Gerçekten harika bir çocuktu ve ilk geçiş aşamasından sonra da epey iyi bir haldeydi ama Theo'da bir çekingenlik, sanki vurulacakmış gibi bir ürkeklik vardı. Bu olamazdı. Olmamıştı. Bazen çocuk gerçeği bilmese de sanki içinde bir şey, ilkel bir şey ona bunu yapmış ve tüm koruma kalkanını kaldırmış gibiydi.

Hayden Gertrude'a gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Gertrude bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Theo'yu oynamak için dışarı çıkarsın diye Stephano'yu çağırdı. Stephano kapıyı arkalarından kapatarak büyükanne ve torunu yalnız bıraktı ama zaten tüm ailenin kirli sırlarından haberdardı.

"Ne oldu Hayden?" diye sordu.

"Bir polis memuruna saldırmış."

Henüz haberlere bakmamıştı. Gertrude teknoloji ve tamamen birbirine bağlı olan dünyayı anlarken aynı zamanda da uzun yaşamın sırrının biraz rutinler, biraz da yeni deneyimler olduğuna inanıyordu. Sabahlarına hep aynı şekilde başlıyordu. Yedide kalk, yirmi dakika esneme hareketleri, yirmi dakika meditasyon. Vakit varsa bir saatliğine kahve ve roman. Ancak ondan sonra haberlere bakıyordu. Yaşlandıkça haberlerin aydınlanmaktan ziyade eğlence, hatta stresli bir eğlence olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Sanırım onu yakalamışlardır?"

"Hayır. Henüz değil."

Buna şaşırdı. David Burroughs tahmin ettiğinden daha becerikli çıkmıştı. "Burada kalamazsınız. Bunu biliyorsun."

"Sence David bir şey biliyor mudur?"

Bir şey mi? Evet ama tamamını bilmesine imkân yoktu. "Bu saldırı," dedi. "Nerede olmuş?"

"New York şehir merkezinde."

Gertrude anlayamadı. "Neden orada olduğunu biliyorlar mı?"

"Bir tanıktan intikam almak istediğini söylüyorlar."

"Hangisi olduğuna dair bir şey biliyor muyuz?"

"Tanıkların neredeyse tamamı yerel uzmanlardı."

"Bir tanesi hariç," dedi Gertrude. "Onu beyzbol sopasıyla gördüğü yalanını söyleyen kadın."

Hayden hafifçe başını salladı. "Olabilir."

Bu onu elbette ki şaşırtmıştı. Kadının yalan söylediğini biliyorlardı ama sebebini hiç anlamamışlardı.

"Ben onu saklamaktan yoruldum Pixie."

"Biliyorum Hayden."

"Ama damarlarında Payne kanı akıyor."

"Bunu da biliyorum."

"Test bile yaptırdık. O benim oğlum. Senin büyük torunun. Sonuçta o bir Payne erkeği."

Neredeyse gülecekti. Bir Payne erkeği. Sanki iyi bir şeymiş gibi. Bu adamların insanlara verdiği hasarı düşününce. Sürpriz gebelikler, şantaj, gasp, hatta cinayet; bunların hepsi büyük paralarla örtbas ediliyordu. O zamanlar Gertrude, Kennedy Chappaquiddick olayına değil de basına sızmadan önce örtbas edilememiş olmasına şaşırmıştı. Bu tür şeyler çok yaşanıyordu. Zenginler ailelere para ödüyordu. Bu onları kandırmak için kullanılan havuçtu ama zenginler sopayı göstermeyi de iyi bilirdi. Elbette sevdiğiniz kişi dayak yerse, yaralanırsa ya da öldürülürse ayağa kalkardınız ama işleri daha da kötüleştirirdi. Adalete asla ulaşamazdınız. Zenginler inkâr eder,

kafaları karıştırır, rüşvet verir, baskı yapar, iflas ettirir, dava açar ve tehdit ederlerdi. Bunların hiçbiri işe yaramazsa da (ki çoğu zaman yarardı) seni ortadan kaldırırlardı. Belki de acısını çocuklarından çıkarırlardı. Her şeyi yaparlardı. Ne olursa.

Yani kızı ölen bir aile karşı taraftan para almayı nasıl kabul edebilir diye merak ediyorsanız, bunun sebebi onların açgözlü veya ahlaksız olması değildir.

Başka seçenekleri olmadığı içindir.

"Biliyorum Hayden," dedi.

"Başka bir yolu olmalı."

Gertrude cevap vermedi.

"Belki de," dedi Hayden. "Gerçek ortaya çıkmalı."

"Hayır!" dedi.

"Yani bir şekilde Theo'yu bulsalar bile..."

"Hayden?"

"Ne ispatlayabilirler ki?"

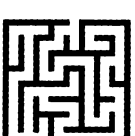
"Hayden, yeter!"

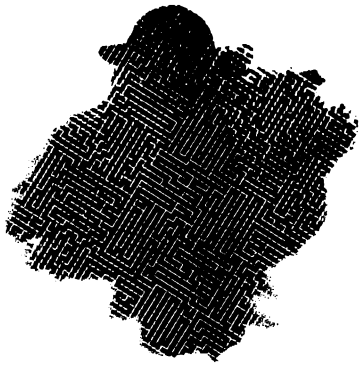
Sözlerinden çok ses tonu yüzünden sustu.

Konuşmayı bitirerek, "Bu öğleden sonra gitmeniz için gerekli hazırlıkları yapalım," dedi. "O süre içinde çocuğun malikâneden ayrılmasını istemiyorum."

3. KISIM

27. BÖLÜM

David yalan söylediğini yüzünden mi anlamıştı?

Rachel ona az kalsın gerçeği söylüyordu. Belki de söylemeliydi, kim bilir? Ama şu anda David'in ona güvenmesine ihtiyacı vardı. Eğer Cheryl'ın üreme kliniğine yaptığı ziyaretle ilgili gerçeği öğrenirse onu uzaklaştırabilirdi. Bunu göze alamazlardı. Yani şimdilik, doğru ya da yanlış, Rachel onu kandırmayı seçmişti. Onunla aynı tarafta kalmak dürüstlükten daha önemliydi.

David Dedenin Garajı'na gitmek üzere evden çıktıktan sonra Rachel fotoğrafları bir kez daha taradı; bu sefer aklında bir hedef vardı. David'in tanımadığı, bildik bir yüz arıyordu. Onu bulamamak içini rahatlattı. David'in yanılma ihtimali vardı, Berg Üreme Enstitüsü sadece o günün sponsorlarından biri olabilirdi ama Rachel bu konu üzerinde düşündükçe bir bit yeniği olduğuna daha çok ikna oldu.

Peki üreme kliniğinin tüm bunla ne ilgisi olabilirdi?

Telefonuna baktı. Bu aramayı yeterince ertelemişti. Cevaplara ihtiyacı vardı ve karşı taraf ona bunları verebilirdi. Numarayı çevirdi. Adam ikinci çalışta açtı.

"Efendim?"

"Selam."

"Rachel?"

Sesinde neşe vardı. Bu Rachel'ı gülümsetti.

"Evet."

"Aman Tanrım, ne kadar uzun zaman oldu."

"Biliyorum, bunun için özür dilerim."

"Özre gerek yok. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi.

"Seni daha önce de aradım, biliyorsun."

"Biliyorum."

"O haberle her şey bitince ve bizim okul..."

"Biliyorum," dedi tekrar. "Telefonunu açmalıydım. Sana bunu borçluydum."

"Değildin."

"Öyleydim. Üzgünüm. Ben sadece... Her şey çok fazla geldi."

Sessizlik oldu. Sonra:

"Beni aramanın bir nedeni var mı?"

Rachel, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Her zaman. Bunu biliyorsun."

Biliyordu. Boğazını temizledi. "Eniştemin hapisten kaçtığını duydun mu? Bilmiyorum haberler oraya..."

"Duydum, evet."

"Bir konuda yardımın gerek."

Duraksadı. "Bak, Rachel, sen neredesin şu an?"

"Nasıl yani?"

"Evde misin?"

"Hayır, ben..." Söylemeli miydi? "Boston yakınlarındayım."

"Güzel."

"Neden?"

"Washington Caddesi'ndeki Toro Restoran'a gelebilir misin? Mesela bir saat sonra?"

"Bir dakika, döndün mü sen?"

"Yüz yüze konuşsak daha iyi olur, ne dersin?"

Haklıydı.

"Seni görmek çok güzel olur Rachel."

"Seni görmek de," dedi.

"Toro," dedi yine. "Bir saat sonra."

"Orada görüşürüz."

Dedenin Garajı'nın dekorasyonunu hiç sevmedim.

Aslında hiçbir şeyinden hoşlanmadım.

Rachel'ın Revere'e gelirken kullandığı ve takip edilemez olduğunu söylediği arabayla gidiyordum. Dougie'nin beyzbol şapkalarından birini, Ray-Ban gözlüğünü almıştım ve tamamen kılık değiştirmiş olmasam bile polisin Revere ile Malden arasını tutacağını hiç sanmıyordum. Eğer burada olduğumu biliyorlarsa bile trenlere bakacaklardı. Beni arabayla görmeyi beklemezlerdi. Belki de beklerlerdi. Her iki durumda da risk almam gerekiyordu ama bu oldukça iyi hesaplanmış bir riskti.

Hunting Caddesi, şehir merkezi sınırında yer alan konutlarla araba tamircilerinin karışımından oluşan bir yerdi. Dedenin Garajı, Al'ın Oto Merkezi, Garcia Araç Tamir ve yolun diğer tarafında da Malden's Oto Tamir vardı. Elbette polislere, minibüslere ve şüpheli her şeye karşı tetikteydim. Normalde kalabalık olan bu caddede hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu. Beni şüphelendiren buydu.

Al'ın dükkânı kapalı görünüyordu. Garcia ve Malden'ınki de öyle. Kapalı, kepenkleri inmiş, ışıkları sönüktü. Hiçbir kıpırtı yoktu.

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Ortalıkta sadece bir kişi görünüyordu. Göğsünde ne yazdığını göremediğim mavi iş tulumlu bir adam bana el salladı. Havaalanında pilotu kapıdan içeri ve dışarı yönlendiren adamlardan biri gibi beni kapısı açık garaja yönlendirdi. Hunting Caddesi'nden Dedenin Garajı'na doğru girdim. Açıklık geniş, karanlık bir mağarayı andırıyordu ve sanki beni tek lokmada yutacakmış gibiydi.

Garajın içine doğru baktığım sırada Kokarca, korku filmlerinde mezardan kalkan bir hayalet misali karanlığın içinde çıkınca tedirgin oldum.

Solgundu. Saçları geriye doğru taranmış ve yağlıydı. Saçının beyaz tutamı her zamankinden daha belirgin görünüyordu. Kokarca bana gülümseyince omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissettim. Hiç yaşlanmamıştı. Takım elbisesi fazla parlaktı ve güneşi yansıtıyordu. Kenara çekilip içeri girmemi işaret etti.

Başka seçeneğim var mıydı?

Kokarca'nın arkasından içeri girdim. Bana ilerlemeye devam etmemi, bir süre sonra da yavaşlayıp frene basmamı işaret etti. Bastım. Artık garajın içindeydim ve kapı arkamdan kapandı.

Sadece ikimiz vardık.

Arabadan indim.

Kokarca koca bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Davey!"

Eskiden olduğu gibi şimdi de beni üçüncü bir kişiymişim gibi kucakladı. Kucaklamasında hiçbir samimiyet ya da sıcaklık yoktu; sehpaya sarılmaktan farksızdı. Ucuz Avrupa kolonyası kokuyordu. Hapishanede de berbat kokular duymuştum ama bu kokuyla az kalsın öğürecektim.

Geri çekilerek, "Davey," dedi tekrar. "İyi görünüyorsun."

"Sen de Kyle."

"Bunun için özür dilerim," dedi.

Sonra karnıma sert bir yumruk attı.

Oldukça sert bir yumruktu ve bunun olacağını biliyordum. Hapishanede aldığım en büyük derslerden biri: Her zaman tetikte olmayı öğreniyordun. Bu her geçen gün daha da gelişen bir beceriydi. İnsan Briggs'te her zaman dikkatli, her zaman temkinli ilkel bir insana dönüşüyordu. Lisedeyken lakros* takımının hücum oyuncusuydum. Koçum sürekli, "Dönmeye başla!" diye bağırırdı. Bu da beni gafil avlamaya çalışanlara dikkat etmem gerektiği anlamına geliyordu. Hapishanede ise hayatın bu oluyordu.

Biraz kıpırdanıp karın kaslarımı sıktım. Yumruğu yine de yedim ama bana pek zarar verecek bir yerime değil. Parmak kemikleri kalça kemiğimi sıyırdı ve bahse girerim bu benden çok onun canını yakmıştı. Bir yanım geri çekilmemi, ona ciddi bir zarar veremeyeceğimi, ondan Hilde Winslow'la ilgili bilgi almam gerektiğini hatırlatsa da içgüdüsel olarak tepki verdim.

Canı cehenneme.

Kokarca bana hiçbir şey anlatmayacaktı. Bunu tahmin etmeliydim. Gerçeği öğrenmek için tek şansım neydi?

Onu döverek konuşturmak.

Kokarca'nın yumruğu bana inmeden önce, omuz kaslarımı kullanarak sağ kolumu sallamaya başladım. Ağırlığımı aşağı ve sola doğru kaydırdım. Böylece hem yumruğunu etkisiz hale getirdim hem de ivme kazanabildim. Başparmağımı avucumun içine yerleştirdim ve elimin iç kenarıyla ona vurdum.

Elim Kokarca'nın kafatasının yan tarafına sertçe indi.

El kemiklerimde diyapazona benzer bir titreşim hissettim ama buna dertlenecek zamanım yoktu. Kokarca'nın ne kadar kötü ve

* Hokey benzeri bir oyun. (ç.n.)

acımasız olduğunu pek çok kez görmüştüm. Eğer pes edersem beni öldürürdü. Bu her kavgada böyledir. Kavgalar sıradan bir şey olmamalıdır. Çoğu insanın anlamadığı da budur. Gördüğünüz her kavgada (bardaki sarhoşlar, futbol maçındaki sersemler) birilerinin sakat kalma ya da ölme ihtimali vardır.

Kokarca başının yanına aldığı darbeyle sendeledi. Ayağımdan destek alıp hızlıca döndüm ve dönerken de Kokarca'ya çelme taktım. Bu Kokarca'yı devirmedi ama dengesini bozmaya yetti. Aramıza mesafe koymak için geri çekilmeye çalıştı.

Ona izin vermedim.

Hemen yaklaşıp üzerine atladım. Yere sertçe düştü, ben de üzerindeydim.

Göğsüne oturdum. Üzerindeyken iki tane yumruk attım. Sonraki iki yumruğumu da her an sağa ve sola vurmak için hazırda beklettim. Hilde Winslow'u sormadan önce onu epey yumuşatmam gerektiğini düşündüm.

Sağ yumruğumu havaya kaldırdığım anda birden kapılar açıldı.

Birinin "Olduğun yerde kal! Polis!" diye bağırdığını duydum.

Dönüp baktığımda bana silahını doğrultmuş bir polis gördüm. Midem bulanmaya başladı. Ardından garaja bir polis daha girdi. O da silahını bana doğrulttu. Sonra bir başkası daha.

Kafamın içindeki minik ses bana dikkatimi Kokarca'dan uzaklaştırdığımı hatırlattı.

Önemi yoktu.

Kafamın yan tarafına silah kabzası ya da lastik demiri gibi sert bir şey indi.

Gözlerim kaydı. Biri, sanırım polislerden biri, vücuduma vurdu. Kokarca'nın üzerinden aşağı doğru kaydım. Diğer bir polis üzerime atladı. Ellerimi kaldırmaya, karşı koymaya çalıştım ama hiç dermanım yoktu.

Artık yüzüstüydüm. Biri kollarımı tutup geri çekti. Kelepçeyi hissetmekten ziyade işitiyordum.

Başıma bir darbe daha aldım. Gözlerim karardı. Son bir nefes aldım.

Sonrası boşluk.

Rachel David'e yapacak bir işi olduğunu belirten bir mesaj gönderdi.

Nereye ya da ne için olduğunu söylemedi.

Trende bindi çünkü hem arabası David'deydi hem de bu telefonda araç paylaşma uygulaması yoktu. Saate baktı. Sonra bir daha baktı. David neredeyse bir saattir yoktu. O zamandan beri sesi çıkmamıştı. En kötüsünden korkuyordu. Zaten insan bu tip durumlarda hep en kötüsünü düşünürdü ve bunlar onun hayatında olağan şeylerdi ama her şeyi birbirinden ayırması ve yoluna bakması gerektiğini de biliyordu. Eğer bu Kokarca denen adam David'e bir şey yaptıysa, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Polis David'i bulup tutukladıysa da aynı şey geçerliydi.

Önüne bak.

Rachel Toro'ya vardığında aklına anlamsız bir şey takıldı: Saçları. Bu sabah New York'a gelir gelmez yaptırdığı bu tarz değişikliği onun kılık değiştirmesi için özellikle tasarlanmıştı. Buluşacağı kişiyi şahsen görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Acaba o kendisini tanıyabilecek miydi?

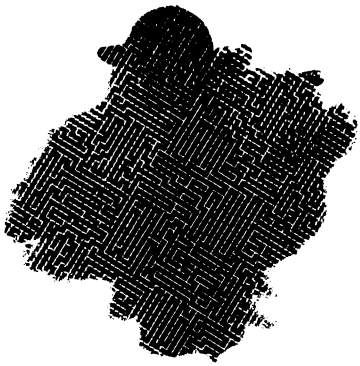
Bu sorunun cevabını hızlıca öğrendi. Restorana girer girmez adam masasından kalktı ve sıcak gülümsemesiyle ona baktı. Rachel da ona gülümsedi ve kısacık bir an için bir zaman portalından içeri düşmüş, gerçekten orada değilmiş gibi hissetti. Birdenbire bu an ona, acıyla kenetlenmiş iki insanın yeniden kavuştuğunu, yü-

zeysel değil, aksine derin bir bağları olduğunu hissettirdi. Arkadaşlıklarının bozulmasına nasıl izin verdiklerini düşündü. Hayat işte, değil mi? Üniversiteden mezun oluyorsunuz, başka bir yere taşınıyorsunuz, yeni insanlarla tanışıyorsunuz, sevgilileriniz oluyor, aile kuruyorsunuz, boşanıyorsunuz, falan filan. Tabii ki iletişim halinde kalıyorsunuz, sosyal medyasını kontrol ediyorsunuz, arada mesajlaşıyorsunuz, buluşmak için sözleşiyorsunuz ve o sırada aradan yıllar geçiyor, bir bakmışsın şu an bu haldesin, yardıma ihtiyacın var ve işte yeniden bir aradasınız.

İkisi de bir an tereddüt etti, ne yapacaklarını bilemediler ama sonra adam ona sarıldı ve Rachel da ona sımsıkı sarılarak karşılık verdi. Aradaki yıllar eriyip yok oldu. Birlikte çok şey atlattığınızda, onlarınki gibi trajedilerle birbirinize bağlandığınızda asla kopamazdınız.

"Seni görmek çok güzel Rachel," dedi.

Bir süre daha ona sarılmış halde durdu. "Seni de Hayden."

28. BÖLÜM

Uyandığımda ellerim kelepçeliydi.

Ayrıca küçük bir uçağın içindeydim.

Her şey bitmişti.

Ya Kokarca ya da Fisherlar beni polise ihbar etmişti. Ben aptalın tekiydim. Gerçekten. Ne ummuştum ki? Oğlumun cinayeti üzerime kalsın diye bana tuzak kurmuşlardı. Nasıl oldu da beni yeniden parmaklıkların ardına göndereceklerini akıl edemeyecek kadar aptal davrandım?

Arkama bakmak için başımı çevirmeye çalıştım. Zordu çünkü kolçaklara kelepçeliydim. Sivil polis mi, federal ajan mı yoksa polis şefi mi olduğundan emin olamadığım iki serseri arkamda oturmuş ve akıllı telefonlarıyla oynuyordu. İkisinde de siyah tişört ve kot pantolon vardı; kafaları da keldi.

"Ne zaman ineceğiz?" diye sordum.

Koridor tarafında oturan telefondan başını kaldırmadan, "Kapa çeneni!" dedi.

Düşmanlık etmemeye karar verdim. Anlamı yoktu. Yarım saat sonra indik. Uçak durur durmaz iki serseri kemerlerini çözüp ya-

nıma geldiler. Bir tanesi hiçbir şey demeden kafama siyah bir çuval geçirirken diğeri de kelepçeyi açtı.

"Göz bağı ne alaka?" diye sordum.

"Kapa çeneni!" dedi Bir Numaralı Serseri.

Uçağın kapısı açıldı. Yerimden doğruldum. Biri beni arkamdan ittiğinde bir şeylerin çok ters gittiğinden emindim. Kafamdaki çuvalla önümü göremesem de, daha piste inmeden önce bile bunu biliyordum.

Briggs'te değildik.

Ter boşandı. Hava sıcaktı. Nemliydi. Tropik bölgelerde bulunmamıştım ama şu an bunu koklayabiliyor, tadabiliyor, ona neredeyse dokunabiliyordum. Güneş ışınları da çok yoğundu, siyah çuvaldan içeri giriyordu.

Burası Maine değildi.

"Hangi cehennemdeyiz?" diye sordum.

Cevap gelmeyince, "Bana çenemi kapatmamı söylemeyecek misiniz?" dedim.

İki serseri beni kliması sonuna kadar açık bir aracın arka koltuğuna doğru itti. Yol on dakika kadar sürdü ama insanın gözü bağlıyken ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini düşünürken zamanı anlaması zordu. Yine de yol çok uzun değildi. Yüksekliğinden anladığım kadarıyla bir arazi aracındaydık ve araç durunca serseriler beni indirdi. Ayaklarımın altında kaldırım taşları vardı ve hava o kadar sıcaktı ki bu sıcaklığın ayakkabılarımdan bile geçtiğini hissedebiliyordum. Müzik çalıyordu. Berbat bir müzik. *Carnival* kruvaziyerlerinde sahne alan grupların havuz başında, 'en kıllı göğüs' yarışması yapılırken çalacağı türden, enstrümantal *country-rock* karışımı bir şeydi.

Rahatmışım gibi göründüğümü biliyordum. Tuhaftır, gerçekten öyle hissediyordum. Elbette bir yanım paramparçaydı çünkü oğlu-

mu yine hayal kırıklığına uğratmıştım. Bir parçam depresyondaydı çünkü hapse ya da daha kötüsüne geri dönüyor gibiydim. Başka bir parçam ise hem korkuyor hem de meraktaydı çünkü tropikal bölgede ne halt ettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama büyükçe bir parçam da şu an için her şeyi akışına bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Hapisten kaçmakla bu çılgın yolculuğa başlamış oldum ve nereye gidecekse gidecekti. Şu an kontrol bende değildi ve bunu kabullenmiştim.

Endişelenmedim diyemem. Sadece zihnimi baskılıyordum. Belki de hayatta kalma içgüdüsüydü bu. İki serseri, yani hâlâ aynı iki salak olduğunu düşünüyorum, kollarımdan tutmuş, beni içeri doğru sürüklüyorlardı. Beni bir sandalyeye oturttular. Araç gibi buranın kliması da dondurucu soğuğa ayarlanmıştı. Neredeyse bir *sweatshirt* isteyecektim.

Biri bileklerimden kavradı. Kelepçeleri çıkarırken canım yandı.

"Kıpırdama," dedi Bir Numaralı Serseri.

Kıpırdamadım. Bu mindersiz sandalyede otururken bir sonraki hamlemi planlamaya çalıştım ama önümdeki seçenekler o kadar acıydı ki beynim bariz olanı görmeme izin vermedi. Elim kolum bağlıydı. En az üç ya da dört kişinin hareket halinde olduğunu duyabiliyordum. Arka plandan da o berbat müzik geliyordu. Hoparlörden geliyordu sanki.

Sonra, yine hiç haber vermeden başımdan çuvalı çekip çıkardılar. Aniden ışığa maruz kalınca gözlerimi kırıştırarak yukarı baktım. Tam önümde, yüzümden birkaç santim uzakta, seksen yaşlarında, her yeri buruş buruş bir adam duruyordu. Hasır bir şapkası, üzerinde zıplayan kılıçbalıkları bulunan, sarı-yeşil renklerde bir Hawaii gömleği vardı. Arkasında da uçaktaki kel kafalı serseriler duruyordu. İkisi de kollarını göğüs üzerinde kavuşturmuştu ve artık gözlerinde güneş gözlükleri vardı.

Yaşlı adam bana yaşlılık lekeleriyle kaplı elini uzattı. Çakıllı yolda ilerleyen tekerlek sesini anımsatan sesiyle, "Haydi David," dedi. "Seninle bir yürüyüşe çıkalım."

Kendini tanıtmadı ama ben onun kim olduğunu biliyordum, o da benim bunu bildiğimi biliyordu. Yıllar içinde gördüğüm fotoğrafların çoğunda, genellikle erkek gruplarının ortasına yer alan, insandan çok bir patlayıcı alete benzeyen bir adamdı. Şimdi bile, yıllar onu yıpratmış olsa da hâlâ o yakıcı havasını barındırıyordu.

Adı Nicky Fisher'dı. Bir zamanlar ona baba, mafya babası filan denirdi. Ben okuldayken onun ismi, şimdiki çocukların kulaktan kulağa, "Voldemort," diye fısıldadıkları türden bir isimdi. Nicky Fisher babamın teşkilata girmesinden bile önce Revere-Chelsea-Everett bölgesindeki suç örgütünü yöneten adamdı.

Kokarca'nın patronuydu. Hâlâ öyle miydi?

Dışarı çıkınca güneşten gözlerimi kırpıştırdım. Sağa, sola baktım. Hangi cehennemdeydim?

Belli ki tropikal bir yerdeydim ama burası daha çok çok fazla *mojito* içmiş Disney-Epcot'un kurduğu bir yer gibi görünüyordu. Bir çıkmaz sokak üzerinde binalar gördüm ama hepsi 'Çakmaktaşlar'ın yaşadığı yer gibi yuvarlaktı ve karikatürmüş gibi bir his veriyordu. Evlerin hepsi tek katlı, engelli erişimine uygun ve tertemiz tuğlalarla örülmüştü. Çıkmaz sokakta, suyu sanırım hiç durmadan çalan berbat müzikle eş zamanlı akan dev bir çeşme vardı.

Nicky Fisher bana, "Emekli oldum," dedi. "Haberin var mı?"

"Ben bu konulardan epey uzak kaldım," dedim sesimdeki alaycı ifadeyi uzak tutmaya çalışarak.

"Tabii, doğru. Hapisteydin. Seni o yüzden getirttim."

"Oğluma ne yaptınız Bay Fisher?"

Nicky Fisher yürümeyi bıraktı. Bana doğru döndü, boynunu eğdi ve düzinelerce, hatta yüzlerce insanın ölmeden önce gördüğü

son şey olan o soğuk, buz mavisi gözlerini bana dikti. "Ben senin oğluna hiçbir şey yapmadım. Biz işimizi böyle yapmayız. Çocuklara zarar vermeyiz."

Yüzümü buruşturmamak için zor durdum. Bu mafya ahlakı saçmalığından nefret ediyordum. Çocuklara zarar vermeyiz, kiliseye bağış yaparız, komşularımıza göz kulak oluruz... Bunların hepsi suçlarını meşrulaştırmak için uydurulmuş saçmalıklardı.

Nicky Fisher bana, "Burası Daytona," dedi. "Florida. Daha önce hiç gelmiş miydin?"

"Hayır, daha önce hiç gelmemiştim."

"Neyse, emekli olup buraya yerleştim."

Çeşmenin etrafında döndük. Dans eden su sahte mermerin üzerinden hafifçe üzerime sıçradı. Bu his hoşuma gitti. İki adam bizi mesafeli olarak takip ediyordu. Görünüşe göre öylece ortada dolaşan başka yaşlılar da vardı. Bize selam verdiler. Biz de onları selamladık.

Bana, "Girişteki büyük tabelayı gördün mü?" diye sordu.

"Kafamda çuval vardı."

"Tabii, doğru," dedi. "Ben öyle emretmemiştim bu arada. Adamlarım abartmayı pek sever, ne demeye çalıştığımı anlıyor musun? Kokarca için de özür dilerim. Onu bilirsin. Seni uçağa bindirmesi gerekiyordu. Pakete zarar vermemesini söyledim ama beni dinler mi?" Nicky elini koluma koydu. Çekmemek için direndim. "Sen iyi misin David?"

"İyiyim."

"Seni polislere yakalatmak aptalcaydı ama Kokarca'nın bu konudaki yeteneği hayranlık uyandırıcı. Hapse geri döneceğini sanmanı istedi. Komik, değil mi?"

"Muhteşem."

"Çok çok fazlaydı ama Kokarca işte. Onunla konuşacağım, tamam mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallamakla yetindim.

"Her neyse, ön taraftaki tabelada '*Boardwalks*'* yazıyor. Bu kadar. Bu köyün adı bu. Boardwalks. Bence aptalca bir isim. Bu isme karşı çıkmıştım. Hayal gücünden uzak bir isim. İçinde 'ahır', 'manzara' ya da 'koru' gibi kelimeler olan, havalı bir isim istedim ama herkes oyladı ve..." Nicky ne yapacaksın der gibi omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti. "Sokağın alt tarafında emekliler için bir köy olduğunu biliyor musun?"

Bilmediğimi söyledim.

"Margaritaville. Şarkısı da var hani. Biliyor musun?"

"Şarkıyı mı? Evet."

"Margaritaville'de çürüyorum, diyor. Ya da çürüdüm. Bilmiyorum ama evet, köyün adı bu. Çok saçma değil mi? Jimmy Buffet'ın kendi emekli grubu var. Grupları desem daha doğru. Üç tane Margaritaville'leri var. Buradaki, Güney Carolina'daki, üçüncüsünün yerini unuttum. Georgia olabilir. Sanki berbat restoran zincirlerinden birini almışlar da onları yaşanacak yerler haline getirmişler gibi. Kim ister ki bunu?"

Cevap vermedim çünkü orası bana tam olarak böyle bir yer gibi gelmişti.

"Neyse, bu bana bir fikir verdi. Yani, *margarita* içip durmaktan mı, plajda takılmaktan mı geldi tam olarak, bilmiyorum. Burası hayalini kurduğum bir yer değil, anlamışsındır. Biz de Boardwalks'ta farklı bir şey yaptık. Benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Sıra sıra palmiye ağaçlarının olduğu bir kaldırıma çıktık. Çeşitli yönleri gösteren parlak okların olduğu bir tabela vardı. Birinde *HAVUZ* yazıyordu. Birinde *İYİ YEMEK* yazıyordu. Solu gösteren okta *TAHTA KALDIRIM* yazıyordu. Onu takip ettik. Nicky Fisher sessizleşti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Açık alana geldiğimizde sebebini anladım. Tepkimi ölçmek istiyordu.

---

* Tahta kaldırımlar anlamına gelmesine gönderme yapıyor. (ç.n.)

Orada, her iki yöne doğru uzanan dev bir tahta kaldırım vardı.

Gerçekten çok genişti. Aynı zamanda eskiye ait bir hava da vermeye çalışmışlardı ama bunun için fazla düzgün ve temizdi. Normalde hoş görünebilecek ama aslında *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümünden fırlamış gibi görünen *Disney* benzeri bir reprodüksiyondu. Oyuncaklar, oyun salonları, içecek çeşmeleri, şık mağazalar ve bir atlıkarınca vardı. Oyuncaklar hareket halindeydi ama içlerinde kimse yoktu. Bu da mekânın gerçekdışı, hayalet şehir havasını artırıyordu. Papyonlu ve palabıyıklı bir adam pamuk şeker satıyordu. Birisi *Planters* fıstık ezmesi reklamındaki Bay Fıstık gibi giyinmişti. Bir tabelada *SKEEBALL** *-TİLT-MİNİGOLF* yazıyordu.

"Tahta Kaldırımlar," dedi Nicky Fisher. "Çoğul. Burayı çoğunlukla Revere Plajı'ndaki gibi yapmaya çalıştık ama Coney Island'dan, Atlantic City'den, hatta California, Venice Beach'ten de malzeme getirdik. Trenler, dönen fincanlar ve dönme dolaplar var ama bizim ihtiyar kemiklerimize uygun olacak şekilde, eskiye göre daha yumuşaklar." Nicky dostça koluma dokunup gülümsedi. "Harika, değil mi? Her gün tatilde gibisin. Neden olmasın ki? Bunu hak ettik."

Onay bekler gibi bana baktı. Başımı sallayarak geçiştirmeye çalıştım ama benden yeterince heyecan görebildiğinden emin değilim.

"Sana asıl olayı göstereyim David. Hemen burada. Keşke babanı buraya getirip ona da gösterebilseydim. Biliyorum, biliyorum. Lenny ve ben hayatlarımız boyunca düşmandık ama yapma, babanın bundan hoşlanmayacağını söyleyemezsin."

Üzerinden *PIZZERIA NAPOLITANA* yazan beyaz bir kabini gösterdi. Tezgâhın arkasında beyaz önlüklü üç adam vardı. Altlarında duran başka bir tabelada ise 'İtalyan Mutfağının Uzmanı' ve 'C. B. Coate'nin Toniği' diye bir içeceğin adı yazıyordu.

Ona soru soran gözlerle baktım.

---

* Makinede topla oynanan bir oyun. (ç.n.)

"Bu Revere Plajı'ndaki Sal'in Pizzacısı'nın tezgâhından!" diye bağırdı heyecanla. "Buna inanabiliyor musun? 1940'taki halinin bire bir kopyası. Otur. Bize birkaç dilim sipariş ettim. Pizza seviyorsun, değil mi?" O sırada Nicky Fisher bana göz kırptı ve bunun ne kadar ürkütücü olduğunu tahmin bile edemezsiniz. "Eğer Sal'ın pizzasını sevmiyorsan Joey'i çağırıp kafana bir kurşun sıktırayım ki bu sefaletten kurtulasın."

Nicky Fisher kendi şakasına kendi güldü ve sırtıma bir tokat attı.

Bir şemsiyenin altına geçtik. İki tarafta açık olan fanlar üzerimize soğuk hava üfledi. Önlüklü adamlardan biri her ikimize de birer pizza getirdi. Sonra da yalnız kaldık.

"Baban nasıl?" diye sordu Nicky Fisher.

"Ölüyor."

"Evet, duydum. Üzüldüm."

"Ben neden buradayım Bay Fisher?"

"Bana Nicky de. Nicky amca."

Cevap vermedim ama ona amca filan demeyecektim.

"Buradasın," diye devam etti. "Çünkü seninle ufak bir konuşma yapmamız lazım."

Nicky Fisher filmlerdeki gangsterler gibi konuşuyordu. Artık çok fazla sert adam tanıyordum. Hiçbiri aslında böyle konuşmuyordu. Briggs'te müebbet hapis cezasıyla yatan bir tetikçi bana gerçek hayatta gangsterlerin, gangster filmleri popüler olmaya başlayınca oradaki karakterler gibi konuşmaya başladıklarını söylemişti. Hayat sanatı taklit ediyordu.

"Dinliyorum," dedim.

Öne eğildi ve gözlerini bana çevirdi. Artık konuya giriyorduk. Sessizlik oldu. O berbat müzik bile susmuştu. "Baban ve benim kötü bir mazimiz var."

"O polisti," dedi. "Sen ise suç örgütünün başındaydın."

"Suç örgütü," diye tekrar etti Nicky hafif bir kıkırdamayla. "Havalı laflar bunlar. Baban da tertemiz değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermemeyi seçtim. Bana biraz daha baktı ve bu nemli cehennem çukurunda bile bu ürpertiyi hissettim.

"Babanı seviyor musun?" diye sordu.

"Çok."

"İyi bir baba mıydı?"

"En iyisi," dedim. Sonra:

"Kusura bakma Nicky ama ben niye buradayım?"

"Çünkü benim de oğullarım var." Sesine ufak bir hırıltı yerleşti. "Biliyor muydun?"

Biliyordum ve artık konuşmanın gideceği yerden hoşlanıp hoşlanmayacağımdan şüpheliydim.

"Üç tane. Üç taneydi yani. Mikey'i biliyor musun?"

Onu da biliyordum. Mikey Fisher yirmi yıl önce hapishanede ölmüştü.

Onu içeri babam tıkmıştı.

Nicky Fisher konuşurken gözlerinin içine bakmamı bekliyordu. "Artık anlamaya başladın mı evlat?"

Başlamıştım ve işin tuhafı bu beni ürkütüyordu. "Oğlunu hapse babam gönderdi," dedim. "Sen de aynı şekilde karşılık vermek istedin."

"Yaklaştın," dedi.

Bekledim.

"Baban, dediğim gibi, tertemiz değildi. O ve ortağı Mackenzie Şanslı Craver'ı öldürme suçundan Mikey'i tutukladılar. Mikey'nin sadece Şanslı'yı tartaklaması gerekiyordu ama benim oğlum hep çok ileri gidiyordu. Şanslı'yı tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Hayatında şanstan yana yüzü hiç gülmediği için ona bu ismi takmışlardı. Hayatının bitişi de dahil. Neyse, baban Mikey'i tutukladı. Süreci biliyorsun ama sorun şu ki babanla Mackenzie bunu mahkemeye taşıyamadılar. Herkes Mikey'nin yaptığını biliyordu ama kanun önünde bunun kanıtlanması gerekir, değil mi?"

Sessiz kaldım.

"Baban bu olay üzerine çok çalıştı. Ona şüphe yok. Birkaç kilit tanık buldu. Şanslı'nın eski karısına tanıklık yaptırdı ama bilirsin, polisler kurallara uymak zorunda. Ben? Ben değilim. O yüzden adamlarımın birkaçını gönderim tanıklarla konuşturdum. Eski dostun Kokarca gibi adamlar. Birdenbire tanıkların hafızaları bulandı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Şanslı'nın eski karısı biraz inatçı çıktı ama onun da icabına baktık. Polisin elinde birkaç delil vardı. Melek tozu.* Arkası pençeli bir çekiç. Ortadan kayboluverdi. Puf. Anlayacağın üzere babanın davayı açması zorlaştı. Gerçekten de çok sinir bozucu olmuş olmalı."

Kıpırdamadım. Güçlükle nefes alıyordum.

"İşte o zaman baban ve Mackenzie çizgiyi aştılar. Aniden yeni deliller ortaya çıktı. Nasıl yaptıklarına dair ayrıntıya girmeme gerek yok. Önemi de yok. Ama sahte delillerle oğlumu içeri atmak? Delilleri baban ve Mackenzie yerleştirdi."

Nickey Fisher pizzasından bir lokma aldı, keyifle çiğnedi ve arkasına yaslandı. "Sen yemiyor musun?"

"Dinliyorum."

"İkisini aynı anda yapamıyor musun?" Çiğnemeye devam etti. "Anladım. Geri kalanını duymak istiyorsun ama sanırım anladın zaten. Mikey bu suçtan hapse girdi ama aslına bakarsan bu o kadar da büyütülecek bir şey değildi. Yargıç bir arkadaşım vesilesiyle

* Fensiklidin. Bir tür uyuşturucu. (ç.n.)

mahkûmiyet kararının bozulmasını sağlayacaktım. Mikey'e de birkaç hafta sakin kalmasını söyledim ama yapamadı. Mikey'im tatlı bir çocuktu ama çok asabiydi. Babası patron olduğu için kabadayılık taslayan biriydi. Bu yüzden avluda iri yarı iki adamla kavgaya tutuştu. Dorchesterlı çete üyeleriymiş. İçlerinden biri Mikey'i kollarından tutmuş. Diğeri de Mikey'i kalbinden bıçaklamış. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Yani duymuştum."

Nicky Fisher pizzayı ağzına götürmeye başladı ama sanki anılar buna izin vermeyecekmiş gibi ağır geliyordu. Bakışlarını kaçırdı. Gözleri doldu. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki üzüntüyü, öfkeyi ve acıyı duyabiliyordum. "O iki iri adam. Onlara ne yaptığımı bilmek istemezsin. İşleri çabuk bitmedi. Anlatırım."

Daha fazlasını söylesin diye bekledim. Söylemeyince de, "Oğluma zarar verdin mi?" diye sordum.

"Hayır. Sana söyledim. Ben böyle şeyler yapmam. Babanı bile suçlamadım. En azından o zamanlar. Sonra yıllar geçti. Senin oğlunu öldürdüğünü okuyunca..."

"Öldürmedim."

"Şşştt! David, dinle. Bugünkü çocukların en büyük sorunu bu. Hiçbiri dinlemiyor. Gerisini duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

İstediğimi söyledim.

"Dediğim gibi, baban keyfine göre kanunları esnetebilecek durumda değildi. Mikey konusunda olduğu gibi. İkimiz de pek çok polisin bunu yaptığını biliyoruz. Arabaya uyuşturucu bıraktılar. Seni harcamak için bir sebep gerekirse ellerinde bir şey olsun diye. Oğlundan sonra... Adı ne demiştin?"

"Matthew," dedim ve yutkundum.

"Evet. Affedersin. Matthew öldürüldükten sonra bir polis bodrumunda bir beyzbol sopası buldu."

Yüzümü buruşturdum. "Beyzbol sopası bodrumumda bulunmadı."

"Evet, orada bulundu."

Başımı iki yana salladım.

"Oraya saklamıştın. Havalandırma deliğine mi, bir borunun içine mi ne..."

Hâlâ başımı sallıyordum ama yine sanırım yine nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. Oturduğumuzdan beri her şeyi anlıyordum.

"Nerede kalmıştım? Hah, doğru, beyzbol sopası. Bir polis o sopayı bodrumunda buldu. Teşkilata yeni katılan biri. Adı Rogers'tı sanırım. Bu ismi neden hatırlıyorum, hiç bilmiyorum ama hatırlıyorum işte. Rogers babanla arkadaş olmak istiyordu. Kendini kollamak istiyordu. Bunun üzerine babana sopadan bahsetti. Baban o sopa bulunursa senin hapı yutacağını biliyordu. Bölge savcısı bunu öğrenirse biterdin. Baban buna dayanamazdı. Oğlunu korumak zorundaydı ama sopadan da kurtulamazdı. Bu çok ileri gitmek olurdu."

Nicky Fisher bana sırıttı. Alt dudağında domates sosu vardı. "Babanın ne yaptığını tahmin edebilirsin, değil mi? Haydi David, söyle bana."

"Beyzbol sopasını ağaçlık alana onun koyduğunu düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum. *Biliyorum.*"

Ona karşı çıkmaktan çekinmedim.

"Akıllıcaydı. Bak, eğer katil *sen* olsaydın, beyzbol sopası hâlâ bodrumda olurdu. Saklanmış halde. Havalandırmanın içinde, her neyse. Fakat katil başka biriyse kaçıp gidecekti. Sopayı bir yere atacak ya da gömecekti."

Başını iki yana salladı. "Öyle olmadı," dedim.

"Elbette öyle oldu. David, sen oğlunu öldürdün. Sonra da fırsat bulunca kurtulmak üzere bir yere sakladın." Masaya doğru eğildi ve tekrar sırıttı. Dişleri ince ve sivriydi. "Babalar ve oğulları. Hepimiz

aynıyız. Suçlu olduğunu bilsem bile Mikey'i hapisten uzak tutmak için her şeyi yapardım. Baban da aynıydı."

Başımı tekrar iki yana salladım ama söylediklerinde gerçek payı vardı. Babam, dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim adam, oğlumu öldürdüğüme inanmıştı. Bu düşünce kalbimi paramparça etti.

Nicky Fisher şöyle devam etti:

"Savcının bir derdi vardı. O gece yağmur yağmıştı. Orman çamur içindeydi. Adli tıp tüm ayakkabılarınızı ve kıyafetlerinizi kontrol etti. Leke yoktu. Çamur yoktu. Yani babanın o sopayı ormana gömmüş olması seni kurtarmış oldu ama bu benim işime gelmedi, anlıyor musun?"

Başımı salladım çünkü gayet iyi anlıyordum. "O yüzden Hilde Winslow'a yalan ifade verdirip mahkemede beni sopayı gömerken gördüğünü söylettin."

"Bingo!"

"Bunu sen ayarladın."

"Evet."

"Çünkü Mikey'nin intikamını almak istiyordun."

Nicky Fisher bana parmağını doğrulttu. "Oğlumun adını bir daha ağzına alırsan dilini koparıp bu pizzayla birlikte yerim."

Bir şey demedim.

"Söylediklerimi dinlemiyor musun sen?" diye çıkıştı iki yumruğunu da masaya vurarak. İki serseri dönüp bize baktı ama kıpırdamadılar. "Bunun intikamla alakası yok. Bunu yaptım çünkü doğru olan buydu."

"Anlamıyorum!"

"Bunu yaptım," dedi sıktığı dişlerinin arasından ve sesi artık gerçekten de kötücüldü. "Çünkü sen kendi oğlunu öldürdün! Seni lanet olası..."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Baban bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Belki bir tür bilinç kaybı yaşadın, bilemem. Kimin umurunda? Savcı seni suçüstü yakalamıştı. Sonra *benim* oğlumu hapse atmak için sahte deliller kullanan polis baban seni kurtarabilmek için işe el attı. Adalet Tanrıçası heykelini gördün mü hiç? Baban kefenin birine parmağını koyunca öbür kefeye de ben koymak zorunda kaldım. Şimdi anladın mı?"

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Adalet yerini buldu. Hak ettiğin şekilde hapse girdin. Bilmiyorum, kozmik denge mi diyorlar, öyle bir şey. Benim asıl sorunum şu: Oğlum, Mikey geri gelmeyecek. Sen ise buradasın David, nefes alıyorsun, kahrolası bir pizzanın tadını çıkarıyorsun."

Sessizlik. Ölüm sessizliği. Sanki tüm tahta kaldırım hareketsiz kalmaya çalışıyormuş gibi.

Ses tonu artık daha alçaktı ama bir tırpancının orağı gibi nemi delip geçiyordu. "Şimdi iki seçeneğim var. Seni hapse geri mi göndereyim, ki müebbet hapis cezasının ölümden beter olduğunu biliyorum, yoksa seni öldürüp timsahlara mı yedireyim?"

Yemeğini bitirmiş gibi ellerini peçeteye silmeye başladı.

"Yanılıyorsun," dedim.

"Ne konuda?"

"Yaptığın şey. Benim babamla olan durumum seninkiyle aynı değildi."

"Aynı olmayan nedir?"

Sonra riski göze alıp ismini tekrar söyledim. "Mikey suç işledi. Bunu sen söyledin."

Nicky Fisher homurdandı. "Ne yani, bana masum olduğunu mu söyleyeceksin?"

Sağ eliyle serserilere doğru bir işaret yaptı. Bize doğru gelmeye başladılar. Kaçıp kaçmamak arasında kaldım. Gidip insanların ara-

sına karışabilirdim. Beni burada da vurmazlardı herhalde, değil mi? Koşmanın işe yarayacağından şüpheliydim. O yüzden başka bir yol denedim.

"Masumdan daha fazlasıyım," dedim ona. O buz mavisi gözlerin içine dimdik baktım. "Oğlum yaşıyor."

Sonra ona anlattım.

Her şeyi anlattım. Beni bile şaşkına çeviren bir hız ve tutkuyla bildiklerimin hepsini söyledim. İki serseriyi görev yerlerine geri gönderdi. Konuşmaya devam ettim. Nicky Fisher'ın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Bu konuda çok iyiydi.

Bitirdiğimde Nicky Fisher yine peçetesini aldı. Bir süre inceledi. Hiç acele etmeden önce ikiye, sonra dörde katladı ve masanın üzerine güzelce yerleştirdi.

"Bu çılgınca bir hikâye," dedi.

"Gerçek bu."

"Benim oğlum hâlâ ölü, biliyor musun?"

"Onun için elimden bir şey gelmez."

"Gelmez..." Başını iki yana salladı. "Sen buna gerçekten inanıyorsun."

Soru mu sordu, olanı mı söyledi, emin olamadım. Her iki durumda da başımı salladım ve şöyle dedim:

"İnanıyorum."

"Ben inanmıyorum," dedi. Ağzı hafifçe yanlara doğru açılmaya başladı. "Bence bu saçmalık."

İçim burkuldu. Arkasına yaslandı, yüzünü ovaladı, gözlerini kırpıştırdı. Okyanusa benzetilmiş olan dar su akıntısına doğru baktı. Sonra da şöyle dedi:

"Ama bazı şeyler bana mantıklı gelmedi."

"Ne gibi?"

"Philip Mackenzie gibi."

"Ne olmuş ona?"

"Hapisten kaçmana yardım etti. O kısmın doğru olduğunu biliyorum. O yüzden kendime şunu soruyorum: Neden? Sırf babana yardım olsun diye böyle bir şey yapmaz. Üstelik neden şimdi? Bunu düşününce daha da merak ediyorum." Parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Yani dışarı çıkınca saklanabilir, kendine yeni bir hayat kurabilirdin ama sen bunu yapmadın. Aptalın teki gibi yalancı tanığına koştun. Neden? Onu gördükten sonra da yeterince aptal değilmişsin gibi, intihar etmek istercesine Revere'deki adamlarımın yanına geldin. Bir de onca kişi varken doğrudan Kokarca'ya."

Sözünü kesmedim. Anlatmasını bekledim.

"Velhasıl David, sorum şu: Şayet gerçeği söylüyorsan, o zaman seni işlemediğin bir suçtan hapse gönderdim. Bunu önemsediğimden değil. Demek istediğim, daha önce de içeri attırdığımız insanlar oldu ama böyle şeyler değildi. Hiçbiri çocuğunu kaybetmek kadar kötü bir şey değildi. Çocuğunu öldürdüğün için hapse girmek mi? Bilmiyorum. Şimdi bu bana da pek mantıklı gelmiyor. Kendim için... Mikey için hatta bilemiyorum, belki tüm dünya için adalet istedim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Duraksadı, benden cevap bekledi. Yavaşça başımı salladım.

"Senin yaptığından emindim ama eğer sen yapmadıysan ve oğlun hâlâ hayattaysa..."

Nicky Fisher başını iki yana salladı. Sonra ayağa kalktı. Tekrar okyanus benzeri gölete doğru baktı. Gözleri doldu ve Mikey'i düşündüğünü biliyordum.

"Gitmekte özgürsün," dedi bana. "Adamlarım seni istediğin yere götürür."

Bunu söylerken yüzüme bakmadı. Ben de bir şey söylemeye cesaret edemedim.

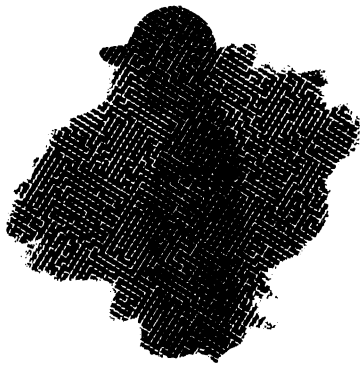
"Ben yaşlı bir adamım. Çok hata yaptım. Muhtemelen ölene kadar daha da yapacağım. Yukarıdakiyle aramı düzeltme derdinde değilim. Bunun için artık çok geç. Sanırım... Burası... Burası bana nostaljik gelmiyor. Daha çok yeniden yapılanmış gibi. Anlıyor musun?"

Anlamıyordum. Hem de hiç.

"Eğer baban kendini daha iyi hissederse onu uçakla buraya getirmek isterim. Misafirim olarak. Burada oturup onunla pizza yemek isterim. Bu ikimizin de hoşuna gider herhalde, değil mi?"

Gitmezdi, hayır ama yine söyleyeceklerimi kendime sakladım.

Ardından Nicky Fisher yanımdan ayrıldı.

29. BÖLÜM

"Restoranın sahibine bizim için seçmesini söyledim," dedi Hayden. "Buranın *tapas*ları* en iyisi."

Rachel çok fazla dikkati dağılmış gibi görünmemeye çalışarak başını salladı. Telefonu titreşimde kalmıştı, o yüzden sesini açtı. David gideli çok olmuştu. Yakalanmış ya da daha kötüsünün olmuş olma ihtimali içine çöreklendi. Bu düşünceyi aklından savuşturdu ve Hayden'ın yeşil gözlerine baktı. Hâkî pantolon ve göğüs kısmında arma işlemeli bir ceketten oluşan, zenginlere has bir takım giymişti. Saçları seyrelmişti ve kafasına yapışıktı. Hâlâ yakışıklıydı, hâlâ çocuksuydu ama artık daha yumuşaktı. Biraz gıdısı sarkmıştı. Ten rengi daha kırmızıydı. Hayden'ın Payne Müzesi'nde tutulan aile portrelerinden birine dönüştüğünü düşündü.

Havadan sudan konuştular. Hayden onun yeni saç modeli hakkında yorum yaptı. Beğendiğini söylemişti ama Rachel'a öyle gelmiyordu. Daha önce bir e-postada ona boşandığından bahsetmişti, o yüzden tekrar bunun üzerinden geçmelerine gerek yoktu. Hayden birkaç yıl önce, bir zamanlar sevgili olduğu düşük bütçeli film oyuncusu bir İtalyan kadından bir çocuğu olduğunu öğrenmişti. Adı Theo'ydu ve artık onunla ilgileniyordu. Hayden son on yılın

* İspanyol mezeleri (ç.n.)

büyük bir kısmını yurt dışında geçirmiş ve söylenene göre ailenin Avrupa'daki işlerini yürütmüştü ama Rachel onun zamanının çoğunu St. Moritz'de kayak, Fransız Rivierası'nda da partiler yaparak geçirdiğini düşünüyordu.

Belki de haksızlık ediyordu.

Gazetecilik kariyerini bitiren habere gelince Hayden, "Eski düşmanının peşine düşmüşsün," dedi.

"Çok zorladım."

"Anlayabiliyorum."

"Biliyorum, keşke sana söyleseydim..."

Eliyle boş ver der gibi yaptı. Yıllar önce, Lemhall Üniversitesi'ndeki ilk yılında düzenlenen Cadılar Bayramı partisinde Hayden da oradaydı. Aslında o gece bira fıçısının yanında tanışmışlar ve biraz flört etmişlerdi. Rachel Hayden Payne'in kim olduğunu biliyordu. Kampüsteki herkes varlıklı ailelerin çocuklarını bilirdi, o yüzden eğlenceli olmuştu. Hayden çekici ve tatlı biriydi ama Rachel ondan hiç elektrik almamıştı.

Rachel *Motricia Addams* kostümü giymiş ve muhtemelen de fazla içmişti ama sorun bu değildi. Hayden'la tanıştıktan iki saat sonra hayatı bir tren misali raydan çıkacaktı ve kendisine ilaç verildiğini çok sonraları öğrenecekti. Onca uyarıya rağmen içkisine dikkat etmediği için şimdi bile kendini aptal gibi hissediyordu.

Annesi mütevelli heyetinde görevli, Evan Tyler adında genç bir beşerî bilimler profesörü vardı. İçkisine ilaç atan oydu. Gecenin geri kalanı hayal meyaldı. Belli belirsiz şeyler hatırlıyordu: kıyafetlerinin yırtıldığını, adamın kıvırcık saçlarını, kendininkinin üzerine kapanan ağzını. Evan Tyler'ın üzerindeki ağırlığını, onu ezdiğini, boğduğunu hissedebiliyordu. Rachel hayır demeye, yardım istemeye, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Beynine kazınan görüntü buydu. Evan Tyler. Onun üstünde. Manyakça bir keyifle sırıtarak. Elbette ki bu görüntü sadece rüya-

larına girmekle kalmıyor, aynı zamanda gün içinde de hep aklına düşüyordu. Şimdi bile. Bunca yıl sonra bile o görüntü, o manyakça sırıtış, hep yanı başındaydı, birkaç adım arkasından onu takip ediyor, onunla alay ediyor, kendine olan güvenini kazandığında omzunun üzerinden onu aşağı çekiveriyordu. Günler, geceler, aylar, yıllar boyu ona musallat olan bu görüntü onu hırslandırıp daha da çok çalışmaya, bu hikâyeyi yazmaya, adalet aramaya, o manyakça sırıtışı yok etmek için herkesle görüşmeye itmişti. Bir de Catherine Tullo...

Ama tam o sırada, bu korkunç Cadılar Bayramı gecesinde nefessiz kaldığında her şey onun için daha da kötü sonuçlanabilecekken, hatta kim bilir, belki de tamamen kendinden geçip her şeyi unutabilecekken, Evan Tyler birdenbire üzerinden kaybolmuştu.

Üzerindeki ağırlık gitmişti. Birden. Puf diye!

Biri onu üzerinden çekmişti.

Rachel doğrulmaya çalıştı ama beyni buna izin vermiyor, kaslarına hükmedemiyordu. Orada öylece, başı bir yana sarkmış halde yatarken Hayden'ın bağırdığını duydu. Hayden Tyler'a önce bir yumruk attı, sonra vurmaya devam etti. Yumruklar havada uçuşuyordu ve odanın her yerine kan sıçrıyordu. Yorulmuyor, onu bırakmıyordu ve diğer iki çocuk kargaşayı duyup gelmemiş olsaydı Evan Tyler'ın öleceğinden emindi.

Evan Tyler iki hafta komada kaldı.

Rachel özellikle de Tyler'ın ilk kurbanı olmadığını öğrendikten sonra suç duyurusunda bulunmak istedi ama okul bunu halının altına süpürmek istiyordu. Sonuçta Tyler komadaydı ve yüzünde iyileşmesi aylar sürecek kırıklar vardı. Yeterince acı çekmemiş miydi? Annesi önemli bir kadındı. Rachel gerçekten de okulu pisliğe mi bulaştırmak istiyordu? Bu ne işe yarayacaktı?

Rachel bunların hiçbirini umursamadı.

Ama Hayden'ı umursuyordu.

Sorun da buydu. Yaptığı şey dayağın çok ötesine geçmişti ve Payne serveti ona yumuşak inişi garantilese dahi yaptığı şey suçtu. Payne ailesi de bu olayın duyulmasını istemiyordu. O yüzden umduğu gibi olmadı. Anlaşmalar yapıldı. Para el değiştirdi.

Herkesin iyiliği için olay örtbas edildi. Bitti. Herkes önüne bakacaktı.

Daha sonraları üniversitenin başına geçecek olan Evan Tyler'ın görüntüsü beynine kazınmıştı.

Rachel ve Hayden yakın arkadaş olmuştu. Ortada bir trajedi ya da sır olunca insanlar birbirine böyle bağlanabiliyordu. Onların durumunda ikisi de vardı.

David ve Cheryl Lemhall Üniversitesi'ne onu ziyarete geldiklerinde Hayden'la tanışmışlardı ve David, Rachel'ı kenara çekip, "Bu adam sana âşık," demişti.

"Hayır, değil."

"Seni *Biz Arkadaşız*[*] grubunda tutuyordur belki," dedi David. "Ama sen daha iyi bilirsin."

Öyleydi ama o günlerde kampüsteki kız-erkek arkadaşlıklarının yüzde doksanının başlangıç hikâyesi böyleydi. Çocuk kızdan hoşlanır, onunla yatmak ister, yapamaz, sonra da arkadaş kalmayı seçer ve gerginlik ortadan kalkardı. Öyle ya da böyle, o ve Hayden iki sırdaş oldular. O kadar ki, bildikleri onca şeyden sonra isteseler bile çıkamazlardı.

Garson elinde bir tabakla geldi. İkisinin arasına koyarken, 'Istakoz *paella*,'[**] dedi.

Hayden ona gülümsedi. "Teşekkürler Ken."

Harika kokuyordu.

Çatalını aldı. "Tadına bakana kadar bekle."

---

* İng. İlişkiyi arkadaşlıktan öteye götürememe. (ed.n.)

** İspanya'nın Valencia bölgesine özgü, çoğunlukla deniz ürünleriyle yapılan bir tür pilav. (ç.n.)

"Seni Lemhall ya da o haberle ilgili aramadım," dedi.

"Öyle mi?"

"27 Mayıs'ta Six Flags eğlence parkında Payne Industries'in bir etkinliği olup olmadığını biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. Hayden hâlâ Lemhall Üniversitesi yüzüğünü takıyordu. Mor taşlı, okul armalı, pejmürde bir şeydi ve Rachel bunu hiç anlayamıyordu. Hayden bir stres gidericiymiş gibi yüzüğünü çevirmeye başladı. Kim bilir, belki de gideriyordu. Yine de yüzük onu rahatsız etmişti. Orayı tamamen unutmak istiyordu. Onun ise bir nedenden hatırlamaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

"27 Mayıs mı?" diye sordu. "Hiç bilmiyorum. Neden sordun?"

Rachel telefonunu çıkardı, ekranı kaydırdı ve ona logolarla kaplı panonun önünde duran ailenin fotoğrafını gösterdi. Hayden telefonu eline alıp inceledi.

"Sanırım vardı," dedi Hayden. Telefonu geri verdi. "Neden soruyorsun?"

"Kurumsal bir etkinlik olabilir mi?"

"Olabilir. Tiyatroya, basketbol maçına ya da eğlence parkına gitmek için toplu biletler alıyoruz. Çalışanlar ve müşteriler için bir avantaj bu. Yazdığın bir haberle mi ilgili bu?"

Rachel devam etti. "Herhalde hazırda fotoğrafçınız da vardır, değil mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Yani şu logolu panonun önünde çekilenleri kastediyorum. Böyle fotoğraflar çekmesi için bir fotoğrafçı tutuyor musunuz?"

"Yine söylüyorum: Öyle sanıyorum. Tüm bunları niye soruyorsun Rachel?"

"Bana o fotoğrafların tamamını bulabilir misin?"

Hayden'ın gözleri bir an şaşkınlıkla parladı. "Anlayamadım?"

"Onları incelemem lazım."

"Bu tarz kurumsal etkinlikler için bazen parkın yarısını kiralıyoruz," dedi. "Orada nereden baksan beş bin kişi vardır. Ne arıyorsun?"

"Söylesem de inanmazsın."

"Sen yine de söyle." Sonra da, "Bana kalırsa bu eniştenin hapisen kaçmasıyla bağlantılı bir şey," dedi.

"Öyle."

"Hâlâ ona âşık olamazsın Rachel."

"Ne? Ben hiçbir zaman David'e âşık olmadım ki."

"Sürekli onu anlatıp duruyordun."

"Sen onu kıskanmışsın Hayden."

Gülümsedi. "Belki de."

Burası onun hiç girmek istemediği bir mayın tarlasıydı. Ona 'Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Güvendiğimi biliyorsun."

"Bana fotoğrafları bulabilir misin?"

Su bardağını aldı, bir yudum içti. "Evet."

"Teşekkür ederim."

"Başka?" diye sordu Hayden.

Rachel onu çok iyi tanıyordu. "Bu isteyeceğim biraz daha karmaşık."

Garson elinde ikinci tabakla geldi. "Havyar eşliğinde *Jamon Iberico*"*

Hayden ona gülümsedi. "Teşekkürler Ken."

"Afiyet olsun."

"Bunu çok seveceksin," dedi Hayden. Biraz *paella* alıp onun tabağına koydu. Harika kokuyordu ama Rachel pek orada gibi değildi. Hayden bir lokma aldı, gözlerini kapattı ve yemeğin tadına vardı. Tekrar açtığında, "Neymiş bakalım o iyilik?" diye sordu.

---

* İber Yarımadası'na özgü, ehlîleştirilmiş bir yaban domuzu türünden yapılan jambon. (ç.n.)

"Panodaki logolardan biri," dedi Rachel. "Berg Üreme Enstitüsü'ne ait."

"Normal," dedi Hayden. "Şirketlerimizden biri o. Biliyorsun."

"Biliyorum."

"O zaman?"

"On yıl önce oraya gitmiştim."

Hayden lokmasını ısıracakken durdu. "Pardon?"

"Barb'ı aradım." Barb Matteson enstitünün o zamanki müdürüydü. "Bizi sen tanıştırmıştın."

"Hatırlıyorum. Aile tatili partisinde."

"Doğru."

"Anlamıyorum." Hayden çatalını bıraktı. "Neden gittin ki oraya?"

"Ona donör spermiyle hamile kalmak istediğimi söyledim."

"Sen ciddi misin?"

"Oraya gitmek konusunda evet. Hamile kalmak konusunda hayır."

"Anlamıyorum Rachel."

"Cheryl için randevu almıştım."

"Tamam," dedi yavaşça. "Ama hâlâ anlamıyorum."

"David'in bilmesini istemiyordu."

"Ah."

"Öyle."

"Yani Cheryl, kocasının haberi olmasın diye senin isminle mi randevu aldı?"

"Tam olarak öyle."

Hayden başını yana eğdi. "Bunun yasa dışı olduğunun farkındasındır umarım."

"Yasa dışı değil ama etik olmadığını biliyorum. Neyse, Cheryl benim adımla kayıt yaptırdı. Benim kimliğimi kullandı. Zaten birbirimize yeterince benziyorduk. Faturalar da benim evime geldi."

"Peki," dedi yavaşça.

"Barb Boston ofisinde olur diye Cheryl için Lowell'daki ofisten bile randevu aldım."

"Bunların hepsi enişten bilmesin diye mi?"

"Evet."

"İlginç," dedi.

"Zaten yeterince derdi vardı. Bunun kimseye zararı olmayacağını düşündü."

"Kulağa hiç de öyle gelmiyor," dedi Hayden. "David öğrendi mi peki?"

"Evet."

"Sana çok kızmış olmalı."

"Benim işin içinde olduğumu bilmiyor."

"Ama Cheryl'ın donörden sperm almak istediğini biliyor."

"Evet."

"Sen de ona kendi payından hiç bahsetmedin. Bu işteki yani... Yoksa bu 'ihanetteki' mi demeliyim?"

"Ona hiç söylemedim," dedi Rachel yumuşak bir sesle.

Garson geldi ve şarap koydu. Gidince de Hayden, "Peki şimdi ne istiyorsun?" diye sordu.

"David bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyor."

"Neyin tesadüf olmadığını düşünüyor?"

"Delirdiğimi düşüneceksin."

"O kısmı çoktan geçtik Rachel."

"David... Yani aslında *biz*..." Bir an çok saçma geldi, Rachel cümlesini tamamlayacakmış gibi hissetti. "Matthew'un o gün sizin şirket grubuyla birlikte eğlence parkında olduğunu düşünüyoruz."

Hayden yüzüne bir tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırmaya başladı. Sonra boğazını temizleyip sordu. "Matthew kim?"

"Yeğenim," dedi. "David'in oğlu."

Gözlerini daha çok kırpıştırdı. "Öldürülen?"

"Mevzu da bu zaten. Onun ölmediğini düşünüyoruz."

Rachel telefonunu tekrar Hayden'a uzattı. Bu kez ekranda Matthew olduğunu düşündükleri çocuk vardı. "Arkadaki çocuk. Birinin elinden tutuyor."

Hayden telefonu alıp yüzüne doğru götürdü. Parmaklarıyla fotoğrafı büyüttü. Rachel bekledi. Matthew gözlerini kısarak baktı. "Çok bulanık."

"Biliyorum."

"Gerçekten de bunu..."

"Emin değilim."

Hayden kaşlarını çattı. "Rachel."

"Biliyorum. Bu çılgınca. Hepsi çılgınca."

Hayden başını iki yana salladı. Telefonu yanıyormuş gibi bir hızla Rachel'a geri verdi. "Benden ne istediğini anlamıyorum."

"Bana Six Flags'teki bütün fotoğrafları gönderir misin?"

"Neden?"

"İncelemek için."

"Ne arayacaksın ki?"

"Çocuğun başka fotoğraflarını."

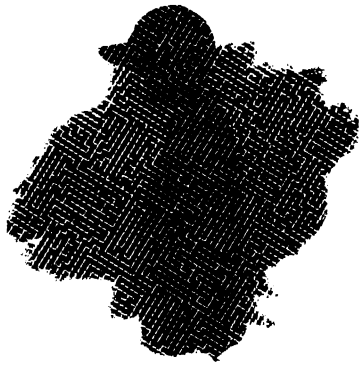
Başını iki yana salladı. "Bu bulanık fotoğrafta başka milyonlarcasına benzeyen çocuğu mu?"

"Anlamanı beklemiyorum."

"Bu konuda haklısın."

"Ama benim hatırım için Hayden. Lütfen? Yardım edecek misin?"

Hayden içini çekti. Sonra da, "Evet, elbette," dedi.

30. BÖLÜM

İyi sorgu polislerinin çoğunun yaptığı gibi Max de zanlılara karşı çeşitli taktikler uygulardı. Şu anda uyguladığı, en etkili taktiği olan parça parça ilerlemekti. Sarah ile birlikte sürekli artan suçlamalar, mizah, tiksinti, umut, dostluk, tehdit, işbirlikçilik ve şüphecilikle zanlıların dengesini bozuyorlardı. Sarah'la iyi polis ve kötü polisi oynuyorlar, yolun yarısında rolleri değişiyorlar, bazen ikisi de iyi, bazen ikisi de kötü oluyordu.

Kaos, bebeğim. Kaos yarat...

Şüphelileri soru yağmuruna tutuyorlar ve ardından da uzun bir sessizlik içinde oyalanmalarına izin veriyorlardı. En üst ligde oynayan en iyi atıcılar gibi (beyzbol Max'in az çok anladığı tek spordu) sürekli taktik değiştiriyorlardı: hızlı top atışı, yavaş top atışı, falsolu top atışı, aklınıza ne gelirse.

Ama şu anda Max, McDermott's barının bir köşesindeki masasında bunların hepsini bir kenara bırakmıştı. Sarah yanında değildi. Burada olduğunu bile bilmiyordu. Kurallara göre yaşayan biri olduğu için bunu onaylamazdı ve dahası, kendi yaptığı benzetmelerin içinde kalsın diye buna da tükürük atışı diye bir isim uydurmuştu ve kuralları çiğnerse bile oyun dışı kalan sadece kendisi olacaktı.

Mackenzie 'Yazarın Gözyaşları' denen bir viski sipariş etmişti. Max kola içiyordu. İçkiye pek alışık değildi.

"Sizin için ne yapabilirim Özel Ajan Bernstein?" diye sordu Mackenzie.

Max, Mackenzie ile müdürün en sevdiği barda buluşmak istemişti çünkü gözdağı vermek ya da avantaj sağlamak gibi bir niyeti yoktu. Aslında tam aksiydi.

"David'i bulmak için yardımına ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Mackenzie biraz daha dik oturarak. "Bunu ben de istiyorum. O benim mahkûmumdu."

"Ve vaftiz oğlun."

"Evet. Onun sağ salim geri dönmesini istemek için bir sebep daha."

"Şimdiye kadar bunu kimsenin fark etmediğine inanamıyorum."

"Neyi?"

"Onunla olan ilişkini. Aslında benim de umurumda değil. Bak, ikimiz de onun kaçmasına yardım ettiğini biliyoruz."

Mackenzie gülümsedi, içkisinden büyükçe bir yudum aldı. "Avukatımı duydun. Kamera görüntüleri benim anlattıklarımı doğruluyor. Burroughs'un elinde silah vardı..."

"Bak, sadece sohbet ediyoruz. Bunu kayda almıyorum. Sana tuzak da kurmadım."

Max telefonunu çıkarıp tiksindirici şekilde yapış yapış masanın üzerine koydu.

"Aman Tanrım," dedi Mackenzie alaycı bir sesle. "Telefonun masanın üzerinde. Artık bunu kaydetmene imkân yok."

"Kaydetmiyorum. Bence sen de bunu biliyorsun. Ama olur da dileyen biri varsa diye varsayımlarda bulunuyoruz. Hepsi bu."

Mackenzie kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Bak, Phil, her şey güzellikle olsun istiyorum. Tehdit etmek is-

temiyorum. Tamam mı? Seni yardım ve yataklıktan içeri alabileceğimi biliyorsun. Bitersin. Oğlun da biter. İkiniz de hapse girersiniz ve eğer sizinle gerçekten uğraşırsam hem işinizden hem de emekli maaşınızdan olursunuz. Sizin için çok kötü olur ve ben kızınca, hele de *Sarah* kızınca ortalık yangın yeri olur. Kıçınızdan bir girer ve oraya yuva yapar."

"Pek renkli bir betimleme oldu."

"Ama şimdi bunların hiçbir umurumda değil. Bugün bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Neden şimdi? Varsayımlarda bulunuyorum."

Mackenzie bir yudum daha aldı. "Görünüşe göre bir teoriniz var Özel Ajan Bernstein."

"Evet. Duymak ister misin?"

"Elbette."

"David Burroughs yıllardır ziyaretçi kabul etmiyor. Aniden baldızı geliyor. Kontrol ettim. Ziyaretinden önce mektuplaşma, telefon konuşması filan da olmamış. İki ziyaretin de videosunu gördüm. Burroughs onun geleceğini bilmiyordu. Buraya kadar tamam mıyız?"

"Kesinlikle."

"Rachel ona bir fotoğraf gösteriyor. Ne olduğunu çözemedim. Sorun bu. Burroughs onu görünce her şey değişti. Kamera görüntüsünden bile anlaşılıyor. Ziyaret bitince seninle iletişime geçiyor. Gördüğüm kadarıyla bu da bir ilk. Bu noktada bana yardımcı olup senden ne istediğini söyler misin?"

"Zaten söyledim..."

"Tamam, yardım etmeyeceksin, peki. O zaman devam edeyim. Onun ziyaretinin üzerine, Burroughs'un, eski ortağın olan babasını görmeye gidiyorsun. Geri döner dönmez Burroughs'un kaçmasına yardım ediyorsun. Ross Sumner'la olan kavganın bu olayla bağlantısını çözemedim. Gardiyan Ted Weston'ı da. O senin adamın. Ben-

den daha iyi tanırsın. Rüşvet aldığını öğrendik ve bunu söyleyince avukat istedi. Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır."

"Şaşırdın mı?"

"Rüşvet almasına mı?"

"Evet."

Mackenzie bir yudum daha aldı. Omuzlarını silkti.

"Tamam, cevap verme ama bu, şu yüzden önemli. Burroughs'un Weston'a saldırdığını düşünmüyorum. Bence tam tersi oldu. Weston ona saldırdı. Bana tuhaf gelen de bu. Son bir şey daha: Burroughs kaçtığında yanına gittiği ilk kişi davasındaki kilit tanıklarından biri. Dava bittikten sonra adını değiştiren ve oturduğu evden taşınan yaşlı bir kadın. Peki ya o kadın? Onunla da konuştum. Burroughs'un evine gelişiyle ilgili yalan söyledi. Bir sebepten onu korumak istedi."

Max ellerini iki yana açtı, "Şimdi bütün bunları bir araya getirdiğimde ne sonuca ulaşıyorum Phil, biliyor musun?"

"Nedir?"

"Burroughs'un eskiden çok iyi bir araştırmacı gazeteci olan baldızı onu hapisten kurtaracak bir şey buldu. Ona getirdi. Camdan gösterdi. Burroughs sana geldi. Rachel Anderson'ın elinde ne olduğunu anlattı. Sen de yardım etmeyi kabul ettin. Sorun şu ki, sen böyle bir kaçış planı için fazla iyi olduğundan çoğu şeyi şansa bıraktın. Tahminime göre Sumner'ın ya da Weston'ın ona saldırması seni buna mecbur bıraktı."

"Güzel hikâye Özel Ajan Bernstein."

"Bana Max de. Henüz tamamlayamadım. Eksik parçalar var ama ikimiz de yaklaştığımı biliyoruz. Olay şu: David'i bulmalıyız. Anladın mı? Ayrıca o delil her ne ise avukatına neden verilmediğini de anlamıyorum. Herhalde bunun için iyi bir nedeni vardır."

Mackenzie hâlâ bir şey anlatmıyordu.

"Sarah'a ne demeli? O çok keskin köşelidir. Eğer Burroughs'a tuzak kurulduysa, eğer çocuğu o öldürmediyse, ben o *Kaçak* filmindeki ada gibi değilim. Hatırladın mı filmi?"

Mackenzie başıyla onayladı. "Televizyon dizisini bile hatırlıyorum."

"Çok eski. Harrison Ford'un onu yakalamaya çalışan bir federal ajanı canlandıran Tommy Lee Jones'a, 'Ben masumum,' deyişini ve Tommy Lee Jones'un ona cevabını hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "'Umurumda değil,' diyor."

"Doğru. Sarah tam olarak o işte. Umurunda olmaz. Yapmamız gereken bir iş var. Burroughs'u bulmak. Bu kadar. Nokta. Bu yüzden seninle burada yalnız görüşüyorum. Şimdi savunmasızım. Onlara söylediklerimi söyleyebilirsin ama Tommy Lee Jones'un aksine ben umursuyorum. Eğer Burroughs bu cinayeti işlemediyse ona yardım etmek istiyorum."

Müdür içkisini aldı ve ışığa tuttu. "Diyelim ki," dedi. "Sana çoğunlukla haklı olduğunu söyledim."

Max nabzının hızlanmaya başladığını fark etti.

"Ama diyelim ki," diye devam etti Mackenzie. "Hikâyenin aslının senin varsayımından çok daha tuhaf olduğunu söyledim."

"Nasıl daha tuhaf?"

"Diyelim ki David'in *asıl* kaçma sebebinin oğlunun tehlikede olma ihtimali olduğunu söyledim."

Max şaşırmış görünüyordu. "Başka bir çocuğu daha mı var?"

"Hayır."

"Açıklar mısın lütfen?"

Philip Mackenzie gülümsedi ama bu gülümsemede hiç neşe yoktu. "Sana şunu söyleyeyim," dedi viskisini bitirip ayağa kalkarken. "Oğluma tam dokunulmazlık veren belgeleri hazırlarsan bu sohbeti bitirebiliriz."

"Peki ya senin için dokunulmazlık?"

"Ben dokunulmazlığı hak etmiyorum," dedi Mackenzie. "En azından henüz."

Aynı iki serseri bana uçağa kadar eşlik etti. Kelepçe yok, gözbağı yok, kabalık yok. Piste varınca ilk kez konuştum.

"Telefonuma ihtiyacım var."

"Kapa Çeneni," deyip duran adam elini cebine attı ve telefonu çıkarıp bana fırlattı. "Senin için şarj ettim."

"Teşekkür ederim."

"Bir polisi dövdüğünü duydum."

"Hayır."

"New York'ta. Haberlerde öyle diyordu. Hastanedeymiş."

"Ben sadece kaçmaya çalışıyordum."

"Yine de dostum, tebrik ederim."

"Evet," dedi ilk kez konuşan diğer serseri. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," pek uygun bir cevap olmadığı için bir şey demedim. Aynı uçağa binip aynı koltuklara oturduk. Mesajlara baktım. Tabii ki de hepsi Rachel'dandı ve paniğin dozu git gide artıyordu.

Cevap yazdım: *İyiyim. Affedersin. Yola çıktım.*

Noktalar dans etmeye başladı. Önemli bir şey öğrendin mi?

Rachel neler olduğunu ya da nerede olduğumu sormamıştı. Hâlâ işe odaklıydı.

Şunu yazdım: *Hilde Winslow üzerinden Matthew'a varamayacağız.*

Çıkmaz sokak?

Onun gibi bir şey, evet.

Uçağın havalanmasını ve internet bağlantısının devreye gireceği kadar yükselmesini bekledim. Arkama baktım. Eşlikçilerim kulaklıklarla telefonlarından bir şeyler izliyorlardı, Rachel'ı aradım.

"Bu sesler ne?" diye sordu Rachel. "Seni zor duyuyorum."

"Uçaktayım."

"Bir dakika, ne?"

Ona biraz ayrıntı vermeden devam etmem mümkün olmadı. Bu yüzden Revere'den ayrıldıktan sonraki kısmı özet geçtim.

Bitirince, "Sen nasılsın?" diye sordum. "Senin tarafında yeni bir şey var mı?"

Sessizlik oldu ve bir an konuşma kesildi sandım.

"Bir ipucu bulmuş olabilirim," dedi. "Eski arkadaşım Hayden Payne'i hatırlıyor musun?"

İsmi hatırlamam biraz zaman aldı. "Sana âşık olan şu zengin çocuk mu?" Sonra anladım: "Aa, dur. Ailesinin bu şirketlerle bir bağlantısı var, değil mi?"

"Onların sahibi. Hepsi Payne Grubu'nun parçası."

Düşündüm. "Bu da tesadüf olamaz."

"Nasıl yani?"

Onun kafasını bulandırmak istemiyordum. "Ne olmuş Hayden'a?"

"Six Flags'te kurumsal bir etkinlikleri olmuş. Fotoğraflar o zaman çekilmiş. Ondan o gün çekilen fotoğrafların tamamını istedim."

"Davetli listesini de bulabilir miyiz?"

"Sorabilirim ama söylediğine göre binlerce kişi varmış."

"Bir bakarız."

"Olabilir, evet. Ayrıca şirket parkın tamamını kiralamamış. Matthew başka biriyle de olabilir."

"Yine de denemeye değer."

"Biliyorum."

"Başka ne var?" diye sordum.

"Boston'a mı dönüyorsun?"

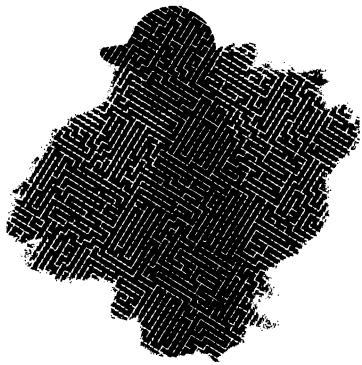
Soruma soruyla karşılık vermişti. "Hayır."

"Nereye o zaman?"

"New Jersey'e."

"Orada ne var?"

"Cheryl," dedim. "Onunla yüz yüze konuşmam gerek."

31. BÖLÜM

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi kadın.

Max gözlerini kaçırmaya çalıştı. Göz teması kurmak konusunda hiç iyi değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Daha önce de söylediği gibi, bunun abartıldığını düşünüyordu. Yine de denedi. Kadının adı Lauren Ford'du ve Boston bölgesindeki Cezai Soruşturma Birimi'ni yönetiyordu. Bu kez kızgın bakışlar atan kişi Lauren'dı.

"Şakalarla aram pek iyi değildir," dedi Max.

"O halde bir bakalım, doğru anlamış mıyım?" Lauren masanın arkasında ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Cinayet kurbanının gerçekten Matthew Burroughs olduğundan emin olmak için laboratuvarıma bir kez daha DNA testi yapması için yetki vermemi mi istiyorsun?"

"Tam olarak böyle."

"Beş yıllık bir dava için?"

"Altı diyebiliriz."

"Halihazırda birini tutuklamış ve hüküm giydirmişken."

"Doğru."

"Ve söz konusu fail kısa süre önce federal hapishaneden kaçtı."

"Yine doğru."

"Bildiğim kadarıyla senin işin onu yakalayıp ait olduğu yere koymak, yeniden yargılamak değil."

Max yanıt vermedi.

"Pekâlâ," dedi ellerini iki yana açarak. "Kaçak bir mahkûmu bulmak için neden uzun süre önce ölen bir kurbana DNA testi yapılmasına ihtiyacın var?"

"İlk seferinde yapmış mıydınız?"

Lauren içini çekti. "Az önce 'bir kez daha' dediğimi duydun mu?"

"Duydum."

"Buradan daha önce yapıldığı anlaşılmıyor mu?"

"Anlaşılıyor," diye onay verdi Max.

"O zaman protokolün böyle olmadığını anlatayım sana. Zaten cesedin durumuna rağmen bir kez kimlik tespiti yapılmış. İnsanlar çok fazla *Kanıt Peşinde* izliyor. İşin gerçeği, cinayet kurbanlarına nadiren DNA testi yapıyoruz. Ülkedeki hiçbir kolluk kuvveti bunu yapmıyor. Parmak izi kontrolü de yapmıyoruz. Bu yalnızca mağdurun kimliğiyle ilgili bir şüphe görülürse yapılır. Burada bunların hiçbiri yoktu. Kurbanın kim olduğunu biliyorduk."

"Ama yine de yaptınız?"

"Evet çünkü az önce de dediğim gibi jüri üyeleri fazla televizyon izliyor. Eğer elinizde tüm adli tıp raporları ve DNA yoksa yaptığınız işi bilmediğinizi düşünüyorlar. Yani gereksizdi ama yaptık."

"Nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kurbanın DNA'sını annenin DNA'sıyla mı karşılaştırdınız yoksa babanın veya... ?"

"Nasıl hatırlayayım? Bunun bizim için epey zor bir dava olduğunun farkındasındır."

"Farkındayım, evet."

"Hata falan yapmadık."

"Hata yaptınız, demiyorum. Bakın, kurbanın dosyasında hâlâ kan örneği var, değil mi?"

"Elbette. Yani depodadır ama hâlâ vardır, evet."

"Sistemde de David Burroughs'un DNA'sı var."

Max artık bunun her suçlu için yapıldığını biliyordu. Biri hüküm giydiğinde DNA'sı otomatik olarak veri bankasına ekleniyordu.

"Bir test daha yapmak, bu kapıyı yeniden açmak, büyük bir mesele," dedi Lauren Ford.

"O zaman sessizce yapın," dedi Max. "Sadece sizinle benim aramda kalsın."

"Laboratuvar teknisyenine benzer bir halim mi var?"

"Siz, ben ve laboratuvar teknisyeni. Herkes ağzını sıkı tutsun."

Kaşlarını çattı. "Sen şimdi bana 'ağzını sıkı tut' mu dedin?"

Max bekledi.

"Sana şu an ofisimden defolup gitmeni söyleyebilirim."

"Söyleyebilirsiniz."

"Yapılan inceleme doğruydu. Her şey kitabına uygun yapıldı. Bir polisin oğlu, *tanınmış* bir polisin oğlu faildi ve biz kimseyi kayırmadık."

"Takdire şayan," dedi Max.

Lauren arkasına yaslandı, Max gibi bir tırnağını yemeye başladı. "Sana aramızda kalacak şekilde bir şey söyleyeceğim çünkü neresinden bakarsan bak, bu haklı bir mahkûmiyetti."

"Dinliyorum."

"O zamanki DNA laboratuvarı."

"Ne olmuş ona?"

"Birkaç hata yaptı."

"Ne tür hatalar?"

"İç soruşturma başladığı anda istifa edip yurtdışına taşınanlar oldu."

Sessizlik oldu.

"Kahretsin," dedi Lauren. "Bana ölenin o çocuk olmadığını mı söylüyorsun?"

"Size," dedi Max. "Testi yeniden yapmanızı söylüyorum. Hazır başlamışken de DNA'yı tüm kayıp çocuk veri tabanıyla karşılaştırın. Eğer ölen çocuk Matthew Burroughs değilse kim olduğunu da bulmalıyız."

Rachel'ın arabasının aprona çıkmasına izin verildi. Sanırım özel uçakla uçmanın avantajlarından biriydi bu. Uçaktan indikten sonra iki serseri büyük bir keyifle benimle tokalaştı.

"İyi miyiz?" diye sordu Kapa Çeneni deyip duran serseri.

"İyiyiz," dedim.

Rachel'ın arabasına bindim. Uçağa bakıp, "Suçlu olmanın avantajları," dedi.

"Evet."

İlerlemeye başladık.

"Cheryl'ı görmek istemen," dedi Rachel. "Üreme kliniğiyle mi alakalı?"

"Bu bir tesadüf değil Rachel."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun." Direksiyonu daha sıkı tutmaya başladı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam lazım."

"Ne konuda?"

"Geçmişte kalmış bir şey. Artık bir önemi olmamalı."

Ama ses tonundan çok önemli olduğu anlaşılıyordu. Ona döndüm. Gözleri yola kilitlenmişti.

"Devam et," dedim.

"Cheryl'ın üreme kliniğinden randevu almasına yardım ettim."

Ne demeye çalıştığını anladığımdan emin değildim. "Yardım derken..."

"Hayden Payne vasıtasıyla Berg Üreme Enstitüsü'nün müdürüyle tanışmıştım," dedi. "Sonra da onu arayıp randevu aldım."

"Cheryl yerine mi?"

"Evet."

"Bunda büyütülecek bir şey göremiyorum," dedim. "Yani, keşke bana söylemiş olsaydın ama..."

"Randevu benim adıma düzenlendi." Rachel yutkundu, gözleri hâlâ yoldaydı. "Cheryl gittiğinde kendi kimliği yerine benimkini kullandı."

Yüzüne baktım. Sesim şaşırtıcı derece sakindi. "Niye böyle bir şey yaptın ki?"

"Sence niye David?"

Cevap ortadaydı. "Benden gizlemek için."

"Evet."

Gözyaşlarımın gözlerime doğru hücum ettiğini hissettim ama sebebini anlayamadım bile. "Artık umurumda değil Rachel."

"Düşündüğün gibi değil."

"Benim düşündüğüm, Cheryl'ın sperm donörü araştırdığı ve bunu benden gizlediği. Sen de ona yardım ettin. Yanılıyor muyum?"

Rachel'ın iki eli de hâlâ direksiyondaydı.

"İnsan hapiste çok şey öğreniyor," dedim. "Kimse kimsenin tarafında değil."

"Ben senin tarafındayım."

Bir şey demedim.

"O benim ablam. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Sen de bu işe dahil oldun?"

"Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim."

"Ama yine de yanında durdun."

Rachel sinyal verip dikkatli şekilde dikiz aynalarını kontrol etti ve şerit değiştirdi. Onu beş yıl görmemiş olsam bile hâlâ çok iyi tanıyordum.

"Rachel?"

Cevap vermedi.

"Anlatmadığın başka ne var?" diye sordum.

"Onun yaptığını onaylamadım. Sana söylemesi gerekirdi."

Asıl konuya gelmesini bekledim.

"Cheryl bunu yapmayınca, ben de düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Rachel sorumu geçiştirdi. "Sen Cheryl'ın Berg'e gittiğini nasıl öğrendin?"

"Klinikten biri ev telefonuna sesli mesaj bırakmıştı."

"Bunu bir düşün," dedi Rachel. "Sence bütün hasta kayıtları benim adımaysa neden sizin evi aradılar?"

Durdum. Kalakaldım. "Sen miydin?"

Gözlerini yoldan ayırmadı.

"Mesajı sen mi bıraktın?"

"Her şey bitmişti. Bunu yapmadım. Ben bu işin içine sürüklendim ve bunu ne kadar haklı çıkarmaya çalışsam da sana ihanet ettim. Bunu kaldıramadım. Bir gece çok fazla içtim ve Cheryl'ın sana söylemesi gerektiğini düşündüm. Kendi için. Senin için. Lanet olsun, benim için. Hayatımız boyunca bu korkunç yalanla yaşayamazdık. Siz ikiniz kendi ailenizi kuruyordunuz."

Bekledim. Tam da beni artık hiçbir şeyin şaşırtamayacağını düşündüğüm anda bunu duymuştum.

Rachel, "Zor yoldan öğrendim," dedi. "Yalanlar böyledir, olduğu yerde kalırlar. Asla gitmezler. Seni yavaşça, içeriden çürütürler. Sen ve Cheryl böyle bir sır üzerine aile kuramazdınız. Evet, tamam, söylemesi gereken ben değildim ama Cheryl beni bu ihanete ortak etti. Bu sır bizim ilişkimizi de zehirliyordu. Seninle benim ilişkimi."

"Sen de buna bir son vermek istedin," dedim.

Rachel başını salladı. Başımı çevirdim.

"David?"

"Boş ver," dedim. "Senin de dediğin gibi uzun zaman önceydi."

"Özür dilerim."

İçimde bir şeyler kırıldı; konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Cheryl geldiğimi biliyor mu?"

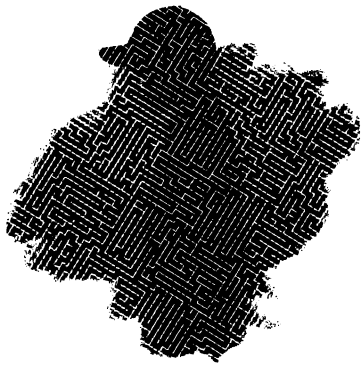
Rachel başını iki yana salladı. "Ona söyleme dedin."

"Yani..."

"Yani benim yalnız gittiğimi sanıyor. Ofisinde buluşacağız."

"Ne zaman?"

"Yarım saat sonra," dedi Rachel ve sonrasında sessizliğe gömüldük.

32. BÖLÜM

Rachel, Livingston, New Jersey'deki St. Barnabas Tıp Merkezi'nin misafir otoparkına park etti. İkimiz de maske taktık. Covid'den beri kimse maskeli birini görünce yadırgamıyordu, hele de hastane yakınlarında. Ayrıca oldukça etkili bir kılık değiştirme yöntemiydi.

Ön girişe doğru yürümeye başladık.

"Cheryl ne zamandan beri burada çalışıyor?" diye sordum.

"Üç yıldır. İyi bir böbrek nakli programları var."

"Ama Cheryl Boston General'da çalışmayı seviyordu."

"Seviyordu," dedi Rachel. "Ama sen hapse girince orada barınamadı. Hastane ondan 'şaibeli' olarak bahsediyordu." Rachel o sözcüğü söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Rachel, "Bir şey daha var," dedi. "Artık Dr. Cheryl Dreason adını kullanıyor."

Bir tokat daha. "Ronald'ın soyadını mı aldı?"

"Bu şekilde daha az insan tanıyor."

"Çok zekice," dedim.

"Sen ciddi misin?"

Yüzümü buruşturdum.

"O da her şeyini kaybetti."

Yeni koca, yeni hamilelik, hâlâ sevdiği iş olan nakil ameliyatları... Rachel'ın söyledikleri o kadar da doğru değildi ama bunu dile getirmek pek nazik bir şey olmayacaktı.

İçeri girdik. Rachel masaya gidip ziyaretçi kartlarımızı aldı. Asansörle dördüncü kata çıkıp *BÖBREK VE PANKREAS NAKLİ* yazan tabelaları takip ettik. Rachel maskesini indirip sekretere el salladı.

"Selam Betsy."

"Selam Rachel. Seni ofiste bekliyor."

Rachel bir kez daha gülümsedi ve ardından maskesini kaldırdı. Sanki alışıkmışım ve yolu biliyormuşum gibi onun yanında yürümeye devam ettim. Nabzım hızlanmaya başladı. Nefesim kesildi.

Eski karım, çocuğumun annesi, sevdiğim tek kadın Cheryl'dan sadece birkaç metre uzaktaydım.

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Bu anı düşünmüş, hayalini kurmuştum ama şimdi gerçek olunca...

Rachel birden durdu. "Kahretsin!"

Polisler diye düşündüm hemen ama aslında bahsettiği şey kolluk kuvvetleri değildi. Ronald Dreason'ı, Cheryl'ın yeni kocasını kastediyordu. Tabii ki Ronald'ı tanıyordum. Boston General'da, Cheryl'ı hep 'koruyup kollayan' yöneticilerdendi. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Sadece onun 'arkadaşı' olmak istiyordu. Oysa ben ve Ronald'ın o sırada ayrılma aşamasında olduğu karısı da dahil herkes için bu saçmalıktan ibaretti. Doğal olarak bitmek bilmeyen 'iş' mesajlarından hiç hoşnut değildim çünkü bu da barizdi. Cheryl bunlara gülüp geçti.

"Tamam, evet, Ronald bana biraz âşık olmuş olabilir," diyordu Cheryl. "Ama zararsız bir şey bu."

Zararsızmış, diye homurdandım neredeyse yüksek sesle.

Ronald önce Rachel'a baktı. Gülümsedi. Cheryl ve Rachel yakındı, o yüzden eminim ki Rachel buraya daha önce de gelmişti. Ronald da bu karşılaşmaya alışık olmasa bile onun için şaşırtıcı ya da yeni bir şey değildi. Başımı eğip sağ tarafa doğru ilerledim. Maske yüzümdeydi. Yavaşladım ve sanki Rachel'la gelmemişim gibi arkamı döndüm. Rachel yavaşlamadan ilerledi. Ronald'a doğru yürüdü, onu kolundan tuttu ve hafif abartılı bir neşeyle, "Selam Ronald," dedi.

Ronald onu yanağından öptü.

Bu öpücük biraz sertti, Ronald'a dair her şey gibi. Bu düşünceyi daha fazla ileri götürmeden durdum. Duvara yakın durarak, yüzüm onlara dönük şekilde ilerlemeye başladım. Adımlarımı bozmadım. Hiç Ronald'a doğru bakmadım.

Gözlerimi kapattım ve yanından geçtim.

Güvendeydim.

Rachel onu bizden uzaklaştırmaya çalıştı ama Ronald onu durdurdu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Ronald ona. "David kaçmış, duydun mu?"

Adımlarımı hızlandırdım. Önümde, üzerlerinden hiçbir şey yazmayan üç kapı vardı. Birinde karım, pardon eski karım vardı. Zaman ilerliyordu. İlk kapının kolunu kavradım, çevirdim ve içeri girdim.

İşte oradaydı.

Cheryl'ı tablete bir şeyler yazarken yakaladım. Başını kaldırdı. Maskem hâlâ yüzümdeydi, kafam tıraşlıydı ama önemi yoktu. Beni hemen tanıdı. Bir an ikimiz de hareket edemedik. Sadece bakıştık. Ne hissedeceğimi ya da daha doğrusu, ne hissetmeyeceğimi bilemedim. Önce her şeyi bir anda hissettim, sonra biraz daha. Yıpranmış damarlarımda her duygu aynı anda akıyordu. Çok ağır gelmişti.

Ona da...

Cheryl ve ben birbirimize lisede âşık olmuştuk. Çıktık, nişanlandık, evlendik ve birlikte dünyanın en tatlı çocuğuna sahip olduk.

Aklıma birden tuhaf bir düşünce geldi: Ronald geri dönebilirdi. Bir hemşire ya da meslektaşı da içeri girebilirdi. Döndüm ve kapıyı kilitledim. Bu kadar. Cheryl'ı görür görmez yaptığım şey bu oldu. Ona döndüm, beni neyin beklediğini, bana nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama Cheryl çoktan yerinden kalkmış ve bana doğru koşuyordu. Yanıma vardığında da bir an bile tereddüt etmeden kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"David," dedi usulca, kalbimi göğsümden söküp parçalara ayıran bir şefkatle.

Ona sarıldım. Ağladı. Ağladım. Yapamazdım. Bunu yapamazdım. Soracağım milyonlarca soru vardı ama burada olmamın tek bir nedeni vardı ve o bu değildi. Belki gereğinden daha sert şekilde kollarını tutup indirdim.

Girizgâh yapacak vakit yoktu.

"Oğlumuz hayatta olabilir," dedim.

Gözlerini kapattı. "David."

"Lütfen beni dinle."

Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Bunun doğru olmasını benden daha fazla kimse isteyemez."

"Fotoğrafı gördün mü?"

"David, o Matthew değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Ellerini kaldırdı ve yüzümü avuçlarına aldı. Bir an için oracıkta yığılıp kalacağım ve bir daha ayağa kalkamayacağım diye düşündüm. "Çünkü Matthew öldü," dedi. "Biz küçük oğlumuzu toprağa verdik. Sen ve ben. Birlikteydik, el ele tutuştuk ve o küçük, beyaz tabutu mezara indirmelerini izledik."

Başımı iki yana salladım. "Onu öldürmedim Cheryl."

"Bunun doğru olmasını o kadar istiyorum ki."

Bu sözcükler tahmin ettiğimden daha fazla canımı yaktı. Başını eğdi. Acısı yüzüne yansıdı. Bu konuya girmek istemiyordum ne şimdi ne de başka bir zaman ama kendimi tutamadım.

"Neden benden vazgeçtin Cheryl?"

Sesimdeki acınası sızlanmayı duydum ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

"Vazgeçmedim," dedi. "Hiçbir zaman."

"Benim yaptığımı nasıl düşünebildin?"

"Seni hiç suçlamadım. Hiç."

Neden bana inanmaktan vazgeçtiğini sormak için ağzımı açıyordum ki kendimi tuttum. Kendime yine hatırlattım: Şimdi bunun zamanı değil. Odaklan.

"O yaşıyor," dedim daha kararlı bir şekilde. Sonra da "İster inan ister inanma, önemli değil. Sana bir şey sormam lazım. Sonra seni rahat bırakacağım."

Yüzündeki acıma ifadesi o kadar acıydı ki. "Nedir o David? Benden ne istiyorsun?"

"Berg Üreme Enstitüsü'ne yaptığın ziyaret," dedim.

Acıma ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Neden bahsediyorsun?"

"Gittiğin klinik."

"Ne olmuş ona?"

"Matthew'a olanlarla oranın bir bağlantısı var."

Bir adım geri attı. "Ne... Hayır, olamaz."

"Rachel'ın sana gösterdiği o fotoğraf var ya, o bir şirket etkinliğinde çekilmiş. Berg'in etkinliği. Arada bir bağlantı var."

Cheryl başını iki yana salladı. "Hayır."

Bir şey demedim.

"Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Anlat bana Cheryl."

"Her şeyi biliyorsun zaten."

"Rachel'mış gibi yaparak randevu aldığını söylemedin ama."

"Bunu sana Rachel mı söyledi?"

Cevap verecek vakit yoktu.

"Anlamıyorum." Cheryl'ın gözleri yine her şeyi savuşturmak istercesine sımsıkı kapalıydı. "Şu an bunun ne önemi var?" Sesi soru sormaktan çok yalvarır gibi çıkmıştı. Acısı artıyor, onu tüketiyordu. Şimdi bile, tüm o yaşananlardan sonra onu teskin etmek istiyordum ama bu mümkün değildi. "O kliniğe hiç gitmemeliydim."

Bir şey demedim.

"Hepsi benim suçum," dedi.

Sesindeki titremeden hiç hoşlanmadım. Oda sıcaklığını âdeta on derece birden düşürmüş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Oraya senden gizli gittim. Özür dilerim."

"Biliyorum. Artık bunun bir önemi yok."

"Sana bunu yapmamalıydım."

Neredeyse yüzümü buruşturuyordum. "Cheryl..."

"Kopuyorduk. Neden David?" Başını yana eğdi ve bir an eskiye, kahve ve kitaplarımızla oturduğumuz, sabah güneşinin altın sarısına boyadığı bahçemize gittim. "Kısırlık sorunu yaşayan ilk çift biz değildik ki."

"Değildik."

"O zaman neden dağıldık?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Belki de ilişkimizde hep çatlaklar vardı."

"Belki." Bunu duymak istemiyordum. "Artık bir önemi yok."

"Ama bu berbat bir ihanetti."

Bir şey demedim çünkü konuşabileceğimden emin değildim.

"Bu yüzden," sesi artık kesik kesikti. "Sana yaptığım şey yüzünden oğlumuz..."

Ardından Cheryl hıçkırıklara boğuldu.

Elbette ki eski karımı çok uzun zamandır tanıyordum. Onun her duyguyu yaşayışına şahit olmuştum. Ağladığını da görmüştüm ama böylesini hiç görmedim. Matthew öldüğünde bile. Cheryl kendini kaybetmezdi. Asla tam olarak kontrolü yitirmezdi. Yatakta ya da oğlumuzu kucağına alırken bile kontrolü elde tutan bir yanı vardı. Hep bir soğukluk, bir mesafe vardı. Şimdi eleştiri gibi gelecek ama değil. Sadece hiçbir zaman kontrolünü tamamen yitirmezdi.

Şu ana dek.

Bir şey yapmak istedim. Ona sarılmak, en azından onu omzuma yaslamak istedim ama bir anda kalbimden buz gibi bir ürperti geçti.

"Ne oldu Cheryl?"

Ağlamaya devam etti.

"Cheryl?"

"Ben yaptım."

Aynen böyle. Donup kaldım. Ne demek istediğini anlamıştım ama yine de sordum. "Ne yaptın?"

Cevap vermedi. "Biliyordun."

Başımı iki yana salladım.

"Biliyordun," dedi tekrar. "Öfke, kırgınlık, stres."

Hâlâ başımı sallıyordum.

"Yine uyurgezerliğe başladın."

"Hayır."

"Başladın David. Benim yaptığım şey yüzünden. Sinirlendin. Kendi kendini yemeye başladın. Bunu anlamalıydım. Benim hatam-

dı. Sonra bir gün, bilmiyorum, belki çok içtin. Belki de gerginliğin çok arttı."

Başımı sallamaya devam ettim. "Hayır."

"David, beni dinle."

"Oğlumuzu öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi. "Sanırım onu ben öldürdüm. Sana yaptıklarım yüzünden."

Nefes alamıyordum.

"İşlemin tutmadığından, Matthew'un senin çocuğun olduğundan emindim ama önemi yoktu. Bunu yapmıştım. İhanet etmiştim. Bu da seni değiştirdi."

Bu düşünceyle mücadele ettim, kendimi kaybetmemeye çalıştım, duygularımla savaştım. "Donör spermiyle hamile kalmaya çalıştın."

"Evet."

"Bana yapmadığını söylemiştin."

"Biliyorum. Yalan söyledim."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Ve sen de düşündün ki..."

Şimdi anlıyordum kafasından geçenleri: Donör spermi kullandığını öğrendim, aklımı kaybettim. Matthew'un benden olmadığını düşündüm. "Öfke, kırgınlık, stres."

Üstelik bir de uyurgezerlik vardı. Ona göre ben bunu kasıtlı yapmamıştım ama bir şekilde bastırdığım öfke ortaya çıktı, çok içtim ya da antidepresanlar içkiyle karışınca beni kötü etkiledi. Geçmiş travmalarım yaralı ruhuma geri dönünce de bilinçsiz şekilde kalktım ve Matthew'un odasına gidip...

Yaşananların çoğu artık mantıklı geliyordu. Cheryl kendini suçlamıştı. Onca zaman. Sadece oğlunu kaybetmemişti. Bunu benim yaptığımı düşünmüş ve hepsinden kendini sorumlu tutmuştu.

"Cheryl, beni dinle."

Yine gözyaşlarına boğuldu. Dizlerinin bağı çözüldü. Bunun olmasına izin veremezdim. Her ne olursa olsun onun bu şekilde kendini kaybetmesine izin veremezdim. Onu tuttum, o da gömleğime kapanıp ağlamaya devam etti. "Özür dilerim, David."

Bunu duymama gerek yoktu. Duymak istemiyordum. Amacına odaklan, dedim kendi kendime. "Artık bunların hiçbir önemi yok."

"David..."

"Lütfen," dedim. "Lütfen fotoğrafa bak."

"Bakamam," dedi.

"Cheryl."

"Kendime böyle bir umut veremem. Verirsem mahvolurum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Buna inanmayı o kadar çok istiyorum ki David ama bunu yapamam..." Durdu ve başını salladı. "Yine hamileyim."

"Biliyorum," dedim.

O sırada kilitte bir anahtar şıngırtısı duydum. Bir saniye sonra da kapı açıldı.

Ronald'dı.

Beni tanıması birkaç saniye sürdü. Tanıyınca da gözleri yuvalarından fırladı.

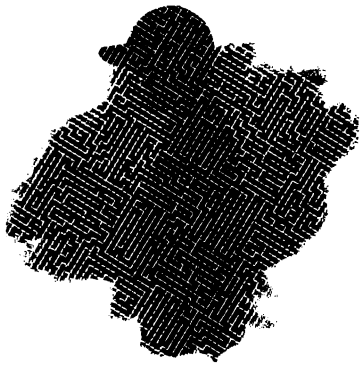
"Ne oluyor burada?"

Buna zamanım yoktu. Cheryl'a döndüm.

"Git," dedi Cheryl gözlerini silerken. "O kimseye bir şey söylemez."

Kapıya koştum. Bir an Ronald'ın yolumu keseceğini sandım. Kesmedi. Kenara çekildi. Bir an, "Ona iyi baksan iyi olur," ya da "İkiniz adına çok sevindim," gibi bir şey demek istedim ama o kadar yüce gönüllü değildim ve bu öğleden sonra yeterince dram yaşamıştım.

Ona hafifçe başımı salladım ve yola koyuldum.

33. BÖLÜM

Max aramanın Lauren Ford'un ofisinden geldiğini gördü. Açmadan önce odada yalnız olduğundan emin olmak için etrafını kontrol etti çünkü Sarah duysa bu hiç hoşuna gitmezdi. Lauren'ın da belirttiği gibi, yapacakları şey David Burroughs'u anlamaktı, aklanmasına yardımcı olmak değil. Sarah buna onay vermezdi.

"Alo?"

"Bir şey buldum," dedi Lauren.

"Babası Burroughs muymuş?"

Onu henüz bilmiyorum. İster inan ister inanma, hükümlü veri tabanına girmek zaman aldı ama kurbanın DNA'sını kayıp çocuk veri tabanından araştırdım."

"Ve?"

"Ve bir şey çıkmadı."

"Bu uzak bir ihtimaldi zaten."

"Hayır Max, sana Max diyebilir miyim?"

"Tabii."

"Hayır Max, uzak bir ihtimal değil. Kayıp çocuk veri tabanı ne-

redeyse eksiksiz. Bir çocuk kaybolunca DNA toplanır. Her zaman olmasa bile çoğu zaman. Hepsi bu değil."

"Nasıl değil?"

"Bütün kayıp çocuk veri tabanını taradım. Sadece DNA sitelerini değil. Bütün kayıp çocuk sitelerini. Yaş, boy, ne varsa baktım. Bir şey atlamamayım diye de aramayı federal kapsamda tuttum. Bütün Birleşik Devletler! En iyi adamlarımı kullandım çünkü eğer kurban Matthew Burroughs değilse, Tanrım bunu söylemek bile çılgınca ama eğer kurban Matthew değilse, o zaman o gece başka bir çocuk vahşice öldürüldü demektir."

"Katılıyorum," dedi Max. "Ve?"

"Ve hiçbir şey yok. Uyan hiçbir tanım yok. Sıfır. Yaklaşan bile yok."

Max huzursuzlanmaya başladı.

"Ne dediğimi duyuyor musun Max?"

"Duyuyorum."

"Başka biri yok. Yataktaki Matthew Burroughs olmalı."

Tırnağını kemirmeye başladı. "Başka bir şey buldunuz mu?"

"Başka bir şey derken? Sen beni dinliyor musun?"

"Evet."

"Kahretsin," dedi Lauren. "Sen hâlâ babalık testinin yapılmasını istiyorsun."

"İstiyorum."

"Buna mecbur değilim," dedi Lauren.

"Biliyorum."

"Lanet olsun. Peki. Bunu da yapıyoruz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Çok geçmeden sonuç alırız."

Lauren telefonu kapattı.

Arka taraftan Sarah seslendi. "Kimdi o Max?"

"Başka bir dava," diye geveledi. "N'aber?"

"Hangi dava?"

Max peşini bırakmayacağını biliyordu. "Bir adamla konuşuyordum, oldu mu?"

"Adam mı?"

"Bir flört uygulamasında tanıştık. Yeni bir şey. O yüzden sana bir şey anlatmadım."

"Senin adına sevindim," dedi Sarah.

"Teşekkür ederim."

"Ayrıca yutmadım ama onu sonra konuşuruz. Gidelim."

"Neden, ne oldu?"

"Burroughs az önce New Jersey'deki St. Barnabas Hastanesi'nden çıkmış. Eski karısı orada çalışıyor."

"Sadece sıradan bir gün geçirmek istemiştim," dedi Hayden. "Çok şey mi istiyorum? Onu görmeliydin Pixie. Eğlence parkında bir çocuk. Sanırım Theo'yu daha önce hiç o kadar mutlu görmedim. Her şey o kadar muhteşemdi ki..." Hayden doğru kelimeyi orada bulmak istercesine başını kaldırıp tavana baktı. "O kadar normaldi ki."

Normal, diye geçirdi içinden Gertrude. Bu aileye ve hayatlarına dair hiçbir şey normal değildi. Kimse normali istemiyordu. Hem de hiç. Hayden'ın babasını ve kardeşlerini milyon yıl önce Disneyland'e götürüşünü hatırladı. Park sırf onlar için erken açılsın diye tonlarca para ödemişti. Payne ailesi iki saat boyunca kendi başlarına eğlenmiş ve o süre boyunca park 'normal' insanlara kapalı kalmıştı. Son-

ra park her zamanki saatinde açılınca da kıdemli başkan yardımcısı onları arazide gezdirip herhangi bir sıranın en önüne yerleştirmişti.

O gün *Uzay Dağı*'na binmek için iki saat bekleyen hiç kimse 'normal' olmak istemezdi.

"Keşke bana onu götürmeyi planladığını söyleseydin."

"Bana engel olurdun," diye yanıt verdi Hayden.

"Artık sen de sebebini biliyorsun."

"Çok dikkatliydim. Beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü taktım. Kimseye geleceğimi haber vermedim. Onu bütün şirket fotoğrafçılarından uzak tuttum. Ama gel gelelim Pixie, olan oldu. Ben onu kurtardığımda küçücük bir çocuktu. Gözünün içine bile baksan bunu anlayamazsın. Kayıp bir çocuk gibi değil sonuçta. Bütün dünya onu öldü biliyor."

Gertrude bir an beş yıl önceki o geceye gitti. Hayden başta ona danışmamıştı. Hatta haber bile vermemişti çünkü buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Çocuğu buraya, Payne Malikânesi'ne getirdiğinde neredeyse sabah olmuştu.

"Pixie, sana bir şey söylemem lazım..."

İnsan zihninin neleri meşrulaştırabileceğine hayret edersiniz. Hepimiz kendimizi haklı çıkarıp bunu mantıklı bir zemine oturtarak yaşıyoruz. Pixie buna pek alışamamıştı. Ahlak kişiye göre şekillenen bir kavramdır. O gece 'doğru' olanı yapabilirdi ama doğru olanı ancak bize bir şeylere mâl olmayacaksa yaparız. Bu ona eskiden duyduğu, tavukların neslinin tükenmesiyle ilgili soruyu hatırlatmıştı. Eğer tavukları yemezsek nesillerinin tükeneceği, bunun da tavuklar için kötü olacağına dair bir tartışma vardı. Vegan bir arkadaşı Gertrude'a bunun saçmalık olduğunu söylemişti ama asıl mevzu bu değildi. Elbette ki, kısa süre yaşadıklarını ve vahşice öldürüldüklerini bir kenara bırakırsak, milyonlarca tavuk sırf birileri onları yesin diye doğuyor ve ölüyordu. Bu hiç dünyaya gelmemekten daha mı iyiydi? Tavuğun ömrünün altı hafta olması, hiç var olmamasından

daha mı iyiydi? Biz kim oluyorduk da tavuklar adına buna karar veriyorduk? Tavuk yemeyi tamamen bırakıp nesillerinin tükenmesine izin vermek mi daha iyiydi? Tavuk yiyerek gerçekten iyi bir şey mi yapıyorduk? Böyle devam edip gidiyordu işte.

Önemli olan iki taraftan birinin haklı olması değildi. Mesele şu ki, eğer tavuk yemek istiyorsanız tavukları da nesillerinin tükenip tükenmemesini de umursamayacağınız için bu argümanı savunursunuz çünkü tavuk yemek istiyorsunuz.

Aynı şeyi aile için düşünün. Aile önemlidir. Senin ailen yani. Zengin, fakir, eski zaman, modern zaman; bu değişmez. Bunu hepimiz biliriz. Bunun hayal ürünü olduğunu söyleyen varsa da yalan söylüyordur. Bilmediğimiz daha büyük bir iyiliğe bağlıyızdır ama ancak kendi çıkarımızaysa. İşimize gelmediği sürece başkalarını umursamayız. Sizce de öyle değil mi? Kendinize şunu sorun: Çocuğunuz veya torununuz öldürülmesin diye kaç hayatı feda edersiniz?

Bir kişi? Beş? On?

Bir milyon?

Dürüst cevap verin, belki o zaman Gertrude'un o gün yaptığı şeyi anlarsınız.

O Hayden'ı seçti. Ailesini seçti. Omlet yapmak istiyorsanız birkaç yumurtayı kırmak zorundasınızdır. Bu elbette doğruydu ancak çoğu durumda, burada da olduğu gibi, yumurtalar zaten kırıktı. Dolayısıyla sorulacak soru şu oluyordu: Omlet mi yapacaksınız, çöpe mi atacaksınız?

"Henüz," dedi Pixie kollarını iki yana açarak. "Buradayız. Artık gitme zamanın geldi Hayden. İkinizin de."

Hayden gözlerini kaçırıyordu. "Kırmızı leke," dedi yumuşak bir sesle.

Gertrude gözlerini kapattı. Bunu bir daha duymak istemiyordu.

"Tanrının onu yüzünde bununla yaratmasının bir sebebi vardı."

"O bir doğum lekesi Hayden."

"O lekeden tanıdılar. Bunun bir sebebi var."

Gertrude böyle olmadığını biliyordu. Bu kader ya da takdir-i ilahi değildi. Bir yaya geçidi düşünün. Her yıl oradan milyonlarca kişi geçiyor. Hiçbir şey olmuyor. Sonra bir gün, birçok koşulun bir araya gelmesiyle (yolda buzlanma olabilir, sürücü birine mesaj yazıyordur, çok içmiştir, her neyse) bir yayaya araba çarpıyor ve yaya ölüyor. Bu on milyonda bir görülen bir olay ama tesadüf değil. Böyle şeyler olur. Olmazsa da hikâye olmaz.

O fotoğraf onların on bilyonda biriydi.

Belki Hayden haklıydı. Belki de ilahi bir güç böyle olmasını istemişti.

"Her iki durumda da," dedi Gertrude. "İkinizin de gitme vakti geldi."

"Bu şüphe uyandırır," dedi Hayden. "Rachel benden eğlence parkındaki fotoğrafları istedi. Bunun üzerine hemen ülkeyi terk mi edeyim?"

"Pixie, sana bir şey söylemem lazım..."

O gece sesi küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı ama erkekler başları dertteyken ve kurtarılmaları gerektiğinde hep böyle konuşurdu. Gertrude da onu kurtarmıştı. Ailesini kurtarmıştı. Hepsini kurtarmıştı. Yine.

Peki Theo'yu kurtarmış mıydı?

Önemi yoktu. Bu sırrı saklayacaktı. Yine.

Üstelik çocukla ilgili yepyeni, Hayden da dahil kimsenin bilmediği taptaze bir sır daha yaratmıştı.

Şimdi bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir kez daha aileyi koruma görevi Gertrude Payne'e kalmıştı. O da bedeli ne olursa olsun bunu yapacaktı.

Max ve Sarah, Cheryl Burroughs'u sorgulamak için St. Barnabas Tıp Merkezi'ne girerken Max'in telefonu çaldı. Arayanın Lauren olduğunu gördü.

"Bir saniye," dedi Sarah'a.

O duyamasın diye uzaklaştı. Sarah'ın gözleri onun üzerindeydi. Telefonu kulağına götürdü ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Babalık testi sonucunu aldım," dedi Lauren.

Sonucu söyledi. Sonra da, "Bana neler döndüğünü anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Belki de hiçbir şey yoktur. Bana bir saat verin."

Telefonu kapattı ve Sarah'ın yanına döndü.

"Kimdi o?" diye sordu Sarah.

"Benimki."

"Yine mi? Ne çok arıyor."

"Sarah..."

"Yaz kampında mı tanıştınız? Kanada'da mı yaşıyor?"

"Ha?"

"Arayan kimdi Max?"

"Bir dakika sonra öğrenirsin."

"Bu da ne demek?"

"Burroughs'un eski karısı nerede?"

"Ofisinde."

"Gidelim."

"Yeni kocası da burada," dedi Sarah. "Ronald Dreason."

Max bunu düşündü. "Bölüp de mi fethetsek?"

"Hayır Max. Sanırım bu sefer birlikte kalmalıyız. Ben adamı başka bir odada biraz konuşturdum."

Max karşı çıkmadı. Koridorda ilerlediler ve Cheryl Burroughs'un ofisine girdiler. Cheryl Burroughs onları hastalarıymış gibi profesyonelce karşıladı. Masasına geçip oturdu. Diğer ikisi de masanın önündeki iki koltuğa geçti. Ofis seyrek döşenmişti. Max'in gözü duvarda diploma aradı ama yoktu.

Sarah ilk sözü Max'e bıraktı. Max doğrudan konuya girdi.

"Eski kocanız size ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

Aynı Hilde Winslow gibi. Max sandalyesinde kıpırdandı. "Buraya sizi görmeye geldi değil mi?"

"Buraya neden geldiğini bilmiyorum," dedi.

"Konuşmadınız mı?"

"Pek bir şey diyemeden gitti."

Sarah ve Max birbirlerine baktılar. Sarah içini çekti ve söze girdi. "Elimizde güvenlik kamerası görüntüleri var Dr. Burroughs."

"Artık Dreason," dedi.

Sarah tam havasındaydı. "Evet, her neyse. Eski kocanız, oğlunuzu öldürmekten hükümlü ve hapisten kaçmış olan eski kocanız, şimdiki kocanız ofise girene dek sekiz dakika boyunca bu ofiste kaldı. Bize o kadar süre boyunca hiçbir şey söylemediğini mi söylüyorsunuz?"

Cheryl acele etmedi. Ofis penceresine doğru döndü ve Max artık gözlerindeki kızarıklığı görebiliyordu. Ağladığına şüphe yoktu. "Sizinle konuşmak zorunda değilim, değil mi?"

Sarah Max'e baktı. Max de Sarah'a.

"Neden bizimle konuşmak istemiyorsunuz?" diye sordu Sarah.

"Hastalarım var. Gitmenizi rica edeceğim."

Max bunun bombayı patlatmak için doğru zaman olduğuna karar verdi.

"Eski kocanız," dedi. "Matthew'un babası değil, değil mi?"

İki kadın da şaşkınlık içinde ona döndü.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu Cheryl.

Sarah'ın yüzünde de aynı soru vardı.

Cheryl, "Tabii ki Matthew'un babası David," dedi.

"Emin misiniz?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz Ajan Bernstein?"

Sarah da ona aynı cevabını duymak isteyen gözlerle bakıyordu.

"Matthew öldürüldüğünde," diye devam etti Max. "Şimdiki kocanız Ronald Dreason'la tanışıyordunuz. Doğru mu?"

"İş arkadaşıydık."

"Yatmıyor muydunuz?"

Cheryl yemi yutmadı. Düzgün bir ses tonuyla, "Yatmıyorduk," dedi.

"Emin misiniz?"

"Çok," dedi Cheryl. "Ne demeye çalışıyorsunuz Ajan Bernstein? Lütfen doğrudan onu söyleyin."

"Oğlunuzun cinayet davasına bakan bölge savcısını ziyaret ettim. Ellerinde hâlâ Matthew'un DNA'sı var."

Cheryl'ın yüzü allak bullak oldu. Max bunu gördü.

"Eski kocanızın DNA'sı da dosyada mevcut. Hüküm giyen tüm suçlular kan örneği vermek zorunda. Ben de o iki örnek üzerinden babalık testi yaptırdım."

Cheryl Dreason başını "hayır" der gibi iki yana sallamaya başladı.

"Teste göre, Matthew Burroughs'u öldürmek suçundan hapis yatan David Burroughs yatağında ölü bulunan çocuğun babası değil."

Sarah'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Max?"

Cheryl'ın sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu. "Aman Tanrım..."

Max gözlerini Cheryl'dan ayırmadı. "Dr. Dreason?"

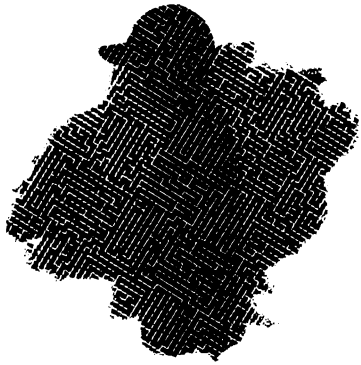
Başını sallama devam ediyordu. "David, Matthew'un babasıydı."

"Bölge savcısının sonuçları kesindir."

"Aman Tanrım!" Gözlerine yaşlar hücum etti. "O zaman David haklı."

"Ne konuda?"

"Matthew hâlâ yaşıyor."

34. BÖLÜM

Rachel, Garden State Parkway'deki PGA golf mağazasının otoparkına doğru döndüğü sırada nihayet eski e-posta hesabıma erişebilmeyi başardım. Sekiz yıl önceki bir e-postayı arıyordum. Arama motoru sayesinde buldum. Emin olmak için okudum. Sonra bir daha okudum.

"David?"

PGA mağazasının otoparkı çok büyüktü, hatta bu mağaza için fazla büyüktü. Bu otopark yerine buraya başka neler inşa edilebilirdi, diye geçirdim içimden. Ağaçlık alanın uzak köşesinde park etmiş bir araba vardı. Bir *Toyota Highlander*. Ağaçların arasında golf sahasını görebiliyordum. Uygun bir konum, diye düşündüm.

"Cheryl'la ne oldu?" diye sordu Rachel.

"Donörden sperm almış."

Sessizlik aldı.

"Biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır." Sesi yumuşaktı. "David, çok üzgünüm."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Buna da cevap vermedi.

"Biyolojik babası ben olmasam bile o yine de benim oğlum," dedim.

"Biliyorum."

"O benim oğlum. Önemi olsun, olmasın ama bunu biliyorum."

"Ben de biliyorum," dedi Rachel Toyota Highlander'ın yanına park ederken.

Arabadan Yankee şapkalı bir adam indi.

Rachel bana, "Gidelim," dedi.

Anahtarları bıraktı ve Highlander'a yöneldik. Yankee şapkalı adam, "Ağaçların sıralandığı şeridi takip edin. Güvenlik kameraları o kısmı almıyor," dedi.

Arabaları değiştik. Bu kadar basitti. Bunu Rachel'ın avukatı ayarlamıştı. Hastaneden çıktığımız an, Ronald'ın polisi aramayacağından ya da bir şekilde kimliklerimizin açığa çıkmayacağından emin olamayacağımızı anladık.

Rachel tekrar otoyola çıktı. Yankee şapkalı adam araba koltuklarına bizim için yeni kullan-at telefonlar bırakmıştı. Eski telefonlara gelecek tüm aramaları bu telefonlara yönlendirecek düzenlemeleri yaptık. Tekrar kullanılan market poşetlerinden birinin içinde bir çekiç vardı. Yol üzerindeki bir Burger King'de eski telefonları ve çekici alıp arabadan indim. Tuvalete adım atar atmaz hemen bir kabine girdim, telefonları çekiçle parçaladım ve kalıntıları çöp kovasına attım.

Rachel arabayla sipariş verilen kısımdan yemek aldı. *Fast-food* restoranlarından hep nefret etmişimdir ama şimdi yanında kızarmış patatesle gelecek bir *Whopper* ilahi bir deneyim gibi geldi. Hemen yemeye başladım.

"Sıradaki hamlemiz ne?" diye sordu Rachel.

Ağzında lokması varken, "Yalnızca iki ipucumuz kaldı," dedim. "Eğlence parkı ve üreme kliniği."

"Hayden'dan fotoğrafçıdan tüm fotoğrafları almasını istedim." Kırmızı ışığa denk geldik. Rachel telefonuna baktı. "Aslında..."

"Ne?"

"Hayden göndermiş."

"Fotoğrafları mı göndermiş?"

Trafik ışığı yeşile döndü ve Rachel, "Kenara çekeyim de bakalım," dedi.

Bir *Starbucks*'ın önünde yer alan otoparka çekti. Telefonunu aldı. "Fotoğraflar bulutta; ona erişmemiz lazım. Dosyalar indirmek için fazla büyük."

"Bu telefondan yapabilir miyiz bunu?"

"Sanırım dizüstü bilgisayara filan ihtiyacımız olacak. Benimki var ama onun izini sürebilirler."

"Bence şansımızı denemeliyiz."

"VPN'im var. O yeter bence."

Rachel çantasına uzandı ve süper ince dizüstü bilgisayarını çıkardı. Cihazı açtı ve ilgili sayfaya girdi. Çok oyalanmak istemediğimiz için fotoğrafların üzerinden hızlıca geçtik. Hepsi kurumsal bir panonun önünde çekilmişti.

"Daha ne kadar burada kalıp bunlara bakabiliriz ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de sen sürsen iyi olur. Hareket halindeki bir hedefin bulunması daha zordur."

"Bundan şüpheliyim ama tamam."

Fotoğrafları incelemeye devam ettim. Çoğunu hızlıca geçtim ama bu zaman kaybı gibi geliyordu. Kaçırılan bir çocukla eğlence parkına gitmişseniz, kalkıp da karşılama panosunun önünde poz vermezsiniz. Yoksa verir misiniz? Beş yıl oldu. Büyüdü. Herkes onun öldüğünü sanıyor. Kimsenin bundan şüphesi yok. O yüzden belki de o pozu verirsiniz. Belki yeterince zaman geçtiğine inanıyorsunuzdur. Kimse öldüğüne inanılan bir çocuğu fark etmez. Biraz riskli bile olsa başka ne yapabilirsiniz ki? Çocuğu sonsuza dek kafese mi kapatacaksınız?

Bakmaya devam ettim ama boşuna uğraşmışım gibi geliyordu. Fotoğrafları büyütüp arka plana bakıyordum çünkü bana kalırsa ne varsa orada vardı. Dosyalar o kadar büyüktü ki, hemen hemen her fotoğrafı büyüttüğümde bütün ayrıntıları görebiliyordum. Bir noktada Matthew'la aynı yaşlarda olabilecek küçük bir oğlan çocuğu fark ettim ama yakınlaştırdığımda benzerliklerinin yüzeysel olduğunu gördüm.

Bir telefon çaldı. Rachel'ınkiydi. Numaraya baktı ve açtı. Bana duyabilmem için yakınlaşmamı işaret etti.

"Alo?"

"Konuşabilir durumda mısın?"

"Evet Hester."

Arayan Rachel'ın avukatı Hester Crimstein'dı. Tanıyordum.

"Yalnız mısın?" diye sordu Hester. "Sadece evet ya da hayır de. İsim verme."

İsim derken elbette ki benimkinden bahsediyordu. Olur da biri dinliyorsa diye.

"Yalnız değilim," dedi Rachel. "Ama güvenle konuşabiliriz. Ne oldu?"

"FBI bana geldi," dedi Hester. "Bil bakalım şimdiki 'şüpheli' kim?"

Rachel bana baktı.

"Sensin Rachel," dedi Hester. "Sen."

"Evet, bunu bekliyordum."

"Ablanın çalıştığı hastaneden çıkarken, yanında kaçak bir mahkûmla kameraya yakalanmışsın. Belli ki saçların artık seni gizleyemeyecek. FBI'a videodakinin sen olmadığını, *Photoshop* olduğunu, sensen bile zorla götürüldüğünü ve daha bir sürü şey söyledim. Şimdi hepsini anımsamıyorum."

"İşe yaradı mı bari?"

"Hiç. Senin için yakalama kararı çıkardılar. Yeni saç modelinle olan fotoğrafın her an haberlere düşer. Ünlü olmak üzeresin."

"Harika," dedi Rachel. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi Hester. "Dünyanın geneline göre enişten kaçak bir katil. Hem de en kötüsünden. Çocuk katili. Hapishane müdürünün silahını çaldı. Bir polis memurunu hastanelik etti. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"Sanırım."

"O yüzden açık konuşacağım. David Burroughs'un silahlı, üstelik son derece tehlikeli olduğu düşünülüyor. O yüzden buna göre davranacaklar. Eğer kolluk kuvvetleri onu bulursa ateş etmekte çekinmeyeceklerdir. Sen benim müvekkilimsin Rachel ve ben müvekkillerimin çapraz ateşte kalmasını istemem. Ölü müvekkiller ücretlerini ödeyemez."

Hester kapattı. Bilgisayar ekranındaki, dönme dolaba binmiş otuzlu yaşlarında üç adamın fotoğrafına baktım. Gülümsüyorlardı. Yüzleri, güneşten mi yoksa içkiden mi bilmem, kıpkırmızıydı.

Ona, "Bırak da bunu tek başıma yapayım," dedim.

Rachel, "Şşşt," dedi.

Gülümsedim. O dinlemedi, ben de diretmedim çünkü ona ihtiyacım vardı. Parmaklarım bilgisayar ekranında, bir yakınlaştırıp bir uzaklaştırırken aklıma bir fikir geldi.

"Matthew'un fotoğrafı," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Arkadaşın Irene'in sana başka fotoğraflar da gösterdiğini söylemiştin."

"Evet."

"Kaç tane?"

"Bilmem. On, on beş tanedir."

"Yani sen Matthew'u gördükten sonra diğerlerine de dikkatlice baktın mı?"

"Baktım, evet."

"Fotoğraflar nasıl çekilmişti?"

"Nasıl yani?"

"Analog, dijital, telefon?"

"Anladım. Kocası Tom tam bir fotoğraf tutkunu ama bilmiyorum. Irene'e başka fotoğraflar olup olmadığını sordum ama sadece bunlar varmış."

Ona döndüm. "Çok Komik Irene'e ulaşabilir miyiz?"

"Seni ziyarete gelmeden hemen önce aradım ama bir düğün için Aspen'e gitmişlerdi. Sanırım dün gece gelmiş olmalılar. Neden?"

"Belki o ya da Tom fotoğrafı büyütebilir. Diğer fotoğrafları da. Şimdi bizim yaptığımız gibi. Daha iyi bakmak için. Matthew'u oraya her kim getirdiyse, görünen o ki onu profesyonel fotoğrafçılardan uzak tutmuş. Tek görüntü alabilen Tom olmuş."

"O zaman onun fotoğraflarında başka ipucu da bulabiliriz."

"Doğru."

Rachel bunu düşündü. "Irene'i öylece arayamam."

"Neden?"

"Eğer şimdi arandığım haberleri düşmüşse ve Irene bunu görmüşse..."

"İhbar edebilir," diye onun yerine tamamladım.

"Olabilir. Beni kollarını açarak karşılamayacağı kesin."

"Burada olmayabilir de."

"Bu riski alamayız, David."

Haklıydı. "Longleyler nerede yaşıyor?" diye sordum.

"Stamford."

"Buraya yalnızca bir saat uzaklıkta."

"Planımız nedir David? Oraya gidip kapılarını çalacak ve fotoğraflara bakmak istiyoruz mu diyeceğiz?"

"Evet."

"O zaman polisi arar."

"Haberleri gördüyse bunu zaten yüzünden anlarsın ve kaçarız."

Rachel kaşlarını çattı. "Riskli."

"Bence bu riski alabiliriz. Oraya doğru gidelim, yolda düşünürüz."

Küçük Balkan ülkesindeki yetimhanede bebeğe Milo adı verildi.

Milo umumi bir tuvalette ölüme terk edilmişti. Kimse anne ve babasının kim olduğunu bilmiyordu, o yüzden de yetimhaneye getirilmişti. Sağlıklı görünüyor ama sürekli ağlıyordu. Canı yanıyordu. Doktor ona Melaine Sendromu teşhisini koydu. Nadir görülen genetik bir bozukluk ve ölümcül bir kalıtsal hastalıktı. Hayatta kalsa bile beş yaşını göremezdi.

Çoğu durumda Milo gibi çocuklar birkaç hafta içinde yaşamını yitirirdi. Beş yaşına gelmek ve rahat bir hayat sürmek için çok para gerekirdi ve cömert bir Amerikalı aile tarafından finanse edilen bu yetimhanede bile sınırlı olan kaynakların büyük bir kısmı, yaşama şansı olmayan bir çocuk için kullanılamazdı. Her halükârda zavallı ve acı veren bir hayatı uzatmak için büyük bedeller ödeyerek aşırı önlemler almak gerekiyordu.

Çoğu kişi sakin, hatta merhametli bir ölüme emek harcamanın daha uygun olduğuna karar vermişti.

Ama böyle olmadı.

Hayden Payne, o cömert Amerikalı ailenin bir ferdi, bu çocuğun durumunu duydu. Payne servetinin bu özel vakadan nasıl haberdar olduğu ve bu konuyla neden bu kadar yakından ilgilendiği muam-

maydı. İnsanlar elbette ki söylentiler çıkarmıştı ama Hayden, oradaki çoğu çalışanın haberi olmadan, belirttiği boy ve fiziksel tanıma uyan bir çocuk bulunması durumunda kendisine haber verilmesini söylemişti. Hayden çocuğun sağlık durumunun kötü olduğunu duyunca ilgisi daha da arttı. Böyle bir adamın neden belli özelliklere sahip bir çocuk arayışında olduğu ise yetimhanedeki kimsenin sormaya cesaret edemediği bir soruydu.

Neden? Çok basit çünkü yetimhaneyi Payneler finanse ediyordu.

Kusurları ne olursa olsun gerçekler ortadaydı: Payneler olmasaydı ne yetimhane ne kurtarılan çocuklar ne de çalışacak bir iş olurdu.

Hayden'ı küçük çocukla gören herkes, çok sayıda olmasa da onun Tanrının bir lütfu olduğunu düşünüyordu. Milo için elinden geleni yapmıştı. Bu Hayden için çok önemliydi. Bu çocuğun kısa hayatının mutlulukla dolu olması için çok çaba sarf etti. Hiçbir masraftan kaçınmadı. Hayden çocuğa her gün yeni bir macera yaşatıyordu. Milo bir gün itfaiyeci olup dev itfaiye arabasına biniyordu. Başka bir gün polis olup arabanın sirenlerini çalıyordu. Hayden çocuğu, takım üniforması giyip sahada oturabileceği futbol maçlarına götürüyordu. Onunla at yarışına, araba yarışına, fuarlara, hayvanat bahçelerine ve akvaryumlara gidiyordu.

Hayden Milo'nun kısa yaşamını olabildiğince muhteşem kılmıştı.

Elbette ki buna mecbur değildi ama Hayden için önemliydi. Gerçek şu ki, eğer Hayden müdahale etmeseydi, Milo uzun zaman önce acılar içinde ölecekti. Hayden sayesinde, Hayden'ın cömertliği sayesinde çocuğun sınırlı günleri mutlu ve eğlence dolu geçmişti. Hayden'a göre yaptığı şeyden ötürü takdir görmeliydi. Bunu bu şekilde yapmaya mecbur değildi. Duruma daha faydacı bir bakış açısıyla yaklaşabilirdi. Kimsenin aramayacağı sağlıklı bir çocuk da bulabilirdi. Hayden için daha kolay olurdu. Çok daha iyi sonuç verirdi çünkü o zaman Hayden işi daha hızlı ve daha az riskle halledebilirdi. Ama hayır, Hayden onun yerine zamanını bekledi. Doğru olanı, ahlaklı olanı yaptı. Zaten bitmekte olan bir hayat buldu ve onu allayıp

pulladı. Hepimizin yeryüzündeki zamanı kısıtlı. Bunun farkındayız. Milo'nun zamanı ise Hayden Payne sayesinde hem uzamış hem de fazlasıyla iyileşmişti.

Sonra bir gün, doğru zaman gelince, çocuk tam olarak doğru boy ve kiloya geldiğinde, ilaçlara rağmen yine acı çekmeye başladığında, plan tıkır tıkır işlemeye başladı ve Hayden çocuğu özel jete bindirip Amerika Birleşik Devletleri'ne uçurdu. Arabayla Massachusetts'te bir eve götürdü. Çocuğa, kanında çıkmayacak, hiçbir şey hissetmemesine yetecek kadar bir sakinleştirici verdi. Onu üst kattaki çocuk odasına çıkardı. Diğer çocuğa da sakinleştirici verip onu arabaya indirdi. Babasının en sevdiği viskiye ise biraz daha güçlü bir sakinleştirici koydu.

Daha sonra Hayden Milo'ya diğer çocuğun Marvel temalı pijamasını giydirdi.

Hayden beyzbol sopasını havaya kaldırdığında Milo baygındı. Gözlerini kapattı ve Profesör Tyler'ı, sekizinci sınıftaki zorbayı ve haklı olarak her çıkıştığında durmadan bağıran o kızı aklına getirdi. Öfkesini bir araya topladı ve gözlerini açtı.

Hayden Milo'nun ilk vuruşta öldüğünü umdu, buna inandı.

Sonra sopayı tekrar kaldırdı. Bir daha. Bir daha. Bir daha.

Hayden çocukla birlikte Payne Malikânesi'ne geldiğinde, artık kendini güvende hissedebileceği yerde şaşırtıcı şekilde panik olmaya başladı.

"Pixie, sana bir şey söylemem lazım..."

Ne yapmıştı böyle? Bir yanlışı düzeltmek için yaptığı onca plan ve bunca yıl bekleyişin ardından neden birdenbire şüpheye kapılmıştı? Ya babaannesi korkunç bir hata yaptığını söylerse? Ya çocuk gerçekten de onun değilse? Bir şekilde zamanı geriye alıp her şeyi düzeltebilir miydi?

Her şey için çok mu geçti?

Ama Pixie her zamanki gibi ihtiyatlı, sakin ve mantıklı olan-

dı. Hayden'ın hiçbir hata yapmadığından ve olayı Payne'le ilişkilendirecek herhangi bir ipucu bırakmadığından emin olmak için Stephano'yu gönderdi. Sonra şüpheleri gidermek için Hayden'a babalık testi yaptırdı. Sonuçların gelmesi bir tam gün sürdü. Hayden'a sonsuzluk gibi gelmişti ama sonunda Pixie gururla testin babalığını doğruladığını ve onun doğru olanı yaptığını söyledi.

Theo, bir zamanların Matthew'u, onun oğluydu.

Pixie'nin sesi onu şimdiki zamana döndürdü. "Hayden?"

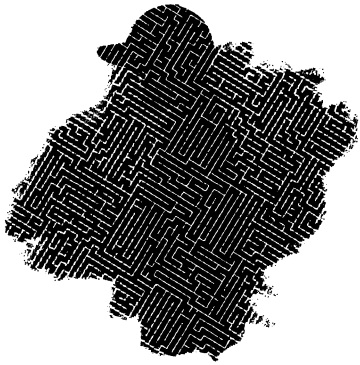
Hayden boğazını temizledi. "Efendim Pixie."

"Ona fotoğrafları göndermişsin," dedi Gertrude.

"Dört fotoğrafçımızdan ikisininkini," dedi Hayden. "Bizim olduğumuz yerin yakınında bile değillerdi. Ayrıca hepsine bizzat baktım."

"Her koşulda bence Theo ve sen artık gitmelisiniz."

"Sabah gidiyoruz," dedi Hayden.

35. BÖLÜM

Irene ve Tom Longley'in Kuzey Stamford, Barclay Yolu'ndaki üç yatak odalı çiftlik evine yanaştık. Yolda giderken Zillow'dan* evlerine baktım. Bir dönümlük bir köşe arsaydı ve 826.000 dolar değerindeydi. İki buçuk banyosu ve arka tarafında da kapalı havuzu vardı.

Görünmemek için arka koltuğa uzandım ve üzerime bir battaniye örttüm. Barclay Yolu sıradan bir banliyö caddesiydi. Arabada tek başına oturan bir adam dikkat çekerdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rachel.

"Harikayım."

Rachel telefonunu aldı. Benimkini aradı. Açtım. Hızlı bir şekilde o konuşurken nasıl dinleyeceğimi test ettik. Böylelikle Irene ya da Tom'la konuşmalarını duyabilecektim, tabii şayet evde biri varsa. Basit bir plandı ama işe yarayacağını umuyordum.

"Anahtarları arabada bıraktım," dedi Rachel. "Eğer bir şeyler ters giderse bas git."

"Anladım. Benim de silahım var. Eğer yakalanırsan polislere seni zorladığımı söylersin."

---

* Amerika'da hizmet veren bir emlak sitesi. (ç.n.)

Bana kaşlarını çattı. "Hayır tabii ki."

Arka koltuğa kıvrıldım ve beklemeye başladım. Kulaklığımız olmadığı için telefonu kulağıma bastırdım. Arabanın arka koltuğunda saklanmak tuhaf gelmişti ama mevcut sorunlarım içinde en küçüğü buydu.

Telefondan Rachel'ın ayak seslerini, ardından da zil sesini duydum.

Birkaç saniye geçti. Sonra Rachel'ın yavaşça, "Biri geliyor," dediğini duydum.

Kapı açıldı ve bir kadın "Rachel?" dedi.

"Selam Irene."

"Burada ne işin var?"

Ses tonunun hiç sevmedim. Şüphe yoktu: Yakalama kararından haberi vardı. Rachel'ın rolünü nasıl oynayacağını merak ettim.

"Bana gösterdiğin eğlence parkı fotoğraflarını hatırlıyor musun?"

Irene şaşırdı:

"Ne?"

"Onlar dijital miydi?"

"Evet. Bir dakika, buraya bunun için mi geldin?"

"Ben bir tanesinin fotoğrafını çekmiştim."

"Gördüm."

"Diğerlerine tekrar bakabilir miyim, diye soracaktım."

Sessizlik oldu. Bu sessizlik hoşuma gitmedi.

"Dinle," dedi Irene. "Beni biraz burada bekler misin?"

Yapmak üzere olduğum şeyin aptalca olduğunu biliyordum ama yine içgüdülerimle hareket ediyordum. İçgüdü çok abartılıyor. İçinden geleni yapmak tembel adam işi. Düşünmemek, tartmamak ya da doğru karar vermek için elini taşın altına sokmamak için bir bahane.

Ama buna zamanım yoktu.

Arabadan yuvarlanarak indiğimde silahım zaten elimdeydi.

Ön kapıya koştum. Bu mesafeden bile Irene'nin gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görebiliyordum. Donup kaldı. Bu işime gelirdi. Endişem geri çekilip kapıyı kapatmasıydı ama silahımı ona doğrultmuştum.

Rachel, "David?" dedi ama "Ne yapıyorsun?" diye eklemeye fırsatı olmadı. Irene'ye yaklaşıp yarı bağırarak yarı fısıltıyla, "Kıpırdama," dedim.

"Tanrım, lütfen bana bir şey yapma!"

Rachel bana bir bakış attı. Ben de başka seçeneğim olmadığını söylemek istercesine bir bakışla karşılık verdim.

"Bak Irene," dedim. "Polisi aramanı istemiyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

Ama elleri havada ve gözleri fal taşı gibiydi.

"Sadece fotoğraflara bakmak istiyoruz," dedim ona. Silahı indirdim cebimdeki fotoğrafı çıkardım. "Şu çocuğu görüyor musun? Arka planda duran."

Gözlerini benden ayırmayacak kadar korkmuştu.

"Bak," dedim biraz yüksek sesle. "Lütfen!"

Rachel, "İçeri girelim, olur mu?" dedi.

Girdik. Irene gözlerini silahtan ayırmıyordu. Bu bana kendimi çok kötü hissettirdi. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bir daha asla aynı kişi olamayacaktı. Korkuyu bilecekti. Uykuları kaçacaktı. Bugün bir şeylerini kaybetti ve buna, silahımı çıkardığım an ben sebep oldum. Her türlü tehdit ya da şiddet insanı böyle yapar. Sonsuza dek kalır.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ama artık sadece zırvalıyordum. "Son beş yılı oğlumu öldürme suçuyla hapiste geçirdim ama öldürmedim. Fotoğraftaki o. Bu yüzden kaçtım. Rachel ve ben bu yüzden buradayız. Oğlumu bulmaya çalışıyoruz. Lütfen bize yardım et."

Bana inanmadı ya da umursamadı. O da içgüdüleriyle hareket ediyordu. En ilkel içgüdüsüyle: Hayatta kalmak.

"Doğruyu söylüyor," dedi Rachel.

Yine de umurunda değildi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Irene panikle.

"Sadece fotoğrafları," dedim. "Hepsi bu."

Üç dakika sonra Irene'nin mutfağındaydık. Buzdolabının üzerinde Irene ve Tom'un, iki çocuklarıyla birlikte düzinelerce fotoğrafı vardı. Mutfak masasına geçti, titreyen elleriyle dizüstü bilgisayarını açtı. Buzdolabına nasıl baktığını fark ettim. Ailesinden güç mü bulmaya çalışıyordu yoksa bana ailesi olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu, bilemedim.

"Bir şey olmayacak," dedim Irene'e. "Söz veriyorum."

Bu onu pek rahatlatmışa benzemiyordu. Kendim için değil ama ona yaptıklarım için yine içim acıdı. Hiçbir suçu yoktu. Haklı çıktığımda, onda bugün yarattığım TSSB'nin* de bir gün geçeceği düşüncesiyle teselli buldum.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Irene.

Rachel onu rahatlatmak istercesine bir elini onun omzuna koydu. Irene Rachel'ın elini savuşturdu.

"Sadece o güne ait fotoğrafları aç," dedim.

Irene yanlış yazdı, muhtemelen tedirginliktendi. Görmesin diye silahı kenara çektim ama şu meşhur fil hâlâ odadaydı. Sonunda bir klasöre tıkladı ve ekranda bir sürü fotoğraf belirdi.

Tabureden kalktı ve ikimizden biri geçsin diye işaret etti. Rachel oturdu ve ilk fotoğrafa tıkladı. Oğlanlardan biri gülüyor ve arkasındaki devasa, yeşil hız trenini işaret ediyordu.

"Ben artık gidebilir miyim?" diye sordu Irene. Sesi titriyordu.

---

* Travma sonrası stres bozukluğu. (ç.n.)

"Üzgünüm," dedim mümkün olduğunca nazik bir sesle. "Polisi arayacaksın."

"Aramayacağım. Söz veriyorum."

"Bir dakika daha yanımızda kal, olur mu?"

Başka seçeneği var mıydı? Silahı olan bendim. Fotoğraflara tıklamaya başladık. Bolca hız treni, kostümlü insanlar ve yunus gösterisi fotoğrafı vardı. Her fotoğrafın arka planına da baktık.

Sonunda tüm bunları başlatan fotoğrafa ulaştık. Onu işaret edip Irene'e "Arkadaki çocuk," dedim. "Onu hatırlıyor musun?"

Sanki doğru cevap benim yüzümdeymiş gibi bana baktı.

"Hatırlamıyorum. Üzgünüm."

"Yüzünde doğum lekesi var. Bu yardımcı olur mu?"

"Hayır, üzgünüm. Hatırlamıyorum... Arkadan geçen bir çocuk sadece. Hiç hatırlamıyorum. Üzgünüm."

Rachel fotoğrafı yakınlaştırdığı an kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Fotoğrafın kalitesi mükemmeldi, özellikle de Rachel'ın çekip çıktı aldığı haliyle kıyaslayınca. Dosya kaç pikseldi, bilmiyorum ama Rachel yaklaştırdıkça âdeta bütün vücudum ayağa kalktı. Rachel'a baktım. O da görüyordu. Bulanıklık yoktu. Kısa süre sonra da çocuğun yüzü ekranı tamamen kaplamıştı.

Birbirimize baktık. Artık hiç şüphe yoktu.

Bu Matthew'du.

Yoksa bir kez daha kendimizi mi kandırıyorduk? Bunun gerçek olmasını mı istiyorduk? Bilmiyorum. Umurumda da değildi ama tam çıkmaz sokakta olduğumuzu düşünmeye başladığım sırada Rachel sağ ok tuşuna bastı. Fotoğraf yavaşça çocuğun yüzünden uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Rachel cevap vermedi. Sağ ok tuşuna basmaya devam etti.

Matthew'un küçük kolundan eline doğru ilerliyorduk. Eline vardığımız anda Rachel'ın yüksek sesle nefesini tuttuğunu gördüm.

"Rachel."

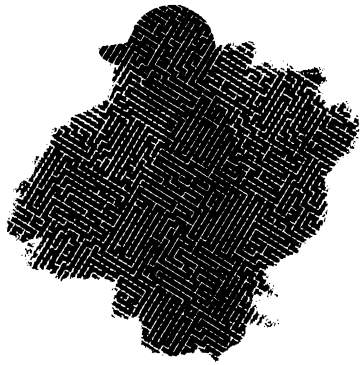
"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?"

Oğlumun elini tutan adamın elini gösterdi. "Bu yüzük," dedi.

Mor taşı ve okul armasını görebiliyordum. Gözlerimi kıstım ve daha iyi bakmaya çalıştım. "Mezuniyet yüzüğü gibi duruyor."

"Öyle," dedi. Sonra bana döndü. "Lemhall Üniversitesi'nin."

36. BÖLÜM

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin Max?"

Arabayı Sarah kullanıyordu. Max yolcu koltuğundaydı. Sarah'ın gözleri yoldaydı ama sanki bakışları adamın derisini delip geçiyor gibiydi.

"Burroughs'un yaptığından emin değilim."

"Neyi yaptığından?"

"Oğlunu öldürdüğünden."

"Şimdi de savunma avukatı mı oldun?"

"Hayır," dedi Max. "Ben kolluk kuvvetlerindeyim."

"Kaçak bir mahkûmu yakalamakla görevli birisin," dedi. "Eğer öldürmediyse, bunu düzeltebilecek mahkemeler, kanunlar, koca bir adalet sistemi var. Bu senin işin değil. Benim işim değil. Bizim işimiz onu yakalamak."

"Bizim işimiz adaletle ilgili."

"Adam hapisten kaçtı."

"O da tartışmaya açık."

"Ne?"

"Yardım aldı. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Müdürü kastediyorsun."

"Evet. Onunla konuştum."

Max ona olanları anlattı. Sarah'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Tanrım," dedi Sarah. "Mackenzie'yi tutuklamamız gerek."

"Sarah..."

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Max? Seninle oynuyorlar."

"DNA testi..." dedi ve devam etti. "Babası olmadığını gösteriyor. Bu büyük bir şey ama bu onu ilgilendirir."

"Nasıl yani?" diye sordu Max.

"Karısı. Yanına gittiğimiz. Bize her şeyi anlatmadı. Sen de fark ettin, değil mi?"

"Doğru."

"Çok basit Max. Bir kaçamağı oldu ya da erkek arkadaşı. Muhtemelen de şu anki kocasıyla. Belki de Matthew o Dreason denen adamın oğludur ve David Burroughs bunu öğrenmiştir."

"Yani Burroughs küçük çocuğu öldürdü mü diyorsun?"

"Kesinlikle, neden olmasın? Çocuk öldüren ilk adam değil ya? Ama her iki durumda da şunu dinlemen lazım Max, bu işleri çözmek için bir yargı sistemimiz var. Mükemmel bir sistem mi? Hayır. Boş zamanında tüm hapishaneleri dolaşıp hapsedilmiş masum insanları bulabilir ve serbest kalmalarını sağlayabilirsin. Yap bunu. Seni takdir ederim ama onları hapisten kaçırma. Ellerine silah verme. Yıpranmış, kusurlu sistemimizden geriye kalan tek şeyi de yok etmesine izin verme. Burroughs'u yakalamamız lazım. Bu kadar. O silahlı ve tehlikeli bir suçlu. Ona bu şekilde davranmalıyız. Anladın mı?"

"Ben onun yapıp yapmadığını bilmek istiyorum."

"O zaman bunu rapor edeceğim," dedi Sarah.

"O ne demek?"

"Seni bu davadan aldıracağım Max. Artık ilgilenmeyeceksin."

"Bana bunu yapar mısın?"

"Seni seviyorum," dedi Sarah. "Yeminlerimizi ve hukuk sistemimizi de seviyorum. Artık düzgün göremiyorsun."

Sarah'ın telefonu çaldı. Açtı. "Jablonski."

"Burroughs Connecticut'ta bir eve girmiş. Silahla bir kadını rehin almış."

Başka ne yapabilirdim ki?

Irene Longley'i vuramazdım. Onu bağlayamazdım. Televizyonda izlerken her şey güzel görünüyor ama gerçeğe gelince hiçbir anlamı yoktu. Sanırım biraz daha zamanımız olsaydı telefonunu alıp onu dolaba kilitleyebilirdik ama o bizi bir an önce evden çıkarmaya çalıştı çünkü çocukları gelecekti ve bu kadına verdiğim zihinsel hasar yetmezmiş gibi bir de iki küçük çocuğun annelerini dolapta bulmasına mı izin verecektim?

O yüzden polisi aramaması için yalvardık. Elimizden geldiğince oğlumu kurtarmak istediğimizi anlattık. Başıyla onayladı ama daha önce de pek çok kez belirttiğim gibi, bunu beni sakinleştirmek için yapıyordu. Beni dinlemiyordu. Biz de hızla oradan uzaklaştık ve en iyisini umduk.

Başka ne yapabilirdik ki?

Polis bizi bulacaktı. An meselesiydi. Yine arabanın plakasını mı değiştirsek, Hester Crimstein'den başka bir araba mı istesek, yoksa *Uber*'e mi binsek diye düşündük. Sonunda da bunların hepsinin bizi yavaşlatacağına karar verdik.

Sonuçta Irene'in evinden Payne Malikânesi'ne giden yol iki saat-

ten fazla sürecekti. Polisin nereye gittiğimize dair hiçbir fikri yoktu. Rachel'la en iyisinin bu olduğuna karar verdik.

Artık oyunun sonuna gelmiştik. Kaçmanın bir anlamı yoktu.

Rachel direksiyonu bana bıraktı. Hız limitinin üzerinde seyrediyordum ama bizi kenara çektirecek kadar değil. Beş yıl sonra araba kullanmak tuhaf gelmişti. Unuttuğumdan filan değil. Bisiklet için söylenen şey araba için de geçerliydi belli ki ama son beş yılı hapiste geçirdikten sonra insanı kendine getiriyordu. Sadece oğlumu bulmaya, onu kurtarmaya ve o korkunç gecede yaşananlarla ilgili gerçeği öğrenmeye odaklandım. Kaçmak istememin tek nedeni buydu. Kendim için özgür olmak derdinde değildim ama artık dışarıdaydım. Hayatın eskiden nasıl olduğunu yeniden tattığım için kendime engel olamıyor ve özgür kalmak istiyordum. Kıymetini bilmemiş değildim ama Matthew olmayınca bir önemi kalmamıştı.

"Anlamıyorum," dedi Rachel. "Matthew neden Hayden Payne'le olsun ki?"

Bazı teorilerim vardı ama henüz bunları dillendirmek istemiyordum.

"Onu arasam mı?" diye sordu.

"Hayden'ı mı?"

"Evet."

"Ne diyeceksin?"

Düşündü. "Bilmiyorum."

"Oraya kadar bir gidelim."

"Sonra David? Kapı var. Güvenlik var."

"Yine arabada saklanırım."

"Sen ciddi misin?"

"Ona sezdiremeyiz Rachel."

"Anlıyorum ama durduk yere de ortaya çıkamam. Hayden'ın evde olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Aslında bunun önemi yoktu. Bizim için gidilebilecek tek bir yer vardı. Easton Körfezi, Newport'taki Payne Malikânesi. Eğer Hayden Payne orada değilse de yakınlara bir yere park eder, saklanır ve beklerdik.

Oğlum elindeydi.

"Belki de polisi aramalıyız," dedi Rachel.

"Onlara ne diyeceğiz peki?"

"Matthew'ın hayatta olduğunu ve Hayden Payne'in elinde olduğunu."

"Sence polis bu bilgiyle ne yapar? Ülkenin en zengin ailelerinden biri için tutuklama emri mi çıkarır? Bir fotoğrafla mı?"

Cevap vermedi.

"Peki, eğer o çocuk Payne hanedanı için bir tehdit oluşturursa, sence çocuğu ortaya mı çıkarırlar, kanıtları mı yok ederler?"

Her an bir polis arabası ya da polis ışığı göreceğim diye sürekli dikiz aynalarına bakarak sürmeye devam ettim. Bayağı zaman kazanmıştık.

"Telefonuma bak," dedi Rachel.

"Ne oldu?"

"Eski bir e-postanın ekran görüntüsünü almıştım. Ona bak."

Baktı. Telefonu geri koyunca da, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Şimdi zaman yok. Önce buna odaklanmalıyız."

Rachel ve ben RI-102 Güney Yolu'na çıktığımızda bir plan yapmıştık. Telefonu aldı ve Hayden'ı aradı.

Telefonun çaldığını duyabiliyordum. Yüreğim ağzımdaydı.

"Rachel?"

Onun sesi. Hayden Payne'in. Duyar duymaz anladım. Oğlum

elindeydi. Onu benden almıştı. Artık nedenini anlayabiliyordum ama önemi yoktu.

Rachel boğazını temizledi. "Selam Hayden."

"İyi misin sen?"

"İyiyim."

"Sana gönderdiğim fotoğrafları aldın mı?"

"Aldım, teşekkür ederim. O yüzden arıyorum. Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Ne zaman?"

"On dakika içinde."

"Payne Malikânesi'ndeyim."

"Tamam. Ben de Newport'a doğru ilerliyorum. Uğrayabilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu. Rachel bana baktı. Nefesimi tutuyordum âdeta. Bir saniye daha geçti. Rachel dayanamadı.

"Seninle fotoğraflardan birkaçı hakkında konuşmak istiyorum."

"Onlardan birinde şu gizemli çocuğu mu gördün?" diye sordu.

"Hayır, sanırım sen haklıydın Hayden."

"Öyle mi?"

"Bence Matthew o fotoğraflarda yok. Yeğenim beş yıl önce öldü ama sanırım birileri David'e tuzak kurdu."

"Nasıl tuzak kurdu?"

"Fotoğraflardaki birkaç kişiyle ilgili yardımına ihtiyacım var."

"Rachel, etkinlikte binlerce çalışan vardı. Ben yurt dışındaydım. Gerçekten..."

"Ama yine de yardım edebilirsin, değil mi? Sana onları göstermem lazım, belki birilerine sorarsın? Neredeyse kapıdayım. Yardım edecek misin?"

"David yanında mı?"

"Ne? Hayır."

"Polis onun kaçmasına yardım ettiğini söylüyor. Haberlerdeydin."

"Benimle değil," dedi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Rachel nereden yakalayacağını biliyordu. "Telefonda olmaz Hayden. Beş dakikaya orada olurum."

Kapattı. Kenara çekmek için kuytu bir yer bulduk ve acele ettik. Bagajı açtım ve içine girdim. İstediğin her şeyi saklayabileceğin, plastik, siyah bir kapak vardı. Kıvrılıp içine yerleştim ve kapağı üstüme kapattım. Gizlenmiştim. Konuşulanları duyabilmem için yine birbirimizi aradık. Rachel direksiyona geçti.

Karanlıkta yatıyordum. Beş dakika sonra Rachel, "Güvenlik kulübesine yaklaşıyorum," dedi.

Boğuk konuşmalar duydum, ardından da Rachel'ın adını söylediğini. Elbette ki neler olduğunu bilmiyordum. Karanlık bir bagajdaydım. Kıpırdamadan durmaya çalışıyordum.

Rachel sahte bir neşeyle, "Teşekkür ederim!" dedi ve tekrar hareket ettik.

"David, beni duyabiliyor musun?"

Telefonu sessiz moddan çıkardım. "Buradayım."

"On beş saniye sonra sana bahsettiğim yuvarlaktan dönüp park edeceğim. Hazır mısın?"

"Evet."

Bunu konuşmuştuk. Malikâneye giden yol zümrüt yeşili, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplıydı. Rachel bana dışarı atlayıp ağaçların arkasına saklanabileceğimi ve bir ihtimal, *bir ihtimal*, görünmeyeceğimi söylemişti.

"Şimdi," dedi.

Araba durdu. Bagajdan atladım, yere indim ve bagajı kapattım. Üç saniyeden fazla sürmedi. Çömelip ağaçlardan birinin arkasına saklandım. O sürmeye devam etti. Çalının diğer tarafına geçtim. Ayağa kalktığımda karşımdaki manzara hayranlık uyandırmanın da ötesindeydi. Payne Malikânesi bir uçurumun kenarına inşa edilmişti. Uzakta, geniş bir yeşil alanın üzerinden Atlantik Okyanusu'nun dalgalarını görebiliyordum. Çimlerin arasında tanrıların eli değmiş gibi duran bahçeler vardı. Hayvan şeklinde, insan şeklinde, hatta gökdelen şeklinde çalılar vardı. Ortadaki çeşmede ağzından su fışkıran, aynalarla yapılmış gibi duran, modern, dev bir kafatası heykeli vardı. Bana David Cernhy'nin Kuzey Carolina'daki *Metalmorphosis* heykelini anımsattı. Malikâne sağ tarafta kalıyordu. İnsan eski, gösterişli bir yapı bekliyordu ama Payneler beyaz ve kübik bir yapı tercih etmişti. Yine de modernliğine rağmen kenarlardan tırmanan sarmaşıkları görebiliyordum. Sol tarafta golf sahasına benzeyen bir yer vardı. Yalnızca iki delik görebiliyordum ama burası Easton Körfezi'nin en iyi özel arazisiydi. Kaç delik olacaktı ki? İki şelale ve sonsuzluk havuzuna benzeyen bir yer vardı.

Dışarıda kimse yoktu. Çarpan dalgaların uzak yankıları dışında ses yoktu.

Şimdi ne olacaktı?

Çok kötü olduğunun farkında olduğumuz planımız, malikânenin etrafında sinsice dolaşıp bir şey... Herhangi bir şey görüp göremeyeceğimize bakmaktı. Mümkünse Matthew. Biliyorum, biliyorum ama başka plan mı vardı? Rachel Hayden'la konuşacaktı. Hatta onunla yüzleşecekti. Ya bunların hiçbiri işe yaramazsa ya Matthew'u bulamazsak...

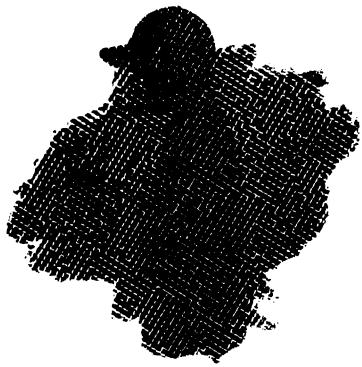
Hâlâ silahım vardı.

Tuhaf şekilde kendimi güvende hissettim. Eminim ki Çok Komik Irene polisi aramıştı. Bir noktada trafik kameralarına bakacaklar ve Newport'a kadar geldiğimizi anlayacaklardı ama henüz zamanımız vardı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Yaprak dökmeyen ağaçlara yakın durarak yol boyunca ilerledim. Ön kapıyı görecek kadar yaklaşınca eğildim ve izlemeye başladım. Rachel kapıya yöneldi. Ben de elli, altmış metre kadar gerideydim. Malikâne elbette ki dev gibiydi.

Rachel vardığı anda ön kapı açıldı.

Hayden Payne dışarı çıktı.

37. BÖLÜM

Gertrude Payne kapalı havuzdaki turlarını tamamladı. Son otuz yıldır her gün kırk beş dakika havuzda yüzüyordu. Çoğunlukla burada, Newport'ta kalıyordu ama Palm Beach'teki malikânesinde ve Jackson Hole'daki çiftliğinde de hem kapalı hem de açık havuzları vardı. Havuz onun için önemliydi. Egzersiz yapmak elbette ki harikaydı. Artık eskisinden daha yavaş yüzüyordu ama yaşını düşününce, bu sürpriz değildi. Gençken yarışlara katılan bir yüzücü olmak istemişti ama babası 'kız sporlarının' zaman kaybı olduğunu düşündüğü için hiçbir şey yapamamıştı. Hâlâ suyu, onun sakinliğini, tek duyulan sesin insanın kendi nefesinin sabit ritmi olduğunda yaşanan dinginliği seviyordu.

Büyük torunlarından biri buna, "Pixie'nin küçük akıl sağlığı molası," diyordu.

Yalan değildi.

Sudan çıkınca Stephano ona havlusunu tuttu.

"Ne oldu?"

"Az önce Rachel Anderson geldi."

Hayden'ın eski üniversite arkadaşıyla yaptığı telefon konuşmasını anlattı. Burroughs hapisten kaçtığından beri Hayden'ın telefon

konuşmalarını dinliyorlardı. Hayden mantıksız ya da çocuk gibi davranabiliyordu. Duygularıyla hareket ediyordu ve bu başına iş açıyordu.

Anlatmayı bitirince Pixie, "Ne yapalım?" dedi.

"Olay kontrolden çıkıyor," dedi Stephano.

"Fotoğrafla ilgili bir şeyler soracağına inanmıyor musun?"

Stephano kaşlarını çattı. "Siz?"

"Hayır. Planın var mı?"

"Haberlerde Rachel Anderson'ın bir çocuğu öldürmekten hüküm giymiş bir mahkûmun kaçmasına yardım ve yataklık ettiği söyleniyor." Stephano her zamanki gerçekçi tavrıyla konuşuyordu. Sesi ne yükseliyor ne alçalıyordu. Her zaman sakin, her zaman kontrollüydü. Durum ne kadar zor olursa olsun asla telaşlanmaz ve sinirlenmezdi. "Bunu soğukkanlılıkla halledeceğim. Buraya gelince onu yakalayalım. David Burroughs'un nerede saklandığını bulalım. Rachel bunu biliyordur. Sonra da onu bulalım. İkisini de ortadan kaldıralım. Sonsuza dek. Polis buraya geldiğini öğrenirse diye de adamlarından birine arabasını buradan çıkarttırayım. Sorarlarsa da bazı fotoğraflara bakmak için geldiğini söyleriz."

"Yani öylece... Ortadan?" dedi Gertrude.

"Evet."

"Polis kaçtıklarını mı düşünecek?"

"Muhtemelen. Elbette ki aramaya devam edecekler."

"Ama onları asla bulamayacaklar."

"Asla," dedi Stephano.

"Ya birine söyledilerse?"

Stephano gülümsedi. "Kimse inanmaz ki. Söylemiş olsalar dahi sizin avukatlarınız ve benim becerilerimle üstünü örteriz."

Gertrude düşündü. Bir şekilde bu ilk değildi. Herhangi bir sorundan kurtulmanın en iyi yolu sorunun kendisinden *kurtulmaktı.*

"Gerçekten başka bir yolu yok, öyle mi?"

Stephano cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

"Rachel ne zaman geldi?"

"Şimdi park etti," dedi Stephano. "Sizden onay bekliyorum."

"Uygundur."

Hayden dışarı çıkıp Rachel'a sarıldı. Kendini çekmemek, uzak durmamak için elinden geleni yaparak buna izin verdi ama artık biliyordu. Hiç şüphe yoktu. Artık onun içindekileri, yalanları, ihaneti, kötülüğü hissedebiliyordu. Yıllar içinde sıklıkla bunun işaretlerini vermişti. Şiddet eğilimi vardı. Ailesi örtbas etmişti. Rachel bunu kabul etmiş, hatta benimsemişti çünkü bu durumun ona faydası olmuştu. O gece onu kurtarmıştı. Bunu biliyordu. O yüzden ona karşı fikirleri çarpıklaştı. Bir yanı bunun farkındaydı. Diğer yanı ise onda yanlış giden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu ama kendisini kandırmıştı. Ona yardım etmişti. Ayrıca zengin ve güçlüydü, onun yanında olmak eğlenceli ve heyecan vericiydi.

"Seni yeniden burada görmek güzel," dedi Hayden hâlâ ona sarılırken. "Payne'e gelmeyeli epey zaman oldu."

Geri çekilip de yüzüne baktığında Rachel da kendini gülümsemeye zorladı.

"Neyin var?" diye sordu Hayden.

"Bahçede biraz yürüyelim mi?"

"Tabii. Bana göstereceğin fotoğraflar olduğunu sanıyordum."

"Birazdan göstereceğim. Önce seninle konuşmak istiyorum, sorun olmazsa."

Hayden başıyla onayladı. "Tabii ki."

Konuşmadan yan bahçeye doğru yürüdüler. Rachel ileride ayna kafalı çeşmeyi görebiliyor ve okyanusun sesini işitebiliyordu.

"Güzel, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Sen de benim gördüğüm gibi görüyorsun, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım Hayden."

"İkimiz de bu güzelliği görüyoruz. Aynı şeyi yaşıyoruz. Burada çalışanlarımız var. Evin içinde de, dışında da. Onların da benim gibi gözleri var ve benimle aynı manzarayı görüyorlar. Biz de aynı şekilde. Bu sadece zenginlere has bir şey değil. Peki neden bu kadar kıskançlar? Aynı şeyi görüyoruz. Aynı hazzı yaşayabiliriz."

Hayden'ın çeşitli şekillerde zenginliğini meşrulaştırmayı sevdiğini biliyordu. Şimdi o tavşan deliğinden inmek istemiyordu. Gözleriyle çalıların orada David'i aradı ama ya çok iyi saklanmıştı ya da artık orada değildi.

"Hayden?"

"Efendim?"

"Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Matthew'un sende olduğunu."

"Anlayamadım?"

"İnkâr kısmını geçebilir miyiz? Biliyorum, tamam mı? İtalyan oyuncu hikâyesi yalandı. Yurt dışına gittin çünkü kimsenin çocuğu görmesini istemedin. Ailen süper zengin ama sen magazin malzemesi olmadığın için kimse büyüttüğün çocuğu fotoğraflamak için peşine düşmedi."

Hayden elleri arkasında yürümeye devam etti. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, gözlerini kıstı.

"O fotoğrafın dijital halini buldum ve büyüttüm," diye devam etti. "Fotoğraftaki çocuk bir adamın elini tutuyor. O senin elin Hayden."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yüzüğün."

"Bu mezuniyet yüzüğü bir tek bende mi var sanıyorsun?"

"Eğlence parkında mıydın? Evet ya da hayır?"

"Hayır dersem ne olacak?"

"Sana inanmayacağım," dedi Rachel. "Matthew'un yatağındaki kimin cesediydi?"

"Bu söylediklerin delilik Rachel."

"Keşke öyle olsaydı. Gerçekten. David'in bir teorisi var."

"David Burroughs," dedi Hayden hafifçe gülerek. "Kaçak bir suçluya yataklık ediyorsun."

"Evet."

"Duymak için can atıyorum."

"Senin bana âşık olduğunu düşünüyor."

"Âşık olduğumu mu?"

"Bunu bir şekilde fark ettim. Yani, üniversitedeyken. Kötü bir olay vesilesiyle aramızda bir bağ oluştuğu için bence."

"'Kötü bir olay'dan kastın tecavüze uğramak üzere olan bir kızı kurtarmak mı?"

"Evet Hayden, tam olarak bunu kastediyorum."

"Minnettar olman lazım."

"Öyleydim. Hâlâ öyleyim ama biz bunu yanlış yönettik. Şikâyet etmeliydik. Herkes bedelini ödemeliydi."

"O zaman ya okuldan atılırdım ya da daha kötüsü olurdu."

"Belki de öyle olmalıydı."

"Seni kurtardığım için mi?"

"Evet, zaten eğer durum buysa yetkililer bunu anlardı ama bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Onun yerine biz bunu sır gibi sakladık. Payneler için işler hep böyle yürüyor zaten, değil mi Hayden?

Ailen görmek istemedikleri şeyleri imkânlarını kullanarak hasıraltı ediyor."

"Tabii, evet," dedi Hayden. "Zenginler kötüdür. Ne hoş bir yaklaşım."

"Mevzu iyilik ya da kötülük değil. Mesuliyet yok."

"Tanrıya inanıyor musun Rachel?"

"Bu neyi değiştirecek ki?"

"Ben inanıyorum. Tanrıya inanıyorum ve bak bana neler verdi." Ellerini iki yana açıp kendi etrafında döndü. "Bak Rachel. Tanrı'nın Payne ailesine neler verdiğine bak. Sence bu bir tesadüf mü?"

"Kesinlikle öyle."

"Saçmalık. Sence zenginler neden kendilerini özel hisseder? Çünkü öyleler. Ya Tanrının bizi ödüllendirdiğine inanırsın ya da dünyanın kaos ve şans eseri olduğuna inanırsın. Sen hangisine inanıyorsun?"

"Kaos ve şans eseri," dedi Rachel. "Matthew nerede Hayden?"

"Hayır, hayır, David'in teorisini duymak istiyorum. Sana âşık olduğumu düşündüğünü söylemiştin. Oradan devam et."

"Âşıktın, değil mi?"

Durdu, ona doğru döndü ve kollarını açtı. "Şimdi olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Cheryl adına randevu almak için Barb Matteson'la görüştüğümde sana haber verdi, değil mi?"

"Verdiyse ne olmuş?"

"Üzüldün. Beni kendine istiyordun ama ben donör spermiyle hamile kalacaktım. Bu sana hiç mantıklı gelmedi, değil mi?"

Hayden sırıttı. "Telefonun yanında mı?"

"Evet."

"Bana versene."

"Neden?"

"Kaydetmediğinden emin olmak istiyorum."

Rachel tereddüt etti. Hayden hâlâ deli gibi sırıtıyordu. Tekrar etrafına baktı ve elinden geldiğince David'i görmeye çalıştı. Hiç iz yoktu.

"Bana telefonunu ver Rachel."

Ses tonu daha sertti. Seçeneği yoktu. O görmeden aramayı sonlandırabilmeyi umarak elini cebine attı ama Hayden onu durdurmak için kolunu yakaladı.

"Ah! Ne yapıyorsun Hayden?"

Hayden onun cebine uzandı, telefonu aldı ve ekrana baktı.

"Bu nasıl bir telefon?"

"Kullan-at."

İnceledi. "Teorinin geri kalanını duymak istiyorum Rachel."

"Donörden sperm alacağımı duyunca ne hissettin?" diye sordu.

"Acınası, aşağılık erkek arkadaşların olduğunda ne hissettiysem onu. Ne gereksiz."

"Çünkü o sen olmalıydın," dedi Rachel.

"Ben olmalıydım. Seni ben kurtardım Rachel. Benim olmalıydın."

"Ailen üreme kliniğinin sahibi."

"Devam et."

"O yüzden bunu ayarlaman çok kolay oldu. Birini tehdit mi ettin, rüşvet mi verdin?"

"Nadiren tehdit etme ihtiyacı görüyorum. Para ve gizlilik sözleşmesi genelde yeterli oluyor."

"İşlem sırasında *senin* spermini kullanmalarını sağladın."

Hayden gözlerini kapattı, gülümsedi ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Şu an sadece sen ve ben varız Hayden. Artık eteğimizdeki taşları dökelim."

"Keşke bunu hiç yapmasaydın."

"Neyi yapmasaydım?"

Başını iki yana salladı. Artık yüzündeki gülümseme gitmişti.

"Ne olacağını sandın ki Hayden?"

"Oğlumu doğuracağını sandım. Sana sonra söyleyecektim."

"Ben de sana âşık mı olacaktım?"

"Belki. Her iki durumda da artık aile olacaktık, değil mi? En kötüsü, beni uzaklaştırır ve çocuğumu büyütürdün ama beni hayatına sokabilirdin de. Ailemin gücüne karşı koyamazdın. Ailemin uçağıyla Antigua'ya gittiğimiz bahar tatilini hatırlıyor musun? Yüzünü hatırlıyorum Rachel. Bunu çok sevdin. Partileri sevdin. Gücü sevdin. Bu yüzden yakınlaştık. Evet, planım seni hamile bırakmaktı. Benimki varken neden bilmediğin birinin spermini alasın ki?"

"Tanrının gözünde özel olan biri," diye ekledi.

"Kesinlikle. Harika genler. Seni önemseyen biri. Çok mantıklıydı."

"Kliniğe hiç gitmemiş olmam dışında."

"Evet. Senin saçma oyunun Berg'deki herkesi kandırdı. Düşününce çok ironik geliyor. Gelmiş, bana ailemin sır saklayarak ne kadar yıkıcı şeyler yaptığını söylüyorsun..."

"... Ablamla ben de aynı şeyi yaparken."

"Evet Rachel."

"Ben değil de Cheryl olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Sen hiç hamile kalmayıp da Cheryl kalınca. Bunun üzerine senin sözde gittiğin Berg'e gittim. Doktora senin fotoğrafını gösterdim. Tanımadı. Sonra Cheryl'ın fotoğrafını gösterdim..."

Omuzlarını silkti.

"Sonra?"

"Sonra bekledim. Plan yaptım. İzledim. David zaten bitik haldeydi. Biliyorsun, değil mi? Evlilikleri uzun sürmeyecekti. Cheryl'ın yaptığı şey. O yalan adamı yiyip bitirdi. Bana kalırsa o çocuğun kendisinden olmadığını hep biliyordu. Ben de gözümü üzerlerinden hiç ayırmadım. Sabırla bekledim."

"Başka bir çocuğu öldürdün."

"Hayır Rachel."

"O gece biri öldürüldü."

"Bu gecikmiş bir şeydi. Bekledim. O çocuğa harika bir hayat sundum."

"Bu da ne demek?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Hayır Rachel, senin tek derdin o gece kurtardığım çocuğun benim çocuğum olması."

"David'e tuzak kurdun."

"Tam olarak öyle değil. O yaşlı kadın duruşmada onu beyzbol sopasını gömerken gördüğü yönünde tanıklık edince, itiraf edeyim şok oldum. Ne düşündüm, biliyor musun?"

"Söyle."

"Bunu kendisinin yaptığına inanmaya başladı ve sopayı gömdü. Daha sonra babasına kin güden biri olduğunu öğrendim ama ben David'i müebbet hapse göndermeyi düşünmüyordum. Bunların hiçbiri onun hatası değildi. Oğlumu büyütmek için elinden geleni yaptı. Onu gereğinden fazla incitmek istemedim."

"Bu kadar fazla önlem niye?"

"Başka ne yapabilirdim Rachel? Kliniğimin benim spermimi kullandığını itiraf edemezdim." Elini kaldırdı. "Bana karşı bu kadar yükselmeden önce, ilk kim başlattı, onu hatırlayalım. Sen ve ablan. Sizin yalanlarınız."

Rachel bunda doğruluk payı olduğunu biliyordu. "Peki kim biliyor?"

"Pixie tabii ki. Bir de Stephano. Bu kadar. Çocukları değiştirince oğlumu buraya getirdim. Paniğe kapıldığımı itiraf ediyorum. Korkunç bir hata yaptığımı sandım. Pixie babalık testi yaptırdı. Çocuğun benim olduğu kesinleşti. Altı ay kadar Payne Malikânesi'nde kaldık. Buradan hiç ayrılmadık. Çocuk başlarda çok üzüldü. Çok ağladı. Uyumadı. Annesini ve onu... David'i çok özledi ama çocuklar her şeye uyum sağlıyor. Ona Theo adını verdik. İtalyan oyuncu hikâyesini uydurduk. Sonra da onu yurt dışına götürdüm. Onu İsviçre'de özel bir yatılı okula kaydettirdim ve o lanet doğum lekesinin kaybolmasını bekledim. Doktor kaybolacağını söylemişti ama öyle olmadı. İnatla orada kaldı ama kimse Matthew'u aramıyordu. Kayıp değildi, ölmüştü ama şimdi onunla fotoğraftaki..."

"Hayden?"

"Ne var?"

"Bunu çözebiliriz."

"Nasıl?"

"Matthew'u geri ver."

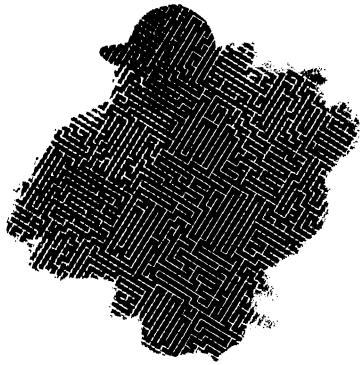
"Öylece mi?"

"Kimse onun nerede ve kiminle olduğunu bilmek zorunda değil."

"Yapma lütfen. Tabii ki bilecekler. Gerçi bunların hiçbirini kanıtlayamazsın Rachel. Bunu biliyorsun. O çocuğa elinizi bile süremeyeceksiniz ve sürmeye kalksanız bile bir Payne'i DNA testi yapmaya ikna edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Kaldı ki DNA testi ne gösterecek? Babası benim, annesi Cheryl. Cheryl'la ilişkimiz olduğunu söylerim."

İşte o anda David çalıların arkasından fırladı. İki adam birbirine baktı.

Sonra David, "Oğlum nerede?" dedi.

38. BÖLÜM

"Oğlum nerede?" dedim.

Hayatımı mahveden adama bakıyordum. Bütün vücudum titriyordu.

Rachel, "David," dedi.

"Polisi ara Rachel."

"Arayamaz," dedi Hayden. "Telefonu bende. Olsaydı da bir şey fark etmezdi çünkü polis arama izni olmadan bu mülke giremez." Bana doğru geldi. "Ama David, bence bunu aramızda çözebiliriz."

Önce Rachel'a, sonra ona baktım. "Matthew nerede?"

"Matthew filan yok. Sen onu öldürdün. Theo'dan bahsediyorsan..."

Gerisini dinlemek istemedim. Eve doğru yürümeye başladım. Mecbur kalırsam kapıyı kıracaktım. Artık umurumda değildi. Gidip oğlumu tekrar görecektim.

İkisi de peşimden geldi. "Teklifimi duymak istemiyor musun?" diye sordu Hayden.

Elimi yumruk yaptım. Ona vuramayacağım kadar uzaktaydı. "Hayır."

"O senin oğlun değil. Bunu zaten bildiğinden eminim ama hak-

sızlığa uğradın. Bu konuda kendimi hep kötü hissettim, yani suçlanman ve hapse girmen konusunda. Onun için bırak, yardım edeyim. Beni dinle David. Paynelerin elinde her imkân var. Seni yurt dışına kaçırabiliriz, sana yeni bir kimlik çıkartırız..."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, dinle beni."

Buraya kadardı. Ön kapıdan yirmi metre uzaklıktaydık. Döndüm, onun üzerine atıldım ve tek elimle onu boğazından yakaladım.

Rachel'ın tekrar, "David," diye bağırdığını duydum.

Ama umurumda değildi. Hayden'ı yere yatırmak üzereydim ki başka bir erkek sesinin sakince, "Tamam, bu kadar yeter," dediğini duydum.

Koyu renk saçlı, iri bir adamdı. Siyah takım elbise giymişti.

Elinde de silah vardı.

"Bırak onu David," dedi.

Adam sakin ve yumuşak bir sesle konuşuyordu ama tonunda ayağa kalkıp dediğini yapmak zorunda hissettiren bir şey vardı. Gözleri hapishanede görmeye çok alıştığım türden, soğuk ve donuktu.

O anda bir aydınlanma yaşadım.

Bu doğru kelime mi, emin değildim ama epey yaklaşmıştım. Her şey bir saniyeden kısa süre içinde oldu. Onun gibi adamları biliyordum. Durumu biliyordum. Onun silahlı olduğunu ve özel mülkte bulunduğumu biliyordum. Buraya beni öldürmeye geldiğini biliyordum. Sonuç olarak Rachel'ı ve Matthew'u korumam gerekiyordu, başka bir yolu yoktu.

Kafamda tüm bu düşüncelerle çok hızlı hareket ettim.

Elim hâlâ Hayden'ın boğazındaydı. Onu önüme doğru çektim ve kendime siper ettim.

Boştaki elimle silahımı çıkardım.

Bu elime ilk silah alışım değildi. Babam polis memuruydu. Si-

lah güvenliği konusunda çok hassastı. O ve Philip amca, cumartesi öğleden sonraları Adam'la beni Everett'teki bir poligona götürürdü. Sabit hedeflere değil, hareketli, rastgele ortaya çıkan kartondan hedeflere ateş ederdik. Atışlarım çok iyiydi. Bazen attığım kötü adam olurdu, bazen de masum sivil. İkisini ayırt etmekte çok iyi değildim ama babamın bana öğrettiği şeyi hatırladım.

Kafaya ateş etme. Bacaklara nişan alma ve yaralamaya çalışma. Gövdeye nişan al ki yanılmak için daha fazla alanın olsun.

Adam hemen ne yaptığımı anladı.

Silahını kaldırdı ama cesaretim, hızlı hareketlerim ve Payne'i kedime siper etmem bana avantaj sağladı.

Üç el ateş ettim.

Adam yere düştü.

Hayden çığlık attı ve ön kapıya doğru koştu. Dönüp peşinden gittim ama o sırada silahını çeken başka bir adam gördüm.

Hiç tereddüt etmedim.

Üç el daha ateş ettim.

O adam da yere düştü.

Bu iki adam öldü mü, yaralı mı, bilmiyordum. Umurumda değildi. Hayden içeri girdi.

Yere düşen ilk adama doğru koştum. Gözleri kapalıydı ama bana kalırsa hâlâ nefes alıyordu. Kontrol etmeye zamanım yoktu. Eğildim ve elindeki silahı aldım. Sonra Rachel'a döndüm.

"Haydi!" diye bağırdım.

Rachel koşmaya başladı. Ön kapıya gittik. Kilitli olacağından korktum ama değildi. Böyle bir yerde yaşayınca kim kapısını kilitlerdi ki? Hole girdik. Kapıyı arkamdan kapattım ve silahlardan birini ona verdim.

"David?"

"Koruma amaçlı. Biri içeri girmek isterse diye."

"Sen nereye gidiyorsun?"

Biliyordu. Çoktan ayak seslerini duyduğum merdivenlerden çıkmaya başlamıştım. Kaç tane silahlı adamları vardı, bilmiyordum. İki tanesini zaten vurmuştum. Kaç tanesini daha vurmam gerekeceği umurumda değildi. Sadece mermi sayımı düşünüyordum.

Ev bembeyaz, steril, âdeta hastane gibiydi. Sadece birkaç yerde renk vardı. Gördüğümden değil. Sadece sesi dinliyordum. Peşinden gittim.

"Theo!"

Hayden'ın sesiydi bu.

Silahı daha sıkı kavradım ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Yaşlı bir kadın koridora çıkıp "Hayden? Neler oluyor?" dedi.

"Pixie, dikkat et!"

Kadın döndüğü anda göz göze geldik. Beni tanır tanımaz gözleri fal taşı gibi açıldı. Kim olduğumu biliyordu. Hayden'ın sesinin geldiği yöne koştum. Yaşlı kadın kıpırdamadı. Olduğu yerde meydan okurcasına bana bakıyordu. Mecbur kalmadıkça yaşlı bir kadına zarar vermeye hazır değildim ama gerek de kalmayacağını düşündüm. Yanından hızla geçip koşmaya devam ettim.

"Pixie?"

Yine Hayden'dı. İleride, soldaki yatak odasına girdi. Odaya koştum, silahımı kaldırıp, "Ya bana oğlumun yerini söylesin ya da..."

Ve işte Matthew.

Donup kaldım. Silah elimdeydi. Oğlum bana bakıyordu. Göz göze geldik ve o gözler hâlâ benim küçük oğlumun gözleriydi. Times Meydanı'nda duygusal bir yoğunluk yaşamıştım. Burada da benzer bir şey yaşıyordum ama bu tamamen içsel, kanımda, damarlarımda, hiçbir çıkışı, hiçbir kaçış yolu olmadan her yanımı saran bir uğultuydu. Titriyor olabilirdim. Emin değilim.

Sonra onun omuzlarındaki elleri fark ettim.

"Theo," dedi Hayden sesini mümkün olduğunca sakin tutmaya çalışarak. "Bu arkadaşım David. Silahlarla bir oyun oynuyorduk, değil mi David?"

İlk aklıma düşen şey çok tuhaftı: Matthew sekiz yaşındaydı, dört değil. Hayden'ın söylediğine inanmadı. Bunu yüzünde görebiliyordum. Bir yanım bunu hemen şimdi bitirmek, silahımı kaldırıp bu pisliğe ateş etmek ve geri kalanına sonra bakmak istiyordu ama oğlum buradaydı. Beğenin ya da beğenmeyin, bu adam onun babası bildiği adamdı. Oğlum ondan korkmuyordu. Bunu görebiliyordum. Söylemesi çok acı ama benden korkmuştu.

Matthew'un gözünün önünde Hayden'ı vuramazdım.

"David, bu da oğlum Theo."

Parmağımı tetikte hissettim. Sonra yine aynı düşünce, zaten iki adam vurmuştum. Bir taneden daha ne çıkardı?

Uzaktan bir gürültü duydum. Bu odada da diğer odalardaki gibi yerden tavana kadar pencereler vardı. Yaklaşıp dışarı baktım. Çimlere inmekte olan bir helikopter vardı.

Pixie diye seslendiği yaşlı kadın gelip yanımda durdu. "Haydi Theo. Gitme zamanı."

"Hiçbir yere gitmiyor," dedim.

Pixie gözlerime baktı ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Şimdi planın ne David? Yerel polise haber verdik. Polis şefi Freddy muhtemelen adamlarının yarısıyla buraya doğru yolda. Silahlı ve tehlikeli olduğunu, üstelik iki adamı vurduğunu biliyorlar. Sanırım Stephano öldü. Freddy Stephano'yu çok sever. Haftada bir poker oynarlar. Şansın varsa, *vurulmadan* önce silahını bırakır ve ellerini havaya kaldırırsın."

"İkinizin ne yaptığını biliyorum," dedim.

"Ama bunu asla ispatlayamayacaksın. Elinde ne kanıt var?"

Theo'ya baktım. Artık pek korkmuş görünmüyordu. Daha çok

şaşkın ve meraklı görünüyordu, annesinin içimi burkan bir kopyasıydı âdeta.

"Ne sanıyorsun?" diye devam etti Pixie. "Çocuğa DNA testi mi yapacaklar? Mümkün değil. Mahkeme kararı lazım. Yargıcı bunun gerekliliğine ikna etmen gerekecek ve bu ülkedeki bütün yargıçları tanıyoruz. En iyi avukatlar bizde. Bütün politikacılarla el ele çalışıyoruz. Sen hapiste çürürken Theo çoktan yurt dışında olacak."

"Ayrıca," diye ekledi Hayden. "Rachel'a da söylediğim gibi, testten ne çıkar ki?" Sırıttı. "Damarlarında Payne kanı akan bir çocuğu mu büyüteceksin? O benim oğlum."

Yaşlı kadına baktım ve yüzünün bulutlandığını gördüm."

Sonra, "Hayır Hayden, değil," dedim.

Hayden şaşırdı. Pixie dediği kadına döndü. Kadının gözleri yere inmişti.

"Karım bu işlemi gerçekleştirmediğini söylediğinde ona hiç inanmadım," dedim. "Sanırım bu evliliğimizde bardağı taşıran son damla oldu. Matthew'la bunu kurtarmaya çalıştık ama çift olarak bunu yapabileceğimizden emin değildim."

Hayden Pixie'ye baktı. "Neden bahsediyor bu?"

Telefonumu çıkardım. "Eski e-posta adresime girdim. İşte. E-postalar sekiz yıl öncesinden. Cheryl'ın üreme kliniğine gittiğini öğrenince babalık testi yaptırdım. İki kez hem de. Emin olmak için. Bu da benim Matthew'un babası olduğumu doğruluyor."

Gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. "Bu imkânsız!" dedi. "Pixie?"

Kadın onu duymazdan geldi. "Gel benimle Theo."

"Hayır," dedim.

"Beni vurmazsın herhalde," dedi.

"Ama ben vururum."

Rachel'dı bu. Elinde silahla odaya girdi. "Hayden?"

Hayden başını iki yana sallıyordu.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Rachel. "Matthew'u buraya getirdin. Panik haldeydin. Doğru şeyi yapıp yapmadığından emin olamadın. Öyle demiştin, değil mi?"

Hâlâ başını sallıyordu. Sirenleri duyabiliyordum artık.

"Eğer babalık testinin sonucunda baba olmadığını öğrenseydin ne yapacaktın? Muhtemelen doğruyu söyleyecektin. İtiraf edecektin." Rachel Pixie'ye döndü. "Babaannen bunu kabul edemezdi. Sana yalan söyledi Hayden. Babası sen değilsin. Önemli değil. Babalık biyolojik bir şey değil ama o David'in oğlu. David ve Cheryl'ın."

Hayden'ın sesi artık küçük bir çocuğunki gibiydi. "Pixie?"

Sirenler yükseldi. Bir an inkâr edeceğini sandım ama öyle bir hali yoktu. "O zaman onu geri verirdin," dedi. "Ya da daha kötüsü. Her koşulda aileyi mahvedecektin. O yüzden evet, sana duymak istediğin şeyi söyledim."

Polis arabaları, en az on tanesi malikânenin önüne geldi ve binayı çevirdi.

"Önemi yok Hayden," dedi Pixie. "Artık helikoptere gitmeniz gerek."

"Hayır."

Artık oğlum konuşuyordu.

"Burada neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Matthew.

"Bunların hepsi oyunun bir parçası Theo," dedi Pixie.

"Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?" Sonra bana döndü. "Sen benim babamsın."

Bu bir cümle miydi, soru muydu, emin olamadım. Polisler artık evin içindeydi, merdivenlerden çıkıyorlar ve bana ellerimi kaldırmam için bağırıyorlardı ama duymuyordum bile. Hepsine kulağımı tıkadım. Sadece oğlumu görüyordum.

Oğlumu...

İçimden dizimin üzerine çökmek geldi ama Matthew yeni yürümeye başlayan bir çocuk değildi, sekiz yaşındaydı. Onunla göz göze geldim ve, "Evet," dedim. "Ben senin babanım. Bu adam üç yaşındayken seni kaçırdı."

Oğlum bana bakıyordu. Göz gözeydik. Başını çevirmedi. Gözlerini kırpmadı. Ben de. Hayatımın en saf anıydı. Oğlum ve ben. Birlikte. Bildiğini biliyordum. Anladığını biliyordum.

Bunu fark ettiğim anda vücuduma ilk kurşun saplandı.

SEKİZ AY SONRA

Babamın çam ağacından yapılmış sade tabutu indirilirken Sophie halamın solunda durdum. Philip ve Adam Mackenzie de tabutu indirenler arasındaydı. Genç, yaşlı ve emekli, çok sayıda polis oradaydı. Babamın bir sürü arkadaşı vardı. Uzun zamandır hayatlarında değildi ama ona son kez veda etmek için gelmişlerdi.

Philip amcanın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bana hafifçe başını salladı ama çok şey anlattı. Oradaydı. Hep de olacaktı.

Payne Malikânesi'nde üç yerimden vurulmuştum.

Daha fazla da olabilirdi. Öyle demişlerdi ama Matthew üzerime atılmıştı. Polisler bunu görünce ateş etmeyi bırakmıştı. Ben bilincimi kaybettiğim için bunları bilmiyordum.

Sağ tarafımda küçük bir elin elimi tuttuğunu hissettim. Beni rahatlatıyordu. Dönüp Matthew'a gülümsedim. Sonra da oğlumun diğer elini tutan Rachel'a baktım. Bana hafifçe gülümsedi, içim ısındı. Onunla göz göze gelince iyi olduğumu belli ettim.

Babam uzun zamandır hastaydı. Çoktandır gitmeye hazırdı. Sanırım benim temize çıktığımı ve torununu tekrar görene dek dayandı.

Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Hepimiz *Kaddish** için başımızı eğdik. Babamın mezarına toprak atmak için ilk sıradaydım. Sonra da Sophie halam vardı. O atarken onu kolundan tuttum ama o dengesini sağlasın diye değil, kendi dengemi tutabilmek için. İki ay hastanede kalmış ve altı ameliyat geçirmiştim. Bir daha bastonsuz yürüyemeyeceğimi söylediler ama fizik tedaviyle elimden geleni yapacaktım.

Olasılıklara meydan okumayı severim. Sanırım bunda da iyiyim.

Cenazeden sonra Revere'deki eski eve gittik ve *shiva*'ya** başladık. Hayaletler elbette ki oradaydı ama bugün saygılı şekilde sessizlerdi. Hiçbirimiz dindar değildik ama teselliyi ritüellerde buluyorduk. Arkadaşlarımız bize Fenway Park'ı dolduracak kadar yemek göndermişti. Âdet olduğu üzere alçak sandalyeye oturdum ve babamla ilgili hikâyeleri dinledim. Bu insanı rahatlatıyordu.

Sophie halam artık burada yalnız yaşayacaktı.

"Bu mahalle," dedi bana. "Benim tek bildiğim yer."

Elbette ki anlıyordum.

Taziye kuyruğunda bir kopukluk olunca Sophie halam kolumu dürttü ve Rachel'ı işaret etti. Rachel bir tepsi daha sandviç hazırlanmasına yardım ediyordu.

"Sen ve Rachel?" diye sordu.

"Daha çok yeni," dedim.

Sophie halam gülümsedi. Bunu anlayamazdı. "Çok yeni değil. Ben çok sevindim. Baban da."

Yutkundum ve çok sevdiğim bu kadına baktım. "Beni mutlu ediyor," dedim halama. Hayatımda daha önce hiçbir şeyin bu kadar anlam ifade edip etmediğinden emin değildim.

Özel Ajan Bernstein ortağı Sarah Jablonski ile taziye kuyruğu-

---

* Yahudilikte şükür duası. (ç.n.)

** Yahudilikte ölünün arkasından tutulan yedi günlük yas. (ç.n.)

nun sonundaydı. İkisi de benimle tokalaşıp taziyelerini ilettiler. Bernstein'in gözleri odada gezindi.

"Doğru zaman mı bilmiyorum ama," dedi.

"Ne için?"

"Sana bir konuda bilgi vereceğim."

Önce ortağına, sonra ona baktım. "Doğru zaman," dedim.

Jablonski söze girdi. "Kurbanın... Kimliğine dair bir ipucu bulduk."

Matthew'un yatağındaki çocuk. Bernestein'e baktım.

"Payne ailesinin yurt dışında sahibi olduğu bir yetimhane var," dedi. "Şimdilik tek bildiğimiz bu."

"Ama daha fazlasını öğreneceğiz," dedi Jablonski.

Onlara inanıyordum ama bunun yeterli olduğundan emin değildim.

Serbest kalmam üç ay sürmüştü. Philip ve Adam işlerinden olmuştu. Hâlâ hem onların hem de Rachel'ın yardım ve yataklıktan yargılanacağı söyleniyordu. Ayrıca Payne Malikânesi'nde vurduğum iki "güvenlik görevlisi" mevzusu da konuşuluyordu ama avukatımız Hester Crimstein buradan bir şey çıkmayacağını düşünüyordu. Umarım haklıdır.

Bacaklarımı, özellikle de kurşun isabet edeni esnetmem gerekiyordu. O yüzden ayağa kalktım. Mutfağa doğru giderken durdum.

Nicky Fisher kollarını göğsünde kavuşturmuş halde köşede duruyordu. Beni izliyordu.

Önceki gece Florida'daki evinden kalıp uçakla doğrudan Revere'deki eve gelmişti. Benden yalnız konuşmak için ön verandaya çıkmamızı istedi. İki serseri arkadaşım da kapının önünde, siyah bir arazi aracının yanında duruyordu. Bana el salladılar. Ben de onlara el salladım.

Nicky Fisher yıldızsız geceye baktı ve, "Babana çok üzüldüm," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bana her şeyi anlat David. Hiçbir şeyi atlama."

Ben de anlattım.

Muhtemelen siz de tıpkı Nicky Fisher gibi, Gerturde ve Hayden Payne'in uzun hapis cezalarına çarptırıldığını duymak istiyorsunuzdur. Çarptırılmadılar. Ben vurulduktan sonra Max malikâneye geldi. Philip amca ona birkaç ipucu verince o da olan biteni anlamıştı. Bu çok işe yaramıştı. Yine de o halimle Briggs revirine götürüldüm. Adaletin çarkları çok yavaş dönüyordu. Paynelerin dediği suçun Hayden ve büyükannesi tarafından işlendiğini ispatlayabilmem için pek kanıt yoktu. Hayden'ın Matthew'u alıkoymak dışında herhangi bir kaçırma ya da cinayetle ilgisi olduğuna dair bir ipucu yoktu. Gertrude Payne'in bu çocuğun kendisine ait olduğunu söylemesi dışında başka bir şey bildiğine dair de bir ipucu yoktu. Peki Hayden oğlumu nasıl aldı? Annesinin bir İtalyan oyuncu olduğuyla ilgili bir hikâye uydurmuşlardı. Evet, bunlar yalandı. Bazıları barizdi ama elinizin altında güçlü avukatlardan, yargıçlardan ve politikacılardan oluşan bir grup olunca çarklar neredeyse durma noktasına geliyordu.

Para çarkları yağladığı gibi durdurabilirdi de.

Dün gece bunların hepsini verandada Nicky Fisher'a anlattım. Nicky Fisher hiç sözümü kesmeden dinledi. Bitirdiğimde de, "Böyle olmaz," dedi.

"Ne olmaz?"

"Böyle ellerini kollarını sallayarak bu işten sıyrılamazlar."

Nicky Fisher verandadan inip aracına bindi ve gitti.

Şimdi yine gelmişti. Göz göze geldik ve beni başıyla selamladı ama bu selamlama Philip amcanınkinden farklıydı. Bu selam omurgamdan aşağı buz gibi bir parmak dokunmuş gibi hissettirdi ama bu parmak iyi de olabilirdi, kötü de.

İyiyi kendime yoracaktım, kötüyü ise Paynelere.

Taziyeye gelenlerin arasından selam verip gülümseyerek, tokalaşarak geçtim. Mutfağa vardığımda Cheryl'ın kocası Ronald Dreason'ı arka camdan eski bahçeme bakarken buldum. Yanında durdum.

"İyi misin?" diye sordu Ronald.

Başımı salladım. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki," dedi.

O mutfak penceresinden dışarı bakarak öylece durduk. Cheryl oradaydı. Kucağında dört aylık kızı Ellie'yi tutuyordu. Göz ucuyla gururlu baba Ronald'a baktım ve onu gülümserken yakaladım. Cheryl'ı seviyordu. Buna da sevindim.

"Kızın çok güzel," dedim ona.

"Evet." Ronald coşkuyla söyledi bunu. "Evet, öyle."

Matthew da orada, eski arka bahçemde, annesinin yanındaydı.

Bunların hepsi yeniydi ama artık Cheryl ve ben oğlumuzun vekaletini paylaşıyorduk. Bir hafta Cheryl ve Ronald'la kalıyordu. Bir hafta da Rachel ve benimle kalıyordu. Şu ana dek gayet iyi gitmişti.

Peki Matthew nasıldı?

Kâbuslar görüyordu ama tahmin edeceğinizden daha az. Çocuklar dirayetlidir, özellikle de o. Acaba uzun vadede olumsuz etkileri olacak mıydı? Herkes bunun olası olduğunu söylüyordu ama ben daha iyimserdim. Sekiz yaş çok meraklı bir yaştı. Yaşananların çoğunu anlayacak yaştaydı. Olanlar hakkında yalan söyleyemez ya da üzerini örtemezdiniz. Tanrıya şükür Hayden Matthew'a çok iyi bakmıştı ama çocuk zamanının çoğunu İsviçre'de lüks bir yatılı okulda, anasız, babasız geçirmişti. Bir zamanlar babası olduğunu sandığı adamdan çok öğretmenlerini ve arkadaşlarını özlüyor gibiydi ama Hayden'la ilgili güzel anıları vardı. Bana bu kadar çok kötülük yapan bir adamın aynı zamanda nasıl bu kadar nazik olabildiğini soruyor-

du. Ona insanların bildiğimizden daha karmaşık olduğunu anlatmaya çalışıyordum ama aslında buna verecek bir cevabım yoktu.

Şimdi Cheryl'ı, küçük Ellie'yi ağabeyinin kucağına verirken izliyordum.

Matthew kız kardeşini seviyordu. Onu âdeta camdan yapılmış gibi nazikçe tutuyordu ama yüzü ışıldıyordu. Ona, güzel oğluma bakarken Rachel'ın kolunun bana dolandığını hissettim. O da orada durmuş ve izliyordu. Hepimiz izliyorduk, hepimiz birlikte bir hayat kurmaya çalışıyorduk ve kim bilir, belki babam da bizi izliyordu.

TEŞEKKÜR

Yazar (arada kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi sever) şu kişilere özel bir sırayla teşekkür etmek istiyor: Ben Sevier, Michael Pietsch, Wes Miller, Kirsiah Depp, Beth de Guzman, Karen Kosztolnyik , Lauren Bello, Jonathan Valuckas, Matthew Ballast, Brian McLendon, Staci Burt, Andrew Duncan, Alexis Gilbert, Janine Perez, Joseph Benincase, Albert Tang, Liz Connor, Rena Kornbluh, Mari Okuda, Rick Ball, Selina Walker, Charlotte Bush, Becke Parker, Sarah Ridley, Glenn O'Neill, Mat Watterson, Richard Rowlands, Fred Friedman, Diane Discepolo, Charlotte Coben, Anne Armstrong-Coben, Lisa Erbach Vance, Cole Galvin ve Robby Hull.

Burası, biz yazarların genellikle tüm hataların bize ait olduğunu belirttiğimiz bölümdür, ancak gerçekte bu insanlar bunun uzmanı. Neden her şeyi üzerime alayım ki?

Ayrıca George Belbey, Kathy Cobrera, Tom Florio, Lauren Ford, Hans Laaspere, Barb Matteson ve Wayne Semsey'e de kısaca seslenmek istiyorum. Bu insanlar (ya da sevdikleri insanlar) isimlerinin bu romanda yer alması karşılığında benim seçtiğim hayır kurumlarına cömert yardımlarda bulundular. Gelecekte siz de buna katılmak isterseniz, giving@harlancoben.com adresine e-posta gönderin.

Görmek yeteri kadar sağlam bir kanıt mıdır ölümü kabullenmek için?

Anlatılana göre çığlık atmaya başlamışım. Polis beni böyle bulmuştu. Çığlık atarken, çığlıklar her yanımı saran cam kırıklarına dönüşmüştü. Sanırım bir noktada çığlık atmayı bıraktım. Belki ses tellerim koptu, bilemiyorum.

O çığlıkların yankısı peşimi hiç bırakmadı.

Kendi oğlunu öldürmek suçundan ömür boyu hapis cezasına çarptırılan masum baba David Burroughs, oğlunun hâlâ hayatta olabileceğine dair kanıtlar alır. Geçmişten gelen bu ipucu David'i harekete geçirir. Acı içinde, bir o kadar da acınacak halde tükenen yılların hesabını soracaktır. İlk olarak hapishaneden kaçmak zorundadır.

Gözüyle gördüğünden aldanır mı insan?

New York Times'ın çoksatan yazarı Harlan Coben efsane bir gerilim romanıyla dönüyor. İyi saklanmış sırlar ve evin içine yuva yapmış yalanlar, yazarın şaşırtıcı dehasıyla birleştiğinde çığ gibi büyüyen gerilim, kitap bittiğinde dahi devam ediyor.

Bu kitap, Harlan Coben'in acımasız sürprizi.

KORSANI DEĞİL BENİ OKU

TBYM

TÜRKİYE YAYINCILAR BİRLİĞİ

THG
0936742
VKK

otantikkitap

ISBN:978-625-6770-32-4

9 786256 770324